

Cassandra Clare

HOANG TỬ KIM KHÍ

Phần 2 series

QUÂN ĐOÀN HỦY DIỆT

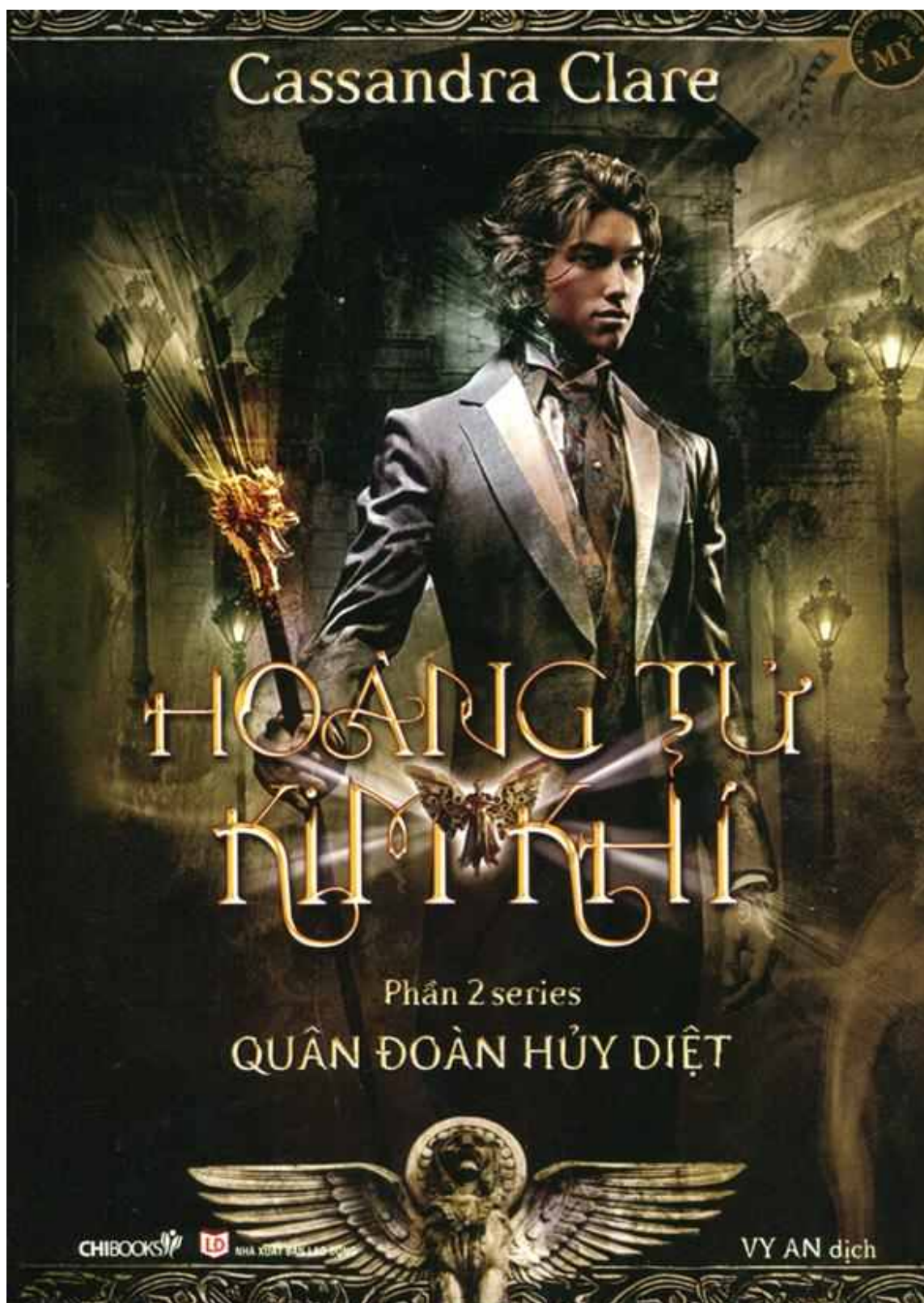
CHIBOOKS

HIỆA XUYT HALLAD HING

VY AN dịch

HOÀNG TỬ KIM KHÍ

Tác giả: Cassandra Clare

Dịch giả: Vy An

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ
<https://www.facebook.com/groups/eff.eff/>

Sách: Hoàng Ánh

Typers:

Phuong Nhi
Lưu Hoàng Hà
Minh Minh Heo
Bich Ha
Quỳnh Nhi
Mai Vũ

Beta:

Sunshine Hd
Manh Phạm
Quân Thất
Thuy Nguyen
Hang Le
Mai Vũ

Làm ebook: Mây

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết **Hoàng tử kim khí** do **Chibooks** phát hành.

CHÚ Ý

Ebook **Hoàng tử kim khí** được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm và khuyến khích mua sách đã được phát hành.**

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức.

Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

Giới thiệu

Trong thế giới ngầm màu nhiệm của thành phố Luân Đôn thời Victoria, Tessa thấy được bình yên bên các Thợ Săn Bóng Tối. Nhưng an toàn cũng chẳng được tày gang khi Ông Chủ sẽ không từ bất cứ cách nào để có thể dùng quyền năng của Tessa cho mục đích xấu xa của mình. Với sự giúp đỡ của anh chàng Will đẹp trai nhưng kì cục cùng Jem tốt bụng và tận tâm, Tessa phát hiện ra rằng động cơ của Ông Chủ là vì tư thù. Để vén tấm màn quá khứ, bộ ba du hành từ Yorkshire mờ sương tới một trang viên che giấu những bí mật khủng khiếp. Khi họ đối đầu với người máy truyền lời cảnh báo dành cho Will, họ nhận thấy Ông Chủ biết mọi đường đi nước bước của họ - trong số họ có gián điệp.

Tessa càng ngày càng bị Jem thu hút, nhưng nỗi mong ngóng Will lại khiến lòng dạ cô không yên. Nhưng ở Will có gì đó đổi khác. Liệu tìm thấy Ông Chủ có thể giải thoát Will khỏi những bí mật và cho Tessa câu trả lời về con người cô không? Khi cuộc tìm kiếm đưa họ vào nguy hiểm chết người, Tessa nhận ra rằng bí mật và dối trá có thể vấy bẩn trái tim trong sạch nhất.

Mục lục

MỞ ĐẦU: HỒN MA BÓNG QUẾ

CHƯƠNG 1: PHÒNG HỘI ĐỒNG

CHƯƠNG 2: BỒI HOÀN

CHƯƠNG 3: CHẾT OAN

CHƯƠNG 4: CHUYỂN ĐI

CHƯƠNG 5: BÓNG HÌNH QUÁ KHỨ

CHƯƠNG 6: PHÒNG KÍN

CHƯƠNG 7: LỜI NGUYỀN

CHƯƠNG 8: BÓNG TỐI TRONG TÂM HỒN

CHƯƠNG 9: ĐÊM DỮ DỘI

CHƯƠNG 10: ĐỨC HẠNH CỦA THIÊN THẦN

CHƯƠNG 11: NIỀM AN ỦI

CHƯƠNG 12: VŨ HỘI

CHƯƠNG 13: KIỂM THÁCH

CHƯƠNG 14: THÀNH PHỐ CÂM LẶNG

CHƯƠNG 15: NGÀN LẦN HƠN THẾ

CHƯƠNG 16: THÁNH THẦN NỘI GIẬN

CHƯƠNG 17: TRONG MƠ

CHƯƠNG 18: TỐI NGÀY TA CHẾT

CHƯƠNG 19: PHẢN BỘI ÍCH GÌ?

CHƯƠNG 20: NGẢI ĐẲNG

CHƯƠNG 21: LỬA THAN

DÀNH TẶNG ELKA,

Khalepa ta kala

*Ta mong nàng biết rằng nàng là giấc mơ cuối cùng của linh hồn ta...
Từ ngày ta quen nàng, trong lòng ta dấy lên mọi nỗi nuôi tiếc ta những
tưởng sẽ không bao giờ có nữa, và ta nghe thấy những tiếng thì thầm
của những giọng nói ngày xưa thúc đẩy ta tiến lên mà ta tưởng sẽ mãi
im lặng. Lòng ta bắt đầu nhen nhóm ý những ý tưởng bắt đầu một cuộc
đời hoàn toàn mới, đánh nốt trận chiến lỡ dở. Một giấc mơ, chỉ một giấc
mơ, đã kết thúc trong hư vô...*

- Charles Dickens, Câu chuyện hai thành phố

MỞ ĐẦU: HỒN MA BÓNG QUẾ

Sương mù dày đặc đã che mờ khung cảnh và bóp méo mọi âm thanh. Qua nơi màn sương rề rề, William Herondale có thể thấy con đường dốc lên phía trước trơn trượt, ướt đầm và sẫm lại vì nước mưa; cùng với đó, anh nghe được tiếng của người chết.

Không phải mọi Thợ Săn Bóng Tối đều có thể nghe thấy tiếng nói của các hồn ma, trừ khi chúng muốn thế, nhưng Will là một trong số ít người có khả năng đó. Càng đến gần nghĩa địa cổ, giọng họ dần vang lên thành những tràng rền rĩ; nào là tiếng ỉ ôi than thở van lơn, nào là khóc lóc và gào rú. Nghĩa địa này không thanh bình, nhưng Will biết chứ; đây không phải lần đầu tiên anh ghé thăm nghĩa địa Cross Bones gần cầu Luân Đôn. Anh gắng sức lờ chúng đi, cố so vai rứt cổ để cái cổ áo che tai; anh cắn cú bước, mặc cho sương rơi dày làm đầm ướt mái tóc đen.

Lối vào cách nghĩa địa khoảng nửa khu nhà; tại bức tường đá cao cao có một đôi cánh cổng bằng sắt uốn, và bất cứ người phàm nào đi qua khu này sẽ chẳng thấy gì ngoài một bãi đất cỏ mọc cao ngút đầu, thuộc một khu công trường không biết của nhà thầu nào. Khi Will tới gần cổng, một vật không người thường nào thấy được bỗng hiện lên giữa màn sương; một miếng gỗ cửa lớn bằng đồng hình bàn tay có ngón dài xương xẩu. Khẽ nhắm mắt, Will đưa bàn tay đeo găng nhắc miếng gỗ cửa, động xuống một, hai rồi ba lần, để âm thanh lạnh lạnh khô khốc vang khắp màn đêm.

Bên kia cổng, sương từ dưới dốc lên như hơi nước che khuất đám lửa lân tinh nhảy nhót trên mặt đất mấp mô. Sương dần tụ lại, hình thành một quầng sáng xanh dương quái lạ. Will đặt tay lên chấn song cổng; cái lạnh của kim loại thấm qua đôi găng tay vào tận xương và khiến anh rùng mình. Đây không phải là cái lạnh bình thường. Khi ma xuất hiện, chúng rút sạch năng lượng xung quanh, khiến không khí không còn lấy một chút hơi ấm. Tóc gáy Will dựng đứng khi màn sương xanh từ từ hóa ra một mù giã mặc vấy rách tươm đeo tạp dề trắng. Mù đang cúi đầu.

“Chào già Mol,” Will nói. “Hôm nay trông bà tuyệt hơn mọi hôm đấy nhé.”

Bóng ma ngẩng đầu. Già Molly là một trong những linh hồn mạnh nhất Will từng gặp. Kể cả khi ánh trăng chiếu qua khoảng hở giữa các đám mây, mặt bà cũng không trong suốt lắm. Cơ thể bà đặc, tóc xoắn thành búi dày màu xám vàng vắt qua một bên vai, còn đôi bàn tay sần sùi, ứng đỏ chống cành hông. Bà không có mắt, thay vào đó là hai ngọn lửa xanh dương giống hệt nhau nhảy nhót trong hốc mắt.

“William Herondale,” bà nói. “Quay lại sớm thế?”

Bà tiến về cổng theo đúng cái kiểu lả lướt đặc trưng của hồn ma. Chân bà dễ trượt và bần thiêu, dù giờ chúng chẳng bao giờ chạm đất nữa.

Will dựa vào cổng. “Bà biết tôi nhớ khuôn mặt xinh đẹp của bà mà.”

Bà cười tươi rói, mắt hấp háy, và anh thoáng thấy cái đầu lâu đằng sau nước da có phần trong suốt. Trên trời, mây đã tụ lại, che khuất mặt trăng. Will bỗng vờ nghĩ không biết Già Molly đã làm gì để ra nông nỗi bị chôn ở đây, cách xa khu nghĩa địa của nhà thờ. Hầu hết những tiếng ỉ ôi của người chết nơi đây thuộc về gái làng chơi, những kẻ đã tự tử, và trẻ chết lưu – những xác chết bị ruồng bỏ không được phép chôn cất trong đất nhà thờ. Nhưng Molly biết cách khiến “cuộc sống” của bà không đến nỗi nào, hoặc có lẽ bà chẳng thêm bận lòng.

Bà đang cười khúc khích. “Vậy mi muốn gì, hả nhóc Thợ Săn Bóng Tối? Độc quỷ Malphas nhé? Ta có móng vuốt quỷ Morax bóng lờ, độc dính trên chóp vuốt hoàn toàn không màu...”

“Không,” Will nói. “Tôi không cần cái đó. Tôi cần bột quỷ Foraii, loại thượng hạng.”

Molly quay đầu sang bên kia và nhô toẹt một đốm lửa xanh. “Này, sao một cậu trai trẻ như mi lại muốn thứ đó?”

Will thầm thở dài; cứ lần nào cò kè mua bán là Già Molly lại cự nự phản đối. Magnus đã bảo Will tới mua đồ chỗ Già Molly vài lần, một lần mua mấy cây nến đen sì bốc mùi tanh tưởi đã dính rịn vào da anh như nhựa đường, lần khác mua xương trẻ chết lưu, và có lần thì tới mua một túi mắt tiên (nó nhều máu vào áo anh). So đi tính lại, bột quỷ Foraii còn tốt chán.

“Mi tưởng tau ngu,” Molly tiếp tục. “Đây là bầy, phòng Nephilim tụi mi sẽ xông ra bắt quả tang tau bán ba cái thứ đồ đó, và thế là tiêu đời Già Molly.”

“Đằng nào bà *cũng* đã chết rồi mà.” Will gắng không tỏ vẻ bức bối. “Tôi chẳng biết giờ Clave có thể làm gì bà nữa.”

“Ha.” Đôi mắt trống rỗng của mục lại nảy lửa. “Xà lim dưới lòng đất của hội Tu Huynh Cam có thể nhốt cả người sống lẫn kẻ chết. Mi thừa biết mà, Thợ Săn Bóng Tối.”

Will giơ tay lên trời. “Bà ơi, tôi có lừa gì đâu. Chắc bà đã nghe được mấy chuyện đồn đãi trong Thế Giới Ngầm rồi. Clave còn nhiều chuyện khác phải lo nên chẳng hơi đâu mà đi quản những hồn ma buôn lậu bột quý và máu quý đâu.” Anh đổ người về trước. “Tôi sẽ trả giá hậu.” Anh rút một cái túi vải lanh mịn từ trong túi áo và đựng đưa trong không khí. Trong túi vang ra tiếng lộc xọc như tiếng đồng xu đập vào nhau. “Giống hết mô tả của bà đấy nhé, Mol.”

Vẻ hau háu xuất hiện trên gương mặt người chết, và mục hiện hình rõ hơn để lấy cái túi từ anh. Mục thọc tay vào và lôi ra một vốc nhẫn – nhẫn cưới bằng vàng, có khắc họa tiết nút thắt tình yêu. Già Mol, giống như nhiều hồn ma khác, luôn tìm kiếm một thứ dạng như bùa cầu may, một mảnh hồi ức – thứ mỏ neo neo mục lại thế giới này. Nếu tìm ra nó, mục sẽ thật sự được nhắm mắt xuôi tay. Và với Molly, thứ bấy lâu nay mục tìm kiếm là nhẫn cưới. Magnus bảo Will rằng hầu hết mọi người cho rằng cái nhẫn đó đã mất từ thời tám hoánh nào rồi, bị chôn vùi dưới lòng sông Thames nhào nhoét bùn sinh, nhưng dù vậy mục vẫn nhận bất kỳ túi đựng đầy nhẫn nào với hy vọng trong số đó sẽ có chiếc nhẫn thuộc về mình.

Mục bỏ đám nhẫn trở vào túi, rồi nó biến vào đâu đó trong thân xác mục. Sau đó, Già Molly đưa cho anh một túi bột. Anh nhét nó vào túi áo khoác đúng lúc bóng ma bắt đầu rung rinh mờ đi. “Đợi đã Mol. Hôm nay tôi đến không chỉ vì thứ này.”

Linh hồn chớp lóe khi lòng tham chiến đấu với cơn sốt ruột và rõ ràng mục phải cố lắm mới duy trì được hình dạng. Cuối cùng mục cầu nhàu, “Được rồi. Vậy mi muốn gì nữa?”

Will lưỡng lự. Đây không phải là thứ Magnus sai anh mua; đây là chuyện anh muốn tìm hiểu. “Tình được...”

Già Molly cười khàn khạch. “*Tình được* cơ đấy? Cho Will Herondale sao? Không phải tau không thích tiền, dung mà bất kỳ chàng trai nào được ngoại hình như mi sẽ không cần đến tình được. Và điều tau nói là thật.”

“Không phải,” Will nói, một chút tuyệt vọng len lỏi vào giọng anh. “Tôi đang tìm một thứ ngược lại, thật đấy – một thứ gì đó khiến người ta ngừng yêu.”

“Hận được phỏng?” Mol vẫn còn cao hứng.

“Tôi muốn thứ gì đó đại loại như làm người ta hờ hững, dừng dừng ấy.”

So với một hồn ma, mũi khụt khịt mũi giống con người kinh khủng. “Tau không muốn nói với mi điều này, Nephilim, dung nếu mi muốn tụi con gái ghét mi, có đây cách dễ dàng, Mi không cần *tau* giúp bằng thứ tội nghiệp đó.”

Nói tới đó mũi biến mất trong màn sương giăng giăng trên các nắm mồ. Will nhìn theo và thở dài. “Không phải cho cô ấy,” anh thì thầm dù giờ chẳng còn ai lắng nghe anh nữa, “mà là cho tôi.” Đoạn, anh ngả đầu tì vào cái cổng sắt lạnh lẽo.

CHƯƠNG 1: PHÒNG HỘI ĐỒNG

Trần nhà mild đẹp tươi,

Điểm tô mái ngói cong cong tuyết trần

Thiên thần chấp cánh bay cao

Trao quà tạo hóa đắm say muôn người.

-Bá tước Alfred Tennyson, *The Palace of Art*

“À đúng. Nơi này đúng như em tưởng tượng,” Tessa nói và quay sang mỉm cười với chàng trai đứng cạnh. Anh vừa giúp cô nhảy qua vũng nước tù và tay anh vẫn lịch sự đặt trên cánh tay cô, ngay trên khuỷu tay.

James Carstairs cười đáp lại, trông anh thanh lịch trong bộ vét tối màu, mái tóc trắng bạc bay bay trong gió. Tay kia anh đặt lên cây gậy

đầu nam ngọc, và nếu ai trong đám người

đồng đúc đi đi lại lại quanh họ thấy kỳ lạ khi một người trẻ nhường đó lại cần gậy chống, hay thấy màu tóc hay vẻ ngoài của anh có gì bất thường, họ cũng không dừng lại nhìn lấy một cái.

“Anh sẽ coi đó là lời tán thưởng,” Jem nói. “Em biết không, anh đang bắt đầu lo rằng mọi thứ em bắt gặp tại Luân Đôn đều khiến em thất vọng.”

Thất vọng. Anh trai Tessa, Nate, đã từng hứa cho cô mọi thứ tại Luân Đôn này – một khởi đầu mới, một ngôi nhà đẹp đẽ, một thành phố với các tòa nhà chọc trời và những công viên xinh đẹp. Nhưng thay vào đó, Tessa chỉ thấy những chuyện hãi hùng và nguy hiểm cùng phản bội vượt ngoài sức tưởng tượng của cô. Nhưng...

“Không phải tất cả.” Cô ngược lên cười với Jem.

“Rất mừng được nghe câu đó.” Giọng anh nghiêm túc, không hề có ý cợt nhả. Cô quay đầu nhìn về tòa nhà bề thế phía trước. Tu viện Westminster, với những tòa tháp mang phong cách Gothic gần như chạm trời. Mặt trời đang cố sức ló ra từ sau những đám mây hơi nhuốm chút sắc sương mù, và tu viện tắm mình trong làn nắng nhạt ấy.

“Nơi đó thật sự là đây sao?” cô hỏi khi Jem dắt cô đi tiếp về phía cổng tu viện. “Nó có vẻ quá...”

“Phàm?”

“Em định nói là đồng đúc cơ.” Hôm nay tu viện mở cửa đón người tham quan, và các nhóm khách đang hối hả ra ra vào vào qua ô cửa lớn, hầu hết đều cầm cuốn cẩm nang Baedeker(*) trong tay. Một nhóm du khách người Mỹ - những người phụ nữ trung tuổi mặc bộ đồ lạc mốt, làm bầm gì đó bằng chất giọng mang khẩu âm khiến Tessa có đôi chút nhớ nhà – vượt qua hai người họ để lên cầu thang, tất cả bám theo người hướng dẫn viên dẫn họ tham quan tu viện. Jem và Tessa theo kịp chẳng khó khăn gì.

() Cuốn cẩm nang du lịch do công ty Karl Baedeker xuất bản từ những năm 1830 (Mọi chú thích đều thuộc về người dịch).*

Không gian tu viện có mùi của đá lạnh và kim loại. Tessa ngược lên và nhìn quanh, choáng ngợp trước không gian rộng lớn thênh thang. So với Westminster, Học Viện chỉ như một nhà thờ nơi thôn dã.

“Xin quý khách hãy chú ý tới cấu trúc ba phần của thánh đường,” hướng dẫn viên tiếp tục thùng thảng nói rằng các nhà nguyện nhỏ hơn nằm hướng hành lang phía đông và tây tu viện. Không ai bảo ai, tất cả đều khẽ khàng, im lặng như muốn bảo vệ sự tôn nghiêm của nơi này. Trong lúc Jem dẫn Tessa về trái đông của nhà thờ, cô nhận thấy mình đang bước trên những phiến đá có khắc tên và ngày tháng. Cô vốn đã biết có một số nhà vua, nữ hoàng, chiến binh và nhà thơ nổi tiếng được an táng tại tu viện Westminster, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình đứng ngay trên họ.

Cô và Jem bước chậm lại khi tới góc đông nam nhà thờ. Ánh nắng trong trẻo ủa qua ô cửa sổ hình hoa trên cao. “Anh biết là chúng ta đang vội tới dự buổi họp Hội Đồng,” Jem nói, “nhưng anh muốn em thấy nơi này.” Anh dang tay chỉ xung quanh. “Góc Nhà Thơ.”

Tất nhiên Tessa đã đọc về nơi này, nơi các tác giả bậc thầy của Anh an nghỉ. Ở đây có mộ phần bằng đá xám của Chaucer nằm dưới mái che, cùng nhiều cái tên quen thuộc khác: “Edmund Spenser, Samuel Johnson,” cô hít một hơi, “Coleridge, Robert Burns, *Shakespeare* nữa này...”

“Ông ấy không thực sự được chôn ở đây đâu,” Jem vội nói. “Đây chỉ là mộ giả. Như mộ của Milton vậy.”

“Em biết, nhưng...” Cô nhìn anh và cảm thấy hình như mình đang đỏ mặt. “Em không giải thích được. Đứng giữa những cái tên này, em có cảm giác đứng giữa những người bạn. Em biết là ngốc...”

“Không ngốc chút nào.”

Cô mỉm cười với anh. “Sao anh biết em muốn tham quan cái gì?”

“Sao anh lại không biết chứ?” Anh nói. “Khi anh nghĩ đến em mà em không ở gần anh, anh sẽ tưởng tượng ra em luôn cầm một cuốn sách nào đó trong tay.” Jem nói mà không nhìn cô, nhưng cô cũng kịp thấy má anh ửng hồng. Da anh quá tái nên chỉ cần anh đỏ mặt một chút là cô nhận ra

ngay, cô nghĩ – và ngạc nhiên khi ý nghĩ đó tác động tới mình như thế nào.

Khoảng hai tuần này, cảm tình cô dành cho Jem dần lớn lên; Will luôn cố tình tránh mặt cô, còn Charlotte và Henry thì vướng vào các vấn đề của Clave và Hội Đồng cùng chuyện điều hành Học Viện – kể cả Jessamine cũng có vẻ bận rộn. Nhưng Jem luôn bên cô. Anh rất nghiêm túc nhận trách nhiệm làm hướng dẫn viên du lịch cho cô tại Luân Đôn này. Họ đã thăm thú công viên Hyde và vườn Kew, nhà triển lãm Quốc Gia, bảo tàng Anh Quốc, tháp Luân Đôn và cổng Traitors' Gate. Họ đi xem vắt sữa bò tại công viên St. James, và cảnh người ta buôn bán rau quả tại vườn Covent. Họ ngắm những con thuyền từ sông Thames chạy vào đê, và ăn món “thanh đậm cửa” nghe thì có vẻ ghê nhưng hóa ra là bánh mì quét bơ đường. Và ngày ngày trôi qua, Tessa dần thoát khỏi cái vỏ ốc cô độc của mình, vượt qua nỗi buồn về chuyện Nate, Will và việc mất đi cuộc sống cũ; cô như một bông hoa nảy nở trên vùng đất băng giá. Đôi lúc cô còn có thể bật cười. Và cô biết ơn Jem lắm lắm.

“Anh là một người bạn tốt,” cô reo lên. Và ngạc nhiên khi thấy anh không nói gì, cô bảo, “Chí ít, em mong chúng ta là bạn tốt. Anh cũng nghĩ vậy, phải không, Jem?”

Anh quay sang nhìn cô, nhưng trước khi anh kịp trả lời, một giọng sâu thẳm đã cất lên từ trong bóng tối:

“Hỡi người trần mắt thịt, hãy nhìn và biết sợ!”

Hãy xem da thịt con người thay đổi thế nào;

Hãy nghĩ bao nhiêu bộ xương danh giá

Ngủ vùi dưới những mộ đá nơi đây.”

Một bóng đen bước ra từ giữa hai đài tưởng niệm. Trong lúc Tessa chớp mắt ngạc nhiên, Jem nói bằng giọng vui vẻ rất ư cam chịu, “Will. Vậy bỏ quyết định gia ân cho chúng tôi bằng sự xuất hiện của mình đó hả?”

“Tôi đâu có nói là không tới.” Will tiến lên và ánh sáng từ ô cửa sổ hoa đổ xuống, làm bừng sáng gương mặt anh. Kể cả bây giờ, Tessa vẫn không thể nào nhìn anh mà không thấy tim nhói đau. Tóc đen, mắt màu lam, đôi gò má đẹp, hàng mi dày, đôi môi đầy đặn – trông anh hẳn cũng

xinh lắm nếu không quá cao và săn chắc. Cô đã từng vượt đôi cánh tay ấy. Cô biết cảm giác ấy ra sao – cứng như sắt, với những cơ bắp săn chắc; tay anh, khi chúng giữ gáy cô, mảnh, linh hoạt nhưng chai sần...

Cô thôi không nghĩ tới những kí ức đó nữa. Với một người đã biết sự thật rõ mười mươi thì kí ức chẳng còn đẹp nữa. Will đẹp, nhưng anh không thuộc về cô; anh không thuộc về bất kỳ ai. Có gì đó trong anh đã bị rạn vỡ, và từ lỗ hổng đó tràn ra sự độc ác mù quáng, một niềm thôi thúc làm tổn thương người khác và đẩy người khác ra xa anh.

“Bồ muộn buổi họp Hội Đồng rồi đấy,” Jem tốt bụng nhắc. Anh là người duy nhất có vẻ không bị cái tính hiểm độc quỷ quyệt của Will chạm tới.

“Tôi vừa đi làm một vài việc vặt,” Will nói. Gần thế này, Tessa có thể thấy anh rất mệt mỏi. Mắt anh vẫn tia máu, bọng mắt thâm quầng. Quần áo anh nhàu nhĩ như thể anh cứ mặc nguyên thế mà ngủ, và anh nên cắt tóc. *Nhưng anh ấy có ra sao cũng chẳng liên quan đến mày*, cô nghiêm khắc nhắc nhở mình và thôi nhìn những đường cong thanh thoát của đôi tai, cằm cổ anh. *Mày nghĩ anh ấy trông thế nào, hay chuyện anh ấy làm gì cho qua ngày đoạn tháng đều không quan trọng. Anh ấy nói rõ rồi mà.* “Mà bồ cũng đâu có đến đúng giờ.”

“Tôi muốn dẫn Tessa ngắm Góc Nhà Thờ,” Jem nói. “Tôi nghĩ em ấy sẽ thích.” Anh nói đơn giản và chân thật, không ai có thể nghi ngờ hay cho rằng anh nói dối. Trên gương mặt anh chỉ hiện lên một sự hài lòng, kể cả Will dường như cũng không thể nghĩ ra điều gì không hay mà nói; anh đành nhún vai và rảo bước đi thẳng qua tu viện và vào Đông Hành hiên.

Những bức tường của hành viên bao quanh một khu vườn vuông vắn, và du khách đang đi qua các khúc quanh, thì thảo nói chuyện như thể vẫn đang trong nhà thờ. Không ai để ý tới Tessa và hai anh bạn đồng hành khi họ tới một cánh cửa gỗ sồi. Will, sau khi nhìn quanh quất, rút thanh stele khỏi túi và ấn mũi stele vẽ lên gỗ. Cửa thoáng lấp lánh ánh xanh dương rồi bật mở. Will bước vào trong, Jem và Tessa đi ngay sau. Cửa nặng nề đóng sầm lại sau Tessa, suýt bập phải tà váy của cô; cô kéo váy

kịp thời và vội vàng bước ngược, quay người một vòng trong không gian tối gần như hũ nút. “Jem ời?”

Ánh sáng bừng lên; Will đang cầm đá phù thủy. Họ đang ở trong một căn phòng đá có mái vòm cong cong. Sàn hình như lát gạch, và ở cuối phòng là một bệ thờ. “Chúng ta đang ở phòng Pyx,” anh nói. “Nơi đây ngày xưa là kho bạc. Từng có thời những rương vàng bạc được chất dọc các bức tường.”

“Kho bạc của Thợ Săn Bóng Tối sao?” Tessa cực kỳ bối rối.

“Không, kho bạc hoàng gia Anh – thế nên tường và cửa mới dày thế kia,” Jem nói. “Nhưng Thợ Săn Bóng Tối bọn anh luôn có cách tiếp cận nơi này.” Anh cười khi thấy vẻ mặt cô. “Các vị vua, hoàng đế hay nữ hoàng thời nào cũng bí mật trả một khoản tiền cho Nephilim, để bọn anh bảo vệ vương quốc an toàn trước móng vuốt của quỷ.”

“Mỹ thì không thế,” Tessa hào hứng nói. “Nước em không theo chế độ quân chủ...”

“Đừng sợ, chính phủ nước em có một cơ quan chuyên lo làm việc với Nephilim,” Will nói và sai bước tới bệ thờ. “Trước đây Bộ Chiến Tranh(*) lo vụ đó, nhưng giờ nhiệm vụ này được chuyển giao cho một cơ quan trực thuộc Bộ Tư Pháp rồi...”

() Bộ Chiến tranh tồn tại từ năm 1789 cho đến ngày 18/9/1947 thì được đổi tên thành Bộ Lục quân, và trở thành một bộ phận của Tổ chức Quân sự Quốc gia liên hợp mới thành lập. Đến năm 1949, Tổ chức Quân sự Quốc gia được đổi tên lại thành Bộ Quốc phòng.*

Anh đang nói dở thì bị tiếng rền rĩ của cái bệ thờ di chuyển sang bên cắt ngang. Đằng sau đó là cái hốc tối om, trống hoác. Tessa thấy ánh sáng yếu ớt bập bùng trong bóng tối. Will chui vào hốc, giơ đá phù thủy chiếu sáng vùng tối.

Bước vào, Tessa nhận thấy mình ở trong một hành lang đá hơi dốc xuống. Tường bằng đá, sàn lát đá, và trần cũng vậy, khiến cô có cảm giác đây là đường hầm được đục xuyên qua đá, dù bề mặt nó trơn nhẵn chứ không hề sần ráp. Cứ cách vài bước lại có một viên đá phù thủy tỏa sáng trong chân đèn hình bàn tay người được ráp vào tường.

Bệ thờ lại trượt sang che lấp cửa vào, và họ bắt đầu bước. Hành lang dần dần đổ dốc thẳng xuống. Các ngọn đuốc tỏa ra quang sáng màu lục lam, chiếu rọi những bức phù điêu đá – theo cùng một mô típ, lặp đi lặp lại hết lần này tới lần khác, về một thiên thần trong quang lửa cháy rực trôi lên từ mặt hồ, với một tay cầm kiếm và tay kia cầm cốc.

Cuối cùng họ đứng trước một cánh cửa đôi đồ sộ bằng bạc. Ở mỗi bên cánh Tessa đều thấy khắc một biểu tượng cô từng được thấy – bốn chữ C lồng vào nhau. Jem chỉ chúng. “Chúng đại diện cho Clave, Hội Đồng, Hiệp Ước và Quan Chấp Chính(*)”, anh trả lời trước khi cô kịp hỏi.

() Nguyên văn: Clave, Council, Covenant, Consul.*

“Quan Chấp Chính. Ông ta đứng đầu Clave à? Có giống vua không?”

“Quan Chấp Chính không theo chế độ cha truyền con nối như vua của nền quân chủ,” Will đáp. “Ông ấy được bầu lên, như tổng thống hay thủ tướng ấy.”

“Còn Hội Đồng?”

“Em sắp được gặp đây.” Will đẩy cửa mở.

Tessa há hốc miệng; cô vội ngậm lại ngay, nhưng cũng kịp thấy vẻ thích chí của Jem đứng bên phải. Sau cánh cửa là một trong những gian phòng rộng nhất cô từng thấy, với không gian hình vòm, hình vẽ những vì tinh tú và các chòm sao tô điểm cho trần nhà. Ngọn đèn chùm lớn tạo hình thiên thần cầm những ngọn đuốc sáng rực buông xuống từ điểm cao nhất của mái vòm. Còn ở phía dưới, căn phòng được bài trí như một đại hí trường, với những dãy ghế dài xếp hình vòng cung. Will, Jem và Tessa đang đứng ở đầu một dãy bậc thang chạy chính giữa khán đài, và hiện giờ khoảng ba phần tư số ghế đã có người ngồi. Tại bậc thang cuối là một sân khấu xây cao hẳn lên, và trên đó có vài cái ghế gỗ lưng cao mà chỉ cần nhìn cũng biết ngồi trên đó chẳng thoải mái tẹo nào.

Ngồi trên một chiếc ghế đó là Charlotte; bên cạnh chị là Henry trông lúng ta lúng túng và căng thẳng. Charlotte ngồi điềm đạm với hai tay đặt trên đùi; chỉ những ai biết rõ chị mới thấy được sự căng thẳng đang đè nặng lên đôi vai và hằn trên khóe miệng chị.

Trước mắt họ, đứng sau bục phát biểu – cái này to ngang hơn và cao hơn loại bục phát biểu thông thường – là một người đàn ông cao ráo, vai

rộng, tóc vàng để dài và râu rậm; với cái áo choàng đen dài có ống tay áo thêu những chữ rune lấp lánh mặc bên ngoài trang phục, trông ông ta giống hết một vị quan tòa. Bên cạnh ông, ngồi trên một chiếc ghế thấp là một người lớn tuổi hơn, mái tóc nâu đã điểm bạc, còn gương mặt nhăn nhui đã hằn những nếp nhăn. Ông ta mặc áo choàng màu lam sẫm, tay đeo những chiếc nhẫn gắn đá quý sẽ lóa lên mỗi khi ông ta vung tay. Tessa biết người này: Điều Tra Viên Whitelaw với giọng nói lạnh lùng, đôi mắt lạnh lẽo đã thay mặt Clave thẩm vấn các nhân chứng.

“Cậu Herondale,” người đàn ông tóc vàng ngược nhìn Will và lên tiếng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười. “Rất cảm ơn cậu đến dự cuộc họp với chúng tôi. Và cậu Carstairs nữa. Còn có tiểu thư đồng hành cùng hai cậu hân là...”

“Gray,” Tessa nói trước khi ông ta kịp dứt câu. “Theresa Gray đến từ New York.”

Những tràng xì xào khe khẽ vang khắp phòng như tiếng sóng vỗ bờ. Cô cảm giác Will đứng cạnh bỗng nhiên căng thẳng, và Jem hít một hơi như chuẩn bị lên tiếng. *Ngắt lời Quan Chấp Chính*, hình như có người nói vậy. Thế ra đây là Quan Chấp Chính Wayland, nhân vật chớp bu của Clave. Liếc nhìn quanh phòng, cô nhận ra vài gương mặt thân thuộc – Benedict Lightwood với khuôn mặt góc cạnh, xương xẩu và nghiêm nghị, cùng cậu con trai Gabriel Lightwood tóc xù đang nhìn thẳng về phía trước. Lilian Highsmith mắt đen. George Penhallow thân thiện; và còn có cả bà dì ghê gớm của Charlotte, Callida với mái tóc muối tiêu dày xoắn lộn. Ở đây còn rất nhiều gương mặt cô không quen biết. Cô có cảm giác như đang xem một cuốn sách tranh giới thiệu về mọi dân tộc trên thế giới. Ở đây có những Thợ Săn Bóng Tối tóc vàng trông giống dân Viking, người đàn ông da nâu giống như vị caliph bước ra từ cuốn *Nghìn lẻ một đêm* có hình minh họa của cô, và người phụ nữ Ấn mặc sari tuyệt đẹp có thêu những chữ rune bạc. Bà ta ngồi cạnh một người phụ nữ khác vừa quay sang nhìn họ. Cô ta mặc chiếc váy lụa trang nhã, gương mặt rất giống Jem – cũng mang một vẻ đẹp thanh tú, cũng kiêu mắt và đôi gò má ấy, chỉ có điều tóc anh trắng bạc, còn tóc cô ta thì đen tuyền.

“Vây xin chào mừng, cô Tessa Gray đến từ New York,” Quan Cháp Chính vui vẻ nói. “Chúng tôi rất cảm ơn cô đã đến tham dự cùng chúng tôi ngày hôm nay. Tôi biết cô đã trả lời khá nhiều câu chất vấn Enclave Luân Đôn. Tôi rất mong cô sẽ trả lời thêm một vài câu nữa.”

Qua khoảng cách chia cắt họ, ánh mắt Tessa và Charlotte giao nhau. *Em có nên đồng ý không?*

Chán làm sao, Charlotte lại gật đầu. *Ừ.*

Tessa đứng thẳng lưng. “Nếu đó là yêu cầu của ông, vậy thì được ạ.”

“Vây xin mời cô tới ghế Hội Đồng,” Quan Cháp Chính nói và Tessa nhận ra ông đang nói tới cái băng ghế gỗ dài hẹp đặt đằng trước bức phát biểu. “Và cả hai quý cậu bạn cô có thể hộ tống cô,” ông ta bổ sung.

Will làm bầm gì đó, nhưng nhỏ quá nên Tessa không nghe ra; bị kẹp giữa với Will bên trái và Jem bên phải, Tessa đi theo những bậc thang, tới băng ghế trước bức. Cô do dự đứng sau đó. Nhìn gần thế này, cô thấy đôi mắt Quan Cháp Chính có màu xanh lam hiền hòa, chứ không giống đôi mắt của Điều Tra Viên, mang màu xám ảm đạm của trời nổi giông, của biển ngày mưa.

“Điều Tra Viên Whitelaw,” Quan Cháp Chính nói với người đàn ông mắt xám, “xin ông vui lòng đưa Kiếm Thánh.”

Điều Tra Viên đứng dậy và rút từ trong áo choàng ra một thanh kiếm lớn. Tessa nhận ra nó ngay. Nó dài, mang màu bạc xỉn, chuôi được tạo hình đôi cánh dang rộng. Đây là thanh kiếm được vẽ trong *Codex*, thanh kiếm thiên thần Raziel mang theo lúc trời lên từ hồ nước, và đưa nó cho Jonathan Thợ Săn Bóng Tối, Nephilim đầu tiên của thế giới này.

“Maellartach,” cô gọi tên Kiếm Thánh.

Quan Cháp Chính, cầm lấy Kiếm, và một lần nữa ngạc nhiên. “*Cô quả là* chịu khó tìm hiểu,” ông ta nói. “Ai trong hai cậu dạy cô bé thế? William? Hay James?”

“Tessa tự học, thưa ngài,” Kiều nói dài giọng của Will nghe dịu dàng và vui vẻ, nhưng cũng thật kỳ quặc giữa bầu không khí trang nghiêm nơi đây. “Cô ấy rất giỏi tìm hiểu.”

“Lại thêm lý do nữa cho thấy cô ta không nên ở đây,” Tessa không cần quay lại; cô biết giọng nói đó. Benedict Lightwood. “Đây là Hội Đồng Grad. Chúng ta không đưa cư dân Thế Giới Ngầm tới nơi này.” Ông ta cao giọng. “Kiếm Thánh không thể khiến cô ta nói thật; cô ta không phải Thợ Săn Bóng Tối! Vậy nó có tác dụng gì với cô ta chứ?”

“Bình tĩnh nào, Benedict,” Quan Chấp Chính Wayland cảm thanh kiếm rất dễ dàng, như thể nó nhẹ tựa lông hồng. Nhưng ánh mắt ông dành cho Tessa lại nặng hơn nhiều. Cô có cảm giác ông đang dò xét gương mặt cô, đọc sự sợ hãi trong mắt cô. “Chúng ta sẽ không làm hại cô, pháp sư nhỏ ạ,” ông nói. “Hiệp Định nghiêm cấm chuyện đó.”

“Ông không nên gọi tôi là pháp sư,” Tessa nói. “Tôi không mang dấu ấn của pháp sư.” Cô thấy lạ khi nói lại điều này thêm lần nữa, nhưng trong những lần trước, người thẩm vấn cô luôn là các thành viên Clave, chứ không phải chính Quan Chấp Chính. Ông cao lớn, vai rộng, và từ con người ông tỏa ra cảm giác của sức mạnh và uy quyền. Đó là loại sức mạnh và uy quyền mà Benedict Lightwood bảo Charlotte không có.

“Thế cô là ai nào?”

“Cô ta không biết.” Giọng Điều Tra Viên khô khốc. “Các Tu Huynh Cầm cũng không rõ.”

“Nên cho cô ấy ngồi,” Quan Chấp Chính nói, “và đưa ra bằng chứng, nhưng trọng lượng lời khai của cô ấy chỉ bằng một nửa lời khai của một Thợ Săn Bóng Tối.” Ông quay sang vợ chồng Branwell. “Trong lúc đó, Henry, anh có thể rời buổi thẩm vấn một lát. Charlotte, xin hãy ở lại.”

Tessa đề cảm giác không muốn xuống và tới ngồi vào hàng ghế trước, sau đó Henry trông có vẻ hốc hác, mái tóc màu đỏ cam dựng tua tủa, cũng xuống ngồi ở đó. Jessamine cũng có mặt, mặc chiếc váy da lạt đà màu nâu nhạt, trông có vẻ buồn bực và khó chịu. Tessa ngồi cạnh, với Will và Jem ở hai bên. Jem ngồi sát bên cô, và vì ghế hẹp nên cô cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ nơi vai anh chạm vào vai cô.

Lúc đầu, buổi họp Hội Đồng diễn ra gần giống các buổi họp Enclave. Charlotte được yêu cầu kể lại cái đêm Enclave tấn công nhà ma cà rồng De Quincey, giết hấn cùng môn đồ của hấn có mặt lúc đó, rồi đến chuyện anh trai Tessa, Nate, phản bội lòng tin của mọi người và để cho Ông

Chủ, Axel Mortmain, tiến vào Học Viện, giết hai người hầu và suýt bắt cóc Tessa. Đến lượt Tessa được triệu lên, cô cũng nói hết như đã khai lúc trước, rằng cô không biết Nate ở đâu, rằng lúc đó cô không hề mảy may nghi ngờ anh, rằng cô không biết gì về quyền năng của mình trước khi Chị Em Hắc Ám cho cô hay, và cô luôn nghĩ bố mẹ mình là con người.

“Chúng tôi đã điều tra toàn bộ về Richard và Elizabeth Gray,” Điều Tra Viên nói. “Không có bằng chứng nào cho thấy một trong hai người đó có thể không phải là con người. Chàng trai, người anh trai...cũng là con người. Vậy rất có thể, như Mortmain đã nói bóng gió, bố cô gái này là quý, nhưng nếu vậy thì chúng ta vẫn không giải thích được vì sao cô ta không có dấu ấn pháp sư.”

“Điều kỳ lạ nhất là mọi điều về cô, kể cả quyền năng này,” Quan Cháp Chính nói, nhìn Tessa bằng cặp mắt kiên định màu lam nhạt. “Cô không hề biết chút gì về nó hay giới hạn của nó? Cô đã thử chạm vào đồ vật của Mortmain chưa? Để xem cô có thể nhìn thấy kí ức hay ý nghĩ của ông ta ấy?”

“Có, tôi... đã thử. Với cái cúc áo ông ta đánh rơi. Đáng ra phải được mới phải.”

“Nhưng?”

Cô lắc đầu. “Tôi không thể. Nó không cho tôi chút ánh sáng nào, không có... không có sự sống. Không có gì để liên kết tôi với ông ta.”

“Tiện quá cơ,” Benedict làm bầm, rất nhỏ gần như không nghe thấy, nhưng Tessa có nghe được, và đỏ mặt.

Quan Cháp Chính ra hiệu cho cô về chỗ. Trên đường trở về, cô thấy gương mặt Benedict Lightwood; môi ông ta mím chặt tỏ ý tức giận. Cô tự hỏi vừa rồi cô đã nói gì chọc giận ông ta.

“Và không ai tìm được một mẫu da hay cọng tóc của ông Mortmain này kể từ sau... cuộc đấu khẩu giữa cô Gray và ông ta tại Đất Thánh,” Quan Cháp Chính tiếp tục khi Tessa đã yên vị.

Điều Tra Viên lật tập hồ sơ đặt trên bục phát biểu. “Chúng ta đã cho khám xét mọi trang viên của ông ta và không tìm thấy bất cứ tài sản nào thuộc về người này. Kết quả khám xét nhà kho cũng vậy. Kể cả những người bạn của chúng ta tại Sở Cảnh sát Luân Đôn cũng tham gia điều tra.

Người đàn ông này đã biến mất. Đúng theo nghĩa đen, theo như lời anh bạn trẻ William Herondale của chúng ta đây.”

Will cười rạng rỡ như thể được khen, dù Tessa cảm giác được sự hiểm độc ẩn sau nụ cười đó đang lóe lên tựa lưỡi dao cạo.

“Theo tôi,” Quan Chấp Chính nói, “Charlotte và Henry Branwell phải bị khiển trách, và trong ba tháng tiếp theo, mọi hành động của họ phải thông qua sự đồng ý của tôi, thay mặt Clave...”

“Thưa Quan Chấp Chính.” Giọng nói kiên định, rõ ràng vang lên từ đám đông. Mọi người quay đầu nhìn; Tessa có cảm giác chuyện này – chuyện có người ngắt lời Quan Chấp Chính – không mấy khi xảy ra. “Xin cho tôi được nói.”

Quan Chấp Chính nhướng mày. “Benedict Lightwood,” ông ta nói. “Lúc trước, trong buổi thẩm vấn, ông đã có cơ hội phát biểu rồi.”

“Tôi không định tranh cãi về kết quả thẩm vấn,” Benedict Lightwood nói. Về ngoài soi mói, sắc sảo của ông ta còn phần sắc lạnh dưới ánh đèn phù thủy. “Tôi chỉ có ý kiến với phán quyết của ông.”

Quan Chấp Chính nhào người trên bục. Ông ta to lớn, cổ dày và ngực rộng, với bàn tay to như thể ông ta có thể bẻ cổ Benedict chỉ bằng một động tác. Tessa ước ông ta làm vậy. Từ những gì cô thấy ở Benedict Lightwood, cô không hề thích ông ta. “Và vì sao?”

“Tôi nghĩ ông đã để mối thâm tình với gia đình Fairchild che mờ tư duy, và không thấy những thiếu sót của Charlotte trong cương vị một người lãnh đạo Học Viện,” Benedict nói và tiếng hít vào rõ mồn một vang lên khắp phòng. “Trò ngớ ngẩn đêm mừng năm tháng bảy không chỉ làm xấu mặt Clave mà còn khiến chúng ta mất hộp Pyxis. Nó còn làm xấu mối quan hệ giữa chúng ta với Thế Giới Ngầm Luân Đôn khi ta vô duyên vô cớ tấn công de Quincey.”

“Đã có một số đơn khiếu nại đòi bồi hoàn rồi,” giọng Quan Chấp Chính oang oang. “Nhưng tất cả sẽ được xử lý chiếu theo Luật. Chuyện bồi hoàn không phải chuyện của ông, Benedict...”

“Và,” Benedict tiếp tục, giọng lên cao, “tôi tệ nhất, cô ta để một kẻ tội phạm nguy hiểm với kế hoạch làm hại và tiêu diệt Thợ Săn Bóng Tối

trốn thoát và giờ chúng ta không biết y đang ở đâu. Và giờ trách nhiệm tìm kiếm y lại rơi vào tay những kẻ đã để xổng mất y!”

Giọng ông ta sang sảng. Đúng ra, cả căn phòng đang rộn tiếng la ó; Charlotte có vẻ thất vọng, Henry bối rối, còn Will bức bối. Quan Cháp Chính, đôi mắt thăm lại đáng sợ khi Benedict nhắc tới gia đình Fairchild – Tessa nhận ra chắc hẳn đó là nhà mẹ đẻ Charlotte – vẫn im lặng đợi tiếng ồn lắng xuống. Rồi ông nói, “Thái độ bất mãn của ông đối với người lãnh đạo Enclave của ông không khiến làm tăng uy tín cho ông đâu, Benedict.”

“Tôi lấy làm xin lỗi, thưa Quan Cháp Chính. Tôi không tin tiếp tục để Charlotte Branwell ở vị trí lãnh đạo Học Viện – theo như tôi thấy sự can dự của Henry thật sự chỉ là trên danh nghĩa – là điều tốt nhất cho Clave. Theo ý kiến của tôi, phụ nữ không có năng lực điều hành Học Viện; phụ nữ không có đầu óc tư duy logic và suy xét chín chắn, nhưng *đàn ông* sẽ không bị gián điệp tay mơ như Nathaniel Gray lường gạt...”

“*Tôi* đã bị lừa.” Will bật dậy và nhìn quanh, đôi mắt náy lửa. “Tất cả chúng ta đều bị lừa. Vậy ông định nói bóng nói gió gì nữa về tôi, Jem và Henry hả, *ông* Lightwood?”

“Cậu và Jem là đồ trẻ con,” Benedict đáp cụt lủn. “Còn Henry suốt ngày ru rú trong phòng thí nghiệm.”

Will đã trèo qua ghế; Jem dùng lực kéo áo anh lại và khẽ nạt. Jessamine vỗ tay, đôi mắt nâu sáng lấp lánh.

“*Cuối cùng* cũng tới đoạn hay,” cô nàng reo lên.

Tessa chán ghét nhìn cô ả. “Bồ có nghe gì không? Ông ta xúc phạm Charlotte đấy!” Cô thì thầm, nhưng Jessamine phẩy tay bỏ ngoài tai.

“Vậy ông đề cử ai vào vị trí điều hành Học Viện nào?” Quan Cháp Chính hỏi Benedict, giọng ngập ý châm biếm. “Là chính ông chẳng?”

Benedict dang rộng tay tỏ ý tán đồng, “Nếu ngài đã nói vậy, thưa Quan Cháp Chính...”

Trước khi ông ta kịp nói hết câu, ba người khác đã đứng lên; Tessa nhận ra hai người là thành viên Enclave Luân Đôn, dù cô không biết tên họ; người thứ ba là Lilian Highsmith.

Benedict mỉm cười. Giờ tất cả đều nhìn ông ta; bên cạnh ông ta là cậu con thứ Gabriel đang ngồi ngược nhìn bố mình bằng đôi mắt xanh lục không biểu lộ gì. Những ngón tay thanh mảnh của anh ta nắm chặt lưng ghế phía trước.

“Ba người ủng hộ tôi,” Benedict nói. “Và vậy theo Luật, tôi đã đủ điều kiện để được thách đấu với Charlotte giành vị trí lãnh đạo Học Viện Luân Đôn.”

Charlotte khẽ hít một hơi nhưng vẫn ngồi im trên ghế, đôi mắt vẫn nhìn thẳng. Jem vẫn nắm cổ tay Will. Còn Jessamine tiếp tục tỏ vẻ như đang xem một màn kịch gay cấn.

“Không được,” Quan Chấp Chính nói.

“Ông không thể ngăn tôi thách đấu...”

“Benedict, ông phản đối quyết định bổ nhiệm Charlotte Branwell của tôi ngay khi tôi công bố. Ông luôn muốn nắm giữ Học Viện. Giờ, khi Enclave cần đồng lòng dốc sức hơn bao giờ hết, ông ta lại gây chia rẽ bè phái và bất hòa ngay trong một buổi họp Hội Đồng.”

“Sự thay đổi không phải lúc nào cũng diễn ra êm thấm, nhưng không phải vì thế mà chúng ta cứ một mực giữ lấy cái cũ. Tôi vẫn muốn thách đấu.” Hai tay Benedict nắm chặt lấy nhau.

Quan Chấp Chính nhip tay lên bục phát biểu. Bên cạnh ông là Điều Tra Viên với đôi mắt lạnh lùng. Cuối cùng Quan Chấp Chính lên tiếng, “Benedict, ý ông là trách nhiệm tìm Mortmain nên được đặt lên vai những người ông cho rằng đã ‘để xổng mất y’. Tôi tin hẳn ông sẽ đồng ý rằng truy tìm Mortmain hiện là ưu tiên hàng đầu của chúng ta?”

Benedict gật đầu cộc lốc.

“Vậy, đề nghị của tôi như thế này: Hãy để Charlotte và Henry lãnh trách nhiệm chỉ huy tìm kiếm nơi ẩn náu của Mortmain. Nếu sau hai tuần họ không tìm ra, hoặc không có bằng chứng vững chắc chỉ ra vị trí của ông ta, vậy tôi sẽ chấp thuận yêu cầu thách đấu của ông.”

Charlotte nhào người trên ghế. “Tìm Mortmain?” chị nói. “Một mình, chỉ Henry và tôi... không có sự giúp đỡ của các thành viên Enclave khác sao?”

Đôi mắt Quan Cháp Chính dừng ở chị không phải không thân thiện, nhưng cũng chẳng tỏ ý khoan nhượng. “Cô có thể triệu tập các thành viên Clave khác nếu cần, và tất nhiên cả hội Tu Huynh Cầm lẫn Nữ Tu Sát nữa,” ông nói. “Nhưng còn về vụ điều tra, đúng, hai vợ chồng cô phải tự lo liệu.”

“Tôi không thích như vậy,” Lilian Highsmith phản nản. “Ông đang biến cuộc truy tìm một gã điên thành một trò chơi tranh giành quyền lực...”

“Vậy cô có muốn rút lại sự ủng hộ Benedict không?” Quan Cháp Chính hỏi. “Vậy lời thách đấu của ông ta sẽ mất hiệu lực và vợ chồng Branwell không việc gì phải chứng minh năng lực nữa.”

Lilian mở miệng – rồi, trước ánh mắt của Benedict, cô ta liền ngậm miệng lại. Cô ta lắc đầu.

“Chúng tôi đã mất vài người hầu,” Charlotte âu lo nói. “Không có họ...”

“Nếu cô thấy cần, hãy tuyển thêm người hầu,” Quan Cháp Chính nói. “Em trai Thomas, gia nhân quá cố của cô, Cyril, đang trên đường từ Brighton tới Luân Đôn, còn Học Viện Dublin sẵn lòng đưa bếp phó của mình tới giúp việc cho Học Viện Luân Đôn. Cả hai đều là những chiến binh đã kinh qua huấn luyện – và tôi phải nói thế này, Charlotte, cô đáng ra phải huấn luyện người trong nhà chứ.”

“Cả Thomas và Agatha *đều* được huấn luyện,” Henry cự nự.

“Nhưng vài người khác thì không,” Benedict nói. “Không chỉ riêng tiểu thư Lovelace thui chột chẳng biết đánh đấm gì, mà cả cô hầu gái của cô, Sophie, lẫn cư dân Thế Giới Ngầm này...” ông chỉ Tessa. “Vì có vẻ cô đã nhận cô ấy ở hẳn trong nhà mình, vậy chẳng có hại gì cho cô ấy – và cô hầu gái – khi được học cách phòng vệ cơ bản.”

Tessa kinh ngạc nhìn sang Jem. “Ông ta nói *em* sao?”

Jem gật đầu. Vẻ mặt anh ủ ê.

“Em không được đâu... em sẽ chặt chân mình mất!”

“Nếu muốn chặt chân ai, hãy chặt chân Benedict,” Will lầm bầm.

“Em sẽ ổn thôi, Tessa. Không có chuyện gì mà em không làm được,” Jem cất tiếng, nhưng phần còn lại bị giọng Benedict át mất.

“À mà,” Benedict nói, “vì hai người đang bận điều tra nơi ẩn náu của Mortmain, tôi sẵn lòng để các con trai của tôi Gabriel và Gideon, sẽ từ Tây Ban Nha trở về vào tối nay – làm thầy dạy. Cả hai đều là những chiến binh xuất sắc và có kinh nghiệm huấn luyện.”

“Bố!” Gabriel phản đối. Trông anh ta đang hoảng hốt; rõ ràng Benedict không bàn trước với anh ta về vấn đề này.

“Chúng tôi có thể tự dạy dỗ người nhà mình,” Charlotte gắt, nhưng Quan Chấp Chính lắc đầu với chị.

“Benedict Lightwood đang trao cho cô một món quà lớn đấy. Nhận đi.”

Charlotte đỏ mặt tía tai. Một lúc lâu sau, chị cúi đầu, chấp nhận ý của Quan Chấp Chính. Tessa thấy đầu óc quay cuồng. Cô sẽ được huấn luyện ư? Huấn luyện để đánh đấm, phi đao và vung kiếm ư? Một trong những nhân vật cô thích nhất là Capitola trong *Bàn tay ẩn*, cô gái chiến đấu cừ chẳng kém gã đàn ông nào – và ăn mặc cũng hết như họ. Nhưng thích là một chuyện, còn *muốn* trở thành cô ta lại là chuyện khác.

“Rất tốt,” Quan Chấp Chính nói. “Phiên họp Hội Đồng kết thúc, và sẽ nhóm họp tại chính nơi đây sau hai tuần nữa. Giờ xin mời quý vị giải tán.”

Tất nhiên, không ai rời đi ngay. Có tiếng lạo xạo khi mọi người lục tục đứng dậy và hào hứng tán chuyện với người bên cạnh. Charlotte vẫn ngồi im; Henry bên cạnh, anh có vẻ rất muốn an ủi vợ, nhưng không nghĩ ra được lời nào. Tay anh bồi rồi gờ lơ lửng trên vai vợ. Will lườm Gabriel Lightwood, người kia cũng lạnh lùng lườm lại.

Charlotte chậm chậm đứng lên. Henry giờ đặt tay lên lưng chị, và thì thầm gì đó. Jessamine đã đứng dậy, đang xoay cái ô đăng ten trắng mới tinh. Henry đã làm cho cô nàng chiếc ô này thay cho chiếc ô hỏng sau trận chiến với đám người máy của Mortmain. Tóc cô búi chặt thành từng búi trên tai trông như chùm nho. Tessa vội đứng lên, và cả nhóm tiến tới hành lang giữa phòng Hội Đồng. Tessa thoáng nghe thấy mấy tiếng thì thầm, cùng những từ lặp đi lặp lại, “Charlotte”, “Benedict”, không bao

giờ tìm ra Ông Chủ”, “hai tuần”, “thách đấu”, “Quan Chấp Chính”, “Mortmain”, “Enclave”, “trò lơ”.

Charlotte bước đi thẳng lưng, má đỏ bừng, và mắt nhìn thẳng như thể chị không nghe thấy mấy lời tám chuyện. Will trông như sắp bỏ thẳng vào mấy kẻ đang thì thầm to nhỏ để đòi lại công bằng, nhưng Jem đã nắm chặt lấy lưng áo khoác *parabatai* của mình. Tessa cảm thán, Jem có nhiều điểm rất giống với người chủ của một con chó thuần chủng có sở thích đớp khách. Lúc nào bạn cũng phải tóm chặt vòng cổ của nó. Jessamine lại tỏ vẻ chán đời như cũ. Cô nàng hoàn toàn chẳng để tâm xem Enclave, hay bắt kỳ ai, nghĩ gì về mình.

Khi tới cửa phòng Hội Đồng, họ đi gần như chạy. Charlotte dừng lại một lúc để đợi cả nhóm. Hầu hết mọi người rời phòng theo cửa bên trái (đó là lối vừa nãy Tessa, Will và Jem đi vào), nhưng Charlotte rẽ phải, đi dọc theo hành lang một đoạn, rẽ ở một khúc quanh rồi đột ngột dừng bước.

“Charlotte?” Henry đã đuổi kịp và có vẻ lo lắng. “Vợ à...”

Không nói một lời nào, Charlotte đã co chân sút thẳng vào tường, mạnh hết mức. Vì tường bằng đá nên chẳng suy chuyển gì, còn Charlotte khẽ kêu một tiếng.

“Ôi trời,” Jessamine nói và xoay ô.

“Em xin được gợi ý nhé,” Will bảo. “Sau chúng ta khoảng hai mươi bước, trong phòng Hội Đồng, là Benedict. Nếu chị muốn trở lại đó và đá ông ta, em đề nghị nhắm cao lên một tý và chệch sang trái một chút...”

“Charlotte.” Một giọng trầm khàn quen thuộc vang lên. Charlotte quay lại, đôi mắt nâu mở lớn.

Đó là Quan Chấp Chính. Những chữ rune thêu bằng chỉ bạc lấp lánh nổi bật trên gấu và tay áo choàng khi ông tiến về phía nhóm nhỏ tới từ Học Viện, ánh mắt chăm chú nhìn Charlotte. Một tay áp lên tường, chị không nhúc nhích.

“Charlotte,” Quan Chấp Chính Wayland lại nói, “giờ đã ra khỏi phòng Hội Đồng, ta là chú của cháu và muốn khuyên cháu thế này. Cháu biết bố cháu luôn nói gì về tính nóng nảy của cháu mà.”

“Ông ấy có nói. Ông ấy còn bảo giá mà mình sinh được một mụn con trai,” Charlotte cay cú đáp. “Nếu ông ấy có... nếu cháu là con trai... chú có đối xử với cháu như vừa này không?”

Henry đặt tay lên vai vợ, thì thầm gì đó, nhưng chị kệ anh. Đôi mắt nâu to tròn của chị đang chăm chú nhìn Quan Cháp Chính.

“Chú đối xử với cháu làm sao?” Ông hỏi.

“Như thể cháu là một đứa trẻ, một bé gái cần bị rầy la.”

“Charlotte, chú là người đề bạt cháu vào vị trí lãnh đạo Học Viện và Enclave,” Quan Cháp Chính có vẻ buồn bực. “Chú bổ nhiệm cháu không chỉ vì chú quý Granville Fairchild, và biết ông ấy muốn con gái kế nhiệm mình, mà còn vì chú nghĩ cháu sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ.”

“Chú cũng bổ nhiệm Henry nữa,” chị nói. “Và hồi bổ nhiệm chú còn nói rằng đó là vì Enclave sẽ chấp nhận làm việc dưới quyền một cặp vợ chồng, chứ không phải dưới sự điều hành của một người phụ nữ độc thân.”

“Vậy thì chúc mừng, Charlotte. Chú không nghĩ có thành viên Enclave nào nghĩ họ làm việc dưới sự điều hành của Henry đâu.”

“Đúng vậy,” Henry đang nhìn giầy. “Họ điều biết cháu là thứ vô dụng. Vì cháu mà toàn bộ chuyện này xảy ra, thưa Quan Cháp Chính...”

“Không phải,” Quan Cháp Chính Wayland nói. “Đây là sự kết hợp của tính tự mãn thâm căn cố đế của một số phần tử Clave, với vận rủi và thời gian không thích hợp, cùng với một vài quyết định thiếu sáng suốt của cháu, Charlotte ạ. Đúng, chú thấy cháu cũng có lỗi...”

“Vậy chú đồng tình với Benedict!” Charlotte kêu lên.

“Benedict Lightwood là kẻ đê tiện giả nhân giả nghĩa,” Quan Cháp Chính mết mết nói. “Mọi người đều biết rõ điều đó. Nhưng ông ta có tầm ảnh hưởng chính trị lớn và nên dùng trò vừa rồi xoa dịu ông ta còn hơn là tảng lờ để rồi chọc giận ông ta.”

“Trò vừa rồi? Chú gọi như thế ư?” Charlotte bực dọc hỏi lại. “Chú giao cho cháu một nhiệm vụ bất khả thi.”

“Chú giao cho cháu nhiệm vụ tìm chỗ ẩn náu của Ông Chủ,” Quan Cháp Chính Wayland nói. “Người đàn ông đã xâm nhập Học Viện, giết

gia nhân của cháu, lấy đi hộp Pyxis và lên kế hoạch xây dựng một đội quân người máy để giết toàn bộ chúng ta – nói tóm lại, một người mà chúng ta phải ngăn chặn. Là người lãnh đạo Enclave, Charlotte, ngăn hấn là nhiệm vụ của cháu. Nếu cháu thấy không thể, vậy có lẽ cháu nên tự vấn lương tâm xem vì sao hồi xưa cháu muốn vị trí này đến thế.”

CHƯƠNG 2: BỒI HOÀN

Chia sẻ niềm đau, để nỗi buồn vơi nửa,

Ôi thôi xin đừng chia sẻ

Hãy dồn hết sang ta đây này.

-Alexander Pope, *Eloisia to Abelard*

Trong Đại Thư Viện, đèn phù thủy đang nhấp nháy như một ngọn nến hấp háy trên giá đỡ, dù Tessa biết đó chỉ là cô tượng tượng ra mà thôi. Đèn phù thủy, không giống lửa hay đèn khí đốt, có vẻ không bao giờ ngừng sáng hay có thể lụi tàn.

Thế nhưng mắt cô thì đã bắt đầu mờ, và nhìn về mặt những người còn lại, cô biết mình không phải là người duy nhất thất vọng. Tất cả đang quây quần bên một chiếc bàn dài, với Charlotte ngồi đầu bàn, Henry bên phải Tessa, tiếp đó là Will và Jem. Chỉ có mình Tessamine là tách ra xa hẳn. Còn trên mặt bàn thì đủ loại văn kiện giấy tờ - báo chí rời sách cũ, những cuộn giấy da dê kín đặc những con chữ viết tay loằng ngoằng, rồi cả bảng phả hệ của rất nhiều dòng họ Mortmain, lịch sử ngành chế tạo người máy, liên tu bất tận đủ loại sách về phép ràng buộc và triệu hồi, mọi báo cáo về câu lạc bộ Xứ Quỷ mà hội Tu Huynh Cầm lấy ra được từ kho lưu trữ văn kiện của họ.

Tessa được giao nhiệm vụ đọc báo, tìm các mẫu tin về Mortmain cũng như công ty vận tải đường biển của ông ta, và mắt cô bắt đầu mờ đi, chữ nghĩa mặc sức nhảy nhót trên các trang giấy. Cô nhẹ nhõm hẳn khi Jessamine vừa đẩy cuốn sách – *Bàn về những cỗ máy ma thuật* – sang bên, vừa lên tiếng cắt ngang sự im lặng, “Charlotte, em nghĩ chúng ta đang lãng phí thời gian.”

Charlotte chau mày ngược lên, “Jessamine, nếu không muốn, em không cần ngồi lại đây. Chị phải nói thế này: Không ai trong những

người ngồi đây nghĩ rằng em sẽ giúp, và vì em chẳng mấy khi có hứng thú tìm tòi nghiên cứu, nên chị không thể không băn khoăn liệu em có biết mình phải tìm gì không. Nếu chị đưa cho em hai câu thần chú, em có biết đâu là thần chú ràng buộc và đâu là thần chú triệu hồi không?”

Tessa không thể không ngạc nhiên. Charlotte chẳng mấy khi khất khe với ai trong số họ. “Em muốn giúp mà,” Jessie hờn dỗi. “Những thứ máy móc của Mortmain suýt giết chết em. Em muốn ông bị bắt và bị trừng phạt.”

“Không phải.” Will mở một cuộn giấy da dê cũ tới độ kêu sột soạt, và neho mắt nhìn từng kí tự đen thẫm trên giấy: “Em muốn anh trai Tessa bị bắt và bị trừng phạt, vì đã khiến em tưởng anh ta yêu em trong khi thật ra không phải như vậy.”

Jessamine đỏ mặt. “*Không* phải. Ý em là... hừ! Charlotte, Will bắt nạt em!”

“Và mặt trời mọc ở đằng đông,” Jem nói, chẳng rõ với một ai.

“Em không muốn bị đuổi cổ khỏi Học Viện vì không tìm ra Ông Chủ,” Jessamine nói tiếp. “Thế khó hiểu lắm sao?”

“Em sẽ không bị tống cổ khỏi Học Viện. Người phải ra đi sẽ là Charlotte. Anh chắc nhà Lightwood sẽ để em ở lại. Còn Benedict có tới hai cậu con trai đã đến tuổi lập gia thất. Em nên mừng mới đúng.” Will bảo.

Jessamine nhăn nhó. “Họ là Thợ Săn Bóng Tối. Anh làm như em sẽ kết hôn với Nephilim ấy.”

“Jessamine, em là Nephilim đấy nhé.”

Trước khi Jessamine kịp đáp trả, cửa thư viện bật mở và Sophie cúi đầu bước vào. Chị nói nhỏ với Charlotte vừa đứng lên. “Tu Huynh Enoch đã tới,” Charlotte thông báo cho cả nhóm. “Chị phải tiếp chuyện anh ấy. Will, Jessamine, cố đừng giết nhau khi vắng mặt chị. Henry, nếu anh có thể...”

Giọng chị nhỏ đi. Henry đang chú tâm đọc một cuốn sách – *Chuyên khảo về những cỗ máy cơ khí xuất chúng* của Alec-Jazari – và không hề

để ý tới chuyện quanh mình. Charlotte giơ tay lên trời và rời phòng cùng Sophie.

Ngay khi cửa khép lại sau lưng Charlotte, Jessamine lườm Will một cái rõ độc. “Nếu anh nghĩ em không có kinh nghiệm giúp người, vậy sao *bạn ấy* ở đây?” Cô nàng chỉ Tessa. “Em không muốn bất lịch sự, nhưng anh nghĩ cô ấy phân biệt được thần chú ràng buộc và thần chú triệu hồi à?” Cô nàng nhìn Tessa. “Này, bồ làm được không? Mà nói mới nhớ, Will, anh chẳng mấy khi tập trung nghe giảng, thế sao *anh* phân biệt được thần chú ràng buộc và công thức làm bánh soufflé chứ?”

Will ngả người ra ghế và mơ màng nói. “Ta không phải đồ dở hơi; chừng nào gió còn thổi từ phương nam, chừng đó ta còn phân biệt được đâu là điều hâu và đâu là cưa tay.”

“Jessamine, Tessa có lòng tốt muốn giúp, mà chúng ta lại đang thiếu người,” Jem nghiêm túc nói. “Will, thôi trích dẫn *Hamlet* đi. Henry...” Anh hắng giọng. “HENRY.”

Henry ngược lên và chớp mắt. “Sao thế, vợ?” Anh lại chớp mắt và nhìn quanh. “Charlotte đâu rồi?”

“Chị ấy vừa đi nói chuyện với Tu Huynh Cam,” Jem có vẻ không giận vì bị Henry nhầm là vợ mình. “Mà, tôi e quan điểm của tôi nghiêng về phía Jessamine hơn.”

“Vậy là mặt trời mọc đằng *tây* rồi,” Will, có vẻ đã nghe thấy lời nhận xét lúc trước của Jem, nói.

“Nhưng vì sao?” Tessa hỏi. “Giờ chúng ta đâu thể bỏ cuộc. Thế chẳng khác nào dâng Học Viện đến tay lão Benedict Lightwood xấu tính.”

“Anh không nói là chúng ta đừng làm gì, em hiểu mà. Chúng ta đang cố gắng truy xét xem Mortmain định *làm* gì. Chúng ta đang cố tiên liệu tương lai, chứ không phải tìm hiểu quá khứ.”

“Chúng ta đã biết về quá khứ và kế hoạch của Mortmain.” Will chỉ đồng báo chí. “Sinh ra ở Devon, từng là bác sĩ trên tàu biển, trở thành một thương lái giàu có, rồi dính dáng tới ma thuật, và giờ đang lên kế hoạch thống trị thế giới bằng một đội quân người máy đông đảo. Không phải một câu chuyện kinh điển về một chàng trai trẻ kiên gan bền chí...”

“Em nhớ hình như ông ta chưa từng đề cập đến thống trị thế giới thì phải,” Tessa ngắt lời. “Chỉ thống trị đế quốc Anh thôi.”

“Sao em cứ nghe thế nào hiểu thế ấy thế?” Will bảo. “Ý anh là, chúng ta đã biết gốc gác của Mortmain. Mà chúng ta thấy tiểu sử của ông ta chẳng có gì hay ho cũng khó có thể là lỗi của chúng ta...” Anh ngừng lại. “À.”

“À gì?” Jessamine hỏi, nhăn nhó nhìn từ Will sang Jem. “này nhé, cách hai anh chơi trò từ ánh mắt tới trái tim khiến em rùng mình đó.”

“À.” Will nói. “Jem chỉ đang nghĩ, và anh định đồng ý, rằng chuyện cuộc đời Mortmain quá đơn giản, nhảm nhí. Trong đó có thật có giả nhưng có vẻ không thông tin nào ở đây giúp được chúng ta. Đây chỉ là những chuyện ông ta vẽ lên để báo chí in ra. Hơn nữa, chúng ta cũng chẳng quan tâm ông ta có bao nhiêu tàu bè; cái chúng ta muốn biết là ông ta học ma thuật từ đâu và từ ai.”

“Và vì sao ông ta thù ghét Thợ Săn Bóng Tối,” Tessa nói.

Đôi mắt xanh của Will lười nhác chuyển sang cô. “Đó có thật là thù ghét không?” Anh nói. “Anh đoán đơn giản là ông ta thèm được thống trị. Đẹp bỏ được chúng ta, lại có cả một quân đội người máy bên mình, ông ta làm bá chủ ở đâu mà chẳng được.”

Tessa lắc đầu. “Không, tham vọng của ông ta còn lớn hơn thế. Khó giải thích lắm, nhưng... ông ta *ghét* Nephilim. Mối thù hằn này liên quan tới chuyện đời tư của ông ta. Và liên quan tới cái đồng hồ đó. Em có cảm giác.. ông ta muốn trả thù vì một nỗi đau khổ hay lỗi lầm gì đó chúng ta gây ra cho ông ta.”

“Bồi hoàn,” Jem đột ngột nói và đặt cây bút đang cầm xuống.

Will bối rối nhìn anh. “Chúng ta đang chơi trò gì à? Buột miệng nói bất cứ cụm từ nào nghĩ trong đầu chẳng? Thế thì tôi đang nghĩ tới ‘chúng sợ đầu gối’. Người bệnh sợ đầu gối không vì nguyên do gì.”

“Thế cụm từ nào để chỉ chúng bực đồ hâm cực kỳ có lý do hả?” Jessamine hỏi.

“Mục hồ sơ lưu trữ đơn yêu cầu bồi hoàn trong kho văn kiện,” Jem lờ cả hai. “Hôm qua Quan Chấp Chính có đề cập tới chuyện đó, và nó cứ

luẩn quẩn trong đầu tôi mãi. Chúng ta chưa từng tìm kiếm trong mục đó.”

“Bồi hoàn gì?” Tessa hỏi.

“Khi một cư dân Thế Giới Ngầm, hoặc người phạm, tuyên bố nhưng không đưa được bằng chứng rằng có một Thợ Săn Bóng Tối đã phạm Luật và gây tổn hại cho người này, Thế Giới Ngầm có quyền khiếu nại lên Ủy ban Bồi hoàn. Sẽ có một phiên tòa xét xử và Thế Giới Ngầm sẽ được trả một khoản, tùy thuộc vào họ chứng minh được bao nhiêu phần sự thật trong lời nói của mình.”

“Tìm kiếm trong mục đó nghe có vẻ ngu ngốc,” Will nói. “Tôi không nghĩ Mortmain sẽ đệ đơn khiếu nại Thợ Săn Bóng Tối thông qua các kênh chính thức. “Tôi rất lấy làm thất vọng vì Thợ Săn Bóng Tối không chấp nhận chết chum khi tôi muốn. Đề nghị được bồi hoàn. Xin hãy gửi ngân phiếu tới A. Mortmain, số 18 đường Kingsington...”

“Cột nhà vừa phải thôi,” Jem bảo. “Có lẽ hồi xưa ông ta không ghét Thợ Săn Bóng Tối. Có lẽ từng có thời ông ta thật sự muốn đòi bồi hoàn từ cơ quan chính thức nhưng không thành công. Chúng ta tìm kiếm thì có hại gì nào? Cùng lắm thì chúng ta ra về tay trắng, mà tối nay chúng ta cũng có thu được kết quả gì đâu.” Anh đứng dậy, vuốt mái tóc bạc. “Tôi sẽ tới gặp Charlotte trước khi Tu Huynh Enoch ra về và nhờ chị ấy bảo Tu Huynh Cầm kiểm tra kho văn kiện.”

Tessa đứng dậy. Cô không thích phải ở lại thư viện với Will và Jessamine, hai kẻ cứ hờ là như chó với mèo. Tất nhiên Henry cũng ở đây, nhưng anh có vẻ như là đang dồn toàn bộ tâm trí vào đóng sách vở và chẳng thêm để tâm tới mọi sự. Ở cạnh Will gần như luôn khiến cô khó chịu; chỉ khi có Jem ở bên cô còn chịu được Will. Không hiểu vì sao Jem có thể dẹp bỏ cái kiêu mồm mép sắc lẹm của Will và khiến Will gần giống người. “Em sẽ đi với Jem,” cô nói. “Đằng nào em cũng có...có vài chuyện muốn nói với Charlotte.”

Jem có vẻ ngạc nhiên nhưng hài lòng; Will nhìn hai người và vuốt tóc. “Dạo này chúng ta cứ như đang sống giữa đám sách mục ấy nhỉ,” anh tuyên bố. “Đôi mắt đẹp của tôi đã mỏi và tôi bị giấy cửa cho mắt nhát rồi. Thấy không?” Anh xòe tay. “Tôi sẽ đi dạo.”

Tessa buột miệng. “Có lẽ anh nên dùng *iratze* đi.”

Anh lườm cô. Đôi mắt anh đẹp thật. “Tessa, em luôn biết cách giúp người khác đây.”

Cô lườm lại cũng chẳng kém. “Em luôn muốn giúp người khác thôi.”

Jem đặt tay lên vai cô, giọng tỏ ý quan tâm. “Tessa, Will. Anh không nghĩ...”

Nhưng Will đã đi mất, cầm cái áo và giậm chân thành thịch rời khỏi thư viện, và đóng sầm cửa cái rầm.

Jessamine ngồi lại ghế và nheo đôi mắt nâu. “Hay thật đấy.”

Tay Tessa run run khi vén một lọn tóc ra sau tai. Cô ghét bị Will tác động. Ghét lắm. Cô hiểu quá rõ rồi cơ mà. Cô thừa biết anh nghĩ gì về mình. Rằng cô chẳng là gì; chẳng đáng một cắc. Nhưng hể nhìn thấy anh, lòng cô lại run lên cảm giác đan xen giữa căm ghét và chờ mong. Cô có cảm giác mình bị nhiễm độc máu và chỉ Jem mới là thuốc giải. Chỉ có anh mới cho cô cảm giác thăng bằng vững vàng.

“Đi nào.” Jem cầm nhẹ tay cô. Một quý ông thường sẽ không có hành động động chạm tới một quý cô giữa chốn đông người, nhưng đây là Học Viện và mọi người thân mật với nhau hơn so với đám người phàm ngoài kia. Khi cô quay lại nhìn anh, anh mỉm cười. Jem cười bao giờ cũng thật lòng, vì thế nên đôi mắt, trái tim và cả con người anh dường như đều đang cười. “Chúng ta sẽ tìm Charlotte.”

“Và em nên làm gì khi hai người đi đây?” Jessamine bức bối hỏi khi Tessa và Jem ra tới cửa.

Jem ngoái nhìn. “Em chịu khó đánh thức Henry vậy. Có vẻ anh ấy lại ngủ mơ và ăn giấy rồi, và em thừa biết Charlotte ghét vụ đó thế nào mà.”

“Ôi, *chán chết*,” Jessamine thở dài thườn thượt. “Sao em toàn phải lãnh mấy nhiệm vụ ngu ngốc vậy chứ?”

“Vì em không muốn làm việc nghiêm túc,” Jem nói bằng giọng châm biếm rõ rệt nhất Tessa từng nghe thấy từ anh. Không ai để ý tới chuyện cô nàng lạnh lùng nhìn theo họ khi họ rời thư viện.

“Anh ta đang chờ cậu tới,” gã gác cửa nói và bước sang nhường lối cho Will vào. Gã gác cửa là Archer – hoặc Walker hay gì đó đại loại thế,

Will nghĩ – và là một trong những người kí sinh của Camille. Cũng giống như những kẻ chịu sống kiếp nô lệ cho ma cà rồng, hắn trông như người ốm với nước da bùng beo và tóc mỏng ép sát da đầu. Hắn tỏ vẻ hi hả khi thấy Will như thấy một vị khách tới dự tiệc tối bỗng thấy một con sên bò ra từ cây rau diếp.

Ngay khi vào nhà, Will đã nhận ra cái mùi đó. Đó là mùi của phép thuật, tựa tựa mùi lưu huỳnh trộn với mùi nước sông Thames trong ngày nóng, Will chun mũi. Gã gác cửa nhìn anh với vẻ càng thêm ghét bỏ. “Ngài Bane đang trong phòng khách.” Giọng hắn cho thấy không đời nào hắn chịu đưa Will tới đó. “Tôi nhận áo khoác của cậu được không ạ?”

“Không cần.” Vẫn mặc áo khoác, Will đi theo mùi phép thuật vào hành lang. Nó càng nồng nặc hơn khi anh tới gần cửa phòng khách đang đóng im ỉm. Những luồng khói bay ra khe hở dưới cửa. Will hít thật sâu không khí có mùi chua lè đó và đẩy cửa mở.

Phòng khách trông trống trải kỳ lạ. Sau một lúc Will nhận ra đó là vì Magnus đã dẹp toàn bộ đồ đạc bằng gỗ tếp, kể cả cây đàn dương cầm, ra sát tường. Một ngọn đèn khí đốt trang trí cầu kỳ treo trên trần, và căn phòng được chiếu sáng nhờ vài tá nến đen sì xếp thành một vòng tròn giữa phòng. Magnus đứng cạnh đó với tay đỡ cuốn sách đã lật mở, cổ đeo cái cà vạt lỗi một bị tháo lỏng và còn mái tóc đen thì dựng đứng như bị nhiễm điện. Anh ta ngược lên khi Will bước vào, và mỉm cười. “Vừa xinh!” anh ta kêu lên. “Tôi còn tưởng chúng ta phải đợi cậu ấy một lúc cơ. Will này, xin mời gặp Thammuz, tiểu quỷ từ không gian thứ tám. Thammuz, gặp Will, tiểu Thợ Săn Bóng Tối từ... Wales nhỉ?”

“*Ta sẽ móc mắt bọn bay,*” sinh vật ngồi giữa vòng tròn rừng rực cháy rít lên. Nó chắc chắn là quỷ, cao chưa đầy một mét, da xanh nhạt, ba con mắt đen như than rực cháy, có bộ vuốt màu đỏ máu dài ngoằng trên những bàn tay tám ngón. “*Ta sẽ lột da mặt bọn bay.*”

“Đừng hỗn, Thammuz,” Magnus nói và dù giọng anh ta nhẹ nhàng nhưng vòng tròn nến đột ngột bùng lên rực rỡ, khiến con quỷ thét lên một tiếng rồi co rúm lại. “Will có điều cần hỏi. Mi sẽ trả lời.”

Will lắc đầu. “Tôi không biết nữa, Magnus,” anh nói. “Tôi thấy hình như không phải nó.”

“Cậu nói nó màu xanh. Con này màu xanh đấy thôi.”

“Đúng là nó màu xanh,” Will xác nhận, bước gần vòng tròn lửa hơn. “Nhưng con quỷ tôi cần – nó màu xanh cô-ban cơ. Con này... giống xanh dừa cạn hơn.”

“Bay gọi ta là gì?” Con quỷ rống lên tức giận. “*Tới gần hơn xem nhóc Thợ Săn Bóng Tối, và để ta ăn gan bay đi! Ta sẽ móc nó ra khỏi người bay trong khi mi đang gào thét.*”

Will quay sang Magnus. “Giọng nó cũng không giống. Giọng kia khác cơ. Và số con mắt nữa.”

“Cậu chắc không...”

“Tôi hoàn toàn chắc,” Will nói bằng giọng không cho phép phản đối. “Nó là con quỷ tôi sẽ không bao giờ... không thể nào... quên được.”

Magnus thở dài và quay sang con quỷ. “Thammuz,” anh nói và đọc lớn từ cuốn sách. “Bằng sức mạnh của chuông, sách và nến, nhân danh Đại Quỷ Sammael, Abbon và Moloch, ta yêu cầu người nói thật. Người đã bao giờ gặp Thợ Săn Bóng Tối Will Herondale trước ngày hôm nay, hay bất kỳ họ hàng thân thích nào của cậu ta chưa?”

“*Ta không biết,*” con quỷ gất gỏng. “*Với ta thì chẳng người nào trông cũng giống nhau hết’*”

Giọng Magnus lên cao, sắc lạnh và đầy quyền uy. “Trả lời ta!”

“Ồ, được thôi. Ta chưa từng gặp hắc trong đời. Nếu ta gặp ta sẽ nhớ. Hắc trông có vẻ ngon.” Con quỷ nhe răng cười, khoe hàm răng sắc nhọn như dao cạo. “Ta đã không ở thế giới này chắc khoảng, ờ, một trăm năm, có khi hơn. Ta chưa từng nhớ được sự khác biệt giữa một trăm và một ngàn. Mà chẳng nào đi nữa, lần cuối ta ở đây, mọi người sống trong nhà đất và ăn bọ. Vì thế nếu ta gặp hắc...” – hắc chỉ ngón tay rất nhiều đôt vào Will – “vậy hắc người trái đất sống thọ hơn ta tưởng.”

Magnus trừng mắt. “Người định không giúp ích gì sao?”

Con quỷ nhún vai, trông giống người tới kỳ lạ. “*Người buộc ta nói thật. Ta đã nói rồi.*”

“VẬY, NGƯỜI ĐÃ BAO GIỜ NGHE TỚI MỘT CON QUỶ GIỐNG NHƯ TA ĐÃ MIÊU TẢ CHƯA?” Will xen vào, giọng có chút tuyệt vọng. “Xanh sẫm, giọng khàn như giấy nhám – và đuôi dài, nhiều gai.”

Con quỷ hờ hững nhìn anh. *“Bay biết có bao nhiêu loại quỷ trong Hur Không không, Nephilim? Hàng trăm hàng trăm triệu lận. So với đại thành phố Xứ Quỷ, Luân Đôn của bọn bay chỉ là cái làng. Quỷ đủ loại, kích thước và hình dạng. Một vài có thể tự do thay đổi hình dáng...”*

“VẬY IM ĐI, NGƯỜI LÀ QUÂN VÔ DỤNG,” Magnus nói và đóng sập cuốn sách. Đột ngột nền phụt tắt và con quỷ giật mình hét lên một tiếng rồi biến mất, chỉ để lại một luồng khói bốc mùi khó chịu.

Pháp sư quay sang Will. “TÔI CỨ TƯƠNG MÌNH TÓM ĐÚNG CON RỒI CƠ.”

“KHÔNG PHẢI LỖI CỦA ANH.” Will ngồi phịch xuống một cái đi văng bị đẩy ra sát tường. Anh thấy vừa nóng vừa lạnh, mọi tế bào thần kinh đều râm ran cảm giác thất vọng mà anh cố đè nén nhưng không thành. Anh bòn chòn cởi găng tay và nhét vào túi áo khoác vẫn còn cài cúc. “Anh đã cố gắng. Thammuz nói đúng. Tôi không cho anh nhiều dữ kiện để tiến hành công việc.”

“Ồ CÓ LẼ,” Magnus nói khẽ, “cậu đã nói mọi điều cậu nhớ được. Cậu mở hộp Pyxis và thả một con quỷ. Nó nguyên rửa cậu. Cậu muốn tôi tìm con quỷ đó và bắt nó giải lời nguyền. Và cậu chỉ nói được có nhiều đó?”

“ĐÚNG VẬY,” Will bảo. “TÔI CHẴNG ĐƯỢC LỜI GÌ KHI KHÔNG ĐAU LẠI GIẤU BÓT THÔNG TIN, KHI TÔI BIẾT MÌNH ĐANG YÊU CẦU CÁI GÌ. VỚI ANH, ĐÓ CHẴNG KHÁC NÀO MÒ KIM NƠI... ỒI ĐÓ CHẴNG PHẢI ĐÁY BIỂN NỮA. TÔI ĐANG BẮT ANH TÌM ĐÚNG MỘT CÂY KIM GIỮA CẢ ĐẠI DƯƠNG KIM!”

“THỌC TAY XUỐNG ĐÓ,” Magnus nói, “và cậu sẽ bị kim đâm chi chút thôi. Cậu chắc đây là điều cậu muốn chứ?”

“TÔI CHẮC LỰA CHỌN KHÁC CÒN TỆ HƠN,” Will nói và nhìn chỗ nhuộm bò hóng trên sàn nhà, nơi con quỷ từng ngồi lom khom ở đó. Anh thấy kiệt sức. Chữ rune Năng Lượng anh vẽ sáng nay trước buổi họp Hội Đồng đã mất tác dụng vào giữa trưa và đầu anh đang ong ong đau. “Tôi đã sống cùng nó suốt năm năm. Chỉ nghĩ tới việc tiếp tục chịu lời nguyền thêm một năm nữa đã khiến tôi sợ hơn cả sợ chết.”

“CẬU LÀ THỢ SĂN BÓNG TỐI; CẬU KHÔNG SỢ CHẾT.”

“Tôi sợ chết chứ,” Will nói. “Mọi người đều sợ chết. Chúng tôi là con của Thiên Thần, nhưng cũng như các anh, chúng tôi không hề biết cái gì sẽ chờ đón mình sau khi chết.”

Magnus tới gần anh hơn và ngồi xuống bên kia đi văng. Đôi mắt màu vàng-xanh sáng như mắt mèo trong đêm tối. “Cậu thừa biết rằng sau cái chết chỉ có sự lãng quên thôi mà.”

“Anh không biết rằng không hề có sự lãng quên, đúng không? Jem tin rằng tất cả chúng ta sẽ được luân hồi chuyển thế, rằng cuộc đời là một vòng xoay. Chúng ta chết, chúng ta vào vòng luân hồi, chúng ta được tái sinh nếu chúng ta xứng đáng, dựa vào việc làm của chúng ta trên thế giới này.” Will nhìn bộ móng bị anh cắn nham nhở. “Chắc tôi sẽ được tái sinh thành một con sên rồi bị ai đó ướp muối.”

“Vòng luân hồi,” Magnus nói. Môi anh nhếch lên một nụ cười. “Ồ, cứ nghĩ vậy đi. Chắc ở kiếp trước cậu phải làm điều gì đó rất tốt nên mới được hồi sinh thành như bây giờ. Là Nephilim.”

“Ồ đúng,” Will nói nhẹ hều. “Tôi may mắn lắm.” Anh ngả đầu ra đi văng, cảm giác đã sức cùng lực kiệt. “Vậy là anh cần thêm... nguyên liệu, đúng không? Tôi nghĩ Già Mol bên Cross Bones đã ghét thấy tôi lắm rồi.”

“Tôi còn vài mối khác,” Magnus nói, rõ ràng đang thương hại anh, “và tôi cần nghiên cứu thêm đã. Nếu cậu có thể cho tôi biết bản chất của lời nguyền...”

“Không,” Will ngồi dậy. “Tôi không thể. Tôi đã nói rồi, tôi rất liều mới nói cho anh biết về sự hiện hữu của nó. Tôi không thể nói gì thêm...”

“Vậy thì sao? Để tôi đoán nhé. Cậu không biết, nhưng cậu chắc chắn rằng lời nguyền đó vô cùng kinh khủng.”

“Đừng khiến tôi nghĩ mình đã sai lầm khi tới tìm anh...”

“Liên quan tới Tessa à?”

Suốt năm năm qua, Will đã luyện cho mình không biểu lộ cảm xúc – không ngạc nhiên, không thất vọng, chẳng hy vọng, cũng chẳng mừng

vui. Anh khá chắc vẻ mặt mình không thay đổi, nhưng anh nghe giọng mình có chút căng thẳng, “Tessa?”

“Đã năm năm rồi,” Magnus nói. “Và cậu vẫn không hé răng nói với một ai. Vậy cậu tuyệt vọng vì nỗi gì mới tới tìm tôi giữa đêm giông bão đây? Học Viện xảy ra xáo động gì nào? Tôi chỉ nghĩ ra một điều duy nhất – và sự xáo trộn đó khá xinh xắn với đôi mắt xám to tròn...”

Will đột ngột đứng dậy, suýt làm lật đi văng. “Còn một điều nữa,” anh cố cho giọng đều đều. “Jem sắp chết.”

Magnus vẫn bình thản nhìn anh. “Cậu ấy sắp chết nhiều năm rồi,” anh ta bảo. “Không một lời nguyên nào trên cậu có thể gây ra hoặc thay đổi tình trạng của cậu ấy.”

Will nhận ra tay mình đang run; anh nắm chặt tay lại. “Anh không hiểu...”

“Tôi hiểu hai cậu là *parabatai*,” Magnus nói. “Tôi biết cái chết của cậu ấy là mất mát vô chùng cho cậu. Nhưng cái tôi không biết...”

“Anh biết điều anh cần biết.” Will thấy toàn thân lạnh cóng dù trong phòng ấm áp và anh vẫn mặc áo khoác. “Tôi có thể trả thêm, nếu tiền có thể khiến anh thôi tọc mạch.”

Magnus co chân lên đi văng. “Chẳng gì có thể khiến tôi thôi tọc mạch đâu,” anh ta nói. “Nhưng tôi sẽ cố hết sức tôn trọng tính kiệm lời của cậu.”

An tâm, Will thả lỏng tay. “VẬY, anh sẽ tiếp tục giúp tôi.”

“Tôi vẫn sẽ giúp cậu.” Magnus đặt tay ra sau đầu và ngả người, nhìn Will qua đôi mắt khép hờ. “Tuy nếu cậu chịu nói thật, tôi sẽ giúp được cậu nhiều hơn, nhưng tôi vẫn làm mọi chuyện trong khả năng có thể. Lạ lùng thay, cậu lại khơi dậy hứng thú cho tôi, Will Herondale ạ.”

Will nhún vai. “Coi đây là một nguyên nhân khiến anh giúp tôi cũng được. Anh có kế hoạch thử lại không?”

Magnus ngáp dài. “Đề cuối tuần đi. Tôi sẽ gửi thư cho cậu vào thứ bảy nếu có... biến chuyển.”

Biến chuyển. Lời nguyên. Jem. Sắp chết. Tessa. Tessa, Tessa, Tessa. Tên cô ngân vang trong đầu Will như tiếng chuông; anh tự hỏi liệu có cái

tên nào có sức mạnh quán quạnh trong đầu người ta không dứt nổi vậy không. Sao cô không được đặt cái tên nào nghe ghê gớm, như Mildred, nhỉ. Anh không thể tưởng tượng nổi cảnh mình nằm thao thức suốt đêm, nhìn lên trần nhà trong lúc một giọng nói vô hình thì thầm “Mildred” vào tai anh...Nhưng *Tessa* thì...

“Cảm ơn,” anh đột ngột nói. Anh đã từ trạng thái quá lạnh chuyển sang quá nóng; trong phòng bí bách vẫn còn mùi nến cháy. “Vậy tôi rất mong nhận được tin từ anh.”

“Ồ,” Magnus nói và nhắm mắt. Will không biết anh ta ngủ thật hay chỉ đang đợi Will ra về; dù thế nào đi nữa, anh ta cũng đang ra hiệu tiễn khách. Will, không phải không thấy nhẹ nhõm, liền đi luôn.

Đang trên đường tới phòng cô Jessamine để dọn tro và lau vỉ lò sưởi, Sophie bỗng nghe thấy có tiếng nói trong hành lang. Ở chỗ làm cũ cô được dạy phải “nhường không gian” – nghĩa là quay đi và nhìn vào tường lúc chủ nhân đi ngang qua, và gắng sức trông cho giống một món đồ nội thất, một thứ bất động họ có thể lờ đi.

Hồi mới tới Học Viện, cô choáng váng khi thấy cung cách làm việc ở đây hoàn toàn khác. Trước hết, một ngôi nhà lớn thế này lại chỉ có vài gia nhân thôi đã khiến cô ngạc nhiên. Ban đầu cô không nhận ra là Thợ Săn Bóng Tối thường tự mình làm hầu hết mọi việc – thường thì các gia đình quý phái sẽ coi đó là hạ đẳng – tự nhóm lửa, tự mua đồ, dọn dẹp các phòng như phòng tập và kho vũ khí sạch sẽ gọn gàng. Cô choáng váng vì thấy Agatha và Thomas coi chủ nhân của mình như người nhà, hồi đó cô không biết rằng họ xuất thân từ những dòng họ đã phục vụ Thợ Săn Bóng Tối suốt nhiều thế hệ - hoặc rằng pháp thuật chảy trong con người họ.

Bản thân cô xuất thân từ một gia đình nghèo khó và luôn bị coi là “đồ ngu” và từ hồi làm hầu gái thì bị bạt tai là chuyện như cơm bữa – vì cô không quen cách lau chùi những món đồ tinh tế, đồ bạc hay những món đồ sứ quá mỏng manh, và khi lớn lên có dáng vẻ ưa nhìn, cô được chọn làm người hầu riêng cho nữ chủ nhân. Nhưng cuộc sống của người hầu riêng rất bấp bênh. Cô phải xinh đẹp để tô điểm cho gia chủ, và vì thế từ năm mười tám tuổi trở đi thì tuổi cô càng lớn, tiền lương lại càng giảm.

Tối làm việc ở Học Viện là một sự giải thoát - ở đây không ai để ý rằng cô đã gần hai mươi hay bắt cô phải nhìn vào tường, hoặc quan tâm đến chuyện cô lên tiếng trước khi được cho phép - và vì vậy cô nghĩ chuyện bị hủy dung nhan trong tay người chủ cũ âu cũng đáng. Cô vẫn tránh nhìn mình trong gương khi có thể, nhưng nỗi sợ sự mất mát ấy đã dần phai nhạt. Jessamine giấu rằng vết sẹo dài ấy làm hỏng má Sophie, nhưng những người khác có vẻ không để ý, trừ Will - anh chàng thi thoảng có chua vài câu không hay, nhưng theo một cách khá hời hợt, như thể cậu ta chẳng để tâm mình nói gì.

Nhưng đó là trước khi cô đem lòng yêu Jem.

Giờ cô nghe thấy giọng cười nói của Jem trong hành lang cùng tiếng đáp lại của cô Tessa. Sophie cảm thấy có một áp lực nho nhỏ kỳ lạ đè lên ngực. Ghen tị. Cô ghét bản thân mình như thế, nhưng cô không tài nào ngăn được nó. Cô Tessa rất tốt với Sophie, và đôi mắt xám của Tessa mang quá nhiều tổn thương - một đôi mắt muốn nói rằng cô ấy cần một người bạn - khiến cô không thể ghét cô ấy được. Nhưng, hề thấy cách cậu chủ Jem nhìn Tessa... và Tessa lại không hề hay biết.

Không. Sophie không thể chịu cảnh gặp hai người đó trong hành lang, với Jem nhìn Tessa như dạo gần đây. Ôm cây chổi và cái xô trước ngực, Sophie mở cánh cửa gần nhất, chui vào rồi vội đóng lại. Giống như hầu hết các căn phòng khác trong Học Viện, đây là một phòng ngủ không có người dùng, được dành cho các Thợ Săn Bóng Tối tới thăm nơi đây. Vào những lúc không có người ở, cứ khoảng chừng hai tuần cô mới dọn phòng một lần. Căn phòng này khá bẩn; bụi nhảy nhót dưới luồng ánh sáng từ các ô cửa sổ chiếu vào, và Sophie cố lắm mới không hắt hơi khi áp mắt nhìn qua khe cửa.

Cô đã đứng. Đó là Jem và Tessa, đang đi theo hành lang hướng về phía cô. Họ trông rất xứng đôi. Jem đang cầm gì đó - trông có vẻ là một bộ đồ đi săn được gấp gọn - và Tessa cười vì câu gì đó anh vừa nói. Cô ấy nhìn xéo qua anh, và anh đang ngắm cô, theo cái cách một người nhìn người kia thì người kia không biết mình bị quan sát. Trên gương mặt anh có cái vẻ thường hiện hữu mỗi khi anh chơi vĩ cầm, như thể anh hoàn toàn nhập tâm vào dòng nhạc.

Tim cô nhói đau. Anh thật đẹp. Cô luôn nghĩ vậy. Hầu hết mọi người chỉ để ý tới Will, tán chuyện rằng anh ta đẹp tới mức nào, nhưng cô nghĩ Jem còn vừa mắt gấp vạn lần. Jem có dáng vẻ thanh tú của thiên thần trong các bức họa, và dù biết màu tóc bạc và màu da của anh là do tác dụng của thứ thuốc trị bệnh, cô vẫn không kìm lòng cảm thấy chúng thật đẹp. Và anh hiền lành, tốt bụng và đáng tin. Ý nghĩ tay anh đặt lên tóc cô, vuốt xuống gương mặt cô khiến cô thấy dễ chịu, dù thường thì nghĩ tới cảnh một người con trai thậm chí là một đứa bé chạm vào cô thôi cũng đủ khiến cô khó ở. Anh có đôi bàn tay đẹp nhất, dịu dàng nhất...

“Em không tin nổi là ngày mai họ sẽ tới,” Tessa đang nói, và chuyển sang nhìn Jem. “Em có cảm giác mình và Sophie bị ném cho Benedict Lightwood làm trò giải khuây, như thể người ta thấy xương cho chó ấy. Ông ấy không hẳn để ý xem bọn em có được dạy dỗ tử tế không. Ông ấy chỉ muốn hai cậu con trai vào nhà này làm phiền Charlotte thôi.”

“Đúng vậy,” Jem đồng tình. “Nhưng nếu đã có người chịu huấn luyện chúng ta thì sao chúng ta lại không tận dụng nhỉ? Cũng chính vì thế mà Charlotte đang cố khuyến khích Jessamine tham gia đấy. Còn về phần em, với tài năng như thế, kể cả nếu... anh nên nói là khi mới đúng – Mortmain không còn là một mối nguy, sẽ có những kẻ khác thêm khát quyền năng của em. Em nên học cách để đuổi cổ chúng đi.”

Tay Tessa lần lên mặt dây chuyền thiên sứ, như một thói quen Sophie ngờ rằng chính bản thân cô ấy cũng không ý thức được. “Em biết Jessie sẽ nói gì. Cô ấy sẽ bảo thứ duy nhất có thể đuổi cổ bọn thêm khát mình là một vị hôn phu đẹp mã.”

“Không phải Jessie cũng muốn tống cổ vị hôn phu xấu xí sao?”

“Nếu kẻ đó là người phạm thì không sao.” Tessa cười toe toét. “Bạn ấy thà sống với một người phạm xấu xí còn hơn phải ở cả đời với một chàng Thợ Săn Bóng Tối điển trai.”

“Thế anh bị loại khỏi cuộc chơi rồi, phải không nhỉ?” Jem giỡn và Tessa lại bật cười.

“Vậy thì tệ quá,” cô nói. “Một cô gái xinh đẹp như Jessamine phải được quyền chọn lựa bạn đời, nhưng nếu bạn ấy cứ nhất nhất rằng Thợ

Săn Bóng Tối không được...”

“Em còn xinh đẹp hơn nhiều,” Jem nói.

Tessa ngạc nhiên nhìn anh, đôi má ửng hồng. Cảm giác ghen tị lại nhói lên trong ngực Sophie, dù cô đồng tình với Jem. Jessamine xinh theo kiểu truyền thống, một thân Vệ Nữ thu nhỏ nếu thật sự có vị thần ấy, nhưng cái vẻ chanh chua đánh đá đã phá hỏng toàn bộ nét quyến rũ. Nhưng ở Tessa lại toát lên vẻ ấm áp, với mái tóc dày nâu xoăn lộn và đôi mắt mang sắc xám của biển cả, khiến người khác càng biết Tessa lâu lại càng cảm mến với cô ấy hơn. Cô ấy có gương mặt mang nét tinh anh, và có khiếu hài hước. Ở Jessamine lại khuyết mất những điểm đó, hoặc cô ấy không chịu biểu lộ ra.

Jem đứng lại trước cửa phòng cô Jessamine và gõ cửa. Không có ai trả lời, anh liền nhún vai, cúi xuống và đặt chồng đồ đen – đồ đi săn - ở trước cửa.

“Cô ấy không chịu mặc đâu.” Má lúm đồng tiền xuất hiện trên má Tessa.

Jem đứng thẳng lên. “Anh không định nhét Jessamine vào bộ đồ đó. Anh chỉ đưa đồ thôi.”

Anh lại đi xuôi hành lang, với Tessa bên cạnh. “Em không biết sao Charlotte có thể nói chuyện với Tu Huynh Enoch thường xuyên thế. Anh ấy làm em sợ,” cô nói.

“Ồ, anh cũng chẳng hiểu. Anh thích nghĩ rằng khi các Tu Huynh Câm ở nhà, họ rất giống chúng ta. Họ cũng cười đùa ở Thành phố Câm Lặng, cũng làm bơ phết bánh mì...”

“Em mong là họ có chơi đồ chữ,” Tessa vui vẻ nói. “Thế họ mới tận dụng được toàn bộ tài năng chứ.”

Jem bật cười và rồi họ rẽ ở góc quanh và khuất dạng. Sophie tựa vào cửa. Cô không nghĩ đã bao giờ mình làm Jem cười thoải mái như thế; cô không nghĩ có ai khác ngoài Will có khả năng đó. Bạn phải hiểu một người rất rõ mới có thể khiến họ cười như thế. Cô đã yêu anh ấy từ rất lâu, cô nghĩ. Sao cô lại không hiểu gì về anh ấy nhỉ?

Thở dài chán nản, cô chuẩn bị rời chỗ trốn – thì cửa phòng cô Jessamine mở ra, và chủ nhân căn phòng ấy bước ra ngoài. Sophie lại

thụt vào bóng tối. Cô Jessamine mặc áo khoác dài bằng nhung che gần hết cơ thể, từ cổ tới tận gót chân. Tóc cô ấy được búi chặt và cô cầm một cái mũ nam giới bên tay. Sophie sững sờ ngạc nhiên khi Jessamine nhìn xuống, thấy bộ đồ đi săn dưới chân, và nhãn mặt. Cô nàng đá một cú gọn ghẽ đẩy nó vào phòng – khiến Sophie thấy chân cô ấy, đang đi một đôi giày nam – và lảng lảng đóng cửa lại. Nhìn quanh quất hành lang một hồi, cô ấy đội mũ, cúi thấp đầu và bước vào bóng tối, để lại Sophie bần thần nhìn theo mãi.

CHƯƠNG 3: CHẾT OAN

*Tiếc thay cho mối tình bạn hữu,
Bị chia xa vì lời ong tiếng ve
Cuộc sống cứ tiếp diễn và rồi ta xa mãi.
Cuộc đời lắm chông gai,
Còn tuổi trẻ chẳng hai lần thắm lại
Vậy hỏi chẳng, tổn thương nhau ích gì?
-Samuel Taylor Coleridge, *Christabel**

Sau bữa sáng hôm sau, Charlotte bảo Tessa và Sophie về phòng, mặc đồ đi săn mới được phát rồi gặp Jem trong phòng tập, và ở đó đợi anh em nhà Lightwood. Jessamine không tới ăn sáng, bảo rằng mình bị đau đầu, và Will cũng chẳng biết đã biến đâu mất. Tessa ngờ rằng anh đi trốn để tránh phải tỏ ra lịch sự với Gabriel Lightwood và anh trai anh ta. Cô cũng chẳng trách anh.

Trở lại phòng, cầm đồ đi săn lên, cô bỗng hơi lo lắng; chúng không hề giống bất kỳ trang phục nào cô từng mặc. Sophie không ở đây giúp cô mặc đồ. Tất nhiên, một phần của việc luyện tập là học cách tự mặc và làm quen với bộ đồ đi săn: giày đế bằng; quần ống xuôi may bằng chất liệu dày màu đen, đi cùng áo tunic có kèm thắt lưng. Chúng giống hệt trang phục cô thấy Charlotte mặc tối hôm nào, và giống ảnh minh họa trong *Codex*; hồi đó cô thấy chúng trông đã lạ mắt, nhưng mặc chúng còn làm cô thấy kỳ hơn. Tessa nghĩ nếu dì Harriet thấy cô lúc này, chắc dì ngất mất.

Cô gặp lại Sophie ở chân cầu thang dẫn lên phòng tập của Học Viện. Cả cô lẫn cô gái kia đều không nói lời nào, chỉ trao cho nhau nụ cười khích lệ. Sau một lát, Tessa đi lên cầu thang trước, một cây cầu thang gỗ hẹp với lan can cũ tới độ gỗ đã bắt đầu mủn ra. Tessa nghĩ thật là lạ khi lên cầu thang mà *không* phải lo giữ váy hay sợ đạp phải tà váy. Dù cơ thể được che đầy hoàn toàn, nhưng cô vẫn thấy mình trần trụi kỳ lạ trong bộ đồ đi săn.

Có Sophie đi cùng cũng giúp cô yên tâm phần nào, và cô gái kia rõ ràng cũng khó chịu như cô khi mặc bộ đồ đi săn của Thợ Săn Bóng Tối. Khi tới đầu cầu thang, Sophie mở cửa và họ im lặng cùng nhau vào phòng tập.

Rõ ràng họ đang ở tầng trên cùng của Học Viện, trong căn phòng kề bên phòng áp mái, nhưng Tessa nghĩ phải rộng gấp đôi. Sàn lát gỗ bóng loáng có vài hình họa đây đó bằng mực đen – hình tròn và hình vuông, vài cái được đánh số. Những sợi dây thừng dài, dai chắc từ xà ngang trên cao rủ xuống, khuất nửa trong bóng tối. Những ngọn đuốc đèn phù thủy cháy sáng dọc các bức tường có treo vài món vũ khí – chùy, rìu cũng đủ loại vũ khí trong nguy hiểm chết người khác.

“Eo,” Sophie nhìn chúng mà rùng mình. “Sao nhìn chúng ghê thế nhỉ?”

“Tôi nhận ra vài loại vũ khí được miêu tả trong *Codex*,” Tessa chỉ. “Đây là trường kiếm, kia là thích kiếm, kiếm lá, và loại kiếm có vẻ chỉ phải cầm bằng cả hai tay hình như là đao.”

“Gần đúng,” một giọng nói bỗng vọng từ trên cao xuống. “Đó là kiếm đao phủ. Chủ yếu được dùng để xử trảm. Em sẽ nhận ra vì nó không có đầu nhọn.”

Sophie ngạc nhiên khẽ ré lên một tiếng và lùi lại khi một sợi dây thừng bắt đầu lay động và một bóng đen xuất hiện trên đầu họ. Đó là Jem, đang trượt dây xuống với vẻ nhanh nhẹn duyên dáng của một chú chim. Anh nhẹ nhàng tiếp đất trước mặt họ, và mỉm cười. “Xin lỗi nhé. Không định làm hai người giật mình đâu.”

Anh cũng mặc đồ đi săn, dù thay cho áo tunic, anh mặc sơ mi chỉ dài vừa tới eo. Một sợi dây da đeo chéo qua ngực anh, và một chuôi kiếm

thò lên từ sau một bên vai. Sắc đen của bộ đồ đi săn làm da anh thêm xanh xao, màu tóc và mắt thêm ánh bạc.

“Đúng là bọn em có giết mình,” Tessa khẽ cười, “nhưng không sao. Em đang lo em và Sophie sẽ bị bỏ lại đây tự tập cho nhau.”

“À, anh em nhà Lightwood sẽ tới thôi,” Jem nói. “Chắc họ đến muộn để xuất hiện thêm phần ấn tượng ấy mà. Họ không phải làm theo những gì chúng ta nói, hay bố họ nói.”

“Em ước gì anh dạy bọn em,” Tessa buộc miệng.

Jem ngạc nhiên. “Anh không thể... anh chưa hoàn thành khóa huấn luyện của mình.” Nhưng ánh mắt họ giao nhau, và trong một khoảnh khắc giao tiếp không lời, Tessa như nghe thấy anh nói: *Anh không đủ sức khỏe để huấn luyện các em thường xuyên*. Cổ họng cô bỗng nhói đau, và cô đau đáu nhìn Jem, mong anh có thể thấy được sự cảm thông trong đó. Cô không muốn nhìn đi nơi khác, và đột nhiên bản khoăn không rõ kiểu tóc búi gọn không chừa lấy một sợi rơi ra ngoài có xấu đến đâu không. Nhưng tất nhiên xấu đẹp cũng chẳng quan trọng mấy. Dù sao, đây cũng chỉ là Jem mà thôi.

“Chúng tôi không phải trải qua khóa huấn luyện *toàn phần*, phải không ạ?” Sophie nói, giọng nói lo lắng của chị cắt ngang dòng suy nghĩ của Tessa. “Hội Đồng chỉ bảo chúng tôi cần biết chút chút cách tự vệ...”

Jem thôi nhìn Tessa; liên kết giữa họ bị bẻ gãy gọn gàng. “Không việc gì phải sợ, Sophie,” anh nói nhẹ nhàng. “Và chị nên mừng đi; một cô gái xinh đẹp dù sao cũng nên biết cách đẩy lui những sự chú ý không muốn có của cánh mày râu.”

Gương mặt Sophie cau lại; vết sẹo đỏ rực nổi rõ trên má cô ấy như được vẽ. “Đừng đùa,” chị nói. “Không vui đâu.”

Jem giật mình. “Sophie, tôi không...”

Cửa phòng tập mở ra. Tessa quay lại đúng lúc Gabriel Lightwood thông thả bước vào, theo sau là một chàng trai cô không quen. Nếu như Gabriel thanh mảnh tóc đen, người kia lại cơ bắp, tóc dày màu vàng cát. Cả hai đều mặc đồ đi săn, đeo găng tay đắt tiền có đính kim loại ở đầu mâu tay. Cả hai đều đeo vòng tay bằng bạc – Tessa biết đó là bao găm dao – và tay áo có thêu những họa tiết chữ rune thanh nhã. Họ không chỉ tương đồng về trang phục, mà còn cả ở đường nét khuôn mặt, nước da

xanh xao, cùng đôi mắt xanh lá long lanh, nhờ vậy Tessa biết họ là người thân, nên chẳng ngạc nhiên khi Gabriel nói, vẫn theo cung cách giạt cục quen thuộc:

“Chúng tôi tới đúng như đã hẹn. James, chắc cậu còn nhớ anh trai tôi, Gideon. Cô Gray, cô Collins...”

“Rất vui được làm quen,” Gideon lẩm bẩm mà không nhìn vào mắt ai. Tessa thấy gia đình này hẳn được di truyền cái tính khí cục cằn khó chịu khi nhớ lại Will từng bảo so với người anh trai, Gabriel có vẻ còn tốt tính chán.

“Đừng lo. Will không ở đây,” Jem nói với Gabriel đang quay nhìn khắp phòng. Gabriel nhú mày, nhưng Jem đã quay sang trò chuyện cùng Gideon. “Anh từ Madrid về hồi nào thế?” Anh lịch sự hỏi.

“Bố tôi mới gọi tôi về thôi.” Giọng Gideon đều đều. “Chuyện gia đình ấy mà.”

“Tôi mong mọi chuyện đều ổn...”

“Mọi chuyện khá ổn, cảm ơn nhé, James,” Gabriel bực dọc nói. “Giờ, trước khi chúng ta chuyển sang phần huấn luyện, có lẽ quý vị nên gặp hai người này.” Anh ta quay đầu và gọi lớn. “Anh Tanner, cô Daly! Vui lòng lên đây.”

Có tiếng bước chân trên cầu thang, và hai người lạ đi vào, cả hai đều không mặc đồ đi sẵn, mà mặc đồ gia nhân. Trong đó có một người phụ nữ trẻ chắc chắn không có từ nào mô tả chị ta hợp hơn từ “gầy trơ xương” – xương dường như quá lớn so với vóc người gầy gò, nhìn hơi quái gở. Tóc chị ta màu đỏ tươi, búi gọn dưới cái mũ quả dưa. Bàn tay trần của chị ta bị cước đỏ và thô sần. Tessa đoán người phụ nữ này tầm hai mươi. Đứng bên cạnh chị ta là một chàng trai trẻ tóc nâu xoắn, cao to lực lưỡng...

Sophie hít vào một hơi. Mặt cô ấy bỗng trắng bệch. “Thomas...”

Chàng trai trẻ tỏ vẻ ngượng ngùng. “Thưa cô, tôi là anh trai của Thomas. Tôi tên Cyril. Cyril Tanner.”

“Đây là những gia nhân mà Hội Đồng đã hứa đưa tới để bù đắp cho sự mất mát của Học Viện Luân Đôn,” Gabriel nói. “Cyril Tanner và Bridget Daly. Quan Chấp Chính yêu cầu chúng tôi đưa họ từ ga Kings Cross đến, và chúng tôi vâng lệnh. Cyril sẽ thay thế Thomas và Bridget

sẽ thế chỗ đầu bếp cũ ở nơi này, Agatha. Họ đều được huấn luyện trong những gia đình Thợ Săn Bóng Tối nề nếp và được người ta khen ngợi hết chừng.”

Những đốm đỏ bắt đầu xuất hiện trên má Sophie. Trước khi cô ấy kịp nói gì, Jem đã lên tiếng ngay, “Không ai có thể thay thế Agatha hay Thomas, Gabriel ạ. Họ là gia nhân, nhưng cũng là bạn của chúng tôi.” Anh gật đầu chào Bridget và Cyril. “Tôi không có ý xúc phạm.”

Bridget chỉ chớp đôi mắt nâu, còn Cyril nói, “Không sao hết.” Kỳ lạ là giọng anh ta cũng giống giọng Thomas. “Thomas là em tôi. Cũng không có ai có thể thay thế vị trí của nó trong lòng tôi.”

Sự im lặng ngưng đọng bao trùm khắp phòng. Gideon đứng dựa tường, tay khoanh lại, mặt hơi cau. Anh ta trông khá được, giống người em, nhưng vẻ cau có đã phá hỏng vẻ đẹp ấy.

“Được rồi,” Gabriel cuối cùng cũng cất tiếng phá tan sự im lặng. “Charlotte nhờ tôi đưa họ lên gặp ba người. Jem, nếu cậu muốn đưa họ về phòng khách, Charlotte đang đợi và có chỉ thị...”

“Vậy cả hai đều không cần luyện tập thêm sao?” Jem hỏi. “Vì đằng nào hai người cũng huấn luyện Tessa và Sophie, nên nếu Bridget hay Cyril...”

“Như Quan Chấp Chính đã nói, họ được huấn luyện rất tốt ở chỗ làm trước,” Gideon nói. “Cậu cần bằng chứng chẳng?”

“Tôi không nghĩ là cần thiết,” Jem nói.

Gabriel cười tươi. “Thôi nào Carstairs. Chắc các cô gái cũng muốn thấy rằng người phàm cũng có thể chiến đấu gần giỏi bằng Thợ Săn Bóng Tối, nếu được chỉ dạy *tốt*. Cyril?” Anh ta tới bên tường, chọn hai thanh trường kiếm, và phi một thanh cho Cyril. Cyril bắt gọn gàng và tiến vào giữa phòng, nơi có một vòng tròn được vẽ trên sàn gỗ.

“Chúng tôi đã biết cả rồi,” Sophie nhỏ giọng thì thầm chỉ để Tessa nghe thấy. “Thomas và Agatha đều được huấn luyện đấy.”

“Gabriel chỉ cố chọc tức chị thôi,” Tessa cũng thì thầm đáp lại. “Đừng để hấn làm chị phiền lòng.”

Sophie cắn chặt răng khi Gabriel và Cyril gặp nhau giữa phòng, hai thanh kiếm lóe sáng.

Tessa phải thừa nhận nhìn cảnh hai người vờn nhau, kiếm vun vút trong không khí, loang loáng ánh bạc và đen có gì đó rất đẹp. Tiếng ong ong của kim loại chém vào kim loại, cách họ di chuyển nhanh tới độ mắt cô khó theo kịp. Nhưng Gabriel vẫn giỏi hơn; điều đó rõ ràng kể cả với người chưa kinh qua huấn luyện. Phản xạ của anh ta nhanh hơn. Di chuyển cũng uyển chuyển hơn. Đây không phải là một cuộc đấu cân sức; Cyril, tóc bết vào trán vì mồ hôi, rõ ràng đã dốc hết sức nhưng Gabriel chỉ đang câu giờ. Cuối cùng, khi Gabriel gọn gàng dùng một cú phẩy cổ tay đánh rớt vũ khí của Cyril, khiến thanh kiếm kêu leng keng trên sàn, Tessa không thể nào không thấy cảm phần thay Cyril. Không một người phàm nào có thể đánh thắng một Thợ Săn Bóng Tối. Chẳng phải vậy sao?

Mũi kiếm của Gabriel chỉ cách cổ Cyril vài phân. Cyril giơ tay đầu hàng, và một nụ cười, giống như một nụ cười rộng lượng của người anh trai, nở trên gương mặt anh. “Tôi đầu...”

Bỗng một chuyển động loáng lên. Gabriel kêu lên một tiếng và thụp xuống, thanh kiếm bị đánh bay khỏi tay anh ta. Cơ thể anh ta chạm đất, Bridget tì gối lên ngực anh ta, và nhe răng. Chị đã chuồn ra sau lưng Gabriel từ lúc nào và gạt chân anh ta khi không ai để ý. Giờ chị ta rút một con dao khỏi ngực áo và dư dứ trước cổ họng anh ta. Gabriel ngược nhìn chị ta một lát, bối rối và chớp đôi mắt màu lục. Sau đó anh ta bắt đầu cười.

Giờ Tessa thích anh ta hơn trước. Nhưng tất nhiên là không nhiều.

“Rất ấn tượng,” một giọng kéo dài quen thuộc vang lên tại ngưỡng cửa. Tessa ngoái nhìn. Đó là Will, và theo cách nói của dì thì trông anh như bị lôi xềnh xệch qua cả một bờ giậu. Áo sơ mi rách bươm, tóc rối bù và đôi mắt màu lam vẫn tia máu. Anh cúi xuống, nhặt kiếm của Gabriel và vui vẻ chỉ Bridget. “Nhưng chị ta nấu ăn *được* chứ?”

Bridget lật đật đứng dậy, má ửng sắc hồng sậm. Chị nhìn Will hệt như cách các cô thiếu nữ vẫn thường nhìn – miệng hé mở, như thể không thể tin vào thị giác của mình. Tessa rất muốn nói trông Will còn đẹp hơn nếu không giống như bị dựng dậy khỏi giường thế này, và tuy rằng choáng ngợp trước vẻ đẹp của anh chẳng khác nào bị choáng ngợp trước miếng thép sắc lẹm: điều đó nguy hiểm và không được lấy làm khôn ngoan.

Nhưng việc gì cô phải nói chứ? Tự cô đã luận ra điều đó cơ mà. “Tôi nấu ăn ổn, thưa cậu chủ,” chị nói mang chút âm điệu Ireland. “Những người chủ trước của tôi không hề phàn nàn.”

“Chúa ơi, chị là người Ireland,” Will nói. “Chị có thể nấu món gì không có khoai tây không? Hồi tôi còn nhỏ, gia đình tôi có thuê một đầu bếp người Ireland. Bánh khoai tây đủ loại, rồi thì khoai tây chấm súp khoai tây...”

Bridget có vẻ bối rối. Trong khi đó, không hiểu Jem đã băng qua phòng bằng cách nào và tóm tay Will. “Charlotte muốn gặp Cyril và Bridget ở phòng khách. Chúng ta đưa họ tới đó nhé?”

Will lưỡng lự. Giờ anh đang nhìn Tessa. Cô nuốt nước bọt qua cái cổ họng khô khốc. Anh trông như có điều gì muốn nói với cô. Gabriel liếc nhìn hai người và cười khẩy. Mắt Will thăm lại và anh quay người, nhưng Jem đã kịp kéo anh ra hành lang và khuất dạng. Sau một thoáng bối rối, Bridget và Cyril cũng lật đật đi theo.

Khi Tessa quay lại nhìn về giữa phòng, cô thấy Gabriel đã lấy một thanh kiếm đưa cho người anh trai. “Giờ,” anh ta nói. “Là lúc bắt đầu luyện tập, các quý cô thấy thế nào?”

Gideon cầm thanh kiếm. “*Esta es la idea más estúpida que nuestro padre ha tenido,*” anh ta nói. “*Nunca.*” (*)

(*) Đây là ý kiến ngu xuẩn nhất của bố từ trước tới nay (tiếng Tây Ban Nha, ND).

Sophie và Tessa nhìn nhau. Tessa không biết chắc Gideon vừa nói gì, nhưng *estúpida* nghe quen tai lắm. Phần còn lại của ngày hôm nay coi bộ sẽ dài đây.

Suốt vài giờ tiếp theo họ chỉ có luyện giữ thăng bằng và chặn đường kiếm của đối phương. Gabriel tự giám sát Tessa, còn Gideon lo dạy dỗ Sophie. Không hiểu sao Tessa cứ có cảm giác Gabriel chọn dạy mình để chọc tức Will theo cách ngớ ngẩn nào đó, dù cho Will có biết hay không. Nhưng anh ta dạy không tệ - khá kiên nhẫn, giúp cô nhặt vũ khí lên hết lần này tới lần khác mỗi khi cô làm rơi cho tới lúc cô cầm vũ khí được chuẩn, có khi còn khen ngợi cô nữa. Cô cực kỳ tập trung nên không để ý

Gideon cũng chăm chú chỉ bảo Sophie, dù thi thoảng Tessa nghe thấy anh ta lẩm bẩm gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha.

Khi buổi học kết thúc và Tessa được tắm rửa và thay đồ xuống ăn tối, cô ăn như chết đói, không hợp với cung cách của một quý cô chút nào. May sao, Will đã lo lắng không đâu vì Bridget có thể nấu ăn và nấu rất ngon. Chị bung lên món thịt quay ăn kèm rau và bánh mứt giòn. Jessamine vẫn ở trong phòng vì đau đầu, còn Charlotte đã tới Thành Phố Xương để trực tiếp tìm tư liệu về các vụ yêu cầu bồi hoàn trong kho văn kiện.

Nhìn Sophie và Cyril đi ra đi vào phòng mang theo các khay thức ăn, Cyril cắt thịt hết như Thomas ngày xưa, còn Sophie lảng lạng giúp làm Tessa cứ thấy là lạ. Tessa không thể nào không nghĩ Sophie hẳn cũng thấy rất khó chịu, vì những người thân nhất với cô gái này trong Học Viện là Agatha và Thomas đã khuất, nhưng mỗi lần Tessa cố nhìn vào mắt Sophie, cô gái kia liền lảng đi.

Tessa nhớ về mặt Sophie khi Jem phát bệnh vào lần gần đây nhất, cách cô ấy vờ vò cái mũ trong tay, khăn khăn hỏi thăm tình hình anh. Tessa sau đó rất muốn nói chuyện với Sophie, nhưng cũng biết mình không thể. Clave cấm đoán chuyện yêu đương giữa người phạm và Thợ Săn Bóng Tối; mẹ Will là người phạm, thế nên bố anh buộc phải rời giới Thợ Săn Bóng Tối để được ở cùng bà. Hẳn ông phải yêu bà ấy lắm – còn Tessa chưa từng có cảm giác sự quý mến của Jem dành cho Sophie đạt đến ngưỡng tình yêu. Mà còn chưa kể tới sức khỏe của anh nữa chứ...

“Tessa,” Jem khẽ gọi, “em ổn không? Trông em như đã bay xa ngàn dặm ấy.”

Cô mỉm cười. “Em mệt thôi. Buổi tập – em không quen.” Cô nói thật. Tay cô đau vì cầm kiếm gỗ quá nặng, và dù mới học chút ít về cách giữ thăng bằng và phòng thủ, chân cô cũng đã đau nhức lắm rồi.

“Các Tu Huynh Cẩm có thuốc mỡ trị đau cơ hiệu quả lắm đấy. Trước khi đi ngủ nhớ gõ cửa phòng anh, và anh sẽ đưa cho em một ít.”

Tessa hơi đỏ mặt, rồi tự hỏi sao phải thế chứ. Lối sống của Thợ Săn Bóng Tối hơi khác người phạm. Cô đã từng vào phòng Jem, thậm chí một mình ở cùng phòng với Jem, hay ở bên anh suốt một đêm trong lốt

người khác, nhưng chẳng có vấn đề gì. Giờ anh chỉ đang bảo cho cô ít thuốc, vậy mà cô cảm thấy hơi nóng chạy rần rần lên mặt – có vẻ anh cũng thấy và đỏ mặt theo, và màu sắc ấy rất rõ ràng trên nước da tái. Tessa vội nhìn đi chỗ khác và thấy Will đang quan sát cả hai, đôi mắt màu lam thẫm lại. Chỉ có Henry, đang mài dùng đĩa chọc mấy hạt đậu trong đĩa, là có vẻ không để tâm.

“Em cảm ơn nhiều,” cô nói. “Em sẽ...”

Charlotte ào vào phòng, mái tóc đen xổ ra khỏi ghim thành những lọn xoắn, còn trong tay chị là một cuộn giấy dài. “Tìm thấy rồi!” Chị hét lên. Chị thở hổn hển và ngồi sụp xuống cái ghế cạnh Henry, gương mặt vốn thường hơi xanh xao của chị ửng sắc hồng vì vận sức. Chị mỉm cười với Jem. “Em nói đúng – mục Bồi Hoàn – chị đã tìm thấy nó sau vài giờ tìm kiếm.”

“Để em xem,” Will nói và đặt đĩa xuống. Dù không muốn nhưng Tessa vẫn nhận thấy anh chỉ ăn chút chút. Chiếc nhẫn hình chim lóe lên trên ngón tay anh khi anh thò tay về phía cuộn giấy Charlotte đang cầm.

Chị vui vẻ gạt ra. “Không. Chúng ta sẽ cùng xem. Đẳng nào thì đây cũng là ý của Jem, phải không nào?”

Will nhíu mày nhưng không nói gì. Charlotte trải cuộn giấy ra bàn, đẩy bộ tách trà không dùng tới ra cho rộng chỗ, còn những người khác đứng lên và túm tụm quanh chị, cùng nhìn xuống tư liệu. Tờ giấy có vẻ là loại giấy da dê dày, trên được viết bằng mực đỏ sậm như màu chữ rune trên áo choàng của hội Tu Huynh Cẩm. Nội dung được ghi bằng tiếng Anh nhưng tuồng chữ quá loằng ngoằng và đầy những từ viết tắt; Tessa chẳng hiểu tí ti ông cụ nào.

Jem dựa vào gần cô, tay hơi sượt qua tay cô và ngó đọc qua vai cô. Vẻ mặt anh trầm tư.

Cô quay đầu nhìn anh; một lọn tóc bạc cọ vào mặt cô. “Nó viết gì thế?” Cô thì thào.

“Đây là đề nghị bồi hoàn,” Will nói, lờ đi chuyện cô đang hỏi Jem. “Được gửi tới Học Viện York năm 1825 dưới tên Axel Hollingworth Mortmain, yêu cầu bồi hoàn cho cái chết oan uổng của bố mẹ là John Thaddeus và Anne Evelyn Shade, cách đó gần một thập kỷ.”

“John Thaddeus Shade,” Tessa nói. “*JTS*, chữ viết tắt trên đồng hồ của Mortmain. Nhưng nếu ông ta là con trai người này, sao họ của ông ta lại khác?”

“Vợ chồng nhà Shade là pháp sư,” Jem đọc thêm tư liệu. “Họ không thể sinh con; chắc họ nhận nuôi Mortmain, và vẫn để ông ta giữ họ người phạm như cũ. Đôi lúc chuyện như vậy cũng xảy ra.” Anh thoáng liếc nhìn Tessa rồi lảng đi; cô tự hỏi liệu có như cô, anh cũng đang nhớ tới cuộc trò chuyện của họ trong phòng nhạc về chuyện pháp sư không thể sinh con không.

“Ông ta bảo mình học được ma thuật trong những chuyến đi,” Charlotte nói. “Nhưng nếu bố mẹ ông ta là pháp sư...”

“Bố mẹ nuôi thôi,” Will nói. “Đúng, em chắc ông ta biết cần liên hệ với ai trong Thế Giới Ngầm để học ma thuật.”

“Chết oan,” Tessa nói nhỏ. “Chính xác là thế nào?”

“*Là* ông ta tin Thợ Săn Bóng Tối đã giết bố mẹ ông ta dù họ không hề phạm Luật,” Charlotte nói.

“Có thể họ đã phạm Luật nào?”

Charlotte nhíu mày. “Ở đây nói họ làm vài giao dịch không bình thường và phi pháp với quỷ - vậy thì nói họ vi phạm điều luật nào cũng đúng - và họ bị buộc tội tạo ra một thứ vũ khí có thể diệt chủng Thợ Săn Bóng Tối. Họ bị tuyên án tử hình. Nhưng em phải nhớ, chuyện này xảy ra trước khi có Hiệp Định. Hồi đó Thợ Săn Bóng Tối chỉ cần hơi nghi ngờ cư dân Thế Giới Ngầm hành động sai trái là có thể giết không cần tra xét. Có thể đó là lý do vụ này ghi không được chi tiết. Mortmain gửi đơn đòi bồi thường lên Học Viện York, lúc đó dưới sự điều hành của Aloysius Starkweather. Ông ta không đòi tiền mà yêu cầu bên bị - Thợ Săn Bóng Tối - phải bị đưa ra toà và bị trừng trị. Nhưng ông ta bị bác đơn tại Luân Đôn vì nhà Shade ‘không nghi ngờ gì nữa’ đã phạm tội. Và trong này chỉ viết có thế. Đây chỉ là một bản tóm lược, chứ không đầy đủ. Tư liệu chuẩn vẫn còn ở Học Viện York.” Charlotte vuốt đám tóc ướm khỏi trán. “Nhưng dù sao đi nữa, nó *cũng* giải thích mối hận thù của Mortmain với Thợ Săn Bóng Tối. Em nói đúng, Tessa. Đây *là* chuyện tư thù.”

“Vậy chúng ta đã có điểm khởi đầu. Học Viên York,” Henry ngược lên khỏi đĩa và nói. “Nhà Starkweather điều hành nơi đó, đúng không? Họ sẽ có đầy đủ thư từ, giấy tờ...”

“Và Aloysius Starkweather đã tám mươi chín tuổi,” Charlotte nói. “Vậy hồi vợ chồng Shade bị giết ông ta còn rất trẻ. Hẳn ông ấy còn nhớ chút diễn biến.” Chị thở dài. “Em nên gửi thư cho ông ấy. Ôi trời. Chuyện hẳn sẽ chẳng hay ho gì.”

“Sao thế, vợ?” Henry hỏi theo lối dịu dàng, bối rối.

“Ông ấy và bố em từng là bạn, nhưng rồi họ không nói chuyện với nhau nữa – chắc do một chuyện kinh khủng gì đó đã xảy ra rất lâu rồi.”

“Mà bài thơ thế nào ấy nhỉ,” Will, từ nãy giờ mãi vẩn cái tách không trong tay, đứng thẳng người và ngâm nga:

“Từng lời khinh bỉ sâu cay

Từng lời thóa mạ linh hồn anh em...”

“Will, vì Thiên Thần, làm ơn im đi,” Charlotte nói và đứng lên. “Chị phải đi viết một lá thư thống thiết gửi Aloysius Starkweather đây. Chị không cần em làm chị xao lãng.” Và túm váy, chị vội vã rời phòng.

“Không biết trân trọng nghệ thuật gì hết,” Will lầm bầm và đặt cái tách xuống. Anh ngược lên và Tessa nhận ra cô đang chăm chú nhìn anh. Tất nhiên cô biết mấy câu thơ đó. Đó là thơ Coleridge, một trong những nhà thơ cô yêu thích. Bài thơ đó còn dài, nói về tình yêu, cái chết và sự điên loạn, nhưng cô không thể nhớ nổi một câu nào; không phải bây giờ, khi đôi mắt xanh lam của Will đang dừng ở cô.

“Và tất nhiên, Charlotte không kịp ăn chút gì,” Henry nói và đứng dậy. “Anh sẽ đi xem xem Bridget có thể làm cho Charlotte một đĩa thịt gà nguội không. Còn các em...” Anh dừng lại một lúc, như thể sắp ra lệnh cho họ - chẳng hạn như bảo họ đi ngủ hay trở về thư viện tiếp tục tìm thông tin. Khoảnh khắc đó trôi qua, và về bối rối thoáng qua gương mặt anh. “Thôi kệ đi, anh không nhớ mình vừa định nói gì nữa,” anh tuyên bố và biến mất trong bếp.

Sau khi Henry đi, Will và Jem làm một cuộc thảo luận tràng giang đại hải về chuyện bồi hoàn, Thế Giới Ngâm, Hiệp Định, hiệp ước, cùng đủ

thứ luật định khiến Tessa muốn ong cả đầu. Cô lẳng lặng đứng lên và rời bàn, đi tới thư viện.

Dù nơi này rất rộng nhưng trên kệ chẳng có mấy cuốn sách bằng tiếng Anh, tuy vậy nó vẫn là nơi cô thích nhất ở trong Học Viện. Không hiểu sao cô bị hấp dẫn bởi mùi sách, mùi mực-giấy-và-da, cách bụi trong thư viện dường như bay khác bụi ở mọi căn phòng khác – nó được nhuộm màu vàng kim dưới ánh đèn phù thủy, rơi như phấn hoa xuống những mặt bàn bóng loáng. Con mèo Church đang ngủ trên một giá sách cao cao, đuôi cuộn tròn quanh đầu; Tessa tránh xa nó trong lúc tiến về khu thơ ca nhỏ nhỏ chạy dọc bức tường thấp hơn bên phải. Church thích Jem nhưng thường vô duyên vô cớ xông vào cắn người khác.

Cô tìm thấy tập thơ mình cần và quỳ xuống bên giá sách, lật giờ tới khi tìm được đúng trang, viết về ông già trong *Christabel* nhận ra cô gái đứng trước ông là con gái của người từng một thời là bạn thân nhất đời ông nhưng giờ lại là kẻ thù ông căm hận nhất, người đàn ông mà ông không thể nào quên được.

*“Tiếc thay cho mối tình bạn hữu,
Bị chia xa vì lời ong tiếng ve
Cuộc sống cứ tiếp diễn và rồi ta xa mãi.
Cuộc đời lắm chông gai,
Còn tuổi trẻ chẳng hai lần thắm lại
Vậy hỏi chẳng, tôn thương nhau ích gì?*

...

*Từng lời khinh bỉ sâu cay
Từng lời thóa mạ linh hồn anh em,
Và cứ thế, họ chia xa
Không có ngày gặp lại!”*

Cái giọng ê a, quen thuộc đột ngột dịu dàng vang lên trên đầu cô.
“Kiểm tra xem trích thơ của anh có chuẩn không đây à?”

Cuốn sách tuột khỏi tay Tessa và rơi xuống sàn. Cô đứng lên, sửng người quan sát Will cúi xuống nhặt rồi chìa cuốn sách cho cô theo cung cách lịch sự nhất.

“Anh đảm bảo,” anh nói, “là anh nhớ chính xác.”

Trí nhớ của em cũng vậy, cô nghĩ. Đây là lần đầu tiên cô ở một mình với anh sau nhiều tuần trời. Kể từ cái lần kinh khủng trên mái nhà khi anh bóng gió nói rằng anh thấy cô không hơn gì một ả điếm, đã thế còn là một ả điếm vô sinh, họ không bao giờ một mình bên nhau nữa. Họ chưa từng nhắc lại lần đó. Họ vờ như mọi chuyện đều bình thường, vẫn lịch sự tiếp chuyện nhau, nhưng không bao giờ một mình mặt đối mặt. Khi Tessa ở cùng những người khác, cô có thể đẹp ký ức đó sang một bên, tạm quên nó đi. Nhưng đối mặt với Will – vẫn điển trai như thường lệ, cổ áo sơ mi mở cho thấy các Ấn Ký đen uốn lượn trên xương quai xanh và vươn lên cần cổ trắng ngần, với ánh đèn xao động tỏa xuống những đường nét đẹp đẽ của gương mặt anh – sự tủi hổ và giận dữ ứ lên cổ cô, khiến cô nghẹn lời.

Anh nhìn xuống bàn tay vẫn cầm cuốn sách nhỏ bìa da màu lục. “Em định nhận lại cuốn Coleridge, hay để anh đứng đây mãi trong tư thế ngu ngốc này?”

Tessa im lặng chìa tay nhận cuốn sách. “Nếu anh muốn dùng thư viện,” cô nói và chuẩn bị rời đi, “xin mời anh. Em đã tìm được cuốn mình cần và trời cũng đã muộn...”

“Tessa,” anh gọi và giơ tay chặn cô lại.

Cô nhìn, chỉ ước sao có thể bảo anh hãy gọi cô là Gray như trước. Cái cách anh gọi tên cô khiến trong cô như có gì đó rã ra, tháo lỏng một cái gì đó bị buộc chặt dưới lồng ngực cô, khiến cô không thở nổi. Cô ước anh không gọi cô bằng tên thánh, nhưng cũng biết đưa ra đề nghị đó sẽ nực cười thế nào. Nó sẽ phá hỏng mọi cố gắng vờ hờ hững của cô với anh.

“Vâng?” cô hỏi.

Khi anh nhìn cô, gương mặt anh bỗng lóe lên chút u buồn. Cô không tin. Will mà biết buồn sao? Hẳn anh đang diễn trò. “Không có gì. Anh...” Anh lắc đầu; một lọn tóc đen xòa xuống trán, và anh bực bội vuốt nó khỏi mắt. “Không có gì,” anh nhắc lại. “Lần đầu tiên anh dẫn em tới thư viện, em bảo em thích cuốn *Thế giới rộng lớn*. Anh nghĩ em muốn biết rằng anh... đã đọc nó rồi.” Anh cúi đầu, đôi mắt xanh ngược

nhìn cô qua hàng lông mi dày; cô tự hỏi đã bao nhiêu lần anh đạt được thứ mình muốn nhờ hành động đó.

Cô nói sao cho lịch sự và xa cách. “Và anh thích chứ?”

“Không hề,” Will nói. “Anh thấy nó ngớ ngẩn và ủy mị.”

“Ồ, sở thích của mỗi người mỗi khác mà,” Tessa nói ngọt ngào, biết rằng anh đang cố trêu tức cô, nhưng còn lâu cô mới dính bẫy. “Anh không thấy là có thứ với người này là niềm vui nhưng với kẻ kia lại là thuốc độc sao?”

Có phải cô tưởng tượng, hay anh trông thất vọng thật nhi? “Em có một gợi ý nào khác của người Mỹ dành cho anh chẳng?”

“Sao anh lại muốn em gợi ý khi bản thân anh không ưa gu đọc sách của em? Em nghĩ anh cũng đồng ý rằng loại sách chúng ta thích, cũng như nhiều điều khác, rất khác nhau và anh nên nhờ người khác gợi ý, thưa anh Herondale.” Cô cắn lưỡi gần như ngay sau khi những lời đó buột khỏi miệng. Cô biết mình hơi quá đáng.

Và quả thật Will đã nghe ra và anh như con nhện lao bỏ vào con ruồi trông đặc biệt ngon lành. “*Anh Herondale?*” anh hỏi. “Tessa, anh tưởng...?”

“Anh tưởng gì?” Giọng cô lạnh lùng.

“Tưởng ít nhất chúng ta có thể nói chuyện sách vở.”

“Chúng ta vừa nói rồi đấy thôi,” cô bảo. “Và anh xúc phạm gu đọc sách của em. Hơn nữa anh nên biết, *Thế giới rộng lớn* không phải cuốn sách *yêu thích* của em. Đó đơn giản là một câu chuyện em thường thức, cũng như *Bàn tay ẩn* hay... à có lẽ anh nên gợi ý cho em, để em có thể đánh giá gu chọn sách *của anh*. Vậy mới công bằng.”

Will nhảy lên ngồi trên một cái bàn gần nhất, đong đưa chân, rõ ràng đang thật lòng suy nghĩ về đề nghị kia. “*Lâu đài Otranto...*”

“Là tiểu thuyết kể chuyện con trai nhân vật chính bị một cái mũ to tướng từ trên trời rơi xuống đè chết sao? Thế mà anh bảo *Câu chuyện hai thành phố* là tiểu thuyết ba xu!” Tessa nói; cô thà chết chứ không chịu công nhận mình đã đọc *Otranto* và thích nó.

“*Câu chuyện hai thành phố*,” Will nhắc lại. “Anh vừa đọc lại nó vì, em biết đấy, chúng ta đã bàn đến nó. Em nói đúng. Nội dung không hề ngu ngốc chút nào.”

“Không à?”

“Ừ,” anh nói. “Trong đó chứa quá nhiều tuyệt vọng.”

Cô nhìn vào mắt anh. Mắt anh xanh như biển hồ; cô cảm giác như mình đang chìm trong đó. “Tuyệt vọng?”

Anh thủng thẳng nói, “Không phải Sydney chẳng có hy vọng có được người mình yêu sao? Anh ta biết không thể cứu nổi mình nếu không có Lucie, nhưng để cô ấy ở gần mình sẽ làm hạ nhân phẩm của cô ấy.”

Cô lắc đầu. “Em không nhớ thế. Sự hi sinh của Sydney là cao quý...”

“Đó là thứ anh ta còn lại,” Will bảo. “Em không nhớ anh ta nói gì với Lucie à? ‘Nếu có thể... em hãy trả lại tình yêu cho người đàn ông đang đứng trước mặt em – thứ đồ bỏ, nghiện rượu và nghèo khổ mà em biết – dù anh ta có hạnh phúc, nhưng ngày hôm nay và trong giờ phút này, anh ta biết mình sẽ chỉ mang đến cho em bất hạnh, sự đau khổ và hối hận, rằng anh ta sẽ hủy hoại em, làm em ô nhục, lôi em xuống vũng bùn cùng mình...’”

Một khúc gỗ đang cháy trong lò sưởi bỗng lặn xuống khiến những tia lửa bắn lên, làm cả hai giật mình và Will im bật; tim Tessa nảy lên, và cô thôi nhìn Will. Ngu ngốc, cô bực bội mắng mình. Quá ngu ngốc. Cô nhớ anh ghét cô thế nào, nhớ những lời anh đã nói, và giờ cô lại để anh dụ hoặc mình bằng một đoạn văn của Dickens.

“Ồ,” cô nói. “Hẳn anh nhớ được nhiều. Ấn tượng lắm.”

Will vạch cổ áo sang bên, cho thấy đường cong đẹp đẽ của xương quai xanh. Cô mất một lúc mới nhận ra anh đang cho cô thấy một Ấn Ký trên tim anh vài phân. “*Mnemosyne*,” anh nói. “Chữ rune Ghi nhớ. Nó là mãi mãi.”

Tessa vội nhìn đi nơi khác. “Muộn rồi. Em phải đi nằm... em kiệt sức rồi.” Cô bước qua anh và đi ra cửa. Cô tự hỏi có phải trên gương mặt anh vừa ánh lên nét bi thương, nhưng vội đẩy suy nghĩ đó đi. Đây là Will; dù cho tính khí anh sớm nắng chiều mưa, dù cho anh thu hút người khác thế nào khi anh đang lúc cao hứng, nhưng anh là thuốc độc với cô, với mọi người.

“*Vathek*,” anh nói và nhảy xuống khỏi bàn.

Cô dừng lại tại ngưỡng cửa, nhận ra mình vẫn cầm cuốn thơ Coleridge, nhưng quyết định nên cầm theo luôn. Đọc nó xen giữa những lần đọc *Codex* cũng vui. “Gì thế?”

“*Vathek*,” anh nhắc lại, “của William Beckford. Nếu em thích *Otranto*,” – dù cô nghĩ, cô không hề thừa nhận mình thích cuốn đó – “anh nghĩ em sẽ thích cuốn này.”

“À,” cô nói. “Vâng. Em cảm ơn. Em sẽ ghi nhớ.”

Anh không trả lời; anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, gần cái bàn. Anh đang nhìn sần, mái tóc đen rủ xuống che đi nét mặt. Tim cô thoáng mềm đi và trước khi cô kịp ngăn mình lại, cô đã nói. “Và chúc ngủ ngon, Will.”

Anh ngược lên. “Chúc ngủ ngon, Tessa.” Giọng anh lại nhuốm màu buồn nhưng không ảm đạm như lúc trước. Anh vươn tay vuốt ve Church đã ngủ suốt lúc họ nói chuyện và lúc khúc gỗ sụp xuống trong lò sưởi, còn giờ vẫn đuổi người trên kệ sách, giờ bốn vó lên trời.

“Will...” Tessa định nói nhưng đã quá muộn. Church ngao một tiếng vì bị đánh thức, và xòe vuốt. Will chửi thề. Tessa rời đi, không thể che giấu nụ cười thoáng hiện trên môi.

CHƯƠNG 4: CHUYẾN ĐI

Tình bạn là một khối óc trong hai thể xác

-Mạnh TuấnHowHHHHHjkkfjmfkjbnbbbb

Charlotte đập phịch tờ giấy xuống bàn và kêu lên một tiếng bực dọc. “Aloysius Starkweather là lão già cứng đầu nhất, giả nhân giả nghĩa, ngoan cố nhất, biến thái nhất...” Chị ngừng lại, rõ ràng đang cố kiềm chế. Tessa chưa từng thấy Charlotte mím chặt môi thành một đường kẻ như vậy.

“Chị có cần từ điển đồng nghĩa gần nghĩa không?” Will hỏi. Anh đang ngồi ườn người trên chiếc ghế bành gần lò sưởi phòng khách, chân ghếch lên cái ghế đầu. Bùn đóng bánh trên đôi giày, và giờ dây cả ra ghế đầu. Thường thì Charlotte sẽ sai anh đi làm ngay cái việc anh vừa đề nghị, nhưng lá thư của Aloysius mà chị nhận được hồi sáng, rồi gọi tất cả vào phòng khách để thảo luận, dường như đã rút cạn sức lực của chị. “Hình như chị cạn từ rồi.”

“Ông ấy thật sự *biến thái* sao? Jem ngồi sâu trong một chiếc ghế bành khác và điềm tĩnh hỏi. “Ý em là, cụ già lắm cảm đó đã gần chín mươi... chắc không thể đi làm đường lạc lối quá đâu.”

“Tôi không biết nữa,” Will bảo. “Bồ sẽ ngạc nhiên khi thấy mấy lão hay lui tới quán Quỷ có thể làm gì đấy.”

“Không một ai *anh* biết có thể làm gì khiến chúng ta ngạc nhiên đâu, Will,” Jessamine, đang nằm trên trường kỷ, trán đập một cái khăn ướt, nói. Cô nàng vẫn chưa hết đau đầu.

“Vợ à,” Henry lo lắng nói và tới bên bàn Charlotte đang ngồi, “em ổn không thế? Trông em hơi... phát ban.”

Anh không sai. Con giận đã làm mặt và cổ Charlotte lấm tẩm những nốt mề đay.

“Em thấy trông cũng đẹp đấy,” Will bảo. “Nghe đâu mùa này đang mốt chàm bi.”

Henry lo lắng vỗ vai Charlotte. “Em cần khăn lạnh không? Anh có thể giúp gì nào?”

“Anh có thể phi ngựa tới Yorkshire và chặt đầu con dê già đó xách về đây cho em.” Charlotte có vẻ nổi loạn.

“Thế chẳng làm chuyện với Clave tệ hơn sao?” Henry hỏi. “Em biết đây, họ không hẳn dễ tiếp nhận những chuyện đại loại như chặt đầu.”

“Ôi trời!” Charlotte tuyệt vọng kêu lên. “Toàn bộ đều là lỗi của em, được chưa? Em không biết làm sao thuyết phục được lão ấy nữa. Ông già đó đúng là một con ác mộng.”

“*Chính xác* thì ông ấy viết thế nào?” Will hỏi.

“Ông ấy không đồng ý gặp chị, hay Henry,” Charlotte nói. “Ông ấy bảo sẽ không bao giờ tha thứ cho gia đình chị vì chuyện bố chị đã làm. Bố chị...” Chị thở dài. “Ông ấy là người khó hiểu. Ông ấy tuân thủ Luật y chần chẫn, còn nhà Starkweather lại thường chấp hành Luật theo cách lỏng lẻo hơn. Bố chị nghĩ họ sống quá thoáng ở miền bắc, và ông ấy nói thẳng rằng họ sống như lũ mọi ấy. Chị không biết ông ấy còn làm gì, nhưng lão Aloysius hình như đến nay vẫn thấy bị xúc phạm. Đây là chưa kể ông ấy còn bảo nếu chị thật sự quan tâm đến suy nghĩ của ông ấy, chị đã phải mời ông ấy tới dự buổi họp Hội Đồng gần đây nhất rồi. Làm như chị được quyền quyết định vậy!”

“Sao ông ấy *không được* mời?” Jem hỏi.

“Ông ấy già quá rồi... không còn năng lực điều hành Học Viện nữa. Nhưng ông ấy không chịu nghỉ hưu, và tới giờ Quan Chấp Chính Wayland cũng chưa yêu cầu ông ấy rời nhiệm sở, nhưng cũng chẳng mời ông ấy tới các buổi họp Hội Đồng. Chị nghĩ chắc chú ấy mong Aloysius một là sẽ biết điều mà rút lui, hoặc là sẽ chết vì tuổi cao sức yếu. Nhưng cụ thân sinh ra Aloysius sống tới một trăm lẻ tư tuổi cơ đấy. Vậy ông ta có thể sống thêm những mười lăm năm nữa cơ.” Charlotte tuyệt vọng lắc đầu.

“Vậy nếu ông ấy không chịu gặp chị hoặc Henry, sao chị không cử người khác đi?” Jessamine buồn chán hỏi. “Chị điều hành Học Viện; thành viên Enclave phải làm theo lệnh của chị.”

“Nhưng rất nhiều người hiện đang theo phe Benedict,” Charlotte nói. “Họ *muốn* thấy chị thất bại. Chị không biết phải tin ai.”

“Chị có thể tin tụi em,” Will nói. “Hãy cử em. Và Jem đi nữa.”

“Còn em thì sao?” Jessamine đổi.

“Còn em à? Em thật sự muốn đi không?”

Jessamine nhắc một bên chiếc khăn ướt khỏi mắt và lườm. “Lên một con tàu hơi rình để tới vùng Yorkshire âm đạm hiu quạnh ấy hả? Thôi cho em xin. Em chỉ muốn Charlotte nói chị ấy tin em.”

“Chị tin em, Jessie, nhưng sức khỏe em chưa hồi phục. Và thế thật không may, vì Aloysius luôn mềm lòng trước một gương mặt khả ái.”

“Vậy càng có thêm lý do để em đi,” Will bảo.

“Will, Jem...” Charlotte cắn môi. “Các em chắc không? Hội Đồng vốn đã không hài lòng gì về việc các em tự ý hành động trong vụ bà Dark rồi.”

“Họ nên vui mới phải. Bọn em đã giết chết một con quỷ nguy hiểm cơ mà!” Will cự nự.

“Và cứu được Church nữa,” Jem nói.

“Sao tôi nghi đây không được tính là công lao nhỉ,” Will nói. “Tối hôm kia con mèo đó đập tôi ba phát đấy nhé.”

“Cái đó quả có thể tính là công lao của các anh,” Tessa nói. “Hay chỉ ít là của Jem.”

Will nhăn nhó nhưng có vẻ không giận; anh thường làm mặt như vậy với Jem nếu chàng trai kia nói kháy anh. Có lẽ họ có thể thân thiện với nhau, Tessa nghĩ. Lúc ở thư viện đêm trước, anh có vẻ khá tử tế với cô.

“Đây có vẻ là việc không đâu,” Charlotte nói. Những chấm đỏ trên da chị bắt đầu lặn dần, nhưng trông chị khổ sở vô cùng. “Nếu biết chị cử các em tới, ông ta sẽ không chịu nói cho các em biết bất cứ điều gì. Nhưng nếu...”

“Charlotte,” Tessa nói. “Chúng ta có cách bắt ông ta nói.”

Charlotte bối rối nhìn cô. “Tessa, ý em là...” Chị ngừng lại và ánh sáng lóe lên trong mắt chị. “À, chị hiểu rồi. Tessa, ý kiến rất hay.”

“Gì thế?” Jessamine hỏi từ chiếc trường kỷ. “Ý kiến gì?”

“Nếu mình có được một món đồ của ông ấy,” Tessa giảng giải. “Mình có thể Biến Hình thành ông ta. Và có lẽ lục tìm ký ức của ông ta nữa. Mình có thể cho mọi người biết ông ta nhớ gì về Mortmain và vợ chồng Shade, nếu có.”

“VẬY, em sẽ cùng tụi anh tới Yorkshire,” Jem nói.

Mọi ánh mắt trong phòng đều tập trung vào Tessa. Giật mình, cô không nói gì một lúc lâu.

“Cô ấy không cần đi với chúng ta,” Will bảo. “Chúng ta chỉ cần trộm gì đó về cho em ấy.”

“Nhưng Tessa có nói cô ấy cần vật gắn kết chặt chẽ với người dùng nó,” Jem bảo. “Nếu thứ chúng ta chọn không đủ hiệu lực...”

“Tessa cũng bảo mình có thể dùng móng tay hoặc một lọn tóc...”

“VẬY ý bỏ là chúng ta tới York, gặp ông cụ chín mươi tuổi, đu lên người ông ta và giật tóc hả? Tôi chắc Clave sẽ ngây ngất phải biết!”

“Họ chỉ nói hai anh bị điên thôi,” Jessamine bảo. “Họ vốn đã nghĩ vậy rồi nên có gì khác đâu?”

“Chuyện phụ thuộc vào Tessa,” Charlotte nói. “Hai em đang đề nghị em ấy dùng quyền năng của mình; đi hay ở là quyết định của em ấy.”

“Anh bảo chúng ta sẽ đi tàu sao?” Tessa nhìn Jem.

Anh gật đầu, ánh sáng nhảy nhót trong đôi mắt bạc. “Hãng Great Northern có tàu chạy qua Kings Cross liên tục trong ngày,” anh nói. “Chúng ta chỉ đi mất vài tiếng thôi.”

“VẬY em sẽ đi,” Tessa bảo. “Em chưa bao giờ đi tàu.”

Will giơ tay lên trời. “Thế sao? Em chịu đi vì em chưa được đi tàu bao giờ?”

“Ồ,” cô nói, thừa biết cô càng bình tĩnh sẽ càng chọc Will phát điên. “Em rất, rất muốn đi tàu.”

“Tàu là cái thứ khè ra khói bần thiêu nhất quả đất,” Will nói. “Em sẽ không thích đâu.”

Tessa không nao núng. “Em sẽ không biết mình có thích hay không nếu không thử, phải không?”

“Anh chưa từng tắm tiên trên sông Thames, nhưng anh thừa biết mình không thích.”

“Nhưng người chứng kiến sẽ thích,” Tessa nói và cô thấy Jem cúi đầu cười trộm. “Mà kệ đi. Em muốn đi và em sẽ đi. Bao giờ chúng ta xuất phát?”

Will trừng mắt nhưng Jem vẫn cười. “Sáng mai. Vậy chúng ta sẽ tới nơi trước khi trời tối.”

“Chị sẽ gửi thư bảo Aloysius đón các em,” Charlotte cầm bút lên. Chị ngừng lại và ngược nhìn cả ba. “Đây có phải một ý tưởng điên khùng không? Chị... Chị cảm thấy mình còn chẳng chắc chắn nữa.”

Tessa lo lắng nhìn chị - thấy Charlotte thế này, nghi ngờ khả năng của chính chị, khiến cô ghét Benedict Lightwood và bè đảng của ông ta hơn bao giờ hết.

Henry bước lên và dịu dàng đặt tay lên vai vợ. “Chúng ta còn làm được gì khác đâu. Charlotte yêu cầu,” anh nói. “Và anh thấy nếu không làm gì, chúng ta sẽ không biết được gì. Hơn nữa, chuyện có thể chuyển biến xấu tới mức nào đây?”

“Ôi, lạy Thiên Thần, em ước anh không hỏi câu đó,” Charlotte bực bội đáp, nhưng chị đã bắt đầu cảm cúi viết.

Chiều hôm đó là buổi học thứ hai của Tessa và Sophie với anh em Lightwood. Thay đồ đi sẵn, Tessa rời phòng và thấy Sophie đợi sẵn ngoài hành lang. Cô ấy cũng mặc đồ tập, tóc búi gọn sau đầu, và gương mặt đượm nét ủ ê.

“Sophie, sao thế?” Tessa hỏi, và chậm lại sóng bước với cô gái kia. “Trông chị hơi bồn chồn thì phải.”

“Ôi, nếu cô muốn biết...” Sophie hạ giọng. “Là chuyện Bridget.”

“Bridget?” Kể từ hồi tới đây, cô gái Ireland kia dường như cả ngày chỉ lúi húi trong bếp, không giống Cyril cứ lảng xãng đây đó trong nhà, làm những việc vặt như Sophie. Ký ức cuối cùng của Tessa về Bridget là chị ta ngồi bên cạnh Gabriel Lightwood với con dao lăm lăm trong tay. Nghe tới đây cô hơi thả lỏng một chút. “Chị ấy làm sao?”

“Cô ấy chỉ...” Sophie thở dài thườn thượt. “Cô ấy không hòa đồng lắm. Agatha là bạn tôi, nhưng Bridget... cô biết đấy, gia nhân chúng tôi cũng thường tám chuyện với nhau, nhưng Bridget lại không thế. Cyril thì thân thiện, nhưng Bridget cứ ru rú trong bếp, eo éo hát đủ các thể loại tình ca Ireland. Tôi nghi cô ấy đang hát một bài đấy.”

Họ còn cách cửa phòng rửa bát không xa; Sophie ra hiệu cho Tessa đi theo, thế là họ cùng nhau rón rén tới gần và ngó vào trong. Phòng này khá rộng, có cửa dẫn ra nhà bếp và phòng trữ đồ ăn. Trên tủ búp phê chất đầy đồ ăn dành cho bữa tối – cá và rau đã được rửa sạch và sơ chế. Bridget đứng bên bồn rửa bát, tóc đỏ xoắn tít, bông xù vì hơi nước ẩm. Bridget đang hát – Sophie đã đoán đúng. Giọng chị ta vang qua tiếng nước nghe thanh ngọt.

*“Theo cha, nàng bước xuống lầu
Mẹ nàng chải giúp tóc vàng mượt xinh
Chị Ann tiễn nàng ra sân
Anh John liền đỡ lên lưng ngựa hồng
‘Giờ em là phận cao sang
Anh đây là thứ dân đen thấp hèn.
Những mong giây phút cuối cùng
Em dành anh một nụ hôn biệt từ.’
Nghe anh, nàng cúi xuống hôn
Nào ngờ dao đã cắm sâu ngực nàng.”*

Gương mặt Nate thoáng hiện trước mắt Tessa, và cô rùng mình. Sophie, đang nhòm qua cô để nhìn vào trong, có vẻ không nhận thấy. “Cô ấy toàn hát mấy bài như thế đấy,” Sophie thì thào. “Toàn giết chóc với chẳng phản bội. Rồi đầu rơi máu chảy với chẳng đau khổ buồn thương. Nghe gớm chết.”

May mắn sao, tiếng Sophie vang lên giúp Tessa khỏi phải nghe đoạn kết. Bridget chuyển sang lau khô bát đĩa và bắt đầu ngân nga một bài ca mới, nghe còn ghê rợn hơn bài đầu.

*“Hỡi Edward ôi Edward
Sao kiếm của chàng đâm máu nhường kia?
Sao kiếm chàng toàn máu cùng me?
Và vì sao chàng đau lòng đến thế?”*

“Đủ rồi.” Sophie quay người và bắt đầu vội vàng đi xuôi hành lang; Tessa theo sau. “Nhưng cô hiểu ý tôi chưa? Bridget là một con bệnh, và

tôi thấy rất tệ khi phải ở chung phòng với cô ấy. Dù ngày hay là đêm, cô ấy đều không hề nói một tiếng nào, chỉ toàn rên với rĩ...”

“Chị ở cùng phòng với chị ấy? Tessa kinh ngạc. “Nhưng Học Viện có nhiều phòng như thế...”

“Dành cho Thợ Săn Bóng Tối tới thăm thôi,” Sophie nói, “chứ không phải cho gia nhân.” Cô ấy nói đều đều, như thể chưa từng thắc mắc hay phàn nàn về chuyện có cả tá phòng rộng thênh thang không người ở, vậy mà cô ấy phải ở chung phòng với Bridget, ca nương chuyên hát tử khúc.

“Tôi sẽ nói chuyện với Charlotte...” Tessa mở lời.

“Ôi, đừng. Cô đừng nói.” Họ đã tới cửa phòng tập. Sophie lo lắng nói. “Tôi không muốn cô chủ nghĩ tôi đang ta thán về những gia nhân khác. Tôi thật sự không muốn thế, thưa cô Tessa.”

Tessa định trấn an Sophie rằng cô sẽ không nói gì với Charlotte nếu cô gái kia không muốn thì nghe thấy những tiếng tranh cãi vang từ bên kia cửa phòng tập. Ra hiệu cho Sophie yên lặng, cô căng tai ra nghe.

Chắc chắn đó là giọng của anh em Lightwood. Cô nhận ra giọng trầm hơn và khàn hơn của Gideon khi anh ta nói. “Rồi sẽ đến lúc xác định, Gabriel. Em thừa hiểu mà. Vấn đề là chúng ta chọn đứng ở đâu khi việc đó tới.”

Gabriel đáp, giọng căng thẳng. “Dĩ nhiên chúng ta đứng về phía bố rồi. Còn ở phe nào khác nữa?”

Một khoảng dừng. Rồi, “Em không biết toàn bộ về ông ấy đâu, Gabriel. Em không biết toàn bộ những việc ông ấy làm.”

“Em biết chúng ta là người nhà Lightwood và ông ấy là bố chúng ta. Em biết ông ấy đã chắc chắn rằng mình sẽ điều hành Học Viện khi Granville Fairchild qua đời...”

“Có lẽ Quan Chấp Chính hiểu bố rõ hơn em. Và hiểu rõ Charlotte Branwell nữa. Cô ấy không ngốc như em nghĩ đâu.”

“Thật sao?” Giọng Gabriel tỏ ý khinh bỉ. “Để chúng ta tới dạy mấy cô gái vàng ngọc của cô ta mà không ngốc hả? Cô ta không nghĩ chúng ta đang thám thính cho bố à?”

Sophie và Tessa tròn mắt nhìn nhau.

“Cô ấy chấp nhận vì bị Quan Chấp Chính ép. Hơn nữa, chúng ta được người đón tại cửa, đưa tới phòng này, rồi lại đưa ra. Mà cô Collins và cô Gray lại chẳng biết chuyện gì quan trọng. Vậy em nghĩ sự hiện diện của chúng ta có thể gây hại gì nào?”

Tiếp theo là khoảng im lặng mà Tessa gần như có thể nghe ra sự hờn dỗi của Gabriel. Cuối cùng anh ta nói, “Nếu anh ghét bố vậy, sao anh còn từ Tây Ban Nha về?”

Gideon đáp, có vẻ buồn bã, “Anh về là vì *em*...”

Sophie và Tessa đã tì vào cửa, tai áp vào thép gỗ. Đúng lúc đó cửa bị đẩy mở. Cả hai vội vàng đứng thẳng, Tessa mong gương mặt hai người không biểu lộ ra dấu hiệu gì cho thấy cả hai vừa nghe lỏm.

Gabriel và Gideon đang đứng ở vùng sáng giữa phòng, mặt đối mặt. Tessa nhận ra điều lúc trước cô không để ý: Gabriel, dù là em, nhưng lại cao nhỉnh hơn Gideon vài phân. Gideon cơ bắp hơn, vai rộng hơn. Anh lùa tay vào mái tóc màu vàng cát, gật đầu chiếu lệ với hai cô gái khi thấy họ ở ngưỡng cửa. “Xin chào.”

Gabriel Lightwood đi tới gặp họ. Tessa thấy anh ta quả là cao, vì cô phải ngẩng cổ ngược nhìn. Với một cô gái cao như cô, cô không thường phải ngửa cổ nhìn nam giới, dù cả Will và Jem đều cao hơn cô.

“Tiếc thay cô Lovelace vẫn vắng mặt nhỉ?” Anh ta hỏi mà chẳng thềm chào. Gương mặt anh ta bình tĩnh, dấu hiệu duy nhất của cơn giận ban nãy là mạch ngay dưới chữ rune Dũng cảm trong Chiến đấu trên cổ đang đập rộn.

“Cô ấy hãy còn đau đầu,” Tessa nói, và đi theo anh ta vào phòng tập. “Chúng tôi không biết bao giờ cô ấy mới khỏe lại.”

“Chắc phải tới khi khóa huấn luyện này kết thúc quá,” Gideon nói, lạnh lùng tới độ Tessa ngạc nhiên khi thấy Sophie bật cười. Sophie nhanh chóng nghiêm túc lại, nhưng trước đó, Gideon đã liếc mắt tỏ vẻ ngạc nhiên và có phần cảm kích, như thể không mấy khi có người cười trước câu nói đùa của anh.

Thở dài một tiếng, Gabriel đưa tay lên với hai cây gậy dài khỏi giá treo trên tường. Anh đưa một cây cho Tessa. “Hôm nay,” anh bắt đầu, “chúng ta sẽ học bài gạt và chặn đòn...”

Như thường lệ, Tessa nằm thao thức một lúc lâu mới ngủ được. Đạo này cô hay bị ác mộng quấy nhiễu – thường là về Mortmain, với đôi mắt xám lạnh lùng và giọng còn lạnh lùng hơn khi nói bóng gió rằng chính ông ta đã tạo ra cô, rằng *Trên đời này không hề có Tessa Gray*.

Cô từng đôi mắt với ông ta, với người đàn ông họ đang tìm kiếm, nhưng cô vẫn không rõ ông ta muốn gì ở mình. Ừ thì ông ta bảo muốn kết hôn với cô, nhưng vì sao chứ? Để được dùng quyền năng của cô, nhưng vì mục đích gì? Ý nghĩ bị đôi mắt lạnh lẽo như mắt thần lằn nhìn đã đủ khiến cô rùng mình; nghĩ tới chuyện ông ta đã làm gì đó để cô xuất hiện trên cõi đời này còn đáng sợ hơn. Cô không nghĩ có một ai – kể cả Jem, chàng Jem tuyệt vời luôn thấu hiểu – có thể hiểu được cái khao khát cháy bỏng của cô được biết mình *là gì*, hoặc nỗi sợ rằng cô là một con quái vật, nỗi sợ khiến cô tỉnh giấc giữa đêm mà thở dốc và cào xé da mình, như thể cô có thể lột lớp bì đó để lộ ra con quỷ ẩn bên dưới.

Đúng lúc đó cô nghe có tiếng lạo xạo ở cửa, và tiếng sột soạt của vật gì đó được nhẹ nhàng đẩy qua. Sau một lúc, cô rời giường và đi ra cửa.

Hành lang vắng tanh, vắng vắng tiếng vĩ cầm từ phòng Jem phía đối diện. Dưới chân cô là một cuốn sách màu xanh nho nhỏ. Cô cầm lên và nhìn dòng chữ ánh kim ở gáy sách. “*Vathek*, tác giả William Beckford.”

Cô đóng cửa lại, mang cuốn sách tới bên giường và ngồi xuống xem xét. Chắc chắn là Will bỏ nó lại cho cô. Không thể là ai khác. Nhưng vì sao? Vì sao anh lại âm thầm làm những việc tốt nho nhỏ cho cô, sao anh lại nói chuyện sách vở với cô, và sao những lúc khác lại tỏ ra lạnh lùng xa cách?

Cô mở ra trang tựa. Will đã viết vài chữ cho cô – mà thật ra không phải là vài chữ. Đó là một bài thơ:

Dành tặng Tessa Gray, nhân dịp được tặng cuốn Vathek:

Caliph Vathek và lũ lâu la

Bước từ địa ngục, hay ta!

Mong niềm tin em sẽ như cũ...

Xin em đừng vứt bỏ, tội nghiệp nó em ơi!

-Will

Tessa bật cười, rồi đưa tay bịt miệng. *Phải gió* nhà Will, vì luôn có thể khiến cô cười kể cả khi cô không muốn, kể cả khi cô biết mở lòng với anh dù chỉ một chút thôi cũng chẳng khác nào uống cả lít chất gây nghiện chết người. Cô bỏ cuốn *Vathek* có bài thơ cổ tình viết dở ẹc của Will ở táp đầu giường rồi trèo lên giường, vùi mặt vào gối. Cô vẫn nghe thấy tiếng vĩ cầm của Jem, ngọt ngào buồn man mác, vọng vào phòng mình. Cố lắm cô mới gạt được Will ra khỏi tâm trí; và quả vậy, khi cuối cùng cô cũng ngủ được và nằm mơ, anh không hề xuất hiện một lần nào trong những giấc mộng ấy.

Hôm sau trời đổ mưa và dù có che ô, nhưng Tessa vẫn cảm thấy cái mũ xinh xắn cô mượn của Jessamine đã sưng nước như một chú chim ướt nhẹp rũ cánh trên đầu mình khi họ - cô, Jem, Will và Cyril xách hành lý - vội vã từ xe ngựa chạy tới ga Kings Cross. Qua màn mưa xám xịt, cô chỉ có ấn tượng rằng nó là một tòa nhà cao, có tháp đồng hồ đồ sộ vươn lên trước mắt. Ở trên cùng là một chong chóng chỉ hướng gió cho thấy gió đang thổi theo hướng bắc - và không hề dịu nhẹ chút nào: nó đang hắt mưa lạnh ngắt quất ràn rạt vào mặt cô.

Bên trong ga thật hỗn loạn: người người vội vàng đi đi lại lại, đám trẻ bán báo dạo í ới chào hàng, đám người đi ngang dọc đeo những tấm biển quảng cáo đủ loại, từ thuốc mọc tóc cho tới xà phòng. Một cậu nhóc mặc áo khoác hiệu Norfolk chạy lảng vảng, mẹ cậu tát tả theo sát gót. Nói một tiếng với Jem, Will ngay lập tức lẫn vào đám đông.

“Anh ấy bỏ rơi chúng ta à?” Tessa vừa hỏi vừa đánh vật với cái ô cứng đầu không chịu cụp lại của mình.

“Đề anh.” Jem nhanh nhẹn đưa tay qua xử lý; cái ô cụp lại đánh một tiếng xạch dứt khoát. Vuốt ngược những lọn tóc ướt xòa xuống mắt, Tessa mỉm cười với anh, đúng lúc Will trở lại cùng với một anh cử vạm vỡ mặt mày như đưa đám. Anh ta nhận bớt hành lý từ tay Cyril và quát họ rảo bước lên, tàu không đợi họ cả ngày.

Will nhìn từ tay cửu vạn tới cây gậy của Jem và ngược lại. Đôi mắt xanh của anh nheo lại. “Nó sẽ đợi *chúng ta*,” Will nở nụ cười nguy hiểm.

Anh cửu vạn có vẻ bối rối nhưng chỉ nói “Vâng, thưa cậu,” với vẻ bớt thù địch hơn và dẫn họ ra sân đón tàu đi. Mọi người – quá nhiều người! – lách qua Tessa khi cô len qua đám đông, một tay nắm chặt tay Jem, tay kia cầm cái mũ của Jessamine. Phía bên kia nhà ga, nơi các đường ray chạy ra ngoài không gian thoáng đãng, Tessa có thể thấy bầu trời màu xám thép lẫn những mảnh đen như bị dính bồ hóng.

Jem giúp cô lên toa tàu; khắp nơi huyền não về chuyện hành lý, và Will trả tiền bo cho anh cửu vạn giữa những tiếng hò hét và tiếng tàu hụ chuẩn bị rời ga. Họ vừa kịp lên hết và cửa vừa đóng lại thì đoàn tàu dò về trước, hơi nước bay ngang qua bên ngoài các ô cửa sổ thành những dòng trắng xóa. Con tàu vui vẻ xịch xịch chuyển bánh.

“Em có mang gì để đọc trong chuyến đi không?” Will hỏi khi ngồi xuống đối diện Tessa; Jem ngồi cạnh cô, cây gậy tựa vào thành toa.

Cô nghĩ tới cuốn *Vathek* và bài thơ anh viết; cô đã bỏ nó lại Học Viện để tránh bị cảm dỗ, như thể người ta sẽ không cầm hộp kẹo vì dù thêm lắm nhưng lại không dám ăn vì sợ tăng cân. “Không,” cô nói. “Dạo này em không thấy có ham muốn đọc cuốn nào lắm.”

Hàm Will bạnh ra, nhưng anh không nói tiếng nào.

“Anh không thấy ta luôn phân khởi lúc bắt đầu hành trình sao?” Tessa tiếp tục nói, mũi ịn vào ô cửa sổ, dù cô chẳng thấy gì nhiều ngoài khói, bồ hóng và màn mưa xám xịt; London là một vùng mờ tối trong màn sương.

“Không,” Will nói khi ngả người ra và kéo mũ xuống che mắt.

Tessa vẫn dán mắt vào cửa kính khi sắc xám của Luân Đôn cùng màn mưa của nó dần rời xa họ. Dần dà tàu lăn bánh qua những cánh đồng xanh rì thấp thoáng sắc trắng của lũy cừu, với đây đó là những mái dốc của những ngôi nhà thôn quê xa xa. Bầu trời chuyển từ màu xám bạc sang xanh dương xỉn, với những đám mây đen lơ lửng trên cao. Tessa chăm chú ngắm cảnh vật tới quên cả mọi thứ xung quanh.

“Em chưa từng thấy vùng nông thôn nào à?” Jem hỏi, nhưng không giống Will, câu hỏi của anh hoàn toàn xuất phát từ lòng hiếu kỳ.

Tessa lắc đầu. “Hình như em chưa từng rời New York lần nào trừ dịp tới đảo Coney, mà đó cũng chẳng hẳn là vùng nông thôn. Em nghĩ chắc hẳn ở cùng Chị Em Hắc Ám, em đã sống tại vùng quê Southampton, nhưng nhà đó lúc nào cũng tối om om, cửa đóng then cài và kéo rèm im ỉm.” Cô bỏ cái mũ ướt rượt xuống và đặt lên cái bàn ở giữa ba người cho khô. “Nhưng em có cảm giác từng được thấy rồi. Trong sách ấy. Em luôn tưởng tượng sẽ thấy biệt trang Thornfield(*) thấp thoáng rặng cây, hay đồi Gió Hú cheo leo nơi lưng trời...”

(*) *Địa danh trong tiểu thuyết Janes Eyre của nữ văn sĩ Charlotte Bronte.*

“Đồi Gió Hú ở Yorkshire,” Will nói vọng từ dưới cái mũ, “và còn lâu lắm chúng ta mới tới được Yorkshire. Chúng ta còn chưa đến Grantham cơ. Và Yorkshire chẳng có gì hay ho hết. Toàn đồi thấp lè tè với thung lũng, không có lấy một ngọn núi đúng nghĩa như ở Wales quê anh...”

“Anh có nhớ Wales không?” Tessa hỏi. Cô không chắc sao mình hỏi nữa; cô biết hỏi Will chuyện quá khứ như trêu chọc một con chó bị đau ở đuôi, nhưng cô không ngăn mình được.

Will khẽ nhún vai. “Nhớ cái gì nào? Lũ cừu và mấy bài đồng dao hả?” anh nói. “Và còn phương ngữ kỳ cục nữa chứ. *Fe hoffwn i fod morfeddw, fyddai ddim yn cofio fy enw.*”

“Nghĩa là sao?”

“Là ‘Ta muốn say quắc cần câu để khỏi phải nhớ tên mình.’ Khá hữu dụng đấy.”

“Có vẻ anh không yêu quê hương mình,” Tessa nhận xét. “Thế anh còn nhớ vùng núi non chập chùng ấy làm gì?”

“Yêu quê hương?” Will có vẻ bảnh chọe. “Anh sẽ cho em biết thế nào là yêu quê hương,” anh nói. “Để vinh danh nơi chôn rau cắt rốn, anh có xăm hình rồng xứ Wales ở...”

“Bồ đang bỏ bùa người khác đấy hử, William?” Jem xen vào, dù giọng không hề có chút tức giận nào. Nhưng, giờ khi đã chứng kiến họ lúc ở với nhau và khi một mình, Tessa biết khi hai người lôi tên cúng cơm ra gọi thì kiểu gì cũng có vấn đề. “Hãy nhớ, Starkweather không ưa Charlotte, vậy nếu bồ định dùng lối cư xử này để...”

“Tôi hứa sẽ bỏ bùa lão già đó mất hồn luôn,” Will nói, ngời thẳng và chinh lại cái mũ bị đè bẹp. “Tôi sẽ bỏ bùa lão hết sức, tới khi lão nằm bẹp dưới đất, cổ mãi cũng không nhớ ra nổi tên mình.”

“Người đó tám mươi chín tuổi rồi,” Jem làm bầm. “Có khi ông ta vốn đã chẳng nhớ nổi tên mình rồi cũng nên.”

“Vậy chắc anh nên để dành toàn bộ bùa phép của mình?” Tessa hỏi. “Và không phí phạm trên bọn em nhỉ?”

“Chính xác.” Will có vẻ hài lòng. “và Starkweather không ghét bỏ Charlotte, Jem. Lão ghét bố chị ấy.”

“Tội lỗi của người cha,” Jem nói. “Starkweather sẽ không ưa bất kỳ người nào mang họ Fairchild hay liên quan tới dòng họ này. Charlotte còn chẳng để Henry đi cơ mà...”

“Đó là vì mỗi lần chị ấy để Henry một mình rời nhà đều có thể gây ra nguy hiểm tới hòa bình thế giới,” Will nói. “Nhưng đúng, để trả lời câu hỏi không nói thành lời của bố, tôi rất hiểu lòng tin Charlotte dành cho chúng ta, và tôi cũng định cư xử phải phép. Bản thân tôi cũng không muốn thấy cảnh Benedict Lightwood mất hí và lũ con trai xấu xí của ông ta điều hành Học Viện.”

“Họ đâu có xấu,” Tessa nói.

Will chớp mắt. “Em nói sao?”

“Gideon và Gabriel,” Tessa nói. “Trông họ khá được mắt, không hề xấu chút nào.”

“Anh đang nói,” Will nói bằng giọng buồn thảm, “đến lòng dạ đen như hũ nút của họ cơ.” Tessa khịt mũi. “Và thế lòng dạ anh có màu gì hả, Will Herondale?”

“Màu hoa cà,” Will đáp.

Tessa nhìn Jem xin giúp đỡ, nhưng anh chỉ mỉm cười. “Có lẽ chúng ta nên bàn chiến thuật,” anh nói. “Starkweather ghét Charlotte nhưng biết chị ấy cử chúng ta tới. Vậy làm sao để ông ta tiếp đón chúng ta nồng hậu đây?”

“Tessa có thể dùng mỹ nhân kế,” Will bảo. “Charlotte nói ông ta thích những gương mặt xinh xắn mà.”

“Charlotte giải thích thế nào về sự hiện diện của em thế?” Tessa hỏi, muộn màng nhận ra mình nên hỏi câu này sớm hơn.

“Chị ấy không nói rõ; chị ấy chỉ báo tên thôi. Chị ấy viết rất ngắn gọn,” Will nói. “Anh nghĩ chắc chúng ta phải tự dựng nên một câu chuyện hay thôi.”

“Chúng ta không thể nói em là Thợ Săn Bóng Tối được; ông ấy sẽ biết ngay. Em không có Ấn Ký.”

“Và không có dấu ấn pháp sư. Ông ấy sẽ nghĩ Tessa là người phạm,” Jem nói. “Cô ấy có thể Biến Hình, nhưng...”

Mắt Will trầm tư nhìn cô. Dù Tessa biết thái độ này của anh chẳng có ý gì – còn tệ hơn cả chẳng có ý gì nữa là đằng khác – cô vẫn thấy ánh mắt ấy như một ngón tay vuốt ngang gáy cô, khiến cô rùng mình. Cô buộc mình kiên định đáp trả ánh mắt anh. “Có lẽ chúng ta nói cô ấy là một bà cô hâm dở cứ nhằng nhằng bám đuôi chúng ta là được.”

“Cô của tôi hay của bồ?” Jem hỏi.

“Ồ, trông Tessa không giống cô của tôi hay bồ nhỉ? Có lẽ cô ấy nên vào vai một cô gái chết mê chết mệt tôi và muốn theo tôi tới cùng trời cuối đất.”

“Em có thể Biến Hình, chứ không giỏi diễn xuất, Will,” Tessa nói và nghe tới đó, Jem cười thành tiếng. Will lườm bạn.

“Cô ấy bắt chẹt được bồ rồi, Will,” anh nói. “Chuyện đó đôi lúc cũng xảy ra nhỉ? Có lẽ tôi nên giới thiệu Tessa là vị hôn thê của tôi. Chúng ta có thể nói với lão điên Aloysius là cô ấy đang trong quá trình chờ Tiến Cấp.”

“Tiến Cấp?” Tessa không nhớ cụm từ này có xuất hiện trong *Codex*.

Jem nói, “Khi Thợ Săn Bóng Tối muốn kết hôn với người phạm...”

“Em tưởng chuyện này bị cấm cơ mà?” Tessa hỏi đúng lúc tàu vào đường hầm. Trong toa đột ngột tối om, nhưng cô vẫn cảm thấy ánh mắt Will đang dừng ở mình, khiến cô rùng mình.

“Ừ. *Trừ khi* Cốc Thánh được dùng để biến người phạm đó thành Thợ Săn Bóng Tối. Chuyện này tuy hiếm, nhưng có thể xảy ra. Nếu Thợ Săn Bóng Tối đệ đơn xin Clave Cấp Tiến cho hôn phu hay hôn thê của mình,

người phạm này sẽ trải qua một khóa học về văn hóa của Thợ Săn Bóng Tối...”

Giọng Jem bị tiếng tàu hụ át mất khi đầu máy hỏa xa rời đường hầm. Tessa nhìn Will, nhưng anh đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề để mắt tới cô chút nào. Chắc lúc này cô tưởng tượng ra.

“Em thấy ý tưởng đó không tồi,” Tessa nói. “Em cũng biết được khá khá; em đọc sắp xong cuốn *Codex* rồi.”

“VẬY là anh mang em theo cũng có lý,” Jem nói. “Là một ứng cử viên Tiến Cấp, em sẽ muốn biết thêm về các Học Viện khác ngoài Luân Đôn.” Anh quay sang Will. “Bồ nghĩ sao?”

“Nghe cũng tạm.” Will vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ; vùng quê dần bớt phần xanh và thêm phần ảm đạm. Họ không thấy ngôi làng nào, chỉ có những dải cỏ màu xanh xám và những đồng lá lớn nhón dài tít tắp.

“Ngoài Học Viện ở Luân Đôn ra thì có bao nhiêu Học Viện?” Tessa hỏi.

Jem đếm trên đầu ngón tay. “Ở đảo Anh hả? Luân Đôn này, York này, một Học Viện nữa ở Cornwall – gần Tintagel – một ở Cardiff, và một ở Edinburgh. Nhưng chúng đều nhỏ hơn và có chuyện gì sẽ báo cáo Học Viện Luân Đôn, và Học Viện Luân Đôn sẽ báo lên Idris.”

“Gideon Lightwood nói anh ta từng ở Học Viện Madrid. Anh ta làm cái quái gì ở đây?”

“Chắc làm chuyện vớ vẩn gì đó,” Will nói.

“Một khi đã hoàn thành khóa huấn luyện ở tuổi mười tám,” Jem nói như thể Will chưa hề lên tiếng, “bọn anh được khuyến khích lên đường, dành thời gian ở các Học Viện khác, để trải nghiệm văn hóa Thợ Săn Bóng Tối ở những vùng đất mới. Bọn anh sẽ được học những kỹ năng mới, những mảnh lời của các vùng đó. Gideon chỉ mới đi vài tháng. Nếu Benedict gọi anh ta về sớm thế, hẳn là ông ta chắc hẳn quyền điều hành Học Viện sẽ về tay mình rồi.” Jem có vẻ lo lắng.

“Nhưng ông ta đã nhảm,” Tessa nói nghe chắc chắn và khi vẻ lo lắng không biến mất khỏi đôi mắt bạc của Jem, cô chuyển đề tài, “Thế Học Viện New York ở đâu?”

“Bọn anh không nhớ địa chỉ của mọi Học Viện đâu, Tessa.” Gì đó trong giọng Will nghe như một cơn sóng ngầm nguy hiểm. Jem nheo mắt nhìn anh và nói:

“Bồ ồ chứ?”

Will bỏ mũ và đặt xuống ghế bên cạnh. Anh chăm chú nhìn cả hai một lát, ánh mắt thách thức. Anh vẫn điển trai như mọi khi, Tessa nghĩ, nhưng có gì đó *xám xịt* ở anh, gần như mờ nhạt. Với một người thường xuyên dường như tỏa sáng quá rực rỡ, màu sắc này khiến anh có vẻ đang kiệt sức, như anh vừa đẩy một tảng đá lên đồi như Sisyphus(*). “Tối qua quá chén ấy mà,” cuối cùng anh nói.

() Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, vì thường xuyên lừa dối các vị thần nên lúc chết xuống địa ngục bị chịu hình phạt lăn đá lên đồi, chỉ có điều ông ta cố đến mấy thì tảng đá cũng lăn ngược về chân đồi.*

Thật sao, vì sao anh buồn thế, Will? Anh không nhận ra cả hai người bọn em đều biết anh nói dối sao? Tessa suýt buột miệng, nhưng nhìn Jem một cái đã ngăn cô lại. Anh đang nhìn Will với vẻ lo âu – rất, rất lo, dù Tessa biết anh cũng như cô, anh chẳng mấy may tin chuyện Will uống rượu. Nhưng, “Ồ,” anh chỉ nhẹ nhàng nói có vậy, “giá mà có chữ rune Cai rượu nhỉ.”

“Ồ.” Will nhìn anh, và vẻ căng thẳng đã hơi dịu lại. “Có lẽ chúng ta nên tiếp tục kế hoạch của bồ, James. Kế hoạch đó hay đấy, chỉ trừ có một điểm.” Anh nhào người. “Nếu Tessa đã đính ước với bồ, Tessa cần một chiếc nhẫn.”

“Tôi nghĩ tới rồi,” Jem nói, làm Tessa giật mình vì cô tưởng anh vừa bật ra ý tưởng Tiến Cấp. Anh cho tay vào túi áo gi-lê và lấy ra một chiếc nhẫn bạc, đưa ra cho Tessa. Nó không giống chiếc nhẫn bạc Will thường đeo, vì nhẫn của Will có họa tiết chim bay, còn vòng nhẫn này được khắc hình những ụ tường thành. “Nhẫn nhà Carstairs,” anh nói. “Nếu em...”

Cô nhận lấy, đeo vào ngón đeo nhẫn bên trái, thấy vừa như in. Cô thấy mình nên nói gì đó như *Nó đẹp quá* hay *Em cảm ơn*, nhưng tất nhiên anh không cầu hôn cô hay tặng nó cho cô. Đây chỉ là đạo cụ diễn xuất. “Charlotte không đeo nhẫn cưới,” cô nói. “Em không biết Thợ Săn Bóng Tối có cử hành nghi lễ này.”

“Bọn anh không có,” Will nói. “Theo phong tục thì một chàng trai sẽ trao nhẫn gia truyền cho cô gái được đính ước, nhưng trong lễ cưới, cô dâu chú rể sẽ vẽ chữ rune cho nhau. Một trên cánh tay và một chữ nữa trên tim.”

“Hãy để tôi như một cái ấn nơi tim chàng, như một cái ấn trên cánh tay chàng; Vì ái tình mạnh như cái chết, lòng ghen hung dữ như âm phủ,” Jem nói. “Nhã ca Solomon đây.”

“Lòng ghen hung dữ như âm phủ?” Tessa nhướn mày. “Nghe có vẻ không... lãng mạn lắm.”

“Sự nóng của nó là sự nóng của lửa, thật một ngọn lửa của Đức Jehovah,” Will nói và nhướn mày. “Anh cứ tưởng phái nữ luôn nghĩ rằng ghen nhiều là yêu lắm cơ. Cánh đàn ông đấu đá nhau để chiếm được lòng các em...”

“Ồ thì không có *âm phủ* nào trong lễ kết hôn của người phàm,” Tessa nói. “Nhưng khả năng trích Kinh Thánh của các anh thật đáng nể. Giỏi hơn hẳn dì Harriet đấy nhé.”

“Bồ nghe chưa, James? Tessa vừa so sánh chúng ta với dì Harriet của mình đấy.”

Jem, như mọi khi, vẫn điềm nhiên. “Bọn anh phải nắm rõ các đoạn trích trong các tài liệu tôn giáo,” anh nói. “Với bọn anh, chúng chính là cẩm nang hướng dẫn.”

“Vậy bọn anh được học hết ở trường sao?” Cô không hề thấy Will hay Jem học lúc ở Học Viện. “Hoặc, khi được gia sư?”

“Ồ, dù đạo này Charlotte hơi xao lãng việc dạy dỗ bọn anh, như em thấy đấy,” Will nói. “Một Thợ Săn Bóng Tối có thể chọn học gia sư hoặc tới trường tại Idris – tới khi em tốt nghiệp ở tuổi mười tám. May là bọn anh cũng sắp tới tuổi đó rồi.”

“Ai trong hai anh lớn hơn?”

“Jem,” Will nói cùng lúc Jem bảo, “Anh.” Họ đồng thanh cười và Will bổ sung thêm. “Nhưng chỉ có ba tháng bọ.”

“Tôi biết cậu thấy ức chết khi phải nói ra chuyện đó,” Jem cười rất tươi.

Tessa nhìn từ người này sang người kia. Không tìm đâu ra hai chàng trai có vẻ ngoài hay tâm tính khác nhau nhiều như hai người này. Thế mà họ lại là bạn của nhau. “*Parabatai* là như thế nào?” Cô nói. “Nói nói hết câu hộ nhau và gì gì đó đại loại à? Vì trong *Codex* chẳng nói gì mấy.”

Will và Jem nhìn nhau. Will nhún vai. “Khó giải thích lắm,” anh vênh mặt nói. “Nếu em không trải nghiệm...”

“Ý em là,” Tessa nói, “hai anh không thể - em không biết nữa – dùng thần giao cách cảm chứ?”

Jem khịt mũi. Đôi mắt xanh màu trời của Will tròn to. “Thần giao cách cảm á? Kinh quá, thôi cho anh kiêu.”

“Vậy, có tác dụng gì nào? Hai anh thề bảo vệ nhau, cái đó em hiểu, nhưng không phải tất cả các Thợ Săn Bóng Tối đều phải bảo vệ nhau sao?”

“Còn hơn thế nữa,” Jem nói, anh đã ngừng khịt khịt và nghiêm túc hẳn. “*Parabatai* xuất phát từ một câu chuyện cổ, câu chuyện về Jonathan và David. ‘David vừa tiêu xong cùng Saul, thì lòng của Jonathan khế hiệp cùng lòng David, đến nỗi Jonathan yêu mến David như mạng sống mình.’ Họ là hai chiến binh, và linh hồn của họ được Thiên Đàng nối liền với nhau, và từ đó Jonathan Thợ Săn Bóng Tối nghĩ ra ý tưởng *parabatai*, và ghi nghi thức đó vào Luật.”

“Nhưng một cặp *parabatai* đâu phải nhất thiết là hai người nam. Cũng có thể là một nam một nữ, hoặc hai nữ chứ?”

“Tất nhiên.” Jem gật đầu. “Trước tuổi mười tám, em có quyền tìm và chọn *parabatai* cho mình. Nhưng khi em lớn hơn, em không được thực hiện nghi thức đó nữa. Nó không đơn giản chỉ là thề thốt bảo vệ nhau. Em phải đứng trước Hội Đồng và thề sẽ buộc mạng của bản thân với *parabatai* của mình. Em sẽ tới bất kỳ nơi nào họ đến, sẵn sàng chết khi họ ngã xuống. Nếu có một mũi tên bay về phía Will, lời thề sẽ buộc anh bước ra che chắn.”

“Tiện nhờ,” Will bảo.

“Và cậu ấy, tất nhiên cũng bị ràng buộc tương tự,” Jem nói. “Dù Will nói gì ngược lại cũng vậy thôi, cậu ấy không thể trái lời thề hay vi phạm

Luật.” Anh chau mày nhìn Will, còn Will cười nhạt và nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Trời đất quỷ thần ơi,” Tessa nói. “Nghe thì cảm động đấy, nhưng em không rõ nó được trao tặng và diễn tiến như thế nào.”

“Không phải ai cũng có *parabatai*,” Jem nói. “Rất ít người tìm được đúng đồng đội đúng lúc. Nhưng họ có thể mượn sức từ *parabatai* của mình lúc tham chiến. Một chữ rune do *parabatai* của em vẽ luôn có hiệu quả cao hơn do chính em hay người khác vẽ. Và có vài chữ rune chỉ những *parabatai* bọn anh mới dùng được, vì chúng rút từ sức mạnh được nhân đôi của bọn anh.”

“Nhưng nếu các anh không muốn là *parabatai* của nhau nữa thì sao?” Tessa tò mò hỏi. “Nghỉ lễ có thể bị hủy không?”

“Ôi trời ơi phụ nữ,” Will nói. “Có câu hỏi nào em *không* muốn biết đáp án không?”

“Tôi thấy có trả lời cũng chẳng hại gì.” Tay Jem đặt lên đầu gậy. “Em ấy càng biết nhiều, em ấy giả vờ sắp được Tiến Cấp càng tốt.” Anh quay sang Tessa. “Ngoại trừ một vài tình huống sau đây thì nghỉ lễ hoàn toàn không thể phá bỏ. Nếu một trong hai trở thành cư dân Thế Giới Ngầm hoặc người phạm, vậy mỗi ràng buộc sẽ bị cắt đứt. Và tất nhiên, nếu một trong hai chết, người kia sẽ được tự do, nhưng không được chọn thêm một *parabatai* khác. Mỗi Thợ Săn Bóng Tối chỉ được thực hiện nghi thức đó một lần.”

“Nghe giống như kết hôn,” Tessa điềm nhiên nói, “trong nhà thờ Công giáo phết. Như Henry VIII; ông ấy phải tự tạo ra một tôn giáo mới để được thoát khỏi lời thề trước Chúa.”

“Tới khi cái chết chia lìa đôi ta,” Will nói, ánh mắt đăm đăm nhìn khung cảnh làng quê lướt qua ngoài cửa sổ.

“Ồ, Will sẽ không phải tạo ra một tôn giáo mới để thoát khỏi anh đâu,” Jem nói. “Cậu ấy sẽ sớm được tự do thôi.”

Will liếc xéo qua, nhưng Tessa mới là người cất tiếng. “Đừng nói thế chứ,” cô khuyên nhủ Jem. “Chúng ta sẽ tìm được cách chữa trị thôi. Em không thấy có lý do gì để chúng ta phải từ bỏ toàn bộ hy vọng.”

Cô suýt co rúm người lại khi bắt gặp ánh mắt Will: xanh lam, nảy lửa, bùng bùng tức tối. Jem dường như không để tâm gì khi trả lời, nhẹ nhàng và bình thản. “Anh không từ bỏ hy vọng,” anh nói. “Anh chỉ hy vọng những điều khác em mà thôi, Tessa Gray ạ.”

Sau đó hàng giờ trôi qua, hàng giờ Tessa ngủ gà ngủ gật, đầu tì vào tay, để tiếng xình xịch của bánh tàu theo cô vào những giấc mơ. Cuối cùng cô tỉnh giấc khi Jem nhẹ nhàng lay cô dậy, tàu đang hạ lên và gác tàu hét to báo cho hành khách biết họ đã tới ga York. Giữa dòng túi xách, mũ mao và những tay cầm vịn, họ bước xuống sân ga. Nơi này không đông như ga Kings Cross, nhưng có những ô cửa sổ tò vò cùng mái sắt ấn tượng hơn nhiều và qua đó, cô thoáng thấy bầu trời màu xám đen.

Sân ga trải dài ngút tầm mắt; Jem, Tessa và Will đứng ở sân ga gần phần chính của nhà ga nhất, nơi những đồng hồ báo giờ tàu chạy có mặt đồng hồ đã ngã vàng báo giờ là sáu giờ. Theo đường họ tới phương bắc, sắc trời cũng dần ngả về hoàng hôn.

Họ chỉ tới bên một cây đồng hồ thì một người đàn ông bước ra từ bóng tối. Tessa hơi choáng trước sự xuất hiện của người này. Ông ta mặc áo khoác dày, đội cái mũ đen trông như may bằng vải dầu, và đi đôi ghệt trông như của một tay thủy thủ già. Bộ râu của ông ta dài và trắng như cước, đôi mắt nằm dưới hai hàng lông mày trắng rậm rì. Ông ta đặt tay lên vai Will. “Nephilim, phỏng?” ông ta nói, giọng cộc cằn và nặng âm vùng.

“Chúa ơi,” Will nói và đặt tay lên ngực rất kịch. “Ôi hẳn ông là một thủy thủ già có thể một chọi ba.”

“Choa tới ni theo lệnh Aloysius Starkweather. Bọn bây đi không? Choa nỏ có cả đêm đứng ở ni.”

“Ông có cuộc hẹn quan trọng với chim hải âu chẳng?” Will hỏi. “Vậy chúng tôi xin phép không làm phiền.”

“Điều mà cậu bạn hâm dở của tôi muốn nói là,” Jem lên tiếng. “Quả thật chúng tôi là Thợ Săn Bóng Tối đến từ Học Viện Luân Đôn. Charlotte Branwell cử chúng tôi tới. Còn ông là...”

“Gottshall,” người đàn ông cộc cằn đáp. “Nhà choa phục vụ Thợ Săn Bóng Tối ở Học Viện York ba thế kỷ rầu. Choa có thể nhìn rõ các phép

che mờ, mấy nhóc. Trừ o này,” ông bỏ sung và nhìn sang Tessa. “Nếu o này dùng phép che mờ, bi chừng choa chưa từng thấy loại này.”

“Cô ấy là người phạm – sắp Tiên Cấp,” Jem vội nói. “Sớm là vợ tôi.” Anh nắm tay Tessa tỏ ý bảo bọc, và lật tay cô để Gottshall có thể thấy chiếc nhẫn. “Hội Đồng nghĩ sẽ có lợi cho cô ấy nếu được thấy Học Viện khác ngoài Luân Đôn.”

“Ông Starkweather có biết việc này không?” Gottshall hỏi, đôi mắt đen chăm chú nhìn từ dưới vành mũ.

“Còn tùy xem cô Branwell đã nói gì,” Jem bảo.

“Vậy mong bà có nói gì đó, thế sẽ tốt cho tụi bây,” lão gia nhân nói và nhướn mày. “Nếu có người đàn ông nào ghét ngạc nhiên hơn Aloysius Starkweather, choa chưa được gặp kẻ khốn... khó rách áo ôm đó. Rất xin lỗi, thưa tiểu thư.”

Tessa mỉm cười và nghiêng đầu, nhưng thật ra bụng dạ cô đang quặn lại. Cô nhìn từ Jem sang Will, nhưng cả hai đều bình tĩnh mỉm cười. Họ vốn đã quen với ngón bịp bợm này, cô nghĩ, nhưng cô thì không. Cô từng nhập vai người khác, chứ không phải là bản thân mình, chưa từng đeo gương mặt mình thay vì gương mặt một ai khác. Vì lý do nào đó, khi nghĩ tới việc nói dối khi không có một nhân hình giả cho cô nấp sau khiến cô hoảng sợ. Cô chỉ mong rằng Gottshall đang nói quá, dù có gì đó – có lẽ là ánh mắt lấp lánh khi ông ta nhìn cô – mách bảo cô rằng ông ta không hề nói quá.

CHƯƠNG 5: BÓNG HÌNH QUÁ KHỨ

*Lũ quỷ khoác áo choàng tang tóc
Xông xộc xông vô điện nguy nga
(Ôi xin cho tôi được thương khóc
Cho ngày mai chẳng chiếu tỏ chốn hoang tàn)
Hỡi ôi một thời oang liệt
Nay bị chôn vùi dưới nắm mộ thời gian!
- Edgar Allan Poe, The Haunter Palace*

Tessa không mấy để tâm tới quang cảnh nhà ga khi họ đi theo lão gia nhân của nhà Starkweather qua sảnh chờ đông đúc. Người người chen lấn xô đẩy, đâm cả vào cô, mùi khói than và thức ăn nóng nặc, những tấm biển đã mờ chữ đề công ty Hỏa xa Great Northern, và các đường ray đi York và North Midland. Họ nhanh nhanh chóng chóng rời nhà ga, đứng dưới bầu trời ngả xám như cái lồng úp sập lên họ, sầm sập như sắp mưa. Một khách sạn sang trọng vươn lên dưới bầu trời chạng vạng nằm ở một bên này nhà ga; Gottshall giục họ đi về phía đó, nơi có một cỗ xe ngựa màu đen, trên cửa được sơn kí hiệu bốn chữ C của Clave, đợi ở ngay cửa vào. Sau khi sắp xếp hành lí và ngồi vào trong, họ lên đường, cỗ xe ngựa hòa vào dòng phương tiện đi lại trên đường Tanner Row.

Will im lặng hầu hết chặng đường, những ngón tay thon dài đánh nhịp lên đầu gối, đôi mắt xanh xa xăm và trầm tư. Jem lại hay nói, anh nhồi người qua Tessa để kéo rèm phía bên cô. Anh chỉ cho cô thấy những thắng cảnh nơi đây – mộ chôn tập thể những người mắc dịch tả*, những bức tường xám xịt cổ xưa của thành phố vươn lên phía trước họ, với đầu tường nhấp nhô hết như họa tiết trên chiếc nhẫn của anh. Khi họ đi qua bức tường, phố xá bỗng hẹp lại. Tessa thấy nơi này giống một Luân Đôn thu nhỏ; thậm chí các cửa tiệm họ đi qua – lò mổ, tiệm vải – cũng dường như nhỏ hơn. Trên phố có người qua lại nhưng chủ yếu là đàn ông – họ rào bước vội vã, cầm gục xuống cổ áo để tránh cơn mưa phùn bắt đầu đổ hạt. Họ ăn mặc không thời thượng lắm; họ trông khá “nhà quê”, như cánh nông dân tới thăm thú nông dân sẽ trông khác biệt hẳn với người thành phố, với bàn tay cườc đó, da mặt sần sùi, sạm nắng.

() Ở Anh từng bùng phát bệnh dịch tả vào khoảng năm 1831-1832, 1849 và 1853. Thời đó, người ta sẽ tiến hành đào hố để chôn tập thể xác người bệnh. Hố chôn tập thể của Yorkshire nằm ở gần nhà ga York.*

Xe ngựa rời con đường hẹp và tiến vào một quảng trường rộng thênh thang; Tessa sửng sốt. Trước mắt họ là một nhà thờ chính tòa tráng lệ, với những ngọn tháp Gothic xiên lên bầu trời giống như những mũi tên xiên lên người thánh Sebastian*. Đập vào mắt người nhìn là tòa tháp chính điện đồ sộ, với mặt tiền là những hốc đặt tượng, và mỗi tượng lại mỗi khác. “Đây là Học Viện York sao? Chúa ơi, nó còn lớn hơn Học Viện Luân Đôn...”

() Thánh Sebastian là một vị thánh tử đạo của Cơ Đốc giáo. Ông bị giết vào thời bách hại Cơ Đốc giáo dưới triều Hoàng đế La Mã Diocletianus. Ông thường được miêu tả trong văn chương và tranh họa là bị trói vào cột và bị bắn tên hành hình.*

Will cười, “Đôi lúc nhà thờ chỉ là nhà thờ thôi, Tessa.”

“Đó là thánh đường York,” Jem nói. “Niềm tự hào của thành phố. Không phải Học Viện. Học Viện nằm ở đường Goodramgate cơ.” Lời anh được xác thực khi có cỗ xe ngựa đi qua nhà thờ chính tòa, xuôi đường Goodramgate nhỏ hẹp rải sỏi, sau đó xe lộc xộc đi qua một cái cổng sắt nhỏ nằm giữa hai tòa nhà mang phong cách kiến trúc Tudor.

Khi họ vào bên kia cổng, Tessa đã hiểu vì sao Will cười. Tòa nhà phía trước họ là một nhà thờ trông - ừ - thì – cũng – được có tường bao quanh và bãi cỏ xanh rì, nhưng nó không có dáng vẻ bề thế như thánh đường York. Khi Gottshall mở cửa xe ngựa và giúp Tessa bước xuống, cô thấp thoáng thấy những bia mộ trời lên trên bãi cỏ ướt đầm nước mưa, trông như thể có người định lập một nghĩa trang ở đây rồi cuối cùng lại bỏ dở nó.

Bầu trời đã gần chuyển sang sắc đen , với đây đó thấp thoáng những đám mây gần như trong suốt dưới ánh sao. Đằng sau cô, giọng quen thuộc của Jem và Will đang thì thầm to nhỏ; phía trước cô, cửa nhà thờ mở rộng, và qua đó cô có thể thấy những ánh nến leo lét. Cô đột nhiên thấy như mình không có thực thể , như thể cô chỉ là một bóng ma của Tessa, đã vẳng vát ở nơi kì lạ này rất lâu, rất lâu sau khi cô rời New York. Cô rùng mình, không chỉ vì lạnh.

Một bàn tay khẽ chạm vào cánh tay Tessa, và hơi thở ấm áp khuấy động mái tóc cô. Cô biết đó là ai mà không phải quay lại. “Chúng ta vào chứ, vợ chưa cưới của anh?” Jem khẽ nói vào tai cô. Cô cảm giác được nụ cười đang làm rung người anh truyền sang mình. Cô suýt bật cười. “Chúng ta chui vào hang hùm nhỏ lông hùm nào”.

Cô đặt tay lên cánh tay anh. Họ cùng nhau bước lên thềm nhà thờ, từ bậc trên cùng cô ngoái lại, thấy Will đang ngược nhìn họ, rõ ràng đầu óc đang ở tận đâu tận đâu khi Gottshall vỗ vai và nói gì đó vào tai anh. Ánh mắt cô và Will giao nhau, nhưng cô vội lảng đi; giao mắt với Will khiến cô bối rối nhất, đau đầu nhất.

Không gian nhà thờ này nhỏ hơn và tối hơn so với Học Viện Luân Đôn. Những hang ghế nguyện sẫm màu thời gian chạy dọc chiều dài các bức tường và bên trên, đèn phù thủy sang lên trong bộ giá đỡ bằng sắt đã nhuộm bồ hóng. Trước mắt họ, trước một giá nến đang cháy, là một ông già mặc tuyền đồ đen của Thợ Săn Bóng Tối. Mái tóc và bộ râu quai nón dày, mang màu muối tiêu của lão dựng bồm xồm quanh gương mặt, đôi mắt đen xám nửa khuất dưới hàng lông mày chổi xể, da lốm đốm vết đồi mồi, chứng tích của thời gian. Lão đã gần chín mươi nhưng lưng vẫn thẳng còn bộ ngực dày như thân một cây lớn.

“Cậu là cậu nhóc nhà Herondale, phỏng?” lão cầm cẩu hỏi khi Will bước lên định giới thiệu. “Có mẹ là người phàm, bố là người Wales, và sinh ra cậu là cái đồ con lai tẻ lậu vô cùng.”

Will cười lịch thiệp. “Diolch”*

()Tiếng Wales, có nghĩa là cảm ơn.*

Starkweather nổi giận. “Đồ tạp chủng” lão làm bầm và nhìn sang Jem. “James CarStairs,” lão nói. “Một đứa trẻ hư khác của Học Viện. Ta thật lòng muốn khuyên tụi bay nên tự thiêu hết đi. Cái cô ả mới nổi, Charlotte Fairchild đó đó, dám không nói không rằng mà đẩy tụi bay tới đây.” Lão nói hơi có chút giọng vùng York như người gia nhân của mình, có điều không rõ bằng; nhưng cái cách lão nói “ta” nghe hơi hơi tựa tựa “choa”. “không một người nào trong cái nhà đó biết phép lịch sự. Lão cha cũng vậy, đứa con gái cũng...”

Sau đó đôi mắt sang quắc của lão dừng ở Tessa, và lão bỗng im bật, miệng há ra như thể đang nói dở thì bị ăn một cái bạt tai. Tessa liếc nhìn Jem; lão thẳng thốt cũng như cô giật mình trước sự im lặng đột ngột của Starkweather. Và Will là người phá vỡ sự im lặng.

“Thưa ông, đây là Tessa Gray,” anh nói. “Cô ấy là người phàm, nhưng là vị hôn thê của cậu CarStairs đây, đồng thời sắp được Tiến Cấp.”

“Mi nói là *người phàm* sao?” Starkweather trợn mắt hỏi.

“Người sắp được Tiến Cấp,” Will nói bằng giọng êm dịu, mượt mà nhất. “Cô ấy là một người bạn đáng tin với Học Viện Luân Đôn, và chúng tôi mong sẽ sớm được đón cô ấy vào hàng ngũ của mình.”

“Người phạm,” ông già nhắc lại và bỗng ho sù sụ một tràng. “Vây là thời gian đã - Đúng, chắc phải vậy...” Đôi mắt lão lại lướt qua mặt Tessa, rồi quay sang Gottshall, người trông như sắp tử vì đạo giữa đồng hành lí. “Bảo Cedric và Andrew giúp ông đưa hành lí của những vị khách này lên phòng.” Lão nói. “Và bảo Ellen kêu đầu bếp làm thêm thức ăn tối cho ba thực khách này. Hình như ta quên không bảo bà ấy rằng chúng ta có khách.”

Lão gia nhân há hốc mồm nhìn chủ nhân trước khi bối rồi gật đầu. Tessa không trách ông ta. Rõ ràng Starkweather đã định tống cổ họ đi nhưng rồi thay đổi quyết định vào phút cuối. Cô liếc nhìn Jem, chính anh cũng bối rồi hết như cô; chỉ có Will, với đôi mắt xanh mở to và khuôn mặt thánh thiện như cậu bé trong dàn thánh ca, là tỏ vẻ chuyện chắc chắn phải đi theo đường hướng này.

“Vây đi nào,” Starkweather cộc lốc nói mà không nhìn Tessa. “Mấy đứa không phải đứng đó. Đi theo ta và ta sẽ chỉ phòng cho tụi bay.”

“Lạy Thiên Thần,” Will nói và chọc chạch đĩa vào cái món nâu xỉn trên đĩa. “Cái gì thế này?”

Tessa phải thừa nhận thật khó để biết được đây là món gì. Đám gia nhân nhà Starkweather – toàn là những ông bà già lưng còng tóc bạc và cùng một nữ quản gia mặt mày nhăn nhó như khi phải ốt – đã làm đúng như lão yêu cầu và có làm thêm ba suất ăn. Một bà lão mặc váy màu đen đội mũ trắng, lưng đã còng và già cả đến nỗi Tessa phải kiềm chế lắm mới không đứng lên mức vào đĩa của họ món gì đó có vẻ là món hầm màu nâu đen, lổn nhon. Khi xong nhiệm vụ, bà ta quay người và tập tễnh rời đi, để lại Jem, Tessa và Will trố mắt nhìn nhay trong phòng ăn.

Cũng có một đĩa ăn để sẵn cho Starkweather, nhưng lão không tới. Tessa phải thừa nhận nếu mình là lão, mình cũng chẳng vội đến ăn món thịt hầm này. Rau thì nấu quá nát mà thịt thì dai nhách, trông cực kì mất thẩm mỹ hơn dưới ánh sáng tù mù của phòng ăn. Chỉ có vài cây đuốc chiếu sáng cái nơi tù túng này; giấy dán tường màu nâu sẫm, gương trên lò sưởi không đốt lửa đã bị ố và đổi màu. Tessa cảm thấy cực kì khó ở trong cái váy mặc tối bằng vải bóng màu xanh cứng nhắc mượn từ

Jessamine và do Shophie xếp vào, giờ chuyển sang màu bầm dưới cái ánh sáng leo lắt này.

Nhưng lối hành xử của vị chủ nhân vẫn đặc biệt cực kì khó chịu, khi lão một mực muốn họ cùng ăn tối rồi lại không xuất hiện. Một gia nhân trông yếu ớt và già lão hết như người vừa múc thịt hàm vừa rồi đã đưa Tessa lên phòng mình, một căn phòng tù mù đầy những món đồ nội thất chạm trổ cầu kì. Nhìn cái kiểu ánh sáng nơi đây, Tessa có cảm giác Starkweather đag cố tiết kiệm tiền dầu đuốc, dù theo Tessa biết đèn phù thủy không tốn chút tiền nào. Cũng có thể đơn giản là vì lão thích chỗ tối.

Phòng của cô lạnh lẽo, tối tăm và trông hơi đáng ngại. Lửa cháy lom rom trong lò chẳng sưởi ấm được căn phòng là mấy. Ở hai bên lò sưởi được khắc hình tia chớp. Biểu tượng tương tự được khắc trên cái bình trắng đựng nước lạnh ngắt Tessa dung để rửa tay và mặt. Cô vội vàng lau tay và tự hỏi sao mình không thấy biểu tượng đó trong *Codex*. Nó mang ý nghĩa quan trọng nào đó. Toàn bộ Học Viện Luân Đôn được trang trí với những biểu tượng Clave như Thiên Thần trời lên từ hồ nước, hay bốn chữ C lồng vào nhau.

Những tấm chân dung cũ treo khắp nơi – trong phòng ngủ của cô, ngoài hành lang, hay dọc cầu thang. Sau khi chuyển sang váy mặc buổi tối và nghe tiếng chuông báo giờ ăn, Tessa bước xuống cầu thang – một cấu trúc kì quái theo phong cách Jacobean – và chỉ dừng lại ở chiều nghĩ để ngắm chân dung một cô bé tóc vàng để dài, mặc bộ đồ trẻ con đã lỗi thời, đeo cái nơ to trông như muốn nuốt mất cả cái đầu nhỏ của cô bé. Cô bé có gương mặt gầy, xanh xao và trông như người ốm, nhưng lại sở hữu một đôi mắt rất sáng – Tessa thấy đó là thứ sáng sủa duy nhất trong toàn bộ không gian u tối này.

“Đó là Adele Starkweather,” một giọng nói vang lên từ dưới khuỷu tay cô, đang đọc tấm biển dán ở khung tranh. “1842”

Cô quay lại nhìn Will đang đứng hai chân tách ra, tay chấp sau lưng, nhìn bức chân dung và nhú mày.

“Sao thế? Trông anh có vẻ không thích cô bé, nhưng em thấy cô bé cũng được đó chứ. Chắc đây là con gái của Starkweather – không, có lẽ là cháu.”

Will lắc đầu, nhìn những bức chân dung của Tessa. “Chắc rồi, Nơi này được trang hoàng như một mái ấm gia đình. Rõ ràng dòng họ Starkweather đã ở Học Viện York nhiều thế hệ. Em có thấy các biểu tượng tia chớp đó chứ?”

Tessa gật đầu.

“Đó là gia huy của nhà Starkweather. Người nhà Starkweather đông lắm. Nhưng chuyện một dòng họ tỏ ra họ sở hữu nơi này là không được. Người ta không thể di chúc Học Viện cho thế hệ sau. Người bảo vệ Học Viện phải là cho Quan Chấp Chính chỉ định. Nơi này là tài sản của Clave.”

“Bố mẹ Charlotte cũng từng điều hành Học Viện Luân Đôn mà.”

“Đó là lí do khiến Lightwood giãy nảy như đĩa phải vôi ấy”, Will đáp. “Không nhất thiết phải để những người trong cùng một gia đình điều hành Học Viện. Nhưng quan Chấp Chính sẽ không bao giờ giao vị trí đó cho Charlotte nếu không nghĩ chị ấy thích hợp. Và dù sao cũng mới chỉ một thế hệ mà thôi. Còn đây...” Anh khoát tay như chỉ định toàn bộ những bức chân dung, chiếu nghỉ và ông già cổ quái, cô độc Aloysius Starkweather. “Thế nào ông già này nghĩ lão có quyền quăng chúng ta ra khỏi nơi này vậy?”

“Dì em sẽ bảo lão là giống dờ cho coi. Giờ chúng ta xuống ăn tối chứ?”

Đây là lần hiếm hoi Will thể hiện sự phong nhã khi chìa cánh tay cho cô. Tessa không nhìn anh khi khoác tay vào Will trong bộ đồ mặc đi ăn tối cũng đẹp trai khiến cô ngphet thở, và cô có cảm giác mình cần phải thật tỉnh táo.

Jem đã đợi sẵn trong phòng ăn khi họ tới, Và Tessa ngồi xuống bên cạnh anh trong lúc chờ chủ nhà. Chỗ ngồi của lão đã được dọn, đĩa đựng thịt hầm, kể cả ly cũng chứa thứ rượu vang đỏ sậm, nhưng bóng dáng Starkweather thì không thấy đâu. Will là người đầu tiên nhún vai rồi bắt đầu ăn, dù liền ngay sau đó anh tỏ vẻ ước gì đã không đụng vào cái thứ ấy.

“Món gì đây?” Giờ anh tiếp tục hỏi và xiên một vật đáng thương và giờ lên sẫm soi. “Cái... cái... *thứ* này này?”

“Củ cải vàng chẳng?” Jem gợi ý.

“Củ cải vàng trồng ở khu vườn Sa-tăng thì có,” Will nói. Anh nhìn quanh. “Chắc nhà này không nuôi chó để tôi dòn đồ ăn cho nó rồi.”

“Có vẻ ở đây chẳng có con vật nuôi nào hết,” Jem – người luôn yêu động vật, kể cả con mèo xấu lang thang cơ nhỡ Church – nhận xét.

“Có lẽ lũ chúng nó đều bị củ cải vàng đầu độc chết hết rồi,” Will nói.

“Ôi trời ơi,” Tessa buồn bã nói và đặt đĩa xuống. “Mà em đói lắm rồi.”

“Có bánh mì kia,” Will nói và chỉ cái giỏ gần đó. “Nhưng anh báo trước nhé, chúng cứng như đá ấy. Em có thể dung chúng mà đập chết đám bọ đen, nếu có con nào dám lén phéng làm phiền em lúc đêm hôm.”

Tessa nhan mặt và nhấp một ngụm rượu. Nó chua lè.

Will bỏ đĩa xuống và bắt đầu vui vẻ ngâm nga, nhại theo thơ trong cuốn *Thơ vô duyên* của Edward Lear.

Ngày xưa ngày xưa

Có một tiểu thư

Đến từ New York

Đói meo ở York

Nhưng mà bánh mì

Thì cứng như đá

Còn củ cải vàng

Thì trông như...

“Anh không thể gieo vắn từ ‘York’ bằng từ ‘York’,” Tessa ngắt lời. “Thế là chơi ăn gian.”

“Cô ấy nói đúng đó,” Jem nói, những ngón tay thanh tú vuốt để ly. “Nhất là khi ta dung từ ‘đói móc’ thay cho ‘ở York’ vắn hợp.”

“Xin chào” Cái dáng hình vận đồ đen cao lớn của Aloysius Starkweather đột ngột lững thững ở ngưỡng cửa, Tessa đỏ mặt ngượng ngùng tự hỏi không rõ lão đã đứng ở đó bao lâu. “Anh Herondale, anh Carstairs, cô... ờ...”

“Gray,” Tessa nói. “Theresa Gray.”

“Quả vậy,” Starkweather không xin lỗi, chỉ ngồi phịch vào cái ghế ở đầu bàn. Lão cầm theo một cái hộp vuông, dẹt, loại mà chủ nhà băng vẫn dùng để giữ giấy tờ, và đặt bên cạnh đĩa thịt hầm. Hào hứng thoáng nhìn

qua, Tessa thấy trên đó có đề năm –1825 – và còn tốt hơn nữa là ba cụm chữ viết tắt. *JTS, AES, AHM*.

“Hắn quý cô trẻ tui của tui bay sẽ hài lòng khi biết ta đã đáp ứng yêu cầu mà lục tìm suốt ngày hôm nay lẫn nửa buổi tối hôm qua để tìm tài liệu,” Starkweather bắt đầu nói bằng giọng hằn học. Tessa mất một lúc mới nhận ra “quý cô trẻ tuổi” ở đây là Charlotte. “May cho cô ta, bố ta chưa từng ném đi thứ gì. Và ngay khi ta thấy đóng giấy tờ này, ta liền nhớ ra.” Lão gõ vào thái dương. “Tám mươi chín tuổi, và ta chưa từng quên điều gì. Tui bay nhớ mà nói với lão già Wayland thế khi hắn nói chuyện bổ nhiệm người thay thế ta nhé.”

“Chắc chắn rồi, thưa ông.” Jem nói, ánh mắt sáng lên.

Starkweather uống một ngụm rượu lớn và nhăn mặt. “Lạy Thiên Thần, thứ này ghê mồm quá.” Lão đặt ly xuống và bắt đầu rút giấy tờ ra khỏi hộp. “Ở đây chúng ta có đơn yêu cầu Bồi hoàn thay mặt cho hai pháp sư. Jonh và Anne Shade. Một cặp vợ chồng.”

“Giờ tới phần kì lạ này,” ông già tiếp tục. “Đơn do con trai họ, Axel Hollingworth Mortmain, hai mươi hai tuổi, đệ trình. Và vì pháp sư vô sinh...”

Will khó chịu nhúc nhích người trên ghế, ánh mắt tránh ánh mắt Tessa.

“Cậu con trai được nhận nuôi,” Jem nói.

“Đáng ra chúng ta không được cho phép,” Starkweather nói và nhấp thêm một ngụm rượu mà lão vừa chê ghê mồm. Má lão bắt đầu ửng hồng. “Thế là chẳng khác nào giao trứng cho ác. Trước Hiệp định...”

“Nếu có bất kì manh mối nào về vị trí của ông ta,” Jem nói và nhẹ nhàng chuyển cuộc trò chuyện về đúng hướng. “Chúng tôi có rất ít thời gian...”

“Được rồi, được rồi,” Starkweather gắt. “Ở đây có rất ít thông tin về Mortmain quý báu của tui bay. Nhiều thông tin về bố mẹ hắn hơn. Có vẻ người ta bắt đầu nghi ngờ họ khi phát hiện ra gã pháp sư Jonh Shade sở hữu Sách Trắng. Cuốn sách phép đó chứa nhiều quyền năng; biến mất khỏi thư viện Học Viện Luân Đôn trong một tình huống đáng ngờ từ năm 1752. Cuốn sách chuyên về các bùa chú ràng buộc và giải ràng buộc – trói linh hồn với thể xác, hoặc để hồn thoát xác, tùy trường hợp. Hóa ra

pháp sư đó muốn làm các vật vô tri hoạt động. Ông ta đào xác và mua xác từ các sinh viên y khoa rồi thay thế những bộ phận bị hư hại bằng mấy thứ linh tinh máy móc. Sau đó thử hồi sinh họ. Phép gọi hồn – phạm Luật rành rành. Và hồi đó chưa có Hội Đồng. Nhóm Enclave tràn vào và giết cả hai pháp sư.”

“Còn đứa trẻ,” Will nói “Mortmain ấy?”

“Không tìm được mẩu da hay cọng tóc của hắn,” Starkweather nói. “Chúng ta tìm kiếm nhưng không thấy gì. Lúc đầu chúng ta tưởng hắn đã chết, ấy thế rồi đến một ngày, bang bỏ làm sao, hắn đệ đơn đòi bồi hoàn. Kể cả địa chỉ của hắn...”

“Địa chỉ sao?” Will hỏi. Thông tin đó *không* có trong tài liệu học được xem ở Học Viện. “Ở Luân Đôn?”

“Nó. Ở chính Yorkshire này.” Starkweather đưa ngón tay nhấn nhẹ gõ vào tờ giấy. “Trang viên Ravencar. Một trang viên cổ rộng lớn ở phía bắc nơi đây. Ta nghĩ giờ nơi đó đã bị bỏ hoang mấy chục năm rồi. Giờ nghĩ lại, ta cũng không hiểu sao hắn lo đủ tiền mua chốn đó. Đây không phải nhà của vợ chồng Shade.”

“Nhưng,” Jem nói, “đó là điểm khởi đầu tuyệt vời cho chúng tôi. Sau khi ông ta rời nơi đó tới nay, nó bị bỏ hoang nên có lẽ đồ đạc của ông ta còn ở đó. Đúng ra, có lẽ giờ ông ta vẫn sở hữu chỗ đó.”

“Chắc vậy.” Starkweather có vẻ chẳng mấy nhiệt tình với chuyện này. “Hầu hết của nả của vợ chồng nhà Shade đều bị lấy làm chiến lợi phẩm.”

“Chiến lợi phẩm,” Tessa khẽ nhắc lại. Cô ngó cụm từ đó trong *Codex*. Mọi thứ một Thợ Săn Bóng Tối lấy từ một cư dân Thế Giới Ngầm bị bắt quả tang vi phạm Luật sẽ thuộc về người ấy. Đó là chiến lợi phẩm. Cô nhìn Jem và Will; đôi mắt dịu dàng của Jem nhìn cô với vẻ lo lắng, đôi mắt xanh ám ảnh của Will chôn giấu toàn bộ bên trong. Phải chăng cô thực sự thuộc về một giống nói dối nghịch với những Nephilim như Jem hay Will.

“Chiến lợi phẩm,” Starkweather cầu nhàu. Lão đã nốc cạn ly rượu và bắt đầu lần sang ly rượu chưa động tới của Will. “Cô gái này, cô có hứng xem không? Ở đây chúng ta có cả một bộ sưu tập đấy. Ta dám nói nó sẽ khiến bộ sưu tập của Luân Đôn phải xấu hổ” Lão đứng lên, suýt làm đổ

ghế. “Đi nào. Ta sẽ chỉ cô xem và kể nốt câu chuyện đáng buồn kia, dù chuyện cũng chẳng còn nhiều nhận gì.”

Tessa vội nhìn Will và Jem cầu cứu, nhưng họ đã đứng lên, đi theo ông già rời phòng. Starkweather vừa đi vừa nói, giọng vang qua vai lão, khiến những người còn lại phải hốt hải theo cho kịp những bước chân dài của lão.

“Ta chưa từng nghĩ nhiều về vụ bồi hoàn đó,” lão nói khi họ đi qua một hành lang đá dài vô cùng tận, đèn đuốc tù mù. “Cái thứ luật định đó khiến lũ Thế Giới Ngầm héch mặt lên, nghĩ chúng có quyền lấy thứ gì đó từ chúng ta. Chúng ta làm không biết bao nhiêu việc thế mà không nhận được một lời cảm ơn, còn chúng chỉ xòe tay ra đòi thêm, thêm, thêm nữa. Hai cậu đây nghĩ sao hử?”

“Chúng rất một lũ khôn nặn” Will, đầu óc bay xa cả ngàn dặm, nói. Jem liếc nhìn.

“Hắn rồi!” Starkweather hài lòng kêu lên. “Nhưng tất nhiên, chúng ta không nên dùng thứ ngôn ngữ như vậy trước mặt một quý cô. Kể tiếp nhé, gã Mortmain đó phản đối chuyện chúng ta giết Anne Shade, vợ của gã pháp sư kia – hắn bảo ả không liên quan gì tới kế hoạch của chồng, không biết gì hết. Hắn nói ả chết oan. Hắn muốn có phiên tòa xét xử những kẻ mà hắn gọi là “bè lũ sát nhân đã giết hại mẹ mình”, và muốn đòi lại tài sản của bố mẹ.”

“Trong số đó có Sách Trắng chứ?” Jem hỏi. “Theo tôi biết, một pháp sư sở hữu một cuốn sách như thế sẽ bị xét là phạm tội...”

“Có. Nó đã được trả về Học Viện Luân Đôn, và chắc chắn đến giờ nó vẫn ở đó. Dĩ nhiên chẳng ai có ý trả lại nó cho *hắn*.”

Tessa tính toán nhanh trong đầu. Nếu giờ Starkweather đã tám mươi chín, vậy khi vợ chồng Shade chết, ông ta hai mươi sáu tuổi. “Ông có tham gia không?”

Đôi mắt vằn tia máu của lão chuyển sang cô; cô nhận ra kể cả lúc này, khi đã ngà ngà say, dường như lão cũng không muốn nhìn thẳng vào cô. “Ta có tham gia không ấy à?”

“Ông nói có một nhóm Enclave được cử đi xử lí vợ chồng Shade. Ông có đi cùng không?”

Lão lưỡng lự, rồi nhún vai. “Có,” lão nói, khẩu âm Yorkshire bỗng trở nên rõ rệt hẳn. “Dinna mất một lúc mới tóm được cả hai. Chúng không kịp phòng bị. Không một chút nào. Choa nhớ đã chộ chúng nằm trong vũng máu. Lần đầu tiên chộ xác pháp sư, choa ngạc nhiên vì máu họ cũng đỏ. Choa tưởng máu chúng phải màu khác, lục lam chi rứa.” Lão nhún vai. “Chúng ta lột áo khoác chúng như thể lột da hổ. Cha choa giao cho choa giữ, nói chiếm chúng thì đúng hơn. Vinh quang, vinh quang. Ôi những ngày xưa ri.” Lão cười như như một cái đầu lâu, và những Thọ Săn Bóng Tối còn lại bỗng nghĩ tới căn phòng của con yêu Râu Xanh cất giữ phần còn lại của những người vợ bị ông ta giết. Cả người cô vừa nóng vừa lạnh.

“Mortmain không có lấy một cơ may giành phần thắng.” cô bình thản nói, “khi đệ một đơn khiếu nại như vậy. Ông ta sẽ không bao giờ được bồi hoàn.”

“Tất nhiên rồi!” Starkweather quát. “Bảo bà vợ không liên can sao? Vợ vắn! Có loại vợ nào không dính dáng tới chuyện của chồng chứ? Hơn nữa, Mortmain không phải con đẻ. Có lẽ là thú cưng của chúng thì đúng hơn. Ta dám cá nếu cần bố hấn dám mổ bụng lấy nội tạng hấn lắm. Hấn được tách khỏi hai kẻ kia là đúng. Hấn đáng ra nên cảm ơn chúng ta, chứ không phải đòi một phiên tòa...”

Ông già ngừng lại khi tới trước một cánh cửa nặng nề ở cuối hành lang và tì vai vào đó, đôi mắt bên dưới cặp lông mày tua tủa lộ ra ý cười. “Đã bao giờ đến Cung điện Pha Lê* chưa? Nơi này còn hay hơn nhiều.”

() Cung điện Pha Lê là một kiến trúc bằng gang và kính, rộng 92000 m2 được xây dựng nhằm phục vụ cho cuộc Đại Triển Lãm năm 1851.*

Lão xô cửa mở, và ánh sáng bùng lên xung quanh khi họ bước vào căn phòng đằng sau. Rõ ràng đây là cái chốn sáng sủa duy nhất trong cái chốn này.

Căn phòng toàn những tủ kính có ngăn kéo, và trên mỗi tủ lại có một đèn phù thủy, tỏa chiếu thứ nằm bên trong. Tessa thấy lưng Will cứng lại, và Jem giữ cánh tay cô chặt đến độ như muốn cô bị bầm da. “Đừng...” anh mở miệng, nhưng cô đã tiến lên và nhìn những thứ ở bên trong từng cái tủ.

Chiến lợi phẩm. Một cái dây chuyền vàng lồng tấm hình đen trắng chụp một đứa bé đang cười. Trên mặt dây chuyền lốm đốm máu khô. Đằng sau cô, Starkweather ba hoa chuyện mọi những viên đạn bạc ra khỏi xác người sói rồi nấu chảy ra để đúc lại. Ở đây có một đĩa đựng những viên đạn như thế. Chúng nằm trên cái bát đã khô vết máu trong một cái tủ. Ở đây còn có từng học từng học đựng rang nanh ma cà rồng. Có thứ nhìn như mảnh vải dệt từ tơ nhện hay gì đó mỏng manh được áp vào kính. Chỉ khi nhìn kĩ hơn Tessa mới nhận ra đó là cánh tiên. Một con yêu tinh, như con cô và Jessamine đựng độ trong công viên Hyde, trợn trừng mắt, trôi lơ lờ trong lọ dung dịch bảo quản.

Và ở đây còn có bộ phận thân thể cắt ra từ các xác pháp sư. Nhưng đôi bàn tay có móng vuốt vị ướp khô, trông giống bàn tay bà Black. Một cái sọ chẳng còn dính da nào, nhìn khá giống sọ người, trừ việc nó có ngà thay cho răng. Những tuýp máu đặc quánh. Giờ Starkweather đang thuyết giảng về giá bán các bộ phận thân thể pháp sư, nhất là phần “dấu ấn” tại chợ đen trong Thế Giới Ngầm. Tessa thấy choáng váng và người như lên cơn sốt, mắt dần nóng lên.

Tessa quay người không dám nhìn tiếp, hai tay run lẩy bẩy. Jem và Will đứng đó, nhìn Starkweather với vẻ kinh hốt tột cùng; ông già đang giờ một chiến lợi phẩm khác – một cái đầu giống đầu người cắm trên cọc. Lốp da đã teo nước và xám xịt, bám chặt vào xương. Cặp sừng xoáy trôi ra từ đỉnh sọ. “Đây là đầu của tay pháp sư ta giết ở Leeds,” lão nói. “Bọn bay không tin hấn chiến đấu ngoan cường thế nào đâu...”

Giọng Starkweather cứ trôi tuồn tuột, còn Tessa đột nhiên thấy như hồn lìa khỏi xác và trôi lơ lửng. Bóng tối ủa tới, rồi có cánh tay ôm choàng lấy cô, và giọng Jem vọng tới. Cô chỉ nghe thấy vài từ rời rạc. “Vị hôn thê của tôi... chưa từng thấy chiến lợi phẩm... sợ máu... rất nhạy cảm...”

Tessa muốn giằng ra khỏi Jem, muốn lao về phía lão Starkweather mà đâm đá lão, nhưng cô biết nếu cô làm vậy, tất cả sẽ sôi hồng bỏng không. Cô nhắm tịt mắt và áp mặt vào ngực Jem, hít hà mùi hương của anh vào lồng ngực. Anh có mùi xà phòng và gỗ đàn hương. Rồi có bàn tay khác đặt lên cô, kéo cô rời khỏi Jem. Mấy bà người hầu của nhà Starkweather. Cô nghe Starkweather bảo họ đưa cô lên lầu và giúp cô đi

nằm. Cô mở mắt và thấy Jem lo lắng nhìn theo, tới khi cửa phòng trung bày đóng lại chia cắt họ.

Đêm hôm đó Tessa mất một lúc lâu mới ngủ được, và khi ngủ, cô mơ thấy ác mộng. Trong mơ, cô bị cùm vào cái trong nhà Chị Em Hắc Ám...

Ánh sáng như một thứ xúp lông xám xịt chạy qua các ô cửa sổ. Cửa mở và bà Dark bước vào, theo sau là bà em, chỉ có điều bà ta không còn đầu, toàn thân chỉ dừng lại ở cái đoạn xương cột sống trắng ửng trời lên từ cái cổ lõm chom.

“Cô ta đây rồi, cô công chúa xinh đẹp, đáng yêu,” bà Dark nói và vỗ tay. “Hãy xem chúng ta kiếm được bao nhiêu từ các bộ phận của cô ta. Một trăm bảng cho đôi bàn tay trắng trẻo, nhỏ nhắn này, và một ngàn bảng cho cặp mắt kia. Tất nhiên, nếu cặp mắt màu lam chúng ta sẽ vớ bẫm hơn, nhưng thôi, đời đâu như là mơ, nhỉ?”

Bà ta cười khúc khích, và giương bắt đầu quay trong lúc Tessa gào thét, quẫy đạp trong bóng tối. Những gương mặt xuất hiện phía trên cô: Mortmain, gương mặt gầy méo mó vì hứng thú. “Người ta nói giá của một con đàn bà ngon lành còn hơn cả ngàn viên hồng ngọc,” ông ta nói, “Thế một ả pháp sư đáng giá thế nào đây?”

“Theo ý tôi, chúng ta hãy nhốt nó vào chuồng và bán vé cho khán giả đến xem,” Nate nói, và đột nhiên những chấn song vươn lên quanh cô, còn anh cười sảng sặc từ phía bên kia, gương mặt méo mó, hằn học. Henry cũng ở đó, và đang lắc đầu. “Tôi sẽ mổ nó,” anh nói, “và xem xem sao tim nó đập được. Dù sao chuyện đó cũng đáng để ta hiếu kì, phải không nào?” Anh xòe tay và trong đó có một bó thịt màu đỏ đang co bóp như cá rời nước đang ngập lấy không khí. “Thử xem cách nó chia thành hai phần bằng nhau...”

“Tessa,” một giọng nói hót hải vang lên bên tai cô. “Tessa, em đang mơ thôi. Dậy. Dậy đi.” Có bàn tay đặt trên vai cô, lay cô dậy; mắt cô mở choàng và cô thở hồn hển trong căn phòng xấu xí tù mù ở Học Viện York. Chấn rối tung quanh cô, vãi vấy ngủ dính vào lưng vì mồ hôi. Da cô như phải bỏng. Cô vẫn thấy Chị Em Hắc Ám, thấy Nate cười mình, thấy Henry giải phẫu tim mình...

“Em mơ à?” cô nói. “Nhưng giấc mơ thật lắm lắm...”

Cô ngừng lại.

“Will,” cô thầm thì. Anh vẫn mặc đồ ăn tối dù giờ chúng nhàu nhĩ, còn mái tóc đen của anh thì rối bù như thể anh đã ngủ mà không thay đồ. Tay anh vẫn đặt trên vai cô, truyền hơi ấm qua lớp vải váy ngủ.

“Em mơ thấy gì vậy?” Anh hỏi. Giọng anh bình tĩnh, như thể chuyện anh đánh thức cô và ngồi trên mép giường cô chẳng có gì là lạ.

Cô rùng mình khi nhớ lại. “Em mơ thấy bị cắt thành từng phần – từng phần cơ thể em bị lôi ra trưng cho đám Thợ Săn Bóng Tối cười cợt...”

“Texas.” Anh dịu dàng chạm vào tóc cô, vén những lọn tóc rối ra sau tai cô. Cô thấy mình như bị anh hấp dẫn, như mặt sắt bị nam châm hút lấy. Tay cô rất muốn vòng ôm anh, đầu được tựa vào hõm cổ anh. “Tổ sư nhà lão già Starkweather đã cho thấy việc lão đã làm, nhưng em phải biết giờ không giống như hồi xưa nữa. Hiệp Định cấm Thợ Săn Bóng Tối cướp chiếm lợi phẩm. Em chỉ vừa mơ thôi.”

Không phải, cô nghĩ. *Giờ mới là mơ*. Mắt cô đã thích ứng với bóng tối, ánh sáng từ mù trong phòng khiến mắt anh tỏa ra thứ ánh sáng xanh dương không bình thường, như mắt mèo vậy. Khi cô run rẩy hít một hơi, phổi cô ngập tràn mùi hương của anh, mùi Will, muối, tàu hỏa, khói cùng mưa, và cô tự hỏi có phải anh vừa ra ngoài tản bộ trên những con phố của York như anh thường làm khi ở Luân Đôn không. “Anh vừa đi đâu về thế?” cô thì thào. “Anh có mùi của buổi đêm.”

“Nổi loạn tý ấy mà. Như mọi khi.” Đôi bàn tay ấm áp, chai sần của anh chạm vào cô. “Giờ em ngủ được chưa? Ngày mai chúng ta phải dậy sớm đây. Starkweather cho chúng ta mượn xe ngựa đi điều tra trang viên Ravenscar. Tất nhiên, ông ta rất chào mừng em ở lại. Em không phải đi cùng bọn anh đâu.”

Cô rùng mình. “Ở lại đây mà không có các anh sao? Trong căn phòng lớn, ấm đạm này à? Cho em xin.”

“Texas.” Giọng anh dịu dàng hơn bao giờ hết. “Chắc vừa rồi em mơ ác mộng hãi hùng lắm mới khiến em mất hồn thế này. Thường em có sợ gì mấy đâu.”

“Giấc mơ ghê lắm. Henry cũng xuất hiện trong giấc mơ của em. Anh ấy tách tim em ra như thể nó làm bằng linh kiện máy móc.”

“Ồ, không sao đâu em,” Will nói. “Em tượng tượng ra thôi. Henry chỉ gây nguy hiểm được cho mình anh ấy thôi.” Thấy cô không cười, anh bổ sung, lần này khẳng khái hơn. “Anh sẽ không để ai chạm đến một lọn tóc của em. Em biết mà, phải không Tessa?”

Họ nhìn nhau một lúc lâu. Cô nghĩ tới đợt sóng trào lên trong lòng cô mỗi khi ở gần Will, cảm giác như mình bị cuốn về phía anh, chịu sự tác động của một lực mà bản thân cô không khống chế được – như tại gác mái, hay trên mái Học Viện. Như thể cũng cảm nhận được lực hút đó, giờ anh hơi cúi đầu về phía cô. Điều đó bình thường, đúng đắn như hơi thở, việc cô ngẩng đầu, và môi cô chạm vào môi anh. Cô nghe thấy tiếng thở khẽ của anh trên môi mình; nhẹ nhõm, như thể anh trút được một gánh nặng lớn. Tay anh đưa lên ôm lấy gương mặt cô. Kể cả khi mắt nhắm hờ, cô bỗng nhớ lại câu nói của anh ngày trước.

Một Thợ Săn Bóng Tối sẽ chẳng bao giờ tán tỉnh pháp sư.

Cô vội ngoảnh mặt đi, và môi anh lướt qua má cô thay vì môi. Anh lùi lại, và cô thấy mắt anh ngơ ngác mở ra – trong đó chất chứa nỗi tổn thương. “Không” cô nói. “Không, em không biết, Will ạ.” Cô hạ giọng. “Anh đã nói rất rõ,” cô nói. “Về chuyện em là gì với anh. Anh nghĩ em là đồ mua vui cho anh. Anh không nên vào đây; thế không hợp.”

Anh buông tay. “Em đã hết...”

“Không phải gọi anh.”

Anh không nói gì, chỉ thở hắt thành từng hơi.

“Anh có hối hận về điều anh đã nói với em lúc trên mái nhà không Will? Cái đêm tổ chức hôn lễ cho Thomas và Agatha ấy?” Đây là lần đầu tiên một trong hai người nhắc tới sự kiện đó kể từ ngày ấy. “Anh dám nói rằng anh không ý đó không?”

Anh cúi đầu; tóc anh rủ xuống, che đi nét mặt. Cô nắm chặt tay hai bên người để ngăn mình không đưa ra gạt tóc cho anh. “Không” anh nói, rất khẽ. “Không, cầu xin Thiên Thần thứ tội cho anh, nhưng anh không thể nói như vậy.”

Tessa lùi xa anh, co chân vòng tay ôm chặt người và quay mặt đi. “Làm ơn đi đi, Will”

“Tessa...”

“Làm ơn.”

Một quãng im lặng kéo dài. Rồi anh đứng lên khiến giường kêu cọt két. Cô nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của cô trên ván sàn, rồi tiếng cửa phòng đóng lại. Như thể tiếng động đó bẻ gãy sợi dây nào đó giữ cô ngồi thẳng, cô ngã người ra gối. Cô nhìn trần nhà một lúc lâu, cố gắng ngăn những câu hỏi ào ạt xuất hiện trong đầu – Will vào phòng cô như vậy là ý gì? Sao anh lại tỏ vẻ thân thiết khi căm ghét cô? Và vì sao, khi cô biết anh là sinh vật tồi tệ nhất trên đời này đối với cô mà đuổi anh đi lại khiến cô cảm giác như mình vừa mắc một sai lầm nghiêm trọng. Nhưng cô nào có đáp án.

Thật không ngờ là sáng hôm sau trời đẹp và xanh, và đó là liều thuốc tốt cho cái đầu đau nhức và cơ thể kiệt sức của Tessa. Sau khi lôi mình rời khỏi giường, nơi cô dành hết đêm lẫn lộn và trở mình, cô tự mặc đồ vì thật không chịu nổi cảnh để một trong những bà lão thông minh kia giúp mình. Lúc đóng cúc áo khoác, cô thoáng nhìn mình trong chiếc gương cũ. Dưới mắt cô có hai quần thâm sẫm như được tô vào.

Will và Jem đã tụ tập ở phòng khách ngày để ăn bữa sáng, là bánh mì nướng quá lửa, trà nhạt thêch, mứt và không có bơ. Khi Tessa xuống đó, Jem đã ăn xong, còn Will đang bện cắt bánh mì của mình thành sợi mỏng và tạo thành một chữ tượng hình có ý nghĩa khiếm nhã.

“Cái đó là sao?” Jem tò mò hỏi. “Trông khá giống...” Anh ngược lên, thấy Tessa và mỉm cười, ngừng hỏi. “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Cô ngồi đối diện Will; anh ngược lên nhìn cô một lần khi cô ngồi xuống, nhưng trong đó không có gì cho thấy anh nhớ chuyện giữa họ đêm qua.

Jem lo lắng nhìn cô. “Tessa, em thấy sao rồi? Sau chuyện đêm qua...” Anh lại ngừng, lên giọng. “Chào ông, ông Starkweather,” anh vội nói và tì mạnh vào vai Will khiến anh chàng làm rơi đĩa và những sợi bánh mì rơi hết xuống đĩa.

Lão Starkweather vào phòng, vẫn mặc cái áo choàng đen đêm trước, và hần học nhìn anh. “Xe ngựa đang đợi tụi bay dưới sân,” lão nói và còn cục cằn hơn bao giờ hết. “Tụi bay đi nhanh nhanh chóng chóng rồi trả xe về trước giờ ăn tối; đêm nay ta cần xe. Ta đã bảo Gottshall đưa thẳng tụi bay tới ga để lên tàu về Luân Đôn, không cần lãng vãng ở đây thêm nữa. Ta tin tụi bay đã có mọi thông tin cần thiết.”

Đó không phải câu hỏi. Jem gật đầu. “Cảm ơn ông. Ông thật tử tế.”

Đôi mắt Starkweather nhìn Tessa một lần cuối trước khi lão quay người rời phòng, áo choàng phấp phới đằng sau. Tessa tự nhiên nghĩ tới một con chim săn mồi đen đúa cỡ bự - có lẽ là một con kền kền. Cô nghĩ tới những cái tủ chứa đầy “chiến lợi phẩm” và rùng mình.

“Ăn nhanh lên, Tessa, trước khi ông ta đổi ý không cho chúng ta mượn xe ngựa nữa,” Will khuyên cô, nhưng Tessa lắc đầu.

“Em không đói.”

“Chỉ ít cũng phải uống trà chứ.” Will rót cho cô một tách, cho thêm sữa và đường; trà quá ngọt so với khẩu vị của Tessa, nhưng hiếm khi Will có vẻ tử tế ân cần như vậy – kể cả là để giúp cô ăn cho nhanh – nên cô uống cạn, rồi gặm vài miếng bánh mì. Hai chàng trai đi lấy áo khoác và hành lý; cô đã mặc sẵn áo choàng, đội mũ và đeo găng tay, rồi họ nhanh chóng bước ra thêm Học Viện York, chớp mắt trước ánh nắng nhàn nhạt.

Starkweather đã giữ lời. Xe ngựa của lão ở đây đợi họ, bốn chữ C của Clave sơn trên cửa. Người xà ích già có bộ râu quai nón và mái tóc trắng đã ngồi trên ghế khiển ngựa và phì phèo điếu xì gà; ông ta ném điếu thuốc sang bên khi thấy ba người họ, rồi ngồi lún sâu trên ghế, đôi mắt đen lăm lăm nhìn từ dưới mí mắt húp sụp.

“Chết tiệt, lại là Cụ Thủy thủ,” Will nói, nhưng anh có vẻ thích thú. Anh nhảy lên xe ngựa và kéo Tessa vào cùng, Jem lên cuối, đóng cửa lại rồi nhoài đầu ra ngoài cửa sổ bảo người xà ích đánh xe đi. Tessa, yên vị bên cạnh Will trên băng ghế hẹp, cảm nhận vai mình sượt qua vai anh; anh đột ngột sững lại nên cô vội dịch người đi, cắn môi. Anh tỏ như chuyện đêm qua chưa hề xảy ra và anh tiếp tục xử sự như cô là độc dược.

Xe ngựa nảy lên một cái suýt làm Tessa ngã vào Will lần nữa và lao đi, nhưng cô đã dựa sát vào cửa sổ và giữ yên tư thế. Ba người họ im lặng khi xe ngựa đi qua con phố Starkweatheronegate chật hẹp được rải sỏi, qua tấm biển quảng cáo to tướng của lữ quán Cự Tinh. Cả Jem lẫn Will đều im lặng, Will tươi tỉnh lại chỉ để chơi ác kể cho cô nghe họ đang đi qua phần tường thành cũ từng là nơi cấm cọc đầu kẻ phản bội. Tessa nhăn nhó nhưng không đáp.

Khi họ vượt qua tường thành, thành phố nhanh chóng nhường chỗ cho nông thôn. Quang cảnh không bình yên và tươi tốt, mà khắc nghiệt và hoang hóa. Những ngọn đồi xanh điểm xuyết những bụi kim tước xám xịt mọc chen trên đám đá đen. Những hang tường đá dài không trát vữa, được dùng để quây cừ, chạy dích dắc giữa dải màu xanh; đây đó thấp thoáng những túp lều cô độc. Bầu trời dường như xanh bất tận, lãnh đãng những đám mây xám trắng.

Tessa không biết họ đã đi bao lâu khi thấy những ống khói bằng đá của trang viên lớn thấp thoáng đằng xa. Jem thò đầu ra ngoài cửa sổ lần nữa và gọi người xà ích; xe lọc cọc dừng lại.

“Nhưng chúng ta chưa tới nơi,” Tessa bối rối. “Nếu trang viên Ravenscar...”

“Nghĩ kĩ đi; chúng ta đâu thể đi xe tới tận cửa được, Tessa.” Will nói khi Jem nhảy xuống khỏi xe ngựa và đưa tay giúp Tessa xuống. Đôi giày của cô giẫm lên mặt đất lầy lội; Will nhẹ nhàng tiếp đất bên cạnh cô. “Chúng ta cần đi xem nơi đó. Dùng thiết bị của Henry xem có quỷ hiện diện không. Và đảm bảo rằng chúng ta không đi thẳng vào bẫy.”

“Thiết bị của Henry *có làm* việc thật không?” Tessa nâng váy để không bị dính bùn khi cả ba bắt đầu đi bộ dọc con đường. Ngoái lại, cô thấy ông xà ích rõ ràng đã ngủ, ngã người ra sau với cái mũ kéo xuống mặt. Xung quanh họ, vùng quê này như một bức tranh với sắc xám và xanh – những ngọn đồi lỏm chỏm, lổn nhồn những phiến đá sét xám xịt, những bãi cỏ bị cừ gặm trơ cả đất, và đây đó là những cành khô thân cây mục. Đây là một khung cảnh đẹp theo cách hoang phế, nhưng Tessa rùng mình khi nghĩ tới chuyện sống tại cái nơi tách biệt thế giới như thế này.

Thấy cô rùng mình, Jem liền nhếch mép cười. “Đúng là quý cô thành thị có khác.”

Tessa cười. “Em *đang* nghĩ tới việc lớn lên ở cái nơi đồng không mông quạnh, xa cách con người thế này thật kỳ lạ.”

“Nơi anh lớn lên cũng không khác đây là bao,” Will đột ngột lên tiếng, khiến hai người còn lại giật mình. “Nó không quá đơn độc đâu. Đảm bảo với em là dân vùng quê hiếu khách lắm. Chỉ là nhà cửa ở đó cách xa nhau hơn ở Luân Đôn thôi. Một khi tới nhà ai, họ thường ở đó

chơi rất lâu. Sau cùng, sao phải đi khi chỉ ở lại nhà người ta có một hai tôi? Nhà anh thường tiếp đón những vị khách tới ở lại hàng tuần liền.”

Tessa lắng lặng quan sát Will. Hiếm có khi anh nhắc về thời thơ ấu nên đôi lúc cô nghĩ anh là một người không có quá khứ. Jem cũng như vậy, nhưng anh tỉnh táo lại trước.

“Tôi đồng quan điểm với Tessa. Trước giờ tôi luôn sống trong thành phố. Tôi không biết sao tôi có thể ngủ hàng đêm khi mà không biết quanh tôi đang có hàng nghìn linh hồn đang ngủ và mơ.”

“Còn người ngợm thì bản thủ, còn mọi người thở vào cổ nhau,” Will phản đối. “Khi lần đầu tới Luân Đôn, tôi nhanh chóng chán việc bị nhiều người bao quanh đến độ tôi thấy khó mà ngăn được ý muốn tóm cổ một kẻ xui xẻo nào đó ngang qua rồi đâm đá hẳn một trận.”

“Có người sẽ nói anh vẫn gặp vấn đề đó,” Tessa nói, nhưng Will chỉ cười – một âm thanh vui vẻ bất ngờ - rồi ngừng lại, nhìn thẳng về phía trang viên Ravenscar.

Jem huýt gió khi Tessa nhận ra vì sao lúc trước cô chỉ thấy được có đỉnh ống khói. Trang viên được xây ở vùng trũng giữa ba ngọn đồi; các sườn đồi từ chân nhà dốc ngược lên, bao vây lấy nó như thể nó đang nằm trong lòng một bàn tay. Tessa, Jem và Will đang đứng bên rìa một ngọn đồi và nhìn xuống. Tòa nhà bề thế, là một kiến trúc bằng đá xám khiến người ta có cảm giác nó đã đứng đó hàng thế kỉ. Một lối đi rộng rãi lượn vòng dẫn tới cửa trước rộng rãi. Nơi này không có chút dấu vết của sự hoang phế - không có cỏ mọc trên lối đi hay đường mòn dẫn tới tòa nhà đá, và cửa sổ không thiếu lấy một mảnh kính nào.

“Có người sống ở đây,” Jem nói đúng điều Tessa đang nghĩ. Anh bắt đầu đi xuống đồi. Cỏ ở đây mọc cao hơn, tới gần thắt lưng. “Có lẽ nếu...”

Anh ngừng lại khi nghe tiếng bánh xe lộc cộc vang tới; Tessa thoáng nghĩ lão xà ích đang đánh xe tới, nhưng không phải, đây là một cỗ xe ngựa khác hẳn: một cỗ xe trông vững chãi đi vào cổng và bắt đầu lăn bánh về phía trang viên. Jem ngay lập tức thụp xuống bãi cỏ, với Will và Tessa ngồi xuống ngay cạnh. Họ cùng quan sát cỗ xe dừng lại trước trang viên, người xà ích nhảy xuống mở cửa xe.

Một cô gái trẻ bước ra, Tessa đoán chắc tầm mười bốn mười lăm tuổi – chưa tới tuổi được vắn tóc cao, vì gió thổi khiến tóc cô gái bay lên như rèm lụa đen huyền. Cô ấy mặc váy xanh lam, đơn giản nhưng hợp mốt. Cô gật đầu với người xà ích rồi bắt đầu bước lên bậc thềm và dừng lại – dừng lại nhìn về nơi Jem, Will, Tessa đang lúi húi trốn như thể đã thấy họ, dù Tessa chắc chắn họ đã được cò che giấu.

Khoảng cách quá xa nên Tessa không thấy rõ nét mặt cô gái – chỉ là gương mặt trái xoan xanh xao cùng mái tóc đen. Cô đang định hỏi Jem có mang ống nhòm đi không thì Will phát ra một âm thanh – một âm thanh cô chưa từng được nghe thấy từ bất kì ai, một tiếng thở ô ô nghe rộn óc, như thể anh lãnh một cú đấm mạnh khiến anh bật sạch hơi khỏi phổi.

Nhưng cô nhanh chóng nhận ra đó không phải tiếng thở. Đó là một từ; không phải một từ, mà là một cái tên; và không chỉ có một cái tên nào đó, mà là cái tên cô từng nghe có lần anh nhắc tới.

“Cecily.”

CHƯƠNG 6: PHÒNG KÍN

Con tim ta mang nhiều kho báu

Được phong kín, được giữ trong lặng cảm

Ấy là suy tư, hy vọng và niềm vui

Sẽ thoát ra khi lời nguyện được giải.

- Charlotte Bronte, Evening Solace.

Cánh cửa ngôi nhà lớn mở ra; cô gái đó bước vào trong và khuất bóng. Xe đã lọc xọc đi sang bên hông nhà, vào nhà để xe rồi thì Will mới loạng choạng đứng dậy. Da anh xám xịt như da người ốm, giống màu tro lửa đã tàn.

“Cecily,” anh nhắc lại. Giọng điệu anh chấp chứa nỗi bang khuâng và hoảng hốt.

“Cecily là ai?” Tessa lục tục đứng dậy, phui cổ và quả kê bám vào váy. “Will...”

Jem đã tới bên Will, tay đập lên vai bạn. “Will, bỏ phải nói với chúng tôi. Trông bỏ như vừa thấy ma ấy.”

Will hít một hơi dài. “Cecily...”

“Đúng, anh nói rồi,” Tessa nói. Cô nghe có sự bức dọc trong giọng mình, và gắng sao cho dịu dàng hơn. Nói bằng giọng đó với một người rõ ràng đang quần trí là không phải, kể cả nếu anh ta cứ một mực nhìn vào thỉnh không và chốc chốc lại thì thảo “Cecily”

Nhưng Will như chẳng nghe thấy cô. “Em gái tôi,” anh nói. “Cecily, con bé... ôi Chúa ơi, hồi tôi đi, con bé mới lên chín.”

“Em gái bỏ,” Jem nói, và Tessa thấy nút thắt trong tim cô như được tháo lỏng và thậm nguyên rửa mình. Chuyện Cecily là em gái Will hay là người anh yêu thì có quan trọng gì? Chẳng liên quan gì tới cô hết.

Will cứ thế cắm cúi đi xuống đồi mà chẳng thèm nhìn đường, dõ dẫm đạp qua những bụi thạch nam hay kim tước. Sau một lát, Jem đuổi theo, tóm tay áo bạn. “Will, dừng...”

Will cố rút tay ra. “Nếu Cecily ở đây, vậy những người khác – gia đình tôi - cũng phải ở đây.”

Tessa vội đuổi theo, nhăn mặt vì suýt trật mắt cá do giẫm phải một khối đá bỗng dung rời ra. “Nhưng em không hiểu thế nào mà gia đình anh lại ở đây, Will. Đây là nhà của Mortmain. Starkweather đã nói vậy. Giấy tờ cũng ghi thế...”

“*Anh biết,*” Will gần như gất lên..

“Chắc Cecily tới đây thăm ai đó...”

Will ngờ vực nhìn cô. “Đích thân tới thăm ai đó, ở giữa Yorkshine sao? Và đó là xe ngựa nhà anh. Anh nhận ra mà. Trong nhà để xe không còn xe nào khác nữa. Không, gia đình anh phải sống ở đây. Họ bị kéo vào cái chuyện chết tiệt này và anh... anh phải cảnh báo họ.” Anh bắt đầu tiếp tục rảo bước xuống đồi.

“Will!” Jem hét gọi và đuổi theo, tóm lấy lưng áo bạn. Will quay phắt lại và đẩy Jem, nhưng không mạnh lắm; Tessa nghe thấy Jem nói gì đó rằng Will đã kiềm chế được bao nhiêu năm nay và đừng để công sức đổ xuống sông xuống bể, rồi sau đó cô chẳng còn nghe rõ nữa – Will chửi thề, Jem kéo anh lại, Will trượt chân trên nền đất ướt, rồi cả hai lăn cù đèo tới khi đụng một tảng đá lớn, Jem nhìn Will dưới đất, khụy tay chặn lên họng chàng trai kia.

“Buông tôi ra.” Will đẩy. “Bỏ không hiểu đâu. Gia đình *bỏ* chết cả rồi...”

“Will.” Jem tóm lấy vạt áo trước của bạn mà lắc. “*Tôi hiểu chứ.* Và trừ khi bồ muốn gia đình bồ cũng chết, bồ phải nghe tôi.”

Will im hẳn. Rồi ghen ngào anh nói, “James, bồ không thể nào... tôi sẽ không bao giờ...”

“Nhìn đi.” Jem giơ tay không nắm áo Will và chỉ. “Đi. Nhìn đi.”

Tessa nhìn theo hướng anh chỉ - và thấy cơ thể như cứng lại. Họ đã xuống được gần nửa đồi và ở đó, ngay phía đối diện, như người lính gác trên đỉnh đồi, là một người máy. Cô biết ngay nó là gì, dù nó không hề giống đám người máy Mortmain đã sai tới tấn công Học Viện. Những con kia một số rất giống người. Con này cao, một sinh vật thon dài, với chân sau dài, bộ ngực bằng kim loại và tay như lưỡi cưa.

Nó cực kì im lặng, không nhúc nhích, nhưng từ sự im lặng bất động của nó tỏa ra mùi nguy hiểm. Tessa chẳng biết có phải nó đang theo dõi họ không. Nó dường như đang quay về phía họ, nhưng dù nó có đầu, nhưng cái đầu đó lại chẳng có đường nét lại chẳng có gì ngoại trừ cái miệng há ra, bên trong lóe lên ánh sáng của hàm răng kim loại. Có vẻ nó không có mắt.

Tessa ngăn tiếng hét chợt bộc phát. Đó là người máy. Cô từng đối mặt với chúng rồi. Cô *không* được hét. Will, chống khuỷu tay, trân trối nhìn. “Lạy Thiên Thần...”

“Tôi chắc chắn thứ đó bám theo chúng ta,” Jem vội nói. “Lúc nãy trong xe ngựa, tôi đã thoáng thấy ánh kim loại lóe lên rồi, nhưng không chắc. Giờ thì tôi chắc chắn. Nếu cậu định lao xuống đồi, bồ sẽ mang cái thứ đó tới tận cửa nhà mình.”

“Tôi hiểu,” Will nói. Giọng anh không còn chút trào phúng nào nữa. “Tôi sẽ không lại gần nhà đâu. Để tôi dậy nào.”

Jem lưỡng lự.

“Tôi thề có Raziel,” Will nghiêng răng nói. “Giờ để tôi dậy.”

Jem lẩn qua bên và ngồi quỳ; Will bật dậy, đẩy Jem ra, và không nhìn Tessa lấy một cái, anh bắt đầu lao đi – không phải theo hướng ngôi nhà mà ngược lại, về phía tạo vật cơ khí trên triền đồi. Jem loạng choạng một lúc, há miệng chửi thề rồi vội vàng co giò đuổi theo.

“*Jem!*” Tessa hét. Nhưng anh đang mãi đuổi theo Will, cách cô một quãng quá xa và hầu như chẳng nghe được tiếng cô nữa. Người máy đã

biến đâu mất. Tessa nói một từ không hợp với một quý cô chút nào, rồi túm váy đuổi theo.

Chạy trên ngọn đồi ướt nhẹp của Yorkshine khi mặc bộ váy nặng trĩu thật chẳng dễ dàng gì, và mấy bụi gai liên tục cào xước da cô theo bước cô chạy. Vì từng được mặc đồ tập nên Tessa có kiến giải mới về việc vì sao cánh nam giới có thể di chuyển một cách nhanh nhẹn, lẹ làng và bứt tốc tốt như vậy. Vải váy cô phải nặng cả tấn, gót giày cứ liên tục vấp phải đá, còn áo nịt ngực khiến cô hít thở không thông.

Tới đỉnh đồi, Tessa chỉ kịp thấy Jem, cách cô một quãng khá xa, lẫn vào trong một trảng rừng tối tăm. Cô bối rối nhìn quanh nhưng chẳng thấy đường hay xe ngựa của Starkweather. Tim đập thình thịch, cô vội đuổi theo.

Trảng rừng trải khá dài rộng dọc theo triền đồi. Giây phút Tessa chui vào giữa đám cây cối, ánh sáng liền biến mất – những cành to đan xen trên cao đã che khuất mặt trời. Cảm giác mình như Bạch Tuyết tháo chạy trong rừng, cô vô vọng nhìn quanh cố tìm manh mối xem hai chàng trai kia đã biến đi đâu mất – cành gãy lá nát gì đó chẳng hạn – và thoáng thấy ánh kim loại lóe lên từ khoảng hở giữa hai cái cây lao ra vồ lấy cô.

Cô hét, nhảy tránh sang bên và chẳng may giẫm phải váy. Cô ngã ngựa, ngã huỵch xuống nền rừng lầy lội sinh bùn. Sinh vật đầm cánh tay dài trông như chân côn trùng về phía Tessa. Cô lăn sang bên và cánh tay kim loại xà vào khoảng đất ngay bên cạnh. Có một cành cây gãy nằm gần đó; cô nắm chặt lấy, giơ lên đúng lúc cánh tay kia của nó vung tới. Cô đưa cành cây chắn giữa, tập trung nhớ lại các bài tập đỡ và chặn đòn Gabriel đã dạy.

Nhưng cành cây cũng chỉ là cành cây. Cánh tay kim loại của người máy xẻ ngọt nó ra làm đôi, và tiếp đó, “bàn tay” với không biết bao nhiêu móng vuốt sắc lẹm nhắm thẳng tới cổ cô. Nhưng trước khi nó kịp chạm vào cô, Tessa đã cảm thấy được nhịp vỗ cánh nơi hõm cổ, Thiên sứ của cô. Cô nằm im re khi sinh vật kia rút tay lại, những ngón tay của nó đang nhều ra thứ chất lỏng đen sì. Một lát sau nó the thé rít lên và đổ sụp xuống, thứ chất lỏng đen thẫm ồ ồ chảy ra từ vết chém ngang ngực nó.

Tessa ngồi dậy và chăm chăm nhìn.

Will đứng đó tay cầm kiếm, chuôi kiếm dính vệt đen. Mũ của anh đã bay đâu mất, mái tóc đen dày rồi bời dính cả lá cây và lá cỏ. Jem đứng cạnh, với viên đá phù thủy tỏa ánh sáng rực rỡ qua kẽ tay. Trong lúc Tessa quan sát, Will lại chém, gần như chặt người máy thành hai nửa. Nó nằm rúm ró trên mặt đất bùn lầy. Bên trong cơ thể nó là một đồng hồ lớn xấu xí, kinh dị của đủ thứ ống và dây nhợ lằng nhằng trông như lòng phèo.

Jem ngược lên. Ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt Tessa. Mắt anh mang màu bàng bạc như gương. Will, dù đã cứu Tessa, có vẻ chẳng hề để ý đến sự hiện diện của cô; anh co cẳng đá mạnh vào tạo vật kim loại kia. Âm thanh nghe thật inh tai.

“Nói xem nào,” anh nghiêng răng nói. “Mi làm gì ở đây? Sao mi đuổi theo bọn ta?”

Cái miệng là một đường như bị dao cạo xé liền mở ra. Giọng nó nghe ù ù và ken két như máy móc bị trục trặc. *“Ta...gửi... lời... cảnh cáo ...từ Ông Chủ.”*

“Cảnh cáo ai? Cái gia đình sống trong trang viên đó sao? Nói!” Will như định sắp đá sinh vật đó thêm phát nữa; Jem đặt tay lên vai anh.

“Nó không biết đâu đâu, Will,” anh khẽ nói. “Và nó nói có thông điệp. Để nó chuyển lời hết đi.”

“Lời cảnh báo... cho mi. Will Herondale... và cho toàn thể Nephilim...” Giọng đứt quãng của sinh vật rống lên, “Ông Chủ nói... bọn mi phải ngưng điều tra. Quá khứ... là quá khứ. Hãy để chuyện của Mortmain ngủ yên, hoặc gia đình mi sẽ phải hứng chịu hậu quả. Đừng nghĩ tới chuyện tiếp cận hay cảnh báo họ. Nếu mi dám, gia đình mi sẽ chết.”

Jem đang nhìn Will; mặt mày Will vẫn xám ngoét như tro, nhưng má đỏ bừng vì thịnh nộ. “Sao Mortmain mang gia đình ta tới đây? Ông ta đe dọa họ? Ông ta đã làm gì?”

Sinh vật kêu ù ù và lạch xạch, rồi nhắc lại. *“Ta... gửi... lời ...cảnh... cáo... từ...”*

Will gầm gừ như thú và chém xuống. Tessa nhớ tới Jessamine lúc ở công viên Hyde đã chém nát bảy con yêu kia bằng cây dù xinh xắn. Nhưng xác người máy này có dung từ nát bảy vẫn là nhẹ; Jem vội ôm ghì lấy Will và lôi ra mới dừng anh lại được.

“Will,” Jem nói. “Will, đủ rồi.” Anh ngược lên và hai người còn lại nhìn theo. Ở đằng xa, phía bên kia trảng cây, họ thấy những bóng hình đang di chuyển, những người máy khác giống con này. “Chúng ta phải đi,” Jem nói. “Nếu chúng ta muốn lôi chúng tránh xa gia đình bò, chúng ta phải đi.”

Will lưỡng lự.

“Will, bò biết mình không thể tiếp cận họ,” Jem buồn bã nói. “Luật yêu cầu như vậy. Nếu chúng ta mang theo nguy hiểm tới cho họ, Clave cũng chẳng buồn động chân động tay giúp họ. Họ không còn là Thợ Săn Bóng Tối nữa, Will.”

Will từ từ buông tay. Anh đứng đó, với một tay của Jem vẫn ôm ghì vai anh, nhìn đồng phế liệu dưới chân. Chát lỏng đen sì nhỏ xuống từ thanh kiếm cầm hờ hững trong tay, và nhuộm đen thảm cỏ bên dưới.

Tessa thở dài. Tới lúc này cô mới nhận ra mình đã nín thở nãy giờ. Hẳn Will đã nghe thấy vì anh ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt ấy mang theo một nỗi niềm khiến cô phải quay đi. Nỗi đau đón quá trần trụi ấy không điều cô nên thấy.

Cuối cùng họ lẳng lặng chôn đồng phế liệu dưới lớp đất mềm để che dấu vết. Tessa cũng cố giúp nhưng không được nhiều nhận vì cái váy khiến cô khó lòng xoay trở. Cuối cùng tay cô đen sì đất bẩn và bùn như tay Will và Jem.

Không ai nói năng gì; họ làm việc trong bầu không khí im phăng phắc quái dị. Xong việc, Will dẫn đường rời khỏi trảng cây, dưới ánh sáng đèn phủ thủy của Jem. Họ rời rừng ra gần đường cái, nơi người xà ích nhà Starkweather đang đợi. Gottshall vẫn đang gà gât trên ghế xà ích như thể họ rời xe chưa được bao lâu.

Nếu vẻ ngoài của họ - bẩn thỉu, bê tha, tóc bám đầy lá – khiến ông không khỏi ngạc nhiên, ông ta cũng không biểu lộ, và cũng chẳng thèm hỏi xem họ điều tra ra chuyện gì hữu ích không. Ông ta lầm bầm chào và

đội họ lên xe rồi tặc tặc lười ra hiệu cho ngựa quay đầu và bắt đầu cuộc hành chinh dài trở về York.

Rèm trong xe được kéo sang bên; bầu trời nặng nề với những đám mây đen, sầm sập nơi chân trời. “Trời sắp mưa,” Jem nói và vuốt những ngọn tóc bạc ướt mồ hôi khỏi mắt.

Will không nói gì. Anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Mắt anh có màu biển Bắc* vào ban đêm.

() Biển Bắc là một vùng biển nằm phía bắc Đại Tây Dương, giáp Na Uy và Đan Mạch ở phía đông; Scotland và Anh ở phía tây; Đức, Hà Lan, Bỉ và Pháp ở phía nam.*

“Cecily,” Tessa dịu dàng hơn rất nhiều so với cách nói chuyện của cô và Will dạo này. Anh trông khổ sở quá – trông trông trải và hoang phế như những vùng truông họ đã đi qua “Em gái anh... rất giống anh.”

Wil vẫn im lặng. Tessa, ngồi Jem trên băng ghế cứng, hơi rùng mình. Váy cô vốn đã ẩm hơi ẩm đất rừng và đám cây ướt, còn trong xe thì lạnh. Jem cúi xuống cầm lên một tấm chăn hơi sồn, và quàng qua hai người họ Tessa cảm nhận được hơi ấm từ Jem như thể anh đang phát sốt, và cô phải cố gắng lắm mới không nhích tới gần hơn để được sưởi ấm.

“Anh lạnh không, Will?” Cô hỏi nhưng anh chỉ lắc đầu, mắt vẫn nhìn xa xăm về cảnh sắc đồng quê họ đi qua. Cô nhìn Jem cầu cứu.

Jem nói, rõ ràng và thẳng thắn. “Will,” anh nói. “Tôi tưởng... tôi tưởng em gái tôi đã chết.”

Will thôi nhìn ra cửa sổ và nhìn cả hai. Khi anh mỉm cười, nụ cười thật kinh khủng. “Tôi nói một người chị em của tôi đã chết.”

Và anh chỉ nói có vậy. Suốt đoạn đường còn lại về thành phố York, cả ba đều không nói không rằng.

Sau một đêm ít ngủ, Tessa ngủ gật ngủ gà cả chục giấc trước khi tới được ga York. Trong màn sương mù, cô xuống xe và đi theo những người khác tới ga đón tàu đi Luân Đôn; họ tới trễ nên suýt không bắt kịp chuyến, và Jem phải giữ cửa cho cô và Will khi cả hai nhảy vội lên những bậc để vào toa. Sau này Tessa chỉ nhớ về mặt Jem khi anh đầu không đội mũ mào, đứng réo gọi cả hai, và cô nhớ đã nhìn ra ngoài cửa sổ của đoàn tàu chuyển bánh, thấy Gottshall đứng ở sân ga nhìn theo với đôi mắt đen lo lắng, mũ kéo xuống thấp. Mọi điều khác đều mờ nhạt.

Lần này khi tàu xình xịch đi qua vùng đồng quê càng lúc càng tối bóng mây, họ không trò chuyện, mà chỉ im lặng. Tessa thì cầm lên lòng bàn tay, dựa đầu vào kính cửa. Những ngọn đồi xanh cùng những thị trấn và các ngôi làng nhỏ lướt ngang qua cửa sổ, mỗi địa phương đều có một ga xép, tên bằng chữ vàng nổi bật trên nền đỏ. Những ngọn tháp nhà thờ nhô lên nơi đằng xa; những thành phố xuất hiện rồi biến mất, và Tessa ý thức được Jem đang thì thầm với Will, bằng tiếng Latinh, hình như là – “*Me specta, me specta**,” nhưng Will không đáp. Sau đó cô thấy Jem rời toa, và cô nhìn Will qua khoảng không gian tù mù giữa họ. Mặt trời bắt đầu lặn, và nó tô thêm sắc hồng ửng lên da anh, che đi nét thất thần trong đôi mắt kia.

(*) *Nhìn tôi, nhìn tôi đi*

“Will,” cô ngái ngủ khẽ gọi. “Tối qua...” *Anh đối xử tốt với em*, cô định nói. *Cám ơn anh*.

Cái lườm của anh như đâm xuyên qua cô. “Không có tối qua nào hết,” anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nghe tới đó, cô ngồi thẳng, gần như tỉnh hẳn. “Ồ, thật sao? Vậy là chiều nhảy cóc sang sáng luôn được hả? Là không ai để ý. Em nên nghĩ đó là một điều màu nhiệm, một ngày không có đêm...”

“Đừng khiêu khích anh, Tessa.” Tay Will nắm chặt lấy đầu gối, móng tay cào bần bấu chặt lấy vải quần.

“Em gái anh còn sống.” cô nói, biết thừa mình đang khiêu khích anh. “Anh không vui sao?”

Anh tái mặt. “*Tessa...*” anh mở miệng và nhào đến như định làm gì đó cô không rõ – đâm tan cửa sổ, lay vai cô, hoặc ôm cô như thể không bao giờ buông ra. Không phải ở bên anh luôn khiến cô bối rối sao? Rồi cửa toa mở và Jem bước vào, cầm theo một cái khăn ướt.

Anh nhìn từ Will sang Tessa rồi nhướng đôi lông mày bạc. “Kỳ diệu chưa,” anh nói. “Em cạy được miệng cậu ấy kìa.”

“Chỉ để mắng em thôi,” Tessa nói. “Chẳng phải kỳ diệu bình diệu gì đâu.”

Will lại nhìn ra cửa sổ, mặc kệ hai người còn lại trò chuyện.

“Thế là tốt lắm rồi,” Jem nói và ngồi xuống bên cô. “Đây. Đưa tay cho anh.”

Ngạc nhiên, Tessa chìa tay ra cho Jem – và giật nảy mình. Tay cô cáu bần, móng sứt mẻ và cáu bần vì cô cào đất Yorkshire. Trên mấu tay cô còn có vết xước chảy máu, dù cô không hề hay biết gì.

Đây không phải bàn tay của một quý cô. Cô nghĩ tới bộ móng hồng hào và sạch sẽ của Jessamine. “Jessie hẳn sẽ hoảng lắm,” cô làu bàu. “Cô ấy sẽ bảo em có bàn tay người giúp việc.”

“Và vì Chúa, nghề đó có gì không cao quý chứ?” Jem nói trong lúc nhẹ nhàng lau đất khỏi những vết xước. “Anh thấy em đuổi theo bọn anh và người máy đó. Nếu Jessamine không biết người ngọm dính máu và đất là vinh quang, con bé sẽ chẳng bao giờ biết được.”

Khăn ẩm khiến tay cô dễ chịu. Cô ngược nhìn Jem đang chuyên chú với công việc của mình, lông mi bàng bạc rủ xuống. “Cám ơn anh,” cô nói. “Em chẳng giúp được gì, và có lẽ còn cản chân các anh, nhưng em vẫn muốn cám ơn anh.”

Anh mỉm cười đúng lúc mặt trời ló rạng sau những đám mây. “Không phải bọn anh huấn luyện em vì lẽ đó sao?”

Cô hạ giọng. “Anh nghĩ tiếp theo đây sẽ có chuyện gì? Vì sao gia đình Will lại sống ở nhà cũ của Mortmain?”

Jem liếc nhìn Will vẫn đau đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Họ đã vào địa phận Luân Đôn, và những tòa nhà xám xịt bắt đầu mọc lên hai bên đường ray. Ánh mắt Jem và Will mệt mỏi, chất chứa yêu thương, ánh mắt mà người trong một nhà sẽ dành cho nhau, và Tessa nhận ra rằng dù cô có lần tưởng tượng họ là anh em, nhưng cô luôn nghĩ Will là anh, là người đứng ra chăm lo bao bọc cho người em Jem; có điều thực tế lại phức tạp hơn tưởng tượng nhiều. “Anh chịu,” anh nói, “nhưng anh nghĩ Mortmain đang chơi một trò dài hơi. Không hiểu sao ông ta biết rõ cuộc điều tra của chúng ta sẽ dẫn tới đâu và ông ta sắp xếp chuyện này – cuộc gặp gỡ - khiến chúng ta bối rối quay cuồng. Ông ta muốn nhắc chúng ta nhớ ai là người nắm quyền.”

Tessa rùng mình. “Em không biết ông ta muốn gì từ em, Jem ạ,” cô khẽ nói. “Khi ông ta nói rằng ông ta tạo ra em, em có cảm giác ông ta ám chỉ rằng nếu muốn, ông ta có thể xóa sổ em dễ như trở bàn tay.”

Cánh tay ấm áp của Jem chạm vào cô. “Không ai có thể xóa sổ em hết,” anh vẫn nói dịu dàng như cũ. “Và Mortmain đánh giá thấp em. Anh

thấy em dùng cành cây để chống cự người máy kia thế nào...”

“Nhưng không đủ. Nếu không nhờ thiên sứ của em...” Tessa chạm vào mặt dây chuyền. “Người máy chạm vào nó và rút lại. Đó là bí ẩn em không hiểu nổi. Trước đây nó từng bảo vệ em, và lần này cũng vậy, nhưng những lúc khác nó lại ngủ yên. Nó cũng bí ẩn hết như quyền năng của em.”

“Và may mắn là, em không cần phải Biến Hình thành Starkweather, Ông ta khá vui vẻ đưa chúng ta hồ sơ về vợ chồng Shade.”

“Tạ ơn thánh thần,” Tessa nói. “Em không ngờ đâu nhé. Ông ta có vẻ là người cay độc, khó chịu. Nhưng nếu cần...” Cô rút một thứ khỏi túi và giơ lên. Nó lấp lánh trong toa tàu tù mù. “Một chiếc cúc áo,” cô tự hào. “Nó rơi khỏi tay áo ông ta sáng nay, thế là em nhặt luôn.”

Jem mỉm cười. “Rất thông minh, Tessa. Tụi anh rất vui khi có em theo cùng.”

Anh ngừng lại và ho hắng, Tessa hoảng hốt nhìn anh và kể cả Will cũng hồi tỉnh khỏi trạng thái im như thóc, nheo mắt quan sát Jem. Jem lại ho, tay áp lên miệng, nhưng khi anh bỏ ra, trên đó không có máu. Tessa thấy vai Will buông lỏng.

“Chỉ là trong cổ họng anh có đất thôi,” Jem trấn an. Anh trông không ốm mà chỉ mệt, nhưng có điều vẻ kiệt sức lại làm nét đẹp mong manh của anh thêm đẹp. Vẻ đẹp của anh không rực rỡ như Will hùng hực sức sống, mà tự nó chứa đựng một sự hoàn hảo không thể diễn tả bằng lời, như vẻ đẹp của tuyết rơi giữa nền trời xám bạc.

“À nhẫn của anh!” Cô đột ngột kêu lên khi nhớ ra vẫn đeo nó. Cô nhét chiếc cúc vào túi, rồi tháo chiếc nhẫn CarStairs trên tay. “Lúc trước em đã định trả anh rồi,” cô nói và đặt nó vào lòng bàn tay anh. “Em quên mất...”

Anh nắm tay cô. Dù cô nghĩ anh như tuyết rơi dưới bầu trời xám, tay anh lại rất ấm áp. “Không sao,” anh khẽ nói. “Anh thích thấy em đeo nó.”

Má Tessa đỏ bừng. Trước khi cô kịp trả lời, tiếng tàu hú vang lên. Có vài tiếng la rằng họ đã vào ga Kings Cross. Tàu chạy chậm dần khi sân ga xuất hiện trước tầm mắt họ. Những âm thanh náo động trong nhà ga vang lên nhức tai nhức óc, cùng với tiếng phanh tàu. Jem nói gì đó,

nhưng bị sự ồn ào át mất; hình như anh vừa dặn dò gì, nhưng Will đã đứng dậy mở chốt cửa toa. Anh mở cửa và nhảy xuống sân. Tessa nghĩ nếu không phải Thợ Săn Bóng Tối, hẳn anh đã ngã một cú đau đینگ, nhưng vì là Nephilim, anh tiếp đất nhẹ nhàng và bắt đầu chạy lách qua đám cửu vạn, hành khách cùng đám khách du lịch từ miền bắc tới nhân dịp cuối tuần với đủ thứ hòm xiềng linh kinh và dắt theo đám chó săn, mấy cậu bé bán báo, lũ móc túi, người bán hàng rong và đủ loại người khác di chuyển trong nhà ga rộng lớn.

Jem đứng lên, tay đưa ra cửa – nhưng anh quay lại nhìn Tessa, và cô thấy vẻ khó xử trên gương mặt Jem, vẻ mặt cho biết anh nhận ra nếu đuổi theo Will, cô sẽ không theo kịp được. Nhìn cô thêm một lúc lâu nữa, anh chốt cửa lại và ngồi xuống đối diện cô khi tàu dừng lại.

“Nhưng Will...” cô mở lời.

“Cậu ấy sẽ ổn,” Jem thuyết phục. “Em biết cậu ấy thế nào rồi mà. Có nhiều lúc cậu ấy muốn ở một mình. Và anh không nghĩ cậu ấy muốn kể lại chuyện hôm nay cho Charlotte và những người khác.” Thấy cô vẫn chăm chăm nhìn mình, Jem dịu dàng nhắc lại, “Will có thể tự chăm sóc mình mà, Tessa.”

Cô nghĩ tới vẻ ảm đạm trong mắt Will lúc nói chuyện với cô, trông trải hơn những vùng truông của Yorkshire họ bỏ lại phía sau. Cô ước Jem nói đúng.

CHƯƠNG 7: LỜI NGUYỄN

*Lời nguyện của đứa trẻ mồ côi
Lôi tuột kẻ cao cao tại thượng
Vây mà nó chẳng thấm vào đâu
So với lời nguyện của kẻ sắp chết
Bảy ngày đêm, tôi chịu lời nguyện ấy
Ấy nhưng tôi nào đâu chết được*

- Samuel Taylor Coleridge, *The Rime of the Ancient Mariner*

Magnus nghe thấy tiếng cửa chính mở rồi tiếp đó là những tiếng nói oang oang, và ngay lập tức nghĩ Will đến. Anh bỗng thấy vui. Gấp mép cuốn sách đang đọc – *Cuộc đối thoại của thần linh* của Lucian (Camille hẳn sẽ nổi sùng nếu biết anh làm thế này), Magnus bỗng nghĩ góc Thợ

Săn Bóng Tối ấy dạo này rất giống một người bà con khó ưa của mình, một người anh biết rõ thói trái khoáy của người ta nhưng không cải biến nổi. Một người mà anh có thể nhận ra tiếng giày của người đó từ ngoài hành lang. Một người sẵn lòng đôi co với tay gác cửa được lệnh không cho ai biết anh đang ở nhà.

Cửa phòng khách mở, và Will đứng ở ngưỡng cửa, nửa hả hê nửa khổ sở - quả là một sự kết hợp lạ lùng. “Tôi biết anh ở đây mà,” anh tuyên bố khi thấy Magnus ngồi rung đùi trên sofa. “Này, anh bảo cái... cái con dơi cụ này ngừng bay là là trên vai tôi được chưa?” Anh chỉ Archer, người kí sinh của Camille và người gác cửa tạm thời của Magnus, lúc này quả thật đang đồng đưa bên cạnh Will. Mặt hấn tỏ vẻ không đồng tình, nhưng đằng nào thì mặt hấn trước sau gì cũng chỉ có độc cái biểu cảm ấy. “Bảo hấn rằng anh muốn gặp tôi đi.”

Magnus đặt cuốn sách xuống cái bàn bên cạnh. “Nhưng có lẽ tôi không muốn gặp cậu,” anh vặc lại. “Tôi đã bảo Archer không cho ai vào, chứ không phải không cho ai vào trừ cậu.”

“Cậu ta đe dọa tôi,” Archer nói bằng cái giọng the thé không được giống người lắm. “Tôi sẽ mách cô chủ.”

“Xin mời,” Will miêng thì nói nhưng đôi mắt xanh thăm ngáp lo âu vẫn chăm chú nhìn Magnus. “Đi mà. Tôi *phải* nói chuyện với anh.”

Thắng phải gió, Magnus nghĩ. Sau một ngày kiệt sức để xóa phép chặn kí ức của một thành viên nhà Penhallow, anh thật chỉ muốn nghỉ ngơi. Anh đã ngừng lắng nghe tiếng bước chân Camille ngoài hành lang, hoặc đợi nàng gửi thư tới, nhưng anh vẫn thích căn phòng này nhất – căn phòng duy nhất có dấu ấn cá nhân của anh dường như vẫn vương nơi giấy dán tường hình hoa hồng gai, mùi nước hoa nhàn nhạt tỏa ra từ rèm cửa. Anh đang tưởng mình sẽ được dành một tối ở đây bên một cốc rượu, một cuốn sách, và thật sự được ở một mình.

Thế mà giờ Will Herondale xuất hiện, mang vẻ mặt đau đớn và tuyệt vọng, cầu xin Magnus giúp đỡ. Chắc anh phải sửa cái tật hay mềm lòng giúp đỡ những kẻ đang trong cơn cùng đường tuyệt vọng đáng nguyên rủa này đi thôi, Magnus nghĩ. Cái đó, cùng điểm yếu dễ mềm lòng trước những đôi mắt xanh lam.

“Thôi được,” anh nói kèm theo một tiếng thở dài như thể sắp phải nhảy vào hồ lửa. “Cậu có thể ở lại và nói chuyện với tôi. Nhưng tôi báo trước này, tôi không định gọi quỷ đâu. Không phải trước bữa khuya. Trừ khi cậu có bằng chứng chắc chắn...”

“Không.” Will sung sướng bước vào phòng, đóng sầm cửa vào mặt Archer. Anh xoay khóa cửa, rồi đi thẳng tới bên lò sưởi. Trời bên ngoài *quả* là buốt giá. Nhìn khoảng hở của rèm cửa sổ, Magnus thấy trời chiều chạng vạng đang dần tối, đám lá cây xào xạc bay trên vỉa hè trong một cơn gió có vẻ mạnh. Will tháo găng, đặt lên bệ lò sưởi, và hơ tay trước ống lửa. “Tôi không định nhờ anh gọi quỷ...”

“Thế à.” Magnus gác chân lên cái bàn nhỏ bằng gỗ hồng sắc kê trước sofa, một hành động hẳn sẽ chọc tức Camille nếu nàng ở đây. “Chắc là tin tốt đây...”

“Tôi muốn anh dịch chuyển tôi. Tới Xứ Quỷ.”

Magnus sặc. “Cậu muốn tôi làm gì?”

Will ngồi ngược sáng với ngọn lửa đang lách tách cháy, “Tôi muốn anh tạo một Cổng Dịch Chuyển tới Xứ Quỷ cho tôi qua. Anh có thể đúng không?”

“Đó là ma thuật,” Magnus nói. “Đúng là nó không phải thuật gọi hồn, nhưng cũng trái...”

“Sẽ chẳng ai biết đâu.”

“Thật hả?” Giọng Magnus chua lè. “Tin tức có chân đây cậu ạ. Và nếu Clave biết tôi dịch chuyển một Nephilin, một thành viên giàu triển vọng nhất của họ, đi để cho lũ quỷ của một không gian khác xé xác...”

“Clave không coi tôi là thành viên giàu triển vọng.” Giọng Will lạnh tanh. “Tôi không là gì và cũng sẽ chẳng là gì, nếu anh không chịu giúp tôi.”

“Tôi bắt đầu băn khoăn có phải cậu được cử tới để trêu ngươi tôi không, Will Herondale ạ”

Will cười cụt lủn. “Chúa cử tôi đến chẳng?”

“Clave. Những kẻ tự coi mình là Chúa. Có lẽ họ muốn thử xem tôi có sẵn lòng phạm Luật không ấy mà.”

Will quay phắt lại nhìn anh. “Tôi đang nói rất thật,” anh nói. “Tôi không trêu đùa anh. Tôi không thể mãi chơi trò gọi đủ loại quỷ trời ơi đất

hồi lên, không tìm ra được đúng con, tiếp tục hy vọng rồi lại thất vọng. Ngày mỗi ngày càng thêm u ám, và tôi sẽ mất cô ấy vĩnh viễn nếu anh...”

“Mất cô ấy?” Đầu óc Magnus tóm ngay từ đó; anh ngồi thẳng, nheo mắt. “Chuyện này là vì Tessa. Tôi biết ngay mà.”

Will đỏ mặt, nhờ thế mà gương mặt bớt xanh xao. “Không chỉ vì cô ấy”

“Nhưng cậu yêu cô ấy.”

Will chăm chú nhìn anh. “Tất nhiên rồi,” cuối cùng Will nói. “Tôi cứ tưởng tôi sẽ không bao giờ yêu ai, nhưng tôi đã yêu cô ấy.”

“Chẳng nhẽ cậu mắc lời nguyên không còn biết yêu? Vì đó là lời nguyên vớ vẩn nhất tôi từng nghe. Jem là *parabatai* của cậu. Tôi đã thấy lúc cậu ở bên cậu ta. Cậu quý cậu ấy, đúng không?”

“Jem là tội lỗi lớn của tôi,” Will bảo. “Đừng nói với tôi về Jem.”

“Đừng nói với cậu về Jem, đừng nói với cậu về Tessa. Cậu muốn tôi mở Cổng Dịch Chuyển đưa cậu tới Xứ Quỷ, vậy mà cậu không chịu tiết lộ lý do sao? Tôi không làm đâu, Will.” Magnus khoanh tay trước ngực.

Will đặt tay lên bệ lò sưởi. Anh ngồi rất yên, ngọn lửa tỏa chiếu đường nét con người anh – một thân hình đẹp, đôi bàn tay thon dài. “Hôm nay tôi thấy người nhà mình,” anh nói rồi vội sửa lại. “Em gái tôi, Tôi thấy em gái tôi. Cecily. Tôi biết họ còn sống, nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ còn được thấy họ. Họ không được ở gần tôi.”

“Vì sao?” Magnus nói sao cho dịu dàng; anh cảm giác mình sắp đạt được một cái gì đó, sắp khám phá ra một bí mật gì đó của chàng trai kì lạ này, luôn làm người khác phát điên nhưng lại tổn thương sâu sắc. “Họ đã làm gì mà phải chịu điều kinh khủng ấy?”

“Họ đã làm gì sao?” Will lên giọng. “Họ đã làm gì sao? Chẳng làm gì cả. Đó là tôi. Tôi là độc dược. Tôi sẽ đầu độc họ. Đầu độc mọi người yêu quý tôi ”

“Will...”

“Tôi đã nói dối anh,” Will nói và đột nhiên thôi nhìn ngọn lửa.

“Ngạc nhiên đây,” Magnus lầm bầm, nhưng Will đã chìm vào dòng kí ức, có lẽ đang nhớ lại những kí ức đẹp nhất. Will bắt đầu đi đi lại lại, thế là đôi giày dính đầy bùn sinh đập lên tấm thảm Ba tư đẹp đẽ của Camille.

“Tôi chưa từng kể cho anh nghe những chuyện này. Hôm ấy, tôi ở trong thư viện nhà bố mẹ mình tại Wales. Ngày ấy trời mưa, còn tôi vì buồn chán nên lục lọi đồ đồ cũ của bố. Ông ấy giữ lại một vài kỉ vật từ hồi còn là Thợ Săn Bóng Tối, những thứ ông ấy không muốn vứt bỏ, có lẽ vì nó chứa nhiều kỉ niệm. Một thanh Stele cũ, có điều hồi đó tôi không biết nó là gì, cùng một cái hộp nhỏ khảm trong ngăn kéo giả tại bàn làm việc. Tôi đoán ông ấy nghĩ vậy sẽ né được mấy trò lục lọi của chị em chúng tôi, nhưng không gì là đủ để ngăn lũ trẻ tò mò tọc mạch. Tất nhiên điều đầu tiên tôi làm sau khi tìm thấy cái hộp là mở ra. Một đám sương ủa ra, ngay lập tức thành hình một con quỷ còn sống. Ngay giây phút nhìn thấy sinh vật đó, tôi bắt đầu gào thét. Tôi mới mười hai mà. Tôi chưa từng thấy gì tương tự thế. To lớn khủng khiếp, nguy hiểm chết người, răng lĩa chia còn đuôi toàn gai – còn tôi chẳng có gì. Không vũ khí. Khi nó gằm lên, tôi ngã ra thảm. Thứ đó lượn lờ trên tôi và rít lên. Rồi chị tôi* xông vào.”

() Trong tiếng Anh, sister có thể chỉ chị hoặc em gái. Chính vì cách nói này dẫn đến sự hiểu nhầm của cả Jem lẫn Magnus.*

“Cecily à?”

“Ella. Chị ấy cầm một thứ sáng lóa trong tay. Tôi của bây giờ biết đó là gì – dao thiên thần. Hồi đó thì tôi chịu. Tôi hét bảo chị chạy đi, nhưng chị một mực chắn giữa sinh vật đó và tôi. Chị ấy không may may khiếp sợ. Chị chưa từng biết sợ. Chị không hề sợ khi trèo lên cái cây cao nhất, cưỡi lên con ngựa bất kham nhất – và lúc ở trong thư viện đó, chị cũng không hề sợ. Chị bảo thứ đó cắt đi. Nó bay về về ở đó như một con côn trùng to tướng, xấu xí. Chị bảo, ‘Ta trục xuất ngươi’. Và nó bật cười.”

Chắc nó phải cười rồi. Trong lòng Magnus dâng lên một cảm giác kì lạ vừa thương tiếc vừa thích cô gái đó, một cô gái lớn lên trong thế giới không biết gì về yêu ma quỷ quái, cách triệu hồi và trục xuất chúng, nhưng vẫn một mực đứng nguyên đó.

“Nó cười và quật đuôi, đánh ngã chị. Sau đó, nó nhìn tôi chăm chăm. Mắt nó đỏ sọc không chút lòng trắng nào. Nó nói, ‘ Ta muốn tiêu diệt cha mi, nhưng vì ông ta không có ở đây, ta giết mi cũng được.’ Tôi sợ quá cứ trợn mắt trân trối nhìn. Ella bò trên thảm, với lấy con dao thiên thần vừa đánh rơi. ‘Ta nguyện rửa mi,’ nó nói. ‘Tất cả những người mi

yêu thương sẽ chết. Tình yêu của họ sẽ là thứ giết chết họ. Cái chết có thể tới ngay tức khắc, hoặc sau nhiều năm trời, nhưng bất kì ai yêu thương mi đầu sẽ chết, trừ khi mi tránh xa họ mãi mãi. Và ta sẽ bắt đầu với nó.” Con quỷ gầm ghè với Ella rồi biến mất.”

Magnus không nén nổi tò mò. “Và cô bé chết ngay tắp lự?”

“Không.” Will vẫn đi đi lại lại. Anh cởi áo khoác, vắt lên ghế. Mái tóc xoắn dài bắt đầu xoắn lại do hơi nóng bốc ra từ người anh cùng với hơi nóng bốc ra từ ngọn lửa; tóc bết vào cổ anh. “Chị ấy không sao hết. Chị ôm tôi vào lòng. Chị dỗ dành tôi. Chị bảo mấy lời của con quỷ chẳng có nghĩa lí gì hết. Chị thừa nhận đã đọc một vài cuốn sách cấm trong thư viện, và chính vì thế chị biết dao thiên thần là gì và phải dùng thế nào, còn cái thứ tôi vừa mở ra là Pyxis, dù chị ấy không nghĩ nổi lí do bố giữ thứ đó. Chị bắt tôi hứa không được chạm vào đồ của bố khi không có chị ở bên, rồi chị đưa tôi về giường, ngồi đọc truyện cho tôi ngủ. Tôi sợ tới mệt là đi. Hình như là vậy. Tôi nhớ có nghe mẹ thì thào bảo mẹ rằng hai chị em đã ra ngoài chơi, rồi tôi bị nhiễm lạnh, nhưng chỉ cảm vặt thôi. Đến lúc đó tôi bắt đầu thấy vui vì sự kiện vừa rồi, còn con quỷ dường như chỉ còn là một kí ức hay ho. Tôi nhớ lúc ấy tôi định bụng sẽ kể cho Cecily nghe – tất nhiên không thừa nhận rằng Ella đã kéo tôi trong lúc tôi gào thét như một đứa trẻ. “*Hỏi đó* cậu là một đứa trẻ, “Magnus nhận xét.

“Tôi cũng khá lớn rồi mà,” Will nói. “Lớn đủ biết sáng ra mẹ buồn bã đánh thức tôi dậy có nghĩa ra sao. Mẹ đã vào phòng Ella và thấy Ella chết trên giường. Họ cố đuổi tôi ra ngoài cho bằng được, nhưng tôi đã thấy điều cần thấy. Chị bị phù thũng, da xanh đen như có gì bị thổi từ bên trong. Chị trông không còn giống chị tôi nữa. Chị ấy không còn giống người nữa.

“Tôi biết chuyện gì đã tới, còn họ thì không. ‘*Tất cả những người mi yêu thương sẽ chết. Và ta sẽ bắt đầu với nó.*’ Chị chết do lời nguyền lên tôi. Lúc đó tôi mới biết mình phải rời xa họ - rời xa gia đình mình – trước khi tôi mang tai họa tương tự đến với họ. Đêm đó tôi rời nhà, lên đường tới Luân Đôn.”

Magnus mở miệng, rồi ngậm lại. Lần này anh không biết phải nói sao.

“Giờ anh biết tất cả rồi đấy,” Will nói. “Lời nguyện của tôi không phải chuyện vớ vẩn. Tôi đã thấy nó có tác dụng. Và từ ngày đó tôi cố làm sao để chuyện với Ella sẽ không xảy tới với bất kỳ ai trong đời tôi. Anh tưởng tượng nổi không? Nổi không?” Anh vuốt mái tóc đen, để những lọn tóc đen rối xòa xuống mắt. “Không bao giờ được để ai thân thiết với mình. Phải khiến những người yêu quý mình ghét mình. Tôi đẩy gia đình mình xa mình, và mong họ sẽ quên tôi. Mỗi ngày tôi đều phải cay độc với những người tôi chọn sống cùng, để họ không có mấy cảm tình với tôi.”

“Tessa...” Đầu óc Magnus đột nhiên ngập tràn hình ảnh cô bé có đôi mắt xám nghiêm nghị đã nhìn Wil như thể anh chàng là vàng mặt trời mới mọc nơi chân trời. “Cậu nghĩ cô ấy không yêu cậu?”

“Ừ. Với cô ấy, tôi là một thằng khốn nạn.” Giọng Will rầu rầu, buồn thảm và tự hận. “Tôi nghĩ lúc cô ấy suýt – lúc tôi tưởng cô ấy sẽ chết, và tôi đã cho cô ấy thấy – tôi đã để cô ấy hiểu cảm xúc của tôi. Tôi nghĩ sau đó cô ấy muốn đáp lại tôi. Nhưng tôi đã nhấn tâm phá nát thứ tình cảm đó. Chắc giờ cô ấy ghét tôi lắm.”

“Còn Jem,” Magnus hỏi mà trong lòng lại sợ được nghe đáp án, sợ biết nó.

“Jem chẳng nào cũng chết,” Will ghen ngào nói. “Tôi chỉ cho phép mình được thân thiết với riêng mình cậu ấy. Tôi tự nhủ nếu cậu ấy chết, đó không phải lỗi của tôi. Chẳng nào cậu ấy cũng chết, và chết đau đớn. Cái chết của Ella ít ra cũng chóng vánh. Có lẽ nhờ tôi cậu ấy sẽ được một cái chết yên bình.” Cậu ngược lên, đôi mắt chất chứa đau đớn nhìn thẳng đôi mắt ngập tràn sự trách móc của Magnus. “Không ai có thể sống mà chẳng có lấy một người thân,” anh thì thầm. “Jem là tất cả của tôi.”

“Đáng ra cậu nên nói cho cậu ấy biết,” Magnus nói. “Cậu ấy phải được biết nguy hiểm đó khi chấp nhận làm parabatai của cậu.”

“Tôi không thể chất thêm gánh nặng đó lên cậu ấy! Nếu tôi bắt cậu ấy sẽ giữ bí mật, cậu ấy sẽ rất đau lòng – và những tổn thương tôi gây ra cho người khác sẽ khiến cậu ấy đau lòng thêm. Còn nếu tôi nói với Charlotte, Henry và những người khác rằng lối cư xử của tôi là giả hiệu – rằng mọi điều cay độc tôi nói với họ đều là dối trá, rằng tôi đi lang

thang trong đêm chỉ để lừa họ tưởng rằng tôi uống rượu và ăn chơi trụy lạc dù thực tế tôi không hề ham muốn những thứ đó, vậy tôi sẽ không thể khiến họ phải tránh xa mình.”

“Thế nhưng cậu không nói với ai về lời nguyện? Không ai trừ tôi, từ hồi cậu mười hai tuổi?”

“Tôi không thể,” Will nói. “Sao tôi có thể chắc rằng họ sẽ không gắn bó với tôi khi đã biết sự thật? Mottj cậu chuyện như thế có thể gọi sự thương hại, thương hại có thể khiến người ta gắn kết với nhau, và rồi...”

Magnus nhướn mày. “Cậu không quan tâm tới tôi?”

“Rằng anh có thể *yêu* tôi không ấy hả?” Will có vẻ hoảng thật. “Không, chẳng phải anh Nephilim sao? Và hơn nữa, có vẻ pháp sư các anh có cách để ngăn những tình cảm không mong muốn. Còn những người như Charlotte, như Henry, nếu họ biết con người tôi trưng ra cho họ thấy đều là đồ giả, nếu họ hiểu rõ lòng tôi... họ sẽ quan tâm tới tôi.”

“Và rồi họ sẽ chết,” Magnus nói.

Charlotte từ từ ngẩng mặt khỏi hai bàn tay. “Và hai đứa hoàn toàn không biết cậu ấy đi đâu?” Chị hỏi lần thứ ba. “Will cứ thế... biến mất sao?”

“Charlotte.” Giọng Jem tỏ ý an ủi. Họ đang ở trong phòng khách được dán giấy dán tường hình hoa và dây leo, Sophie đứng bên lò sưởi, lúi húi cời lò khiến than cháy đượm thêm. Henry ngồi bên bàn, đang mài nghịch một bộ nhạc cụ đồng; Jessamine đang ngồi trên trường kỷ, còn Charlotte ở chiếc ghế bành cạnh lò sưởi. Tessa và Jem nghiêm túc ngồi cạnh nhau trên sofa, và Tessa thấy mình giống một vợ khách tới kì lạ. Cô đã ăn no món bánh kẹp Bridget đưa tới dùng cùng trà, và cảm nhận được hơi ấm của nó dần lan trong bụng. “Chuyện này cũng không bất thường lắm. Chúng ta có bao giờ biết đêm đến là Will ở đâu đâu.”

“Nhưng lần này khác. Cậu ấy thấy gia đình mình, hoặc chí ít cũng thấy em gái mình. Ôi, tội nghiệp Will.” Giọng Charlotte rung lên nỗi lo âu. “Chị đã tưởng có lẽ cuối cùng cậu ấy cùng bắt đầu quên được họ...”

“Không ai quên được gia đình mình,” Jessamine gắt lên. Cô nàng ngồi trên trường kỷ với một giá vẽ tranh màu nước dựng trước mặt; dạo gần đây cô nàng quyết định sẽ chăm chỉ học nữ công gia chánh, bắt đầu vẽ vôi, cắt giấy, ép hoa và chơi đàn spinet trong phòng nhạc, dù Will đã

bảo tiếng hát của Jessie khiến anh liên tưởng tới con Church lúc nó lên con buồn dở hơi.

“Ồ, tất nhiên là không rồi,” Charlotte vội nói, “nhưng có lẽ Will sẽ không thường xuyên chìm trong dòng hồi ức, để nó trở thành gánh nặng đè lên tâm hồn mình.”

“Chị nói như thể chúng ta biết làm gì với một Will không cảm cầu suốt ngày ấy,” Jessamine nói. “Mà chính vì anh ấy không thêm quan tâm tới gia đình mình nên mới bỏ tới đây đó thôi.”

Tessa hít một hơi. “Sao bồ nói vậy? Bồ không biết vì sao anh ấy rời nhà cơ mà. Bồ không thấy nét mặt anh ấy ở trang viên Ravenscar...”

“Trang viên Ravenscar.” Charlotte chăm chú nhìn lò sưởi. “Trong tất cả những nơi chị nghĩ họ sẽ tới...”

“Gớm,” Jessamine nói và bực bội nhìn Tessa. “Ít ra gia đình anh ấy còn sống. Hơn nữa, mình dám cá anh ấy chẳng buồn đâu; mình cá là anh ấy giả bộ thôi. Will đóng kịch thành thần rồi.”

Tessa liếc sang Jem mong anh đỡ lời hộ mình, nhưng anh đang nhìn Charlotte, và ánh mắt anh lạnh như đồng bạc. “Chị nói trong tất cả những nơi chị nghĩ họ sẽ tới là sao? Chị biết gia đình Will đã chuyển nhà à?”

Charlotte giật mình, rồi thở dài. “Jem...”

“Điều này quan trọng đấy, Charlotte.”

Charlotte liếc nhìn cái hộp thiếc đựng loại kẹo chanh chị thích. “Sau khi bố mẹ Will tới đây tìm Will, khi cậu ấy mười hai, và bị cậu ấy đuổi đi... chị đã xin Will ra nói chuyện với họ, chỉ một lúc cũng được, nhưng cậu ấy không chịu. Chị cố nói cho Will hiểu rằng nếu họ đi, có thể cậu ấy không bao giờ gặp lại họ nữa, còn chị lại không thể cho cậu ấy biết tin của họ. Will đã nắm tay chị và nói, ‘Xin chị hãy hứa với em rằng chị sẽ báo cho em biết nếu họ qua đời, Charlotte. Hứa với em đi.’ Chị nhìn xuống, và bàn tay nắm vải váy. “Đó quả là một yêu cầu kì lạ từ một cậu nhóc. Chị... chị phải đồng ý.”

“Vậy nên chị thăm dò chuyện nhà Will?” Jem hỏi.

“Chị thuê Ragnor Fell lo vụ đó,” Charlotte nói. “Trong ba năm đầu tiên. Năm thứ tư anh ấy trở lại và nói rằng nhà Herondale đã chuyển đi. Edmund Herondale – bố Will – vì cờ bạc mà bị siết nhà. Ragnor chỉ có

thể lượm lặt được có vậy. Nhà Herondale phải cuốn gói ra đi. Fell không tìm được tung tích của họ.”

“Chị đã bao giờ kể cho Will nghe chưa?” Tessa nói.

“Chưa.” Charlotte lắc đầu. “Cậu ấy bắt chị hứa sẽ báo nếu họ qua đời, chỉ có vậy. Sao phải khiến cậu ấy thêm đau lòng vì chuyện họ đã mất nhà? Cậu ấy chưa từng nhắc tới họ. Chị đã hy vọng cậu ấy có lẽ sẽ quên được...”

“Cậu ấy chưa từng quên.” Có một áp lực lớn trong lời Jem khiến những ngón tay bòn chòn của Charlotte ngừng lại.

“Đáng ra chị không nên hứa,” Charlotte nói. “Điều đó là vi phạm Luật...”

“Khi Will thực sự muốn gì,” Jem bình thản nói, “khi cậu ấy cảm thấy gì, cậu ấy có thể khiến tim người khác tan nát.”

Mọi người đều im lặng. Môi Charlotte mím chặt, mắt sáng một cách đáng ngờ. “Cậu ấy có nói mình định đi đâu khi rời ga Kings Cross không?”

“Không.” Tessa nói. “Bọn em vừa tới nơi là Will liền cứ thế biến mất trong một cơn gió*... xin lỗi, ý em là đứng lên và chạy mất,” cô sửa lại khi thấy mọi người tỏ vẻ bối rối vì cô dùng từ lóng của dân Mỹ.

(*) *Nguyên văn: and he jusst up and dusted.*

“Biến mất trong một cơn gió,” Jem nói. “Nghe hay đấy. Như thể cậu ấy theo gió bay mất. Cậu ấy không nói gì – chỉ lách qua đám đông và đi mất thôi. Suýt huých ngã Cyril ra đón tụi em.”

“Càng nghe chị càng chẳng hiểu gì,” Charlotte rên rảm. “Thế quái nào mà gia đình Will lại sống trong ngôi nhà cũ của Mortmain ở Yorkshire cơ chứ? Chị không nghĩ cuộc điều tra sẽ rẽ sang hướng đó. Chúng ta tìm kiếm thông tin về Mortmain và biết về vợ chồng Shade; chúng ta đi tìm ông ta và thấy gia đình Will. Ông ta đang bao vây chúng ta, hết như biểu tượng *ouroboros* chết tiệt đó.”

“Trước đây chị từng nhờ Ragnor Fell dò la chuyện nhà Will,” Jem nói. “Chị làm lại được không? Nếu Mortmain có liên hệ với họ... dù vì lý do gì...”

“Tất nhiên, tất nhiên là được,” Charlotte nói. “Chị viết thư cho anh ấy ngay đây.”

“Đây là phần em không hiểu này,” Tessa nói. “Yêu cầu bồi hoàn được gửi năm 1825, và người đệ đơn hai mươi hai tuổi. Mà nếu hồi đó ông ta từng đó tuổi, vậy giờ ông ta phải bảy mươi lăm rồi, mà trông ông ta không già thế. Có lẽ tầm bốn mươi...”

“Có thể chứ,” Charlotte chậm rãi nói, “người phạm có thể dùng ma thuật để kéo dài tuổi thọ. Bằng câu thần chú họ tìm trong Sách Trắng. Chính vì thế mà bất cứ ai ngoại trừ Clave nắm giữ cuốn sách đó đều bị kết tội.”

“Còn các bài báo về chuyện Mortmain được thừa kế công ty vận tải đường thủy của bố mình,” Jem nói. “Chị có nghĩ ông ta dùng trò bịp ma cà rồng không?”

“Trò bịp ma cà rồng?” Tessa nhắc lại, cố lắm nhưng không nhớ ra thứ đó trong *Codex*.

“Đó là cách ma cà rồng giữ tiền,” Charlotte nói. “Khi họ ở một nơi quá lâu, lâu tới độ người ta bắt đầu để ý rằng họ không hề già đi, họ sẽ giả chết và di chúc tài sản cho một người con trai hoặc người họ xa bị thất lạc nào đó. Voilà – người họ hàng xuất hiện, trông giống người bà con hoặc bố mình tới không tưởng, những người đó tới và nhận tiền. Và họ giờ trò đó suốt nhiều thế hệ. Mortmain có thể di chúc công ty lại cho chính mình để che giấu chuyện ông ta không già đi.”

“Vậy ông ta vờ là con trai mình,” Tessa nói, “Chính vì thế ông ta có lí do để đổi hướng kinh doanh – để trở về Anh và bắt đầu tập trung vào ngành cơ khí.”

“Và có lẽ vì vậy mà ông ta rời bỏ căn nhà tại Yorkshire,” Henry bảo.

“Nhưng thế vẫn không giải thích được nguyên do nhà Will sống ở đó, “ Jem trầm ngâm.

“Hoặc Will đang ở đâu?” Tessa nói thêm.

“Hoặc *Mortmain* đang ở đâu,” Jessamine nói nối vào, mắt ánh lên sự hăm hở độc ác. “Chỉ còn chín ngày thôi đấy, Charlotte.”

Charlotte lại gục đầu vào bàn tay. “Tessa,” chị nói. “Chị ghét phải nhờ em điều này, nhưng dù sao, đó là nguyên do chúng ta cử em đi Yorkshire, và chúng ta không được phép để lại khúc mắc nào. Em còn giữ cái cúc áo của Starkweather chứ?”

Không nói không rằng, Tessa lấy cái cốc khỏi túi. Nó tròn, bằng ngọc trai và bạc, lạnh tới kì lạ trong tay cô. “Chị muốn em Biển Hình thành ông ta?”

“Tessa,” Jem vội nói. “Nếu em không muốn, Charlotte – *bọn anh* – sẽ không yêu cầu.”

“Em biết,” Tessa nói. “Nhưng em đã đề nghị, và em sẽ không nuốt lời.”

“Cảm ơn em, Tessa.” Charlotte có vẻ an tâm. “Chúng ta phải biết liệu ông ta có giấu giếm gì không – liệu ông ta có nói dối ở điểm nào không. Vai trò của ông ta trong vụ vợ chồng Shade...”

Henry nhíu mày. “Sẽ là một thời kì đen tối nếu em không thể tin những Thợ Săn Bóng Tối chiến hữu, Lottie.”

“Giờ là thời kì đen tối rồi đấy thôi, Henry yêu dấu ạ.” Charlotte đáp lại mà không nhìn chồng.

“VẬY anh sẽ không giúp tôi,” Will đều đều nói. Magnus làm phép nhóm lửa trong lò sưởi. Dưới ánh sáng nhảy nhót, pháp sư có thể thấy rõ những đường nét nơi Will – mái tóc đen xoắn ở gần cần cổ, đôi gò má tinh tế và xương hàm rõ ràng, bóng long mi phủ rợp. Anh khiến Magnus nhớ tới ai đó; một kí ức chợt lóe lên nhưng không rõ ràng. Sau bao nhiêu năm sống trên cõi đời, lắm lúc anh không thể nhớ từng kí ức riêng lẻ, kể cả về người anh từng yêu. Magnus không còn nhớ mặt mẹ mình, dù anh biết mình giống người mẹ mang nét đẹp lai giữa dòng máu Hà Lan của ông và Indonesia của bà.

“Nếu ‘giúp’ của cậu bao gồm đưa cậu tới xứ quỷ như ném một con chuột vào cái hố đầy chó săn, vậy không, tôi sẽ không giúp cậu.” Magnus nói. “Đấy là trò điên. Về nhà ngủ đi cho tôi nhờ.”

“Tôi không say.”

“Trông cậu giống say lắm.” Magnus lùa cả hai bàn tay vào mái tóc dày và bồng ngấn ngơ nghĩ về Camille. Và hài lòng. Trong căn phòng này với Will, anh đã trải qua gần hai giờ không hề nhớ đến nàng. Coi bộ cũng tiến bộ đấy. “Cậu nghĩ mình là người duy nhất mất người thân chắc?”

Will cau mặt. “Đừng nghĩ nỗi buồn của tôi như của bao người bình thường. Không phải đâu. Người ta nói thời gian sẽ chữa lành mọi vết

thương, nhưng có lẽ nguồn cơn của nỗi đau thì còn đó. Thế đấy. Ngày nào vết thương cũng như mới.”

“Đúng,” Magnus nói và dựa lưng vào đệm. “Đay quả là một lời nguyên ma mãnh.”

“Nếu tôi bị nguyên tôi yêu ai thì kẻ đó sẽ chết là một nhẽ.” Will nói. “Như thế tôi có thể buộc mình không được yêu. Ngăn những người khác quan tâm đến tôi – chuyện ấy thật kì quặc, mệt mỏi.” Magnus nghĩ Will nói *nghe* mệt mỏi và chất chứa niềm xúc cảm sâu sắc hơn so với một chàng trai tuổi mười bảy. Anh cũng nghi ngờ Will khi Will bảo có thể ngăn bản thân sa lưới tình, nhưng hiểu vì sao chàng thiếu niên kia muốn huyền hoặc mình như thế. “Ngày nào tôi cũng phải vào vai một người khác – tôi phải làm một kẻ cay độc, ngoa ngoắt,...”

“Tôi thích cậu như vậy hơn. Và đừng bảo rằng cậu không chút thích thú khi vào vai kẻ quỷ quyệt chứ, Will Herondale.”

“Người ta bảo óc hài hước sâu cay được di truyền,” Will nói và nhìn ngọn lửa. “Ella có. Cecily cũng vậy. Tôi chưa từng nghĩ mình có tới khi tôi thấy mình cần nó. Tôi đã học được cách làm người ta ghét mình. Nhưng tôi có cảm giác như đang đánh mất bản thân...” Anh tìm từ. “Tôi thấy mình như đang biến mất, nhiều phần trong tôi bị cuốn vào bóng tối, đó là lòng tốt, tính thật thà và nhân cách thật của tôi – nếu anh trốn tránh bản thân quá lâu, anh có đánh mất mình hoàn toàn không? Nếu không còn ai trên thế giới này quan tâm đến ta, liệu ta có thật sự tồn tại không?”

Will nói câu cuối cùng khẽ quá làm Magnus phải căng tai ra mới nghe được. “Cậu nói vậy là sao?”

“Không có gì. Tôi từng đọc được nó thôi.” Will quay sang Magnus. “Đưa tôi tới Xứ Quỷ là anh đang giúp đỡ tôi. Tôi có thể tìm thấy con quỷ mà mình muốn tìm. Đây là cơ hội duy nhất của tôi – không có cơ hội đó, cuộc đời tôi sẽ chẳng có ý nghĩa gì với tôi nữa.”

“Ở tuổi mười bảy, con người nói nghe mới dễ làm sao.” Magnus nói, không chút lạnh lùng nào. “Cậu đang yêu và cậu nghĩ đó là cả thế giới. Nhưng thế giới này lớn hơn cậu, Will ạ, và có lẽ nó cần cậu. Cậu là Thợ Săn Bóng Tối. Cậu sống vì mục đích cao cả hơn. Cuộc đời cậu không mặc cho cậu ném đi.”

“VẬY TÔI CHẲNG CÓ GÌ HẾT,” Will nói, và rời khỏi chỗ đứng bên lò sưởi, bước đi lảo đảo như người say. “Nếu tôi ngay cả cuộc đời của mình còn chẳng có...”

“Ai dám nói ta sống chỉ vì hạnh phúc của bản thân mình?” Magnus nói khẽ, và trong đầu anh hiện lên ngôi nhà thời thơ bé, mẹ anh tránh xa anh và sợ hãi nhìn anh, còn chồng bà, người không phải bố anh, đừng đừng giận dữ. “Thế còn hạnh phúc của người khác thì sao?”

“Tôi đã cho họ tất cả rồi,” Will nói và cầm cái áo khoác vắt trên lưng ghé lên. “Họ đã có đủ, và nếu đó là điều anh phải nói với tôi, vậy anh nói xong rồi đây – *pháp sư*.”

Anh gằn những từ cuối như thể đó là lời nguyện. Hối hận vì sự khắc nghiệt của mình, Magnus định đứng dậy, nhưng Will lách qua anh để đi ra, đóng sầm cửa lại. Một lát sau, qua ô cửa sổ trước, Magnus thấy Will vừa đi vừa găng mặc áo khoác, đầu cúi gằm tránh cơn gió ào ào thổi tới.

Tessa ngồi trước bàn trang điểm, mặc áo choàng ngủ và đang mãi xoay cái cúc áo nhỏ trong tay. Cô xin phép được ở một mình lúc thực hiện yêu cầu của Charlotte. Đây không phải lần đầu tiên cô biến thành đàn ông; Chị Em Hắc Ám đã buộc cô làm vậy hơn một lần, và dù nó khiến cô có cảm giác kì quặc, nhưng đó không phải là nguyên do khiến cô ngần ngại. Nguyên nhân là do sự u ám cô thấy trong mắt Starkweather, niềm kiêu hãnh rò rỉ trong giọng lão khi nói về những chiến lợi phẩm. Bản thân cô không hề muốn biết những suy nghĩ trong đầu lão.

Mình không phải làm chuyện này, Tessa nghĩ. Cô có thể bước ra ngoài và nói mình đã cố nhưng không thành. Nhưng Tessa biết ngay khi suy nghĩ đó mới lóe lên trong đầu rằng mình không làm thế nổi. Không hiểu sao cô có cảm giác mình được ràng buộc với những Thợ Săn Bóng Tối của Học Viện vậy. Họ đã bảo vệ cô, chăm lo cô, cho cô biết rất nhiều về con người cô, họ có cùng chung chí hướng với cô – tìm và tiêu diệt Mortmain. Cô nghĩ tới anh mắt dịu dàng Jem dành cho cô: kiên định, bàng bạc và ngập tràn lòng tin. Hít một hơi sâu, cô nắm chặt cái cúc.

Bóng tối ủa tới cuốn lấy cô trong sự im lặng dễ chịu. Tiếng lửa cháy lách tách, tiếng gió thổi vào cửa sổ, tất cả đều biến mất. Quanh cô chỉ có bóng tối và im lặng. Cô cảm nhận được cơ thể đang Biến Hình: Tay cô to

ra và sung phù, thi thoảng lại nhói đau do chứng viêm khớp. Lưng cô đau, đầu nặng trĩu, chân đau nhói từng cơn, còn mồm miệng thì đắng nghét. Răng sâu, cô nghĩ. Cô thấy ốm yếu, ốm yếu tới độ cô phải buộc đầu óc trở về với bóng tối quanh mình, tìm kiếm ánh sáng, sự kết nối.

Nó tới, nhưng không giống thứ ánh sáng đều đặn như đèn hiệu thông lệ. Nó tới theo những mảnh vụn, như thể cô đang nhìn vào một tấm gương bị rạn. Mỗi mảnh giữ một hình ảnh lao vun vút qua cô, nhanh đáng sợ. Cô thấy hình ảnh con ngựa lồng lên, ngọn đèn đen đúa phủ tuyết, phòng Hội Đồng của Clave màu đen bóng, tấm bia mộ rạn nứt. Cô cố tóm lấy một hình ảnh duy nhất. Nó ở đó, một kí ức: Starkweather khiêu vũ cùng một người phụ nữ mặc váy dạ hội trắng đang vui vẻ cười nói. Tessa bỏ qua kí ức đó, và tìm một kí ức khác:

Một ngôi nhà nhỏ nằm khuất giữa hai ngọn đồi. Starkweather đứng trong bóng tối của một trảng cây quan sát khi cửa trước mở và một người đàn ông bước ra. Kể cả trong kí ức, Tessa cũng cảm thấy nhịp tim của Starkweather tăng cao. Người đàn ông đó cao, vai rộng, tóc đen huyền – và da xanh như da thần lùn. Ngược lại, đứa bé ông ta bồng trên tay lại hoàn toàn bình thường – nhỏ bé, bầu bĩnh, hồng hào.

Tessa biết tên người đàn ông đó, vì Starkweather biết.

John Shade.

Shade nhắc bồng đứa bé đặt lên vai đúng lúc một đám sinh vật kim loại trông kì dị ủa ra khỏi cửa, trông chúng giống như những con búp bê có khớp cử động được mà tụi trẻ con hay chơi, nhưng có kích cỡ to bằng người thật, với bộ da kim loại sáng bóng. Những sinh vật đó không có nét mặt. Nhưng kì lạ sao, chúng mặc quần áo – vài con mặc bộ đồ vải sần của cánh nông dân Yorkshire, vài con mặc váy vải muslin đơn giản. Đám người máy nắm tay và bắt đầu xoay tròn như đang nhảy một điệu nhảy dân dã. Đứa bé cười giòn và vỗ tay.

“Hãy nhìn kĩ đi, con trai,” người đàn ông da xanh nói, “vì một ngày kia ta sẽ trị vì thế giới người máy, còn con sẽ là hoàng tử kim khí.”

“John!” Một giọng từ trong nhà vọng ra; một người phụ nữ thò đầu qua cửa sổ. Bà ta có mái tóc màu xanh trứng sáo.

“John, vào nhà. Căn thận có người nhìn thấy đấy! Và anh đang dọa con kia!”

“Thằng bé không sợ đâu, Anne.” Người đàn ông cười và đặt cậu bé xuống và xoa đầu nó. “Hoàng tử của ta...”

Cảm giác thù hận bùng lên trong tim Starkweather, mạnh mẽ tới độ đánh bật Tessa, để cô một lần nữa bị cuốn trong bóng tối. Cô ngỡ ngỡ hiểu đang có chuyện gì. Starkweather đã bị lão suy, mất đi nhiều sợi dây liên kết ý nghĩ và kí ức. Những kí ức đến rồi đi trong đầu lão dường như ngẫu nhiên. Nỗ lực hết mức, cô cố hình dung ra gia đình Shade một lần nữa, và thoáng thấy một kí ức – một căn phòng bị lục tung, bánh răng, cam và những mảnh kim loại vung vãi khắp nơi. Màu dầu chảy thẫm như màu máu, và xác người đàn ông da màu lục và người đàn bà tóc lam nằm giữa đồng hoang tàn. Rồi cảnh tượng đó cũng biến mất, và cô thấy hết lần này tới lần khác gương mặt cô bé trong bức chân dung treo trên cầu thang – cô bé có mái tóc vàng và vẻ ngoài bướng bỉnh – thấy cô bé cười con nguạ lùn, thấy cô bé la hét và quần quai đau đớn khi thanh stele vẽ lên nước da trắng tái những chữ Ấn Ký đen thẫm. Cuối cùng, Tessa thấy mình xuất hiện trong thánh đường tù mù của Học Viện York, và cô cảm nhận được cơn bàng hoàng của lão chạy khắp người, mạnh tới độ nó đánh bật cô khỏi cơ thể lão và về lại cơ thể mình.

Tiếng lanh canh khe khẽ vang lên khi cái cốc rơi khỏi tay cô. Tessa ngẩng đầu và nhìn vào gương bàn trang điểm. Cô lại là mình, và vị đắng trong miệng được thay bằng vị máu do cô cắn vập vào môi.

Cô đứng lên mà thấy người rệu rã, và tới bên cửa sổ, mở ra để không khí mát mẻ của buổi đêm phả vào cơ thể mướt mát mồ hôi. Trời đêm ngoài kia đen kịt, hiu hiu gió và cánh cổng đen của Học Viện dường như lù lù dưới cô, châm ngôn trên đó giờ nói với cô thêm rõ về sự ngắn ngủi của đời người và cái chết. Cô bắt được một thoáng chuyển động. Cô nhìn xuống và thấy một bóng hình trắng nhờ ngược lên nhìn từ cái sân bên dưới. Một gương mặt, biến dạng nhưng vẫn nhận ra được, bà Dark.

Cô thờ dốc và theo bản năng giật lùi lại, rời khỏi tầm cửa sổ. Cô choáng váng, lắc đầu quây quây, tay nắm chặt lấy bậc cửa, và lại thò đầu ra, hoảng sợ nhìn xuống...

Nhưng sân trống trải, chẳng có gì chuyển động ở dưới đó ngoài những cái bóng cây. Cô nhắm mắt rồi từ từ mở ra, đặt tay lên thiên sứ mặt dây chuyền. Cô tự nhủ dưới đó chẳng có gì hết, chỉ là do cô tưởng

tượng mà thôi. Tự nhủ mình nên thôi thơ thần nếu không muốn hóa điên như lão Starkweather, cô đóng chặt cửa sổ lại.

CHƯƠNG 8: BÓNG TỐI TRONG TÂM HỒN

Hỡi ôi, nàng tiên nâu công bằng, huyền ảo, hùng mạnh!

Người giàu và kẻ khó tôn vinh nàng, nàng là liều thuốc cho những vết thương không bao giờ lành, nàng xóa tan “những niềm day dứt luôn quấy rầy linh hồn con người ta nổi loạn”, nàng là thứ thuốc xoa dịu mọi cơn đau; hỡi ôi, thuốc phiện! Nàng có sức mạnh thổi bay mọi cơn thịnh nộ, và cho kẻ tội đồ niềm hy vọng của thời trai trẻ cùng đôi bàn tay sạch máu tươi.

- Thomas De Quincey,

Confession of an English Opium – Eater

Sáng ra, khi xuống nhà ăn điểm tâm, Tessa ngạc nhiên khi không thấy Will. Cô không nhận ra mình đã mong Will trở về từ hồi đêm qua, và giờ cô cũng lại ngay tại ngưỡng cửa, nhìn một lượt bàn ăn như thể mong sẽ vô tình bắt gặp anh. Mãi tới khi ánh mắt cô dừng lại ở Jem, và anh đáp lại bằng vẻ u ê lo lắng, cô mới biết đôi mắt không hề lừa mình. Will vẫn không tăm hơi.

“Ồ, xin hai người thôi cho, anh ấy sẽ về thôi,” Jessamine bức bối nói và động tách trà xuống đĩa. “Thế nào anh ta cũng bò về nhà. Nhìn hai người đi. Trông hai người như mất mát con cún cưng vậy.”

Tessa lén nhìn Jem tỏ ý xin lỗi khi ngồi xuống ghế đối diện anh và với lấy một lát bánh mì. Henry cũng vắng mặt; Charlotte ngồi ở ghế đầu bàn, dù chị cố gắng không để lộ vẻ căng thẳng cùng lo âu., nhưng không thành. “Dĩ nhiên,” chị nói. “Will có thể tự chăm lo cho mình.”

“Chị có nghĩ anh ấy trở về Yorkshire rồi không?” Tessa hỏi. “Về đề cảnh báo cho gia đình mình chẳng?”

“Chị... không nghĩ vậy,” Charlotte đáp. “Will đã tránh mặt gia đình suốt nhiều năm. Và cậu ấy nắm rõ Luật. Cậu ấy biết mình không được nói chuyện với họ. Cậu ấy biết mình đã mất gì.” Ánh mắt chị thoáng dừng ở Jem đang chuyên tâm nghịch cái đĩa trong tay.

“Khi cậu ấy thấy Ceccily ở trang viên, cậu ấy muốn nhào tới...” Jem nói.

“Lúc đó nóng đầu thôi,” Charlotte nói. “Nhưng cậu ấy đã cùng hai em về Luân Đôn; chị chắc chắn rồi cậu ấy sẽ về Học Viện thôi. Cậu ấy biết em có cái cục, Tessa. Cậu ấy sẽ muốn biết những chuyện Starkweather biết.”

“Cũng chẳng nhiều nhận gì đâu ạ,” Tessa nói. Cô vẫn thấy cực kì có lỗi khi không tìm được thêm thông tin hữu dụng nào từ các kí ức của Starkweather. Cô đã cố gắng giải thích nhìn vào đầu óc một người mà bộ não như bị mục ruỗng là thế nào, nhưng rất khó và giờ cô chủ yếu chỉ nhớ về thất vọng trên mặt Charlotte khi chị nghe cô nói không thấy được gì hữu dụng về trang viên Ravenscar. Cô đã kể lại toàn bộ kí ức của Starkweather về vợ chồng Shade, và quả thật nếu cái chết của họ thúc đẩy mong muốn đòi lại công lí và báo thù của Mortmain, thì ước muốn đó hẳn phải rất mãnh liệt. Cô không nói cho họ hay Starkweather đã choáng váng thế nào khi thấy cô – cô vẫn chẳng hiểu chút nào và thấy dù sao đó cũng là chuyện riêng tư.

“Nếu Will chọn ly khai Clave thì sao?” Tessa hỏi. “Anh ấy có về đó bảo vệ gia đình mình không?”

“Không.” Charlotte đáp và hình như chị hơi bực. “Chị không nghĩ vậy.” *Chị ấy sẽ nhớ Will lắm nếu anh bỏ đi*, Tessa ngạc nhiên nghĩ. Will xấu tính – thường thì chính Charlotte cũng khó chịu với anh – và Tessa đôi lúc quên mất thứ tình yêu mãi không đổi mà Charlotte dành cho những người chị chăm lo.

“Nhưng nếu họ gặp nguy...” Tessa tranh cãi, rồi im lặng khi Sophie vào phòng bê theo một nồi lẩu và đặt xuống. Charlotte rạng rỡ hẳn khi thấy cô ấy.

“Tessa, Sophie, Jessamine,” chị nói. “Nhắc đề các em khỏi quên này, sáng nay các em sẽ tập luyện cùng Gabriel và Gideon Lightwood.”

“Em không thể,” Jessamine nói ngay.

“Vì sao không? Chị tưởng em hết đau đầu rồi...”

“Đúng, nhưng em không muốn nó *trở lại*, được chứ?” Jessamine vội vàng đứng lên. “Em muốn giúp chị hơn, Charlotte.”

“Chị không cần em giúp viết thư cho Ragnor Fell, Jessie. Chị muốn em tập tành cho ra hồn...”

“Nhưng trong thư viện chất cả tá thư phúc đáp của đám cư dân Thế Giới Ngầm được chúng ta hỏi về chỗ ẩn náu của Mortmain,” Jessamine cãi. “Em muốn giúp chị phân loại.”

Charlotte thở dài. “Được rồi.” Chị quay sang Tessa và Sophie. “Còn hai em không được nói gì với anh em Lightwood về Yorkshire hay Will nhé. Chị không thể cấm họ lui tới Học Viện được. Giờ tiếp tục luyện tập cũng là cách chứng tỏ chúng ta có lòng tin và tự tin. Các em phải hành xử như không có vấn đề gì. Các em làm được không?”

“Tất nhiên là được ạ, thưa cô Branwell,” Sophie đáp ngay. Mắt Sophie sáng và cô ấy đang mỉm cười. Tessa thầm thở dài, không chắc cảm xúc của mình nên ra sao. Sophie sùng bái Charlotte, và sẽ làm tất cả cho vừa lòng chị. Sophie cũng ghét Will và có vẻ không lo lắng gì khi anh vắng mặt. Tessa nhìn Jem. Cô thấy bụng dạ trống rỗng, đau đớn vì không biết Will đang ở đâu; cô tự hỏi anh có thấy vậy không. Vẻ mặt thường rất biểu cảm của anh giờ bình tĩnh và khó hiểu, dù khi thấy ánh mắt cô, anh cười dịu dàng, khích lệ. Jem là *parabatai* của Will, người anh em của Will; chắc chắn nếu Will gặp vấn đề gì, Jem sẽ không giấu được – đúng không nhỉ?

Từ bếp, giọng hát của Bridget lú lo vọng ra:

“Sao tôi có nhiều vương bạn còn anh được tự do

Sao tôi phải yêu người không yêu tôi

Sao tôi sinh ra không có chút thiên khiếu

Để rồi yêu người sẽ làm lòng tôi tan nát?”

Tessa đẩy ghế đứng dậy. “Chắc em nên đi thay đồ tập thôi.”

Sau khi chuyển sang bộ đồ đi sẵn, Tessa ngồi bên giường và cầm cầm cuốn Vathek Will cho lên. Nhìn nó, cô không nghĩ tới một Will đang mỉm cười với cô, mà là Will khác – Will người ngọm đỏ dấu máu lúc ở trong Thánh Địa, nhìn cô; Will nheo mắt nhìn mặt trời trên mái Học Viện; Will cùng Jem lăn xuống ngọn đồi ở Yorkshire, người lấm bùn mà không buồn để tâm; Will ngã khỏi bàn trong phòng ăn; Will ôm cô lúc đêm tối. *Will, Will, Will.*

Cô ném cuốn sách. Nó trúng bộ lò sưởi và nảy ra, rơi xuống sàn. Tương tự với cạo bùn trên đế giày, chỉ có vài cách để đẩy bật Will ra khỏi đầu cô. Giá mà cô biết anh đang ở đâu. Lo lắng khiến tâm trạng cô

thêm tồi tệ, mà cô thì không thể ngừng lo lắng. Cô không thể quên về mặt anh khi nhìn em gái mình.

Vì xao lãng mà cô tới phòng tập muộn; may sao, khi cô tới nơi, trong phòng không có ai ngồi đó ngoài Sophie đang cầm con dao dài và nghiên ngắm xem xét như thể đánh giá cái giẻ lau nhà còn dùng được hay đã tới lúc vứt đi.

Cô ấy ngược nhìn Tessa vào phòng. “Trông cô cứ như một ngày cuối tuần ẩm ướt vậy,” Sophie mỉm cười nói. “Mọi chuyện đều ổn chứ?” Cô ấy nghiêng đầu khi thấy Tessa gật. “Do chuyện cậu chủ Will à? Cậu ấy từng biến mất một hai ngày rồi. Cậu ấy sẽ về, cô đừng lo.”

“Chị thật tử tế khi nói vậy, Sophie, nhất là khi tôi biết chị không thích anh ấy lắm.”

“Tôi muốn cô cũng không ưa cậu ấy,” Sophie nói, “tốt nhất là không còn...”

Tessa cau mày nhìn Sophie. Tessa nghĩ mình không tâm sự mấy với Sophie về chuyện trên mái và hơn nữa, cô ấy cũng từng bảo cô hãy tránh xa Will, và so sánh anh ấy với rắn độc. Trước khi Tessa kịp đáp, cửa mở và Gabriel cùng Gideon bước vào, theo sau là Jem. Anh nháy mắt với Tessa trước khi rời khỏi và đóng cửa lại.

Gideon tiến thẳng tới chỗ Sophie. “Chọn vũ khí tốt đó,” anh nói mang theo chút ngạc nhiên. Cô ấy đỏ mặt, có vẻ vui.

“Vậy,” Gabriel không biết đã tới sau lưng Tessa từ lúc nào, cất tiếng. Sau khi xem xét giá vũ khí trên tường, anh lấy một con dao đưa cho cô. “Cảm nhận sức nặng của cái này xem.”

Tessa cố cảm nhận sức nặng của nó, cố nhớ xem anh ta đã nói gì về việc phải cầm dao vào đâu và cầm thế nào cho chắc.

“Cô nghĩ sao?” Gabriel hỏi. Cô ngược nhìn. Trong hai chàng trai, chắc chắn người này giống ông Lightwood hơn, với cái mũi khoằm và gương mặt mang nét kiêu căng. Đôi môi mỏng của anh ta cong lên. “Hay cô mãi xem Herondale đang ở đâu mà quên cả luyện tập?”

Tessa suýt làm rớt dao. “Cái gì?”

“Tôi đã nghe cô và cô Collins nói chuyện khi lên cầu thang. Biến mất, phải không? Không bất ngờ lắm, vì tôi chưa từng nghĩ Will và ý thức trách nhiệm có liên quan tới nhau.”

Tessa hất hàm. Dù cô mang nhiều cảm xúc đối lập về Will, nhưng không hiểu sao nghe người gia đình nhỏ bé của Học Viện chì chiết anh khiến cô ngứa mồm. “Chuyện đó cũng thường xảy ra, và chúng tôi chẳng lo lắng gì sất,” cô nói. “Will là... một linh hồn tự do. Rồi anh ấy sẽ sớm về.”

“Tôi mong là không.” Gabriel nói. “Cầu Chúa cho cậu ta chết quách đi cho xong.”

Tessa nắm chặt con dao. “Anh thật lòng, phải không? Anh ấy đã làm gì em gái anh để bị anh ghét đến thế?”

“Sao cô không đi mà hỏi?”

“Gabriel.” Gideon gắt. “Chúng ta có thể vào bài dạy và ngừng lãng phí thời gian, được không?”

Gabriel lườm anh trai đang hòa hảo đứng cạnh Sophie nhưng cũng ngoan ngoãn chịu chuyển từ đề tài Will sang bài huấn luyện. Hôm nay họ học cầm và giữ vũ khí sao cho cân khi chém, vũ khí không bị chúc về phía trước hay trượt khỏi tay. Nhìn thì dễ hơn làm, và hôm nay Gabriel không kiên nhẫn. Cô ghen tị với Sophie được Gideon dạy, vì người anh Lightwood luôn là một huấn luyện viên kiên nhẫn, có chuyên môn, dù có thói quen chuyển sang nói tiếng Tây Ban Nha mỗi khi Sophie làm sai. “*Ay Dios mio*,” anh ta đang nói và rút con dao cắm trên sàn lên. “Chúng ta thử lại nhé?”

“Đứng thẳng lên,” trong lúc đó Gabriel đang gắt ồm tỏi với Tessa. “Không, thẳng cơ mà. Như thế này này.” Gabriel thị phạm. Cô muốn tát anh ta vì cô, không giống anh, suốt mười mấy năm qua không được học cách đi đứng và di chuyển thế này; hơn nữa, Thợ Săn Bóng Tối là những diễn viên nhào lộn bẩm sinh, còn cô thì không.

“Hừ,” cô nói. “Tôi rất muốn thấy *anh* học cách ngồi và đứng thẳng khi mặc áo nịt ngực, váy lót, váy ngoài nặng ngang tàu hỏa!”

“Tôi cũng muốn thấy,” Gideon đế vào.

“Ôi, lạy Thiên Thần,” Gabriel nói và nắm vai cô, xoay cô lại để cô đứng quay lưng với anh ta. Anh ta vòng tay qua, chỉnh phần lưng sao cho thẳng lẩn cách cầm dao cho cô. Hơi thở của Gabriel phả vào cổ Tessa, cô rùng mình – và bực bội. Anh ta sổ sang chạm vào cô mà không xin phép

là vì anh ta cho rằng mình có quyền, và vì nghĩ làm vậy sẽ chọc giận Will.

“Thả tôi ra,” cô lầm bầm.

“Huấn luyện yêu cầu phải vậy,” Gabriel đều đều nói.

“Hơn nữa, nhìn anh tôi và cô Collins đi. Cô ấy có than vãn gì đâu.”

Cô thấy Sophie có dáng vẻ hoàn toàn chú tâm vào bài tập với Gideon. Anh ta đứng đằng sau Sophie, một tay choàng ôm cô ấy từ phía sau, dạy cô gái kia cách cầm phi dao. Tay Gideon nắm hờ tay cô ấy, và hình như đang nói gì đó, vì mấy lọn tóc đen xổ khỏi búi tóc Sophie hơi bay lên. Khi thấy Tessa nhìn, Gideon liền đỏ mặt.

Tessa ngạc nhiên. Gideon Lightwood đỏ mặt sao! Hay anh ta *thích* Sophie? Ngoài vết sẹo, mà giờ Tessa cũng chẳng để ý mấy đến, Sophie quả là xinh đẹp, chỉ có điều cô gái ấy là người phàm và người hầu, còn cả nhà Lightwood rất toàn quân hợm hĩnh. Bụng dạ Tessa quặn lại. Sophie từng bị chủ trước đối xử không ra gì. Điều cuối cùng cô ấy muốn là bị một chàng Thợ Săn Bóng Tối đẹp trai nào đó lợi dụng.

Tessa nhìn quanh, định nói gì đó với anh chàng đang vòng tay quanh cô – và sững lại. Cô quên mất người hiện ở cạnh mình là Gabriel, chứ không phải Jem. Cô đã quen với sự hiện diện của Jem, cảm giác được thoải mái trò chuyện với anh, sự ấm áp của bàn tay anh đặt lên tay cô khi họ tản bộ, và giờ anh là người duy nhất trên thế giới này cho cô cảm giác có thể tâm sự tất cả. Cô ngạc nhiên nhận ra rằng dù mới gặp anh vào bữa sáng, giờ cô đã nhớ anh da diết.

Sững lại trước bao cảm xúc lẫn lộn trong mình – nhớ Jem và mong ước được bảo bọc Sophie, cô phi dao lệch mất chục phân, làm vũ khí bay vèo qua đầu Gideon và nảy ra khỏi bậu cửa sổ.

Gideon bình tĩnh nhìn từ con dao sang em trai. Cỏ vẻ chẳng chuyện gì có thể làm phiền lòng Gideon, kể cả chuyện anh ta suýt mất đầu. “Gabriel, nói thẳng ra đi, có vấn đề gì nào?”

Gabriel nhìn Tessa. “Cô ấy không nghe em,” anh ta hần học nói. “Em không thể dạy người không chịu nghe mình.”

“Có lẽ nếu chuyên môn của em tốt hơn, cô ấy sẽ chịu lắng nghe hơn.”

“Và có lẽ anh phải thấy con dao bay tới,” Gabriel nói. “Nếu anh để tâm hơn đến chuyện xung quanh và bớt tập trung vào cổ cô Collins.”

Vậy là đến cả Gabriel cũng để ý, Tessa nghĩ, còn mặt Sophie đang đỏ như gấc. Gideon nhìn chăm chăm em mình một lúc lâu – cô có cảm giác đó là cách hai anh em nói chuyện khi ở nhà – rồi quay sang Sophie và nói gì đó, nhỏ quá nên Tessa không nghe được gì.

“Anh bị làm sao thế?” cô lầm bầm nói với Gabriel và anh ta sững lại.

“Ý cô là sao?”

“Anh thường nhăn nheo,” cô nói. “Tôi thấy anh là huấn luyện viên giỏi, Gabriel ạ, nhưng hôm nay anh cứ cắn ca cắn cẩu, gắt gỏng và...” cô nhìn xuống bàn tay đang để trên cánh tay mình. “Bất lịch sự.”

Anh ta vội vàng buông tay cô ra, và hình như cũng ngượng. “Ngàn lời xin lỗi. Tôi không nên chạm vào cô như vậy.”

“Không nên. Và sau cái cách anh chì chiết Will...”

Hai gò má anh đỏ bừng. “Tôi đã xin lỗi, cô Gray. Giờ cô còn muốn gì nữa?”

“Có lẽ muốn thay đổi cách cư xử. Giải thích vì sao anh ghét Will...”

“Tôi đã bảo rồi! Nếu muốn biết vì sao tôi ghét nó, cô đi mà hỏi!” Gabriel quay phắt người rời khỏi phòng.

Tessa nhìn mấy con dao ghim trên tường và thở dài. “Vậy là tiết học kết thúc”

“Đừng bực.” Gideon nói và cùng Sophie tới gần cô. Tessa thấy thật lạ; Sophie thường không thích ở cạnh cánh đàn ông, bất kể đó có là Henry rất mực dịu dàng đi nữa. Với Will, Sophie như con mèo xù lông, còn với Jem, cô ấy hay đỏ mặt và khép nép, nhưng lúc bên Gideon cô ấy có vẻ...

Khó miêu tả lắm. Nhưng chuyện này kỳ quặc thật.

“Gabriel như vậy hôm nay không phải do cô,” Gideon tiếp tục. Anh đang chăm chú nhìn Tessa. Gần thế này cô mới thấy màu mắt của Gideon không hẳn giống em trai. Chúng mang màu xanh xám như biển ngày nhiều mây. “Mọi chuyện... có phần khó chịu với chúng tôi khi ở nhà với bố, và Gabriel trút lên cô, hoặc có lẽ bất cứ ai chẳng may ở gần nó.”

“Tôi rất tiếc. Bố anh vẫn khỏe chứ?” Tessa lầm bầm, cầu mong cô sẽ không mủi lòng vì mấy lời phân trần giả dối này.

“Chắc tôi nên đi tìm em mình,” Gideon không trả lời câu hỏi của cô. “Nếu không, Gabriel sẽ lên xe ngựa và kệ tôi cuộc bộ về nhà mất. Tôi mong có thể đưa nó tới buổi học tiếp theo trong tâm trạng vui vẻ hơn.” Anh lần lượt cúi chào Sophie và Tessa. “Tạm biệt cô Collins, cô Gray.”

Vì buổi tập may sao đã kết thúc, Tessa vội vàng thay sang trang phục thường ngày, rồi hào hứng đi ăn trưa để xem Will đã về chưa. Vẫn chưa thấy anh đâu. Ghế của anh, gần ghế của Jessamine và Henry, vẫn trống – nhưng trong phòng có người mới. Thấy anh ta, Tessa sững lại tại ngay cửa sổ, cố không nhìn chăm chăm. Người đàn ông ngồi gần đầu bàn bên cạnh Charlotte, có dáng người cao ráo và da xanh. Màu xanh đó không quá sẫm – da anh ta sáng lên một màu lục nhạt như màu nắng ánh lên từ mặt biển. Tóc người này trắng như tuyết, còn từ trán anh ta mọc lên hai cái sừng nho nhỏ.

“Tessa Gray,” Charlotte giới thiệu, “đây là đại pháp sư Luân Đôn, Ragnor Fell. Anh Fell, đây là cô Gray.”

Sau khi làm bầm nói rằng rất mừng được gặp, Tessa ngồi xuống cạnh Jem, chéo ghế Fell, và cố không liếc nhìn anh ta. Nếu đôi mắt mèo là dấu ấn pháp sư của Magnus thì của Fell là cặp sừng và nước da màu thiếc. Đến giờ cô vẫn tò mò về cư dân Thế Giới Ngầm, nhất là pháp sư. Sao họ có dấu ấn, còn cô thì không?

“Vậy cô có chuyện gì nào, Charlotte?” Ragnor đang nói. “Cô thật lòng gọi tôi tới đây chỉ để thảo luận về những chuyện mờ ám diễn ra tại vùng Trông Yorkshire hả? Tôi cứ tưởng không có chuyện hay ho gì ở Yorkshire cơ đấy. Nói cho ngay, tôi còn tưởng ở Yorkshire *chẳng* có trò gì ngoài chăn cừu và khai khoáng.”

“Anh có biết vợ chồng Shade không?” Charlotte hỏi. “Ở nước Anh cũng không có nhiều pháp sư lắm...”

“Có quen.” Lúc Fell cắt miếng giăm bông trên đĩa, Tessa nhận thấy mỗi ngón tay anh ta có thêm một đốt. Cô nghĩ tới bà Black có bàn tay móng vuốt dài ngoằng, và cố kìm chế để không run rẩy. “Shade hơi hâm dở, bị ám ảnh vì những thứ linh kiện kim loại và đồ cơ khí. Cái chết của họ làm cả Thế Giới Ngầm xôn xao. Chuyện lan khắp hang cùng ngõ hẻm và có người còn bàn tính báo thù, những mà tất cả vẫn chỉ là kế hoạch trên giấy.”

Charlotte nhào tới. “Anh nhớ con trai họ không? Đứa con nuôi ấy?”

“Có. Chuyện pháp sư kết hôn với nhau đã hiếm rồi, mà chuyện họ nhận nuôi đứa trẻ loài người từ cô nhi viện còn hiếm hơn. Nhưng tôi chưa từng thấy thằng bé. Pháp sư – chúng tôi sống bất tử. Chúng tôi có thể không gặp nhau suốt ba mươi năm, năm mươi năm. Tất nhiên giờ khi biết cậu nhóc đó lớn lên như thế nào, tôi ước sao từng được gặp hắn. Cô có nghĩ nếu tìm ra được xem bố mẹ đẻ của hắn là ai thì sẽ giúp được chúng ta gì chẳng?”

“Chắc chắn, nếu chúng ta tìm ra được. Bất cứ thông tin gì chúng ta tìm được về Mortmain đều hữu dụng cả.”

“Tôi dám nói hắn tự đặt cho mình cái họ đó,” Fell nói. “Nghe hơi giống họ của gã Thợ Săn Bóng Tối. Đó là cái họ của một kẻ oán giận Nephilim, và mang hơi hướng hài hước cay độc. *Mort... main.*”

“Bàn tay Thần chết,” Jessamine, vốn rất tự hào về vốn tiếng Pháp của mình, liền giúp ngay.

“Nói tới đây khiến em bồng bấn khoăn,” Tessa lên tiếng. “Nếu Clave chấp nhận bồi hoàn cho Mortmain, liệu ông ta có thành ra như bây giờ không? Liệu câu lạc bộ Xứ Quỷ có xuất hiện không?”

“Tessa...” Charlotte lên tiếng, nhưng Ragnor Fell phẩy tay bảo chị im lặng. Anh ta vui vẻ nhìn Tessa. “Em là người biến hình, phải không?” Anh ta nói. “Magnus Bane đã kể về em. Người ta bảo em không có dấu ấn.”

Tessa nuốt nước bọt và nhìn thẳng vào mắt anh ta. Chúng cực kì giống mắt người, cực kì bình thường trên khuôn mặt dị thường. “Đúng. Không có dấu ấn.”

Anh ta vừa cầm đĩa vừa cười nói. “Vây họ đã kiểm tra *khắp nơi* rồi chứ?”

“Tôi chắc Will đã thử.” Jessamine đều đều nói. Cái đĩa bạc của Tessa rơi lanh canh xuống đĩa. Jessamine đang mài dùng dao ẩn bẹp đậu bằng dao phải ngược lên khi Charlotte quát, “*Jessamine!*”

Jessamine nhún vai. “Anh ta là thế mà.”

Fell khẽ cười và tiếp tục ăn. “Tôi vẫn còn nhớ bố Will trông thế nào. Ông ta có thể khiến các quý cô mất hồn. Họ không thể chối từ ông ta. Tất

nhiên đó là chuyện trước khi ông ấy gặp mẹ Will. Ông ta quyết định vứt bỏ tất cả và tới Wales sống cùng bà ấy. Thật là một con người kì lạ.”

“Ông ta đã yêu,” Jem nói. “Điều đó chẳng có gì là lạ hết.”

“Yêu thôi à,” pháp sư nói và vẫn tủm tỉm cười. “Yêu điên cuồng mới đúng. Yêu không cần biết tới ngày mai. Nhưng trên đời luôn có những người đàn ông như vậy – chỉ cần họ tìm được đúng nửa kia của mình, họ sẽ sống vì cô ấy, còn nếu không, họ sẽ chẳng sống vì ai hết.”

Charlotte nhìn sang Henry, nhưng anh có vẻ đang mãi suy nghĩ, tính toán gì đó – dù chẳng ai biết là tính gì – trên đầu ngón tay. Hôm nay anh mặc áo gi lê màu hồng kẻ tím, tay áo dính nước thịt. Vai Charlotte xịu xuống thấy rõ, và chị thở dài. “Ừ thì,” chị nói. “Nếu tính tới chuyện họ đang sống vô cùng hạnh phúc...”

“Tới khi họ mất hai trong ba người con, rồi Edmund nướng toàn bộ của nả vào chiếu bạc,” Fell nói. “Nhưng có lẽ cô sẽ không bao giờ cho Will biết chuyện đó.”

Tessa liếc nhìn Jem. *Một người chị em của tôi đã chết*, Will đã bảo vậy. “Thế họ có ba người con?” Cô nói. “Will có hai người chị em gái?”

“Tessa. Làm ơn.” Charlotte có vẻ khó ở. “Ragnor... Nếu vì mình, tôi sẽ không bao giờ thuê anh xâm phạm đời tư của nhà Herondale, hay Will. Tôi chỉ làm vậy vì đã hứa với Will rằng sẽ thông báo nếu gia đình cậu ấy gặp chuyện.”

Tessa nghĩ tới Will – Will mười hai tuổi, nắm chặt tay Charlotte, xin chị hãy báo tin nếu gia đình mình qua đời. *Sao phải bỏ đi?* Cô nghĩ lần thứ một trăm. *Sao phải rời bỏ họ?* Cô đã nghĩ có lẽ anh không quan tâm, nhưng rõ ràng là anh đã và vẫn có cảm xúc ấy. Cô không thể ngừng cái cảm giác lòng quặn lại khi nghĩ tới lúc anh gọi tên em mình. Nếu anh yêu quý Cecily như cô từng yêu quý Nate...

Mortmain đã làm gì đó với gia đình anh, Tessa nghĩ. Và với gia đình cô. Điều đó liên kết cô và Will theo một cách kỳ lạ. Dù anh có biết hay không.

“Dù Mortmain đang lên kế hoạch gì,” cô cất tiếng, “ông ta đã vạch ra nó từ lâu rồi. Trước khi em ra đời, khi ông ta lừa hoặc ép bố mẹ em ‘sinh ra’ em. Và giờ chúng ta biết từ nhiều năm trước, ông ta đã dính dáng tới gia đình Will và đưa họ tới trang viên Ravenscar. Em sợ chúng ta giống

như những quân cờ ông ta di chuyển trên bàn cờ, và ông ta biết rõ kết quả.”

“Ông ta muốn chúng ta nghĩ vậy. Tessa,” Jem nói. “Nhưng ông ta cũng chỉ là một con người. Và mỗi phát hiện của chúng ta về Mortmain sẽ khiến ông ta suy yếu. Nếu chúng ta không gây được nguy hại gì, ông ta đã chẳng cư người máy đó đến đuổi chúng ta đi.”

“Ông ta biết chính xác chúng ta sẽ đến đâu...”

“Không có gì nguy hiểm hơn một người đàn ông lập chí trả thù,” Ragnor nói. “Một người đã lập chí trả thù suốt gần ba chục năm, một người đã chăm sóc nó từ một hạt giống độc hại nhỏ xíu thành một cây hoa ăn thịt phát triển tươi tốt. Ông ta sẽ làm cho trọn vẹn, trừ khi các người ngăn được ông ta trước.”

“Vậy chúng ta phải ngăn được ông ta trước,” Jem nói ngắn gọn. Nó giống một lời đe dọa nhất là Tessa từng nghe từ anh.

Tessa nhìn xuống tay mình. Chúng trắng hơn hời cô ở New York, nhưng vẫn là tay cô, vẫn quen thuộc với ngón trỏ hơi dài hơn ngón giữa và có để móng. *Em có thể Biên Hình thành họ*, cô nghĩ. *Em có thể trở thành bất cứ thứ gì, bất cứ ai*. Cô chưa bao giờ thấy mình dễ biến đổi, hay dễ lạc mất mình hơn lúc này.

“Quả vậy,” Charlotte khẳng định. “Ragnor, tôi muốn biết vì sao gia đình Herondale ở căn nhà đó – căn nhà từng thuộc về Mortmain – và tôi muốn xem xem họ có được bình an không. Ngoài ra, tôi không muốn Benedict Lightwood và những thành viên Clave khác biết chuyện này.”

“Tôi hiểu. Cô muốn tôi lắng lắng thăm dò đồng thời chuyện nhà đó và chuyện Mortmain. Nếu ông ta đưa họ tới đó, hẳn phải có mục đích.”

Charlotte thở dài. “Đúng.”

Ragnor hươu đĩa. “Tiền công cao lắm đấy nhé.”

“Ồ,” Charlotte nói, “Tôi sẵn lòng trả.”

Fell cười tươi. “Vậy thì tôi cũng sẵn lòng chịu đựng lũ cừu.”

Phần còn lại của bữa trưa trôi qua trong cuộc đối thoại chiếu lệ, với Jessamine đồng đánh chọc nát thức ăn mà không đụng vào lấy một miếng, Jem im lặng bất thường. Henry lăm nhăm mấy phương trình gì đó, còn Charlotte và Fell thống nhất kế hoạch bảo vệ gia đình Will. Dù Tessa ủng hộ chuyện ấy – nhưng có gì đó nơi vị pháp sư kia khiến cô khó

chịu, khác hẳn với lúc ở cạnh Magnus, thế nên cô vui khi bữa ăn kết thúc và cô được trốn vào phòng đọc cuốn *Người tá điền đồi Wildfell**

(*) *The Tenant of Wildfell Hall của tác giả Anne Brontë*

Đây không phải cuốn sách của chị em Brontë mà cô yêu thích – cô thích nhất cuốn *Jane Eyre*, rồi *Đồi gió hú*, còn *Người tá điền xếp thứ ba* – nhưng cô đã đọc hết hai tác phẩm kia nhiều lần quá nên bây giờ những trang sách không còn đem lại cho cô những bất ngờ, từng câu chữ với cô đã quen thuộc như những người bạn cũ. Giờ cô chỉ muốn đọc Câu chuyện hai thành phố, nhưng vì Will trích lời Sydney Carton quá nhiều lần khiến cô sợ cầm cuốn sách lên sẽ khiến cô nghĩ tới anh, và làm cô thêm lo lắng. Dù sao anh cũng chưa bao giờ trích lời Darnay, mà chỉ nhắc tới câu thoại của Sydney, anh chàng say xỉn, rệu rã và yếu đuối. Sydney, người đã chết vì tình.

Trời đã về tối, gió thổi hắt làn mưa bụi vào cửa sổ. Cô bỗng nghe có tiếng gõ cửa phòng. Đó là Sophie, đưa đến một lá thư nằm trên khay. “Thưa cô, có thư cho cô.”

Tessa ngạc nhiên đặt sách xuống. “Thư cho tôi?”

Sophie gật đầu và tới gần hơn, chìa khay ra. “Vâng, nhưng không rõ từ ai. Cô Lovelace suýt rọc thư, nhưng may mà tôi kịp lấy lại. Cô ấy tọc mạch quá.”

Tessa cầm phong thư. Quả thật, tên người nhận là tên cô, được viết bằng tuồng chữ nghiêng nghiêng không quen mắt, trên giấy dày màu kem. Cô lật mặt sau định mở thư thì thấy ánh mắt tò mò của Sophie phản chiếu trên cửa sổ. Cô quay người lại với cô gái kia. “Được rồi, Sophie,” cô nói. Đó là cách cô đọc được trong tiểu thuyết khi nữ chính muốn người hầu rời đi, và có vẻ đúng thế thật. Thoáng thất vọng, Sophie cầm khay và rời phòng.

Tessa mở thư và trải lên trên đùi.

Cô Gray yêu quý,

Tôi thay mặt một người bạn chung của chúng ta, Will Herondale, viết lá thư này. Tôi biết cậu ta có thói quen đến rồi đi – và thường là đi – khỏi Học Viện tùy ý, và vì thế rất lâu sau người ta mới hốt hoảng vì sự vắng mặt này. Nhưng tôi xin cô, với tư cách một người đánh giá cao lòng tự trọng của cô, rằng hãy đừng coi nó là bình thường. Tối qua tôi đã gặp

Will, và cậu ta, nói lời hoa mỹ nhất, rất phiền muộn khi rời tư gia của tôi. Tôi có lí do để e rằng cậu ta có thể làm tổn thương bản thân, và vì thế tôi đề nghị nên có người tìm xem cậu ta ở đâu và có được an toàn hay chẳng. Cậu ta khó khiến người khác yêu mến, nhưng tôi tin cô, cũng như tôi, thấy được điều tốt đẹp nơi con người ấy, thừa cô Gray, và đó là lí do tôi mạn phép gửi lá thư này tới cô...

Nô bộc của cô,

Magnus Bane

Tái bút; Nếu tôi là cô, tôi sẽ không tiết lộ nội dung bức thư này cho cô Branwell. Nhưng đó chỉ là gợi ý từ tôi thôi.

M.B

Dù đọc thư của Magnus khiến Tessa cảm giác như huyết quản sắp trào lửa, nhưng cô vẫn sống sót qua phần còn lại của buổi chiều và buổi tối mà không hề - cô nghĩ - để lộ vẻ buồn phiền. Cô có cảm giác Sophie cố ý con càn con kê ả giúp cô cởi váy, chải tóc, rồi mới chịu chất thêm củi vào lò sưởi, và kể cho cô nghe chuyện ngồi lê đôi mách trong ngày. (Em họ của Cyril làm việc cho nhà Lightwood và kể rằng Tatiana – em gái Gabriel và Gideon – sắp cùng tân lang trở về từ Âu châu lục địa. Gia nhân trong nhà đang náo động vì nghe đồn tính tình cô tiểu thư này rất khó chịu.)

Tessa làm bầm rằng chắc đây là điểm giống ông bố của cô gái nọ. Sốt ruột khiến giọng cô khàn đi, và cô phải một mực nói rằng cô đã mệt lả và cần ngủ hơn cần trà thì cô mới ngăn được Sophie chạy ra ngoài lấy cho cô xi-rô bạc hà.

Sophie vừa đóng cửa rời phòng, Tessa liền đứng dậy cởi đồ ngủ và mặc váy, nai nịt gọn gang nhất nhất có thể rồi khoác thêm cái áo lửng. Sau khi cẩn trọng nhìn ra hành lang, cô len lén rời phòng, tới phòng Jem và khẽ khàng gõ cửa. Cô đợi một lúc chẳng thấy động tĩnh gì và đang lo lắng rằng Jem đã ngủ thì Jem mở cửa.

Chắc chắn cô đã gọi anh đúng lúc anh chuẩn bị đi ngủ: anh đã cởi giày và áo khoác, áo sơ mi mở cổ cúc, mái tóc bạc thì rối bù đến là dễ thương. Cô muốn vươn tay vuốt ép chúng xuống. Anh chớp mắt. “Tessa à?”

Không nói một lời, cô đưa anh lá thư. Anh nhìn khắp hành lang, rồi ra hiệu cho cô vào phòng. Cô đóng cửa lại trong lúc anh đọc lá thư mang tuồng chữ xiên xẹo của Magnus một lần, rồi lần nữa, trước khi vo vún trong tay, khiến tiếng sột soạt vang rõ mồn một trong phòng. “Anh *biết* mà,” anh nói.

Giờ tới lượt Tessa chớp mắt. “Biết gì?”

“Đây không phải dạng biến mất bình thường.” Anh ngồi lên cái rương cuối giường và xỏ giày. “Anh cảm giác được. Ở đây.” Anh đặt tay lên ngực “Anh biết có chuyện là lạ. Anh cảm giác như có một bóng đen trong linh hồn mình.”

“Anh không nghĩ anh ấy sẽ làm mình bị thương chứ?”

“Tự làm mình bị thương, anh không biết. Đặt mình vào tình thế có thể bị thương...” Jem đứng lên. “Anh phải đi.”

“Ý anh là ‘chúng ta’ chứ? Anh không nghĩ sẽ một mình đi tìm Will mà không có em chứ?” Tessa láu lỉnh nói và khi anh không nói gì, cô bảo, “Lá thư đó gửi cho em, James. Em có quyền không cho anh xem.”

Anh nhắm hờ mắt một lúc, rồi khi anh mở mắt ra, anh cười tỉnh quái. “*James*,” anh nói. “Thường chỉ có Will gọi anh như vậy.”

“Em xin lỗi...”

“Không. Không sao. Anh thích nghe tên mình bật ra khỏi môi em.”

Môi. Từ đó có gì đó thiếu tế nhị một cách tế nhị, kỳ lạ, như một nụ hôn vậy. Nó dường như lơ lửng giữa họ trong khi cả hai đều ngưng ngừng. Nhưng đây là Jem, Tessa bối rối nghĩ. Jem. Không phải Will, người có thể khiến cô cảm giác anh đang vuốt tay dọc theo làn da trần trụi của cô chỉ bằng cách nhìn cô...

“Em nói đúng,” Jem hắng giọng. “Magnus sẽ không gửi thư cho em nếu anh ta không định bảo em hãy tham gia tìm Will. Có lẽ anh ta nghĩ quyền năng của em hữu dụng. Dù sao thì...” Anh quay lưng với cô, tới mở tủ quần áo. “Đợi anh trong phòng em. Lát nữa anh sang.”

Tessa không chắc mình có gật đầu không - chắc là có - và lát sau cô trở lại phòng, dựa lưng vào cửa. Mặt cô nóng bừng như thể cô đang đứng quá gần lò sưởi. Cô nhìn quanh. Từ khi nào cô bắt đầu nghĩ phòng này là phòng của cô nhỉ? Không gian rộng rãi với những ô cửa sổ có lắp chấn song và những ngọn đèn phù thủy tỏa sáng dịu dàng, không hề giống căn

phòng chật chội của cô trong căn hộ tại New York với đồng sắp nền bám trên táp đầu giường, vì cô thường thức trắng đêm đọc sách bên ánh nến, cái giường gỗ ép rẻ tiền trải ga mỏng. Vào mùa đông, những ô cửa sổ lỏng lẻo sẽ kêu lạch xạch mỗi khi cửa sổ có gió thổi qua.

Tiếng gõ cửa khe khẽ đánh thức cô khỏi cơn mộng tưởng và cô quay lại, mở cửa và thấy Jem tại ngưỡng cửa. Anh đã mặc đồ đi săn - áo khoác và quần đen có vẻ bằng chất liệu da bền, và đi giày cũng đen nốt. Anh đặt một ngón tay lên môi và ra hiệu cho cô đi theo.

Giờ chắc đã mười giờ tối, và đèn phù thủy tỏa sáng yếu ớt. Họ đi lòng vòng theo các hành lang, không theo con đường cô thường dùng ra cửa chính. Sự bối rối của cô đã được giải đáp khi họ tới cánh cửa nằm cuối một hành lang dài. Họ đứng trong một không gian hình vòng cung, và Tessa đoán có lẽ họ đang có mặt tại một trong những ngọn tháp Gothic ở một góc Học Viện.

Jem mở cửa và giục cô đi theo; anh đóng cửa lại, bỏ chìa khóa vừa dùng trở vào túi. “Đây,” anh nói, “là phòng Will.”

“Sang trọng đấy,” Tessa nói. “Em chưa từng vào đây. Em cứ tưởng anh ấy sẽ ngủ treo ngược cơ, như dơi ý.”

Jem cười và đi qua cô, tới một cái tủ ngăn kéo bằng gỗ, và bắt đầu lục lọi các ngăn bên trên. Trong lúc đó, Tessa ngó quanh, tìm cô đập nhanh như thể cô đang thấy điều mình không được phép thấy – một bí mật, một phần bị che giấu của Will. Cô tự nhủ không được ngốc thế, đây chỉ là một căn phòng, cùng với những món đồ nội thất sạm màu nặng nề như mọi căn phòng khác trong Học Viện. Nơi này khá bừa bộn - chăn quần thành một núi dưới chân giường, quần áo vắt trên lưng ghế, cốc trà vẫn còn lưng nửa nước không được đổ đi đặt chên vênh trên táp đầu giường. Và đâu đâu cũng thấy sách – trên bàn nhỏ, trên giường, chất thành chồng trên sàn, xếp thành hai hàng trên giá dọc tường. Trong lúc Jem lục lọi, Tessa đi vắn vơ tới bên giá sách và tò mò xem các tựa.

Cô không ngạc nhiên khi thấy ở đó chủ yếu là tiểu thuyết và thi ca. Có một vài tựa bằng ngôn ngữ cô không đọc được. Cô nhận ra các mẫu tự Latinh và Hy Lạp. Ở đây có vài cuốn truyện cổ tích, *Đêm Arab*, tác phẩm của James Payn, *Mục sư Balhampton* của Anthony Trollope, *Phương thuốc tuyệt vọng* của Thomas Hardy, một loạt sách của Wilkie

Collins – *Magdalen mới, Luật lệ và Quý cô, Hai định mệnh*, và cuốn tiểu thuyết mới của Jules Vernes có tựa *Đứa trẻ sống trong động* mà cô rất muốn lật ra xem. Và rồi, nó kìa – *Câu chuyện hai thành phố*. Cười lém lỉnh, cô rút nó ra khỏi kệ. Nó vừa được nhắc lên thì vài lá thư gài trong sách liền rơi ra. Cô quỳ xuống nhặt lên – và sững sờ. Cô nhận ra chữ viết tay ngay lập tức. Đó là chữ của cô.

Cổ cô nghẹn lại khi đọc từng trang giấy.

Nate thân yêu, [Cô đã viết]

Hôm nay em đã thử Biển Hình, nhưng thất bại. Họ đưa em một đồng xu, nhưng em chẳng rút ra được gì từ nó. Có thể chưa từng có ai sở hữu nó, hoặc quyền năng của em đang yếu đi. Em không quan tâm, nhưng họ đã quật em – anh đã bao giờ bị ăn roi chưa? Không, em hỏi ngốc thật. Tất nhiên là chưa từng rồi. Em có cảm giác như lửa cháy thành từng hàng từng hàng trên da em, anh ạ. Em rất xấu hổ khi nói em đã khóc, và anh cũng biết em ghét khóc thế nào mà...

Và:

Nate thân yêu,

Hôm nay em nhớ anh nhiều lắm, em tưởng mình sẽ chết. Nếu anh cũng không còn, vậy chẳng ai trên cõi đời này quan tâm xem em sống chết ra sao nữa. Em cảm giác mình đang phân rã, biến mất vào hư vô, vì nếu không còn ai trên thế giới này quan tâm đến ta, liệu ta có thực sự tồn tại không?

Đây là những lá thư cô viết cho anh khi còn ở Ngôi Nhà Hắc Ám, nhưng không mong có ngày Nate đọc được – không mong có ai đọc được chúng. Chúng giống nhật kí hơn là thư, là nơi duy nhất cho cô trút toàn bộ nỗi hoảng hốt, buồn bã và sợ hãi. Cô biết rằng các Nephilim đã tìm thấy chúng, rằng Charlotte đã đọc chúng, nhưng sao trong biết bao nhiêu nơi, chúng lại xuất hiện trong phòng Will, được giấu trong một cuốn sách chứ?

“Tessa.” Đó là Jem. Cô vội nhét những lá thư vào túi áo khoác và quay lại. Jem đứng bên tủ kéo, tay cầm một con dao bạc. “Lạy Thiên Thần, nơi này quả là một mớ bừa bộn, anh cứ tưởng mình không tìm ra được nó cơ đấy.” Anh xoay dao trong tay. “Will không mang theo nhiều đồ từ nhà mình tới đây, nhưng cậu ấy có cầm theo thứ này. Đây là con

dao găm cậu ấy được bố tặng. Hẳn nó mang nhiều dấu tích của cậu ấy và nhờ nó ta có thể tìm ra Will.”

Dù Jem nói có vẻ lạc quan, nhưng anh lại đang nhúu mày.

“Sao vậy?” Tessa đi về phía anh.

“Anh còn tìm được thứ khác,” anh nói. “Will luôn là người đi mua... mua thuốc cho anh. Cậu ấy biết anh ghét chuyện mua bán này, nào là phải tìm ra cư dân Thế Giới Ngầm muốn bán nó, rồi trả tiền...” Ngược anh phập phồng nhanh, như thể chỉ nhắc tới chuyện ấy cũng đủ khiến anh muốn bệnh. “Anh sẽ đưa tiền, còn cậu ấy đi mua. Nhưng anh vừa tìm thấy hóa đơn cho lần giao dịch cuối. Có vẻ như giá thứ á phiện – thứ thuốc – đó không như anh tưởng.”

“Ý anh là Will lừa tiền anh?” Tessa ngạc nhiên. Will có thể xấu tính và độc miệng, cô nghĩ, nhưng cô luôn nghĩ anh không xấu tới mức đó. Chỉ dừng ở những chuyện lật vạt thôi. Nhưng làm vậy với Jem, trong bao nhiêu người...

“Ngược lại. Giá thuốc đắt hơn cậu ấy báo nhiều. Cậu ấy chắc phải bù tiền cho anh.” Vẫn nhúu mày, Jem nhét dao vào thắt lưng. “Anh biết cậu ấy rõ hơn bất kì ai,” anh nói đều đều. “Nhưng anh vẫn thấy Will có những bí mật khiến anh ngạc nhiên.”

Tessa nghĩ tới những lá thư nhét trong cuốn tiểu thuyết Dickens, và điều cô định nói với Will về chuyện này khi gặp lại anh. “Quả vậy,” cô nói. “Nhưng cũng đâu có gì bí ẩn, phải không nào? Will sẽ làm tất cả vì anh...”

“Anh không chắc đến mức đó đâu,” Giọng Jem tự trào.

“Tất nhiên có chứ,” Tessa nói. “Ai ai cũng vậy thôi. Anh tử tế và tốt vậy cơ mà...”

Cô ngừng alij, nhưng mắt Jem đã mở tròn tròn. Anh có vẻ ngạc nhiên, như không quen được khen ngợi, dù chắc chắn anh hẳn phải quen được người khác ngợi ca, Tessa bối rối nghĩ. Chắc chắn những người quen biết anh đều cảm thấy được họ may mắn đến mức nào. Cô thấy má lại bắt đầu nóng bừng, và thềm rửa mình. Chuyện gì thế này?

Cửa sổ lại khẽ kêu ràn rạt; Jem quay lại sau một lúc. “Đó chắc là Cyril,” anh nói và có một chút khàn khàn trong giọng anh. “Anh... anh nhờ anh ấy đánh xe ngựa tới. Chúng ta nên đi thôi.”

Tessa gật đầu rồi không nói lời nào, theo anh rời phòng.

Khi Jem và Tessa rời Học Viện, gió vẫn thổi rào rào trong sân, cuốn đám lá khô bay vòng vòng như những vũ công tiên. Bầu trời nặng trĩch với làn sương vàng ệch giăng giăng, che mờ vàng trắng vàng nhạt tròn vành vạnh như chiếc đĩa. Những từ Latinh trên cổng Học Viện dường như tỏa sáng, hiện rõ dưới ánh trăng: *Chúng ta là cát bụi và bóng tối.*

Cyril, đang đứng đợi bên cỗ xe với hai con ngựa Balios và Xanthos, có vẻ nhẹ nhõm hẳn khi thấy họ; anh giúp Tessa lên xe, Jem theo sau, và rồi nhảy lên ghế xà ích. Tessa, ngồi đối diện Jem, vui vẻ quan sát anh rút cả dao và thanh stele khỏi thắt lưng: cầm dao bằng tay phải, anh vẽ một chữ rune lên mu bàn tay đó. Tessa thấy nó giống mọi chữ Ấn Ký khác, cũng những đường uốn lượn khó hiểu bện vào nhau để tạo thành một họa tiết đen sẫm cứng cỏi.

Anh nhìn xuống tay mình một lúc lâu rồi nhắm mắt, gương mặt lặng lẽ tỏ vẻ tập trung cao độ. Đúng lúc đầu óc Tessa gào thét vì sốt ruột, mắt anh mở ra. “Đường Brick, đại lộ Whitechapel,” anh nói như với chính mình; nhét dao và thanh stele trở lại thắt lưng, anh thò đầu ra cửa sổ, và cô nghe anh nhắc lại lời đó với Cyril. Một lát sau, Jem lại ngồi yên vị trong xe, đóng cửa sổ để tránh gió lạnh, rồi chiếc xe ngựa lộc xộc đi trên con đường rải sỏi.

Tessa hít một hơi sâu. Cả ngày nay cô đã háo hức được gặp Will, lo lắng cho anh, phân vân anh đang ở nơi nao – nhưng giờ khi họ đang lăn bánh đi vào khu trung tâm tối tăm của Luân Đôn, trong cô chỉ còn cảm giác hãi hùng.

CHƯƠNG 9: ĐÊM DỮ DỘI

Đêm dữ dội và ngày mai đói khát,

Cùng tình yêu trọn vẹn những trinh nguyên

Thú vui xác thịt cùng đau khổ triền miên

Rồi sẽ bòn rút linh hồn ta khô kiệt

– Algernon Charles Swinburne, *Dolores*

Tessa để rèm cửa sổ mở và nhìn ra ngoài ô cửa kính trong lúc cỗ xe ngựa men theo đường Fleet chạy về đồi Ludgate. Màn sương vàng nhạt

thêm dày và cô chẳng thấy được gì mấy ngoài những bóng người đang rảo bước đi lại, dăm ba áp phích quảng cáo nhòe nhoẹt vẽ bên các mái nhà. Vào những lúc hiếm hoi sương tản ra, cô thoáng thấy rõ gì đó: một cô gái ôm những bó oải hương héo rũ đang kiệt sức đứng dựa vào tường; một gã thợ mài dao kéo rệu rã đẩy xe về nhà; áp phích quảng cáo của hãng diêm Bryant and May's Lucifer đột nhiên lù lù hiện ra giữa màn sương.

“Đồ bỏ xó,” Jem nói. Anh ngồi dựa lưng trên chiếc ghế đối diện, đôi mắt sáng lấp lánh trong bóng tối. Cô tự hỏi liệu anh có dùng chút thuốc phiện nào trước khi lên đường không, và nếu có thì là bao nhiêu.

“Sao ạ?”

Anh mô phỏng hành động quẹt một que diêm, thổi tắt rồi ném que diêm tàn ra sau. “Ở đây người ta gọi diêm như thế – đồ bỏ xó, vì em ném nó đi sau khi dùng xong. Họ cũng dùng từ đó để chỉ các nữ công nhân làm diêm.”

Tessa nghĩ tới Sophie, người rất có thể sẽ trở thành một trong số những “đồ bỏ xó”, nếu Charlotte không tìm thấy cô ấy. “Nói nghe tàn nhẫn quá.”

“Chúng ta sắp đến vùng tàn nhẫn của thành phố đây. East End, khu ổ chuột.” Anh nhào người trên ghế. “Em nhớ phải cẩn thận, và ở gần anh.”

“Anh biết Will làm gì ở đó không?” Tessa hỏi, nhưng lại có phần sợ đáp án. Họ đang đi qua nhà thờ St. Paul hùng vĩ, sừng sững phía trước họ như nắm mồ bằng đá cẩm thạch lấp lánh chôn một gã khổng lồ.

Jem lắc đầu. “Anh không biết nữa. Anh chỉ cảm nhận được – một hình ảnh thoáng qua về con phố – nhờ phép theo dấu. Nhưng anh phải nói, chỉ có vài lý do *vô hại* để giải thích việc một quý ông tới khu Chapel sau khi trời tối thôi.”

“Chắc anh ấy đi đánh bạc...”

“Có thể,” Jem đồng ý, nhưng bằng giọng anh thì có vẻ chính anh cũng không tin lắm.

“Anh nói anh cảm nhận được. Ở đây.” Tessa đặt tay lên tim. “Nếu anh ấy gặp chuyện. Có phải vì anh là *parabatai* của Will không?”

“Ừ.”

“Vây *parabatai* không đơn giản là thẻ bảo vệ nhau. Nó có gì đó... huyền bí.”

Jem mỉm cười, một nụ cười như ánh sáng đột nhiên bùng lên trong mọi căn phòng của tòa nhà. “Bọn anh là Nephilim. Mọi điều trong quãng đời của bọn anh đều có vài yếu tố huyền bí – chào đời này, rồi chết này, hay kết hôn, mọi sự kiện trọng đại đều được đánh dấu bằng nghi lễ. Một nghi lễ sẽ được cử hành khi em muốn là *parabatai* của ai đó. Tất nhiên, trước tiên em phải hỏi ý kiến người kia. Đó không phải chuyện nhỏ...”

“Anh hỏi Will,” Tessa đoán.

Jem lắc đầu và vẫn mỉm cười. “Will hỏi anh,” anh nói. “Hoặc đúng hơn là cậu ấy bảo anh thế. Khi đó, bọn anh đang luyện dùng trường kiếm trong phòng tập. Will hỏi và anh bảo rằng không, rằng cậu ấy nên chọn một *parabatai* có thể sống lâu, có thể bảo vệ cậu ấy cả đời. Will cược với anh rằng nếu Will có thể tước kiếm của anh, vậy anh phải đồng ý làm anh em kết nghĩa của cậu ấy.”

“Và Will tước được kiếm của anh?”

“Trong chín giây,” Jem cười thành tiếng. “Ghim anh vào tường. Chắc Will luyện lúc anh không biết, vì nếu biết cậu ấy dùng trường kiếm thành thạo, còn lâu anh mới tham gia vụ cược đó.” Anh nhún vai. “Hồi đó bọn anh mười ba tuổi. Họ cử hành nghi lễ khi bọn anh mười bốn. Đã ba năm trôi qua kể từ đó và anh không thể tưởng tượng sẽ thế nào nếu không có *parabatai*.”

“Sao anh không muốn là *parabatai* của Will?” Tessa hỏi có phần lưỡng lự. “Hồi đó đó?”

Jem lùa một bàn tay qua mái tóc bạc. “Nghi lễ ràng buộc em,” anh nói. “Nó giúp em mạnh hơn. Em có thể dùng sức mạnh của người kia. Nó giúp em ý thức được vị trí của người kia nhằm phối hợp hoàn hảo trong lúc chiến đấu. Có một vài chữ rune bắt buộc em phải là *parabatai* của ai đó thì mới dùng được. Nhưng... cả đời em chỉ được chọn một

parabatai. Em không thể chọn thêm ai khác, kể cả nếu người kia đã chết. Anh không nghĩ mình là lựa chọn hoàn hảo.”

“Đó có vẻ là một luật lệ hà khắc.”

Sau đó Jem nói gì đó bằng ngôn ngữ cô không hiểu, nghe như *“khalepatakala.”*

Cô nhú mày. “Không phải tiếng Latinh thì phải?”

“Tiếng Hy Lạp,” anh nói. “Nó có hai nghĩa. Một là những gì đắt giá – lòng tốt, sự khoan dung, vinh quang, và sự cao thượng – đều khó đạt được.” Anh nhào tới gần cô hơn. Cô có thể ngửi thấy mùi ngòn ngọt của thuốc phiện nơi anh, và mùi cơ thể anh thoảng qua nữa. “Nó còn có một ý nghĩa khác.”

Tessa nuốt khan. “Là gì?”

“Là ‘Đẹp cũng là hà khắc.’”

Cô nhìn xuống tay anh: Thon dài, móng cắt cụt và sọc ngang dọc các mấu tay. Liệu có Nephilim nào không có sọc không? “Câu đó có ý nghĩa đặc biệt gì với anh không?” Cô khẽ hỏi. “Đó là ngôn ngữ chết. Sao anh lại học chúng?”

Anh đã nhào gần tới độ cô cảm nhận được hơi ấm từ hơi thở anh trên má mình. “Anh không chắc nữa,” anh nói, “dù anh nghĩ chắc do anh cảm nhận được sự tương minh trong đó. Tiếng Hy Lạp, tiếng Latinh, tiếng Phạn, chúng chứa đựng chân lý, còn ngôn ngữ chúng ta sau này lại đầy những từ vô nghĩa.”

“Thế còn ngôn ngữ của anh,” cô dịu dàng nói. “Tiếng mẹ đẻ của anh ấy?”

Môi anh cong lên. “Anh nói được cả hai ngôn ngữ, tiếng Anh và tiếng Trung Quan Thoại,” anh nói. “Bố anh nói tiếng Anh, còn nói tiếng Trung thì dở ẹc. Sau khi gia đình anh chuyển tới Thượng Hải, tiếng Trung của nhà anh lại còn dở hơn. Người nói tiếng Quan Thoại chẳng mấy hiểu được phương ngữ ở đó đâu.”

“Thế anh nói gì bằng tiếng Quan Thoại đi,” Tessa cười hề nghi.

Jem nói liền thoáng gì đó, nghe có vẻ có rất nhiều nguyên âm bật hơi và phụ âm nối vào nhau, giọng lên bổng xuống trầm. “*Ni hen piao*

liang.”

“Anh vừa nói gì thế?”

“Anh nói tóc em bị tuột ra kia. Chỗ đó đó,” anh nói và đưa tay vén một lọn tóc xoắn bị xô ra ra sau tai cô. Hai má Tessa nóng bừng, và cô mừng vì trong xe tối. “Em nên cẩn thận,” anh nói và từ từ rút tay lại, những ngón tay nắn nã một thoáng nơi má cô. “Đừng để kẻ thù tóm được gì đó.”

“À... vâng... tất nhiên.” Tessa vội nhìn ra ngoài cửa sổ – và trố cả mắt. Tuy màn sương vàng vọt phủ dày trên phố xá, nhưng cô vẫn thấy rất rõ. Họ đang khua bánh trên một đại lộ hẹp – có lẽ vẫn được tính là rộng theo chuẩn Luân Đôn. Không khí oi nồng, nhớp nháp vì bụi than cùng sương mù, và trên phố thấp thoáng những bóng người. Những con người bản thủ, rách rưới ấy ngồi sụp bên những bức tường của các căn nhà xiêu vẹo, mắt dõi theo chiếc xe ngựa đi qua như đàn chó đói chăm chăm nhìn khúc xương. Tessa thấy một người đàn bà quần khăn choàng, một tay đeo cái làn hoa, có một đứa bé quần trong góc khăn choàng áp mặt vào vai bà ta. Mắt nó nhắm, còn da thì bệch bạc như màu sữa đông; trông nó như bị ốm, hoặc đã chết. Đám trẻ đi chân trần, bản thủ như lũ mèo hoang, chơi cùng nhau trên đường phố; đám phụ nữ ngồi dựa vào nhau ở các hiên nhà, rõ ràng đã say xỉn. Trông đám nam giới là tệ hơn cả: họ ngồi sụp bên các chái nhà, áo gi-lê và mũ bản thủ, vá chằng vá đụp, và vẻ tuyệt vọng trên gương mặt họ trông như hình khắc trên bia mộ.

“Giới thượng lưu của Luân Đôn sống ở Mayfair và Chelsea thích đi du ngoạn lúc nửa đêm qua những vùng như thế này,” Jem nói bằng giọng nhuốm màu cay đắng. “Họ gọi đó là vi hành xóm liều.”

“Họ có dừng lại và... và giúp gì không?”

“Hầu như là không. Họ chỉ muốn tới xem rồi về nhà và kể lại chuyến phiêu du vào bữa tiệc trà tiếp theo, rằng họ đã thấy ‘quân lượng gạt’ và ‘lũ đi điểm’ hay ‘Shivering Jemmy’(*) thật sự. Hầu hết bọn họ đều không hề bước xuống xe ngựa.”

(*) Nguyên văn: *mug-hunter, dollymop, Shivering Jimmy*. Đây là những từ lóng của người Anh thời Victoria.

“Shivering Jemmy là gì?”

Jem nhìn cô bằng đôi mắt bạc. “Kẻ ăn mày rách rưới đang chịu đói chịu rét,” anh nói. “Một kẻ có thể sẽ chết cóng.”

Tessa nghĩ tới những tờ giấy bìa bịt các kẽ hở cửa sổ căn hộ của cô tại New York. Nhưng chí ít cô cũng có phòng ngủ, có chỗ để ngả lưng, và có dì Harriet nấu cho cô một bát xúp nóng hay pha một tách trà ấm. Cô thật may mắn.

Xe ngựa dừng tại một góc đường trông không lấy gì làm thân thiện. Bên kia đường, ánh sáng từ một quán rượu ủa ra đường, chiếu tỏ dòng khách say quá cần câu đều đặn đi ra, một vài gã còn trái ôm phải ấp mấy cô ả váy áo thì lòe loẹt ó bần còn má thì đánh phấn hồng rực như tuồng chèo. Ở đâu đó có người đang ông ổng ca bài *Lizzie Vickers độc ác*.

Jem nắm tay cô. “Anh không thể dùng phép che mờ em khỏi ánh mắt của đám người phạm,” anh nói, “Vậy nên hãy cúi đầu và đi sát anh nhé.”

Tessa nhoen miệng cười nhưng không rút tay lại. “Anh nói rồi mà.”

Anh đưa tay qua chỗ cô và mở cửa. Anh nhảy xuống vỉa hè và giúp cô xuống theo, kéo cô sát bên mình. Tessa nhìn khắp con phố. Vài người ơ hờ liếc nhìn hai người, nhưng nhìn chung chẳng ai để ý tới họ. Họ đi về phía ngôi nhà có cánh cửa hẹp sơn đỏ. Nhà này cũng có thềm trước, nhưng có điều hoàn toàn vắng bóng dân vô gia cư. Không ai ngồi trên đó. Jem bước nhanh tới, kéo cô theo sau, và gõ cửa thành thành.

Một lát sau, một người phụ nữ mặc váy dài đỏ, bó sát tới nỗi làm mắt Tessa như muốn lòi tròng, ra mở cửa. Tóc cô ả đen huyền, búi gọn gàng bằng một đôi trâm vàng. Nước da ả rất tái, còn mắt thì kẻ viền đen sẫm – nhưng nhìn kĩ, Tessa nhận ra ả là người da trắng, không phải người ngoại quốc. Đôi môi đỏ quạch của ả trề ra khi mắt nhìn tới Jem.

“Không,” ả nói. “Đây không tiếp Nephilim.”

Ả định đóng cửa, nhưng Jem đã giơ gậy; lưỡi dao bật ra từ đế gậy giữ cửa mở rộng. “Không sao hết,” anh nói. “Chúng tôi không đại diện Clave tới đây. Đây là chuyện riêng tư.”

Ả nheo mắt.

“Chúng tôi đang tìm người,” anh nói. “Một người bạn. Hãy đưa chúng tôi tới chỗ cậu ấy, và chúng tôi sẽ không làm phiền cô thêm.”

Nghe tới đó, ả ngửa cổ cười sảng sặc. “Tôi biết hai người tìm ai rồi,” ả nói. “Chỉ có một Nephilim duy nhất ở đây.” ả nhún vai quay đi. Lưỡi dao đã gấp lại, rồi Jem khom người đi qua gầm cửa thấp và kéo Tessa theo sau.

Sau cửa là một hành lang hẹp. Một thứ mùi hương ngòn ngọt sực nức trong không khí, giống mùi vãn bám trên quần áo Jem sau khi anh dùng thuốc. Tay cô vô thức nắm chặt tay anh. “Đây là nơi Will tới mua – mua thứ anh cần,” anh nghiêng đầu thì thầm nên môi gần chạm vào tai cô. “Dù vì sao giờ cậu ấy ở đây thì...”

Vừa đi trên hành lang, ả váy đỏ vừa ngoái nhìn họ. Đằng sau váy ả có một khoảng xẻ khoe gần trọn đôi chân – và phần chót của một cái đuôi chẻ dài đẹp đẽ, vằn vện đường khoang đen trắng như trên da rắn. *Ả là pháp sư*, Tessa nghĩ và tim khẽ đập cái thích. Ragnor, Chị Em Hắc Ám, người phụ nữ này – vì sao các pháp sư luôn có vẻ... rất nguy hiểm nhỉ? Có lẽ trừ Magnus, nhưng cô có cảm giác Magnus là ngoại lệ trong rất nhiều chuyện.

Hành lang dẫn vào một căn phòng rộng, có tường sơn đỏ sậm. Từ trên trần buông xuống những ngọn đèn lớn, có chụp đèn được khắc và vẽ những hoa văn tinh tế, hắt sáng lên tường. Chạy dọc tường là những dãy giường tầng, giống như loại vẫn thấy trên những con tàu thủy. Còn ở chính giữa phòng chính là một cái bàn to tướng. Ngồi tại đó là một nhóm đàn ông da đỏ sậm như màu tường, tóc đen để kiểu cắt sát da đầu. Bộ móng vuốt xanh đen của họ được cất gọn gàng, có lẽ để họ dễ cân đong, sàng lọc và trộn đủ thứ bột và hợp chất bày trước mặt hơn. Các thứ bột ấy dường như lóng lánh và sáng lên dưới ánh đèn như bột đá quý.

“Đây là sỏi thuốc phiện à?” Tessa thì thầm bên tai Jem.

Đôi mắt anh lo lắng nhìn khắp phòng. Cô có thể cảm nhận sự căng thẳng liên tục toát ra từ anh, như trái tim đập nhanh của con chim ruồi. “Không phải.” Anh có vẻ xao lãng. “Không hẳn – ở đây họ chủ yếu bán ma phiện và bột tiên. Đám người ngồi bên bàn là ifrit. Những pháp sư không có quyền năng.”

Người phụ nữ váy đỏ đang ngó đầu nhìn xuống qua vai một ifrit. Tất cả ngược lên nhìn Tessa và Jem, rồi tập trung vào Jem. Tessa không thích cách họ nhìn anh. Ả pháp sư đang mỉm cười; vẻ mặt ifrit hiện nét toan tính. Cô ả đứng thẳng lên và lả lướt bước về phía họ, hông lắc như máy nhịp dưới lớp vải sa tanh bó sát.

“Madran bảo chúng tôi có cái cậu muốn, nhóc bạc ạ,” ả pháp sư nói, lướt một cái móng tay sơn đỏ tươi lên má Jem. “Giả bộ làm gì.”

Jem tránh. “Tôi bảo cô rồi, chúng tôi tới đây tìm bạn,” anh gắt. “Một Nephilim. Mắt xanh, tóc đen...” Anh lên giọng. “*Ta xian zai zai na li?*”(*)

(*) *Giờ cậu ấy ở đâu?*

Ả nhìn anh một lúc, rồi lắc đầu. “Cậu ngốc lắm,” ả nói. “Ở đây chỉ còn rất ít ngân phiếu, và khi nó hết, cậu sẽ chết. Chúng tôi đang cố kiếm thêm, nhưng gần đây nhu cầu...”

“Xin cô hãy ngừng giờ trò đùa đưa để bán hàng đi,” Tessa đột nhiên bực bội. Cô không muốn nhìn nét mặt Jem thế này, như thể mỗi từ mỗi ngữ đều là vết dao chém vào người anh. Thẻ nào Will thay anh đi mua thứ độc dược kia. “Bạn chúng tôi đâu?”

Người phụ nữ rít lên một tiếng, nhún vai và chỉ về một chiếc giường tầng. “Đằng đó.”

Mặt Jem tái đi trong lúc Tessa nhìn về hướng cô ả chỉ. Đám khách nằm rất yên nên vừa rồi Tessa tưởng giường trống, nhưng giờ khi nhìn kỹ hơn, cô nhận thấy giường nào cũng có một kẻ đang nằm khoèo trên đó. Một vài nằm nghiêng, tay buông thõng bên rìa giường, với lòng bàn tay mở rộng; còn lại hầu hết nằm ngửa, mắt trừng trừng nhìn trần nhà hoặc phản giường phía trên.

Không nói một lời, Jem bắt đầu sai bước qua phòng, Tessa bám sát gót. Khi họ tới gần mấy cái giường hơn, cô nhận ra hầu hết đám nằm trên đó không phải con người. Cô thoáng thấy những làn da lục, lam, đỏ, tía; thấy tóc xanh dài rối như một núi rong biển xỏ trên cái gối bản thủ; thấy bàn tay móng vuốt của một gã vừa rên rỉ vừa nắm chặt lấy cạnh giường gỗ. Một kẻ khác khẽ cười khúc khích khe khẽ, tuyệt vọng, một âm thanh

nghe còn thảm hơn khóc than; và một giọng khác đang nghêu ngao hát đi hát lại một khúc đồng dao:

“Cam vàng chanh xanh

Núi chuông St. Clement

Bao giờ anh trả?

Rung chuông Bailey Già

Khi nào tôi phát

Nói chuông Shoreditch...”

“Will,” Jem thì thào. Anh dừng lại bên một cái giường được gắn cố định ở khoảng giữa tường và tì vào đó, như thể chân anh sắp khụy xuống.

Nằm trên giường là Will, cuộn tròn trong chiếc chăn sẫm màu, tả tơi. Anh chỉ mặc có quần dài và áo sơ mi; thắt lưng vũ khí của anh được treo trên cái đinh móc phía trong giường. Chân anh để trần, mắt nhắm hờ, màu xanh của móng mắt chỉ thấy lấp ló qua viền mí đen. Tóc anh mượt mồ hôi, bết vào trán, còn má đỏ rực như người lên cơn sốt. Ngực anh phập phồng từng hồi, như thể anh bị chứng khó thở.

Tessa áp mu bàn tay lên trán anh. Trán anh nóng giãy. “Jem,” cô khẽ nói. “Jem, chúng ta phải đưa anh ấy rời khỏi đây.”

Người đàn ông nằm trên chiếc giường bên cạnh vẫn hát. Nhưng nói cho ngay, bảo hắn là đàn ông cũng không hẳn đúng. Cơ thể hắn ngắn ngủn và dị dạng, thay cho bàn chân là một bộ móng chẻ.

“Bao giờ tới khi?

Nói chuông Stepney

Tôi đâu có biết,

Nói chuông bự Bow”

Jem vẫn đứng bất động chăm chú nhìn Will. Anh như bị đóng băng. Mặt anh trắng như giấy và má thì đỏ lựng.

“Jem!” Tessa thì thầm. “Làm ơn. Giúp em kéo anh ấy đứng lên.” Thấy Jem không nhúc nhích, cô vươn tay, nắm vai Will mà lay. “Will. Will, dậy, dậy đi.”

Will chỉ càu nhàu vài tiếng và quay người sang bên kia, vùi đầu vào tay. Anh là Thợ Săn Bóng Tối, cao mét tám, người thì nặng và chắc nịch cô không tài nào đỡ được. Trừ khi...

“Nếu anh không giúp em,” Tessa bảo Jem, “em thề sẽ Biến Hình thành anh, và em sẽ tự đỡ anh ấy. Rồi mọi người ở đây sẽ được chứng kiến anh ra sao khi mặc váy.” Cô nhìn thẳng vào anh. “Anh hiểu không?”

Rất chậm, anh nhướn mắt nhìn cô. Anh có vẻ không hốt hoảng trước khả năng bị đám ifrit nhìn thấy mình mặc váy; trông anh không có vẻ là nhìn thấy cô. Hình như đây là lần đầu tiên cô thấy đôi mắt bạc kia không có chút ánh sáng nào. “*Em* định chơi thật à?” Jem nói, rồi tóm cánh tay Will và kéo sang bên, động đầu Will vào bên giường mà chẳng quan tâm xem nặng nhẹ ra sao.

Will rên rỉ và mở mắt. “Thả tôi ra...”

“Giúp anh cái,” Jem nói mà không nhìn Tessa, và cùng nhau họ hì hục lôi Will xuống giường. Will suýt ngã nhào, và phải vòng tay qua Tessa để giữ thăng bằng trong lúc Jem với lấy cái đai vũ khí trên móc.

“Nói với anh đây không phải mơ đi,” Will thì thào, dụi mặt vào bên cổ Tessa. Tessa giật mình. Anh sốt cao quá. Môi anh lướt trên má cô; nó mềm mại hết như trong ký ức của cô.

“Jem,” Tessa tuyệt vọng nói, và Jem nhìn sang; anh đang đeo thắt lưng của Will trên cái của mình, và có vẻ anh không nghe thấy Will vừa nói gì. Anh quỳ xuống đi giày vào chân Will, rồi đứng lên đỡ cánh tay *parabatai* của mình. Will có vẻ mừng vì chuyện đó.

“Ồ tốt rồi,” Will nói. “Giờ bộ ba đã tề tựu đông đủ.”

“Im ngay,” Jem bảo.

Will cười khúc khích. “Nghe này, Carstairs, cậu chưa dùng thứ đó, phải không? Tôi mua nhiều lắm, nhưng giờ sạch bách rồi.”

“Anh ấy nói gì thế?” Tessa bối rối.

“Cậu ấy muốn anh trả tiền thuốc phiện.” Giọng Jem ngại ngùng. “Đi nào, chúng ta sẽ đưa cậu ấy lên xe, rồi anh mang tiền trở lại.”

Khi họ chuênh choạng đi ra cửa, Tessa vẫn nghe giọng người đàn ông chân dê vọng theo, nghe lạnh lạnh và chót vót như tiếng đàn môi, và được kết thúc bằng tràng cười the thé.

*“Đây là ngọn nến đưa mi lên giường
Kia là đao phủ tiễn mi lên đường.”*

Đối với những kẻ vừa từ trong cái sôi thuốc phiện sục nức thứ mùi hương ngọt ngào giả tạo thì kể cả bầu không khí ô nhiễm của Whitechapel cũng là trong lành chán. Tessa suýt ngã xuống thêm. May sao chiếc xe ngựa vẫn đậu ở góc đường, và Cyril nhảy xuống khỏi ghế xà ích, đi về phía họ, gương mặt phúc hậu, tròn trĩnh đượm vẻ lo âu.

“Cậu Will ổn không?” Anh ta nói và đỡ cánh tay Will đang quàng qua vai Tessa và vắt sang vai mình. Tessa mừng rỡ chuôi sang bên; lưng cô đã bắt đầu ê ẩm.

Đúng như dự đoán, Will không hề thích sự thay đổi này. “Buông tôi ra,” anh đột ngột nổi quạu. “Thả tôi ra. Tự tôi đứng được.”

Jem và Cyril liếc mắt nhìn nhau, rồi rời luôn. Will loạng choạng, nhưng vẫn đứng thẳng. Anh ngẩng đầu, để gió lạnh thổi tung những lọn tóc ướt dán vào cổ và trán, khiến chúng lòa xòa ngang mắt anh. Tessa

nghe tới anh trên mái Học Viện: *Và anh chiêm ngưỡng Luân Đôn, một kỳ quan kinh khủng thuộc về con người do Chúa tạo nên.*

Anh nhìn Jem. Mắt Will xanh hơn bao giờ hết, má đỏ lựng, nét mặt như thiên thần. Anh nói, “Bồ không phải tới dắt mũi tôi về. Tôi đang vui mà.”

Jem nhìn lại. “Quý tha ma bắt bồ đi,” anh nói và đâm vào mặt Will, khiến Will xoay một vòng. Will không ngã, nhưng phải dựa vào bên xe ngựa, tay che má. Miệng anh đang chảy máu. Anh kinh hãi nhìn Jem.

“Đưa cậu ấy lên xe,” Jem nói với Cyril, và trở vào căn nhà cửa đỏ – Tessa đoán anh đi trả tiền cho đồ hút hít của Will. Will vẫn nhìn theo Jem, máu nhuộm đỏ đôi môi anh.

“James ơ?” Will gọi.

“VẬY ĐI NÀO,” Cyril nói cộc lốc. Nhìn Cyril mở cửa xe và giúp Will vào trong, rồi Tessa sau đó, cô bỗng nghĩ trông anh ấy giống Thomas vô cùng. Anh đưa cho cô cái khăn tay rút từ túi áo. Nó ấm và có mùi nước hoa rẻ tiền. Cô mỉm cười cảm ơn khi anh đóng cửa.

Will ngồi xụi lơ ở góc xe, tay ôm lấy người, còn mắt nhắm hờ. Máu đã chảy xuống cằm anh. Cô nhoài tới áp khăn vào miệng anh; anh đưa tay áp lên bàn tay cô để giữ. “Anh làm mọi chuyện rồi tung hết,” anh nói. “Phải không?”

“Em sợ là rồi vô cùng ấy,” Tessa nói, cô không để ý tới hơi ấm từ bàn tay anh. Kể cả trong bóng tối của cỗ xe, mắt anh vẫn xanh long lanh. Nhưng Jem đã nói gì về cái đẹp nhỉ? *Đẹp cũng là hà khắc.* Liệu người ta có tha thứ cho những chuyện Will làm nếu như anh xấu xí không? Và sau rốt, vẻ điển trai kia có giúp anh được tha thứ? Nhưng, cô không thể nào rũ bỏ cảm giác anh làm những điều ấy vì anh quá yêu bản thân nhưng cũng vì anh ghét mình quá thể. Chỉ có điều cô không biết rõ nguyên do.

Anh nhắm mắt. “Anh mệt mỏi quá, Tess à,” anh nói. “Anh chỉ muốn một lần được mơ thấy mộng đẹp.”

“Anh làm như vừa rồi là không đúng, Will,” cô nhẹ nhàng nói. “Anh không thể mua, chơi thuốc hay mơ để trốn tránh đau khổ.”

Anh nắm chặt tay cô.

Cửa xe mở ra. Tessa vội rút tay lại. Đó là Jem, gương mặt sầm sì như sắp nổi bão; anh nhìn lướt qua Will, rồi ngồi phịch xuống, đưa tay đấm lên nóc xe. “Cyril, đánh xe về,” anh hét và một lát sau cỗ xe lao đi trong màn đêm. Jem kéo rèm che cửa sổ. Trong bóng tối, Tessa nhét khăn tay vào tay áo. Nó vẫn ướt đẫm máu Will.

Jem không nói không rằng suốt quãng đường từ Whitechapel về, chỉ chăm chăm nhìn thẳng, tay khoanh lại trong lúc Will ngủ, gương mặt mang nét cười nhàn nhạt, ở góc xe. Tessa, ngồi đối diện cả hai, không nghĩ ra cách gì để phá vỡ sự im lặng của Jem. Thế này chẳng giống anh tí tẹo nào – Jem, người luôn dễ chịu, tử tế, luôn lạc quan. Giờ vẻ mặt của anh còn hơn là trống rỗng, móng tay anh bầu chặt vào lớp vải đồ đi săn, vai nghiêm nét giận.

Ngay khi xe dừng trước Học Viện, anh mở cửa và nhảy ra. Cô nghe anh hét gì đó với Cyril về chuyện giúp Will về phòng, rồi anh đi một mạch lên thềm, không nói một lời nào với cô. Tessa quá choáng váng, cứ thế đăm đăm nhìn anh một lúc lâu. Cô ra cửa xe; Cyril đã ở đó, tay giơ lên giúp cô xuống. Chân vừa chạm đất là Tessa vội chạy đuổi theo gọi tên Jem, nhưng anh đã vào bên trong Học Viện. Anh để cửa mở cho cô, và cô lao vào theo, sau khi liếc một cái để chắc chắn Will đã có Cyril giúp. Cô vội chạy lên thềm, hạ giọng khi nhận ra, tất nhiên, cả Học Viện đã đi ngủ, và những ngọn đuốc phù thủy tỏa ánh sáng heo hắt nhất.

Trước tiên cô tới phòng Jem và gõ cửa; khi không nghe có tiếng trả lời, cô tìm tới những nơi anh hay lui đến nhất – phòng nhạc, thư viện – nhưng vì không thấy bóng dáng anh, cô chán nản trở về phòng mình để chuẩn bị đi ngủ. Mặc váy ngủ và treo bộ váy kia lên, cô rúc vào chăn và trân trối nhìn trần. Cô còn nhặt cuốn *Vathek* của Will lên, nhưng lần đầu tiên bài thơ ở trang đầu khiến cô mỉm cười, và cô không tài nào tập trung nổi vào câu chuyện.

Cô giật mình khi nhận thấy mình chán nản tới mức nào, Jem giận Will chứ có giận cô đâu! Nhưng, cô nghĩ, có lẽ đây là lần đầu tiên anh mất kiểm chế trước mặt cô. Lần đầu tiên anh gắt lên với cô, không buồn

để tâm tới những lời lẽ tỏ ý quan tâm của cô, cũng có vẻ không nghĩ cho cô trước bản thân anh...

Cô luôn cho anh là một điều đương nhiên, cô nghĩ mà giật mình xấu hổ, khi nhìn ánh nến hấp háy. Cô cho rằng sự tử tế của anh là gì đó rất tự nhiên và bẩm sinh, cô chưa bao giờ tự vẫn xem anh có phải cố gắng để làm mọi chuyện như xưa nay anh vẫn làm không. Cố gắng đứng chắn giữa Will và thế giới, bảo vệ phía này khỏi phía kia. Cố gắng bình thản chấp nhận mất mát người thân. Cố gắng duy trì sự vui vẻ và bình tĩnh trên gương mặt trong khi bản thân đang chết dần chết mòn.

Có tiếng cò cửa vọng tới. Tessa ngồi bật dậy. Cái gì vậy? Có vẻ nó vang lên từ bên ngoài phòng cô – từ bên kia hành lang...

Jem ư?

Cô vội đứng dậy và tháo váy khỏi móc. Mặc vội, cô hấp tấp chạy ra ngoài hành lang.

Cô đã đứng – tiếng động phát ra từ phòng Jem. Cô nhớ vào đêm đầu tiên cô gặp anh, tiếng vĩ cầm du dương ủa như nước qua khe cửa. Âm thanh này không hề giống vậy. Cô có thể nghe tiếng vĩ kéo trên dây đàn, nhưng nó nghe giống tiếng thét gào của một người đang đau đớn. Cô muốn vào nhưng lại sợ; cuối cùng, cô nắm nắm nắm cửa và mở ra, rồi vội vào phòng và đóng cửa lại.

“Jem ơi,” cô thì thào.

Những ngọn đuốc phù thủy tỏa ánh sáng yếu ớt. Jem ngồi trên cái rương dưới chân giường, mặc độc có áo sơ mi và quần vải, mái tóc bạc bù rối, với cây vĩ cầm áp trên vai. Anh đang kéo vĩ ken kết tạo ra những âm thanh rợn tóc gáy. Trong lúc Tessa quan sát, một sợi dây đàn bật tung lên.

“*Jem!*” Cô lại gọi, khi anh không nhìn lên, cô vội đi tới và giằng cây vĩ khỏi tay anh. “Jem, *dừng lại!* Cây vĩ của anh – cây vĩ xinh đẹp của anh – anh phá hỏng nó mất.”

Anh ngược nhìn cô. Đồng tử mắt Jem nở lớn, màu bạc chỉ còn là một vành mỏng bao quanh màu đen. Anh thở hổn hển, áo sơ mi mở cúc cổ, mồ hôi rịn thành giọt trên xương quai xanh. Má anh đỏ lựng. “Thế đã sao?” anh nói bằng giọng nghe như tiếng rít. “Thế thì có làm sao cơ chứ?

Anh sắp chết rồi. Anh sẽ không sống qua thập kỷ này. Nếu cây đàn tiêu tùng trước anh thì có quan trọng gì?”

Tessa hoảng hốt. Anh chưa từng, chưa bao giờ nói về bệnh tật của mình như vậy.

Anh đứng lên và đi ra cửa sổ. Chỉ có chút ánh trăng có thể lọt qua màn sương để ghé thăm căn phòng; có vẻ như nó đã tạo ra những hình dạng rõ ràng trên cửa kính – những bóng ma, những hình dáng, những gương mặt cười nhạo mỉa mai. “Em thừa hiểu mà.”

“Chưa có gì ngã ngũ hết.” Giọng cô run run. “Không có gì là chắc chắn. Một phương thuốc giải...”

“Không có thuốc giải.” Anh không còn giận, chỉ xa cách, mà thế còn tệ hơn. “Anh sẽ chết, và em biết mà, Tess. Có lẽ trong năm sau. Anh sắp chết, và anh không có người thân trên thế giới này, còn người duy nhất anh tin hết thả lại đâm đầu vào thứ đang giết chết anh.”

“Nhưng, Jem à, em không nghĩ Will cố ý đâu.” Tessa đặt cây vĩ bên cạnh chân giường và cẩn trọng tiến gần tới anh, như thể anh là con thú cô sợ làm giật mình. “Anh ấy chỉ cố trốn chạy. Anh ấy đang chạy trốn gì đó, một thứ đen tối và đáng sợ. Anh hiểu Will mà Jem. Anh đã thấy anh ấy đuổi theo... đuổi theo Cecily.”

Giờ cô đang đứng ngay sau anh, cô có thể vươn tay chạm vào anh, nhưng lại không dám. Cái áo sơ mi trắng dán vào xương vai anh vì mồ hôi. Cô thấy rõ những Ấn Ký trên lưng anh qua lớp vải. Anh hững hờ ném cây vĩ cầm lên rương và quay lại đối diện với cô. “Cậu ấy biết,” anh nói, “khi chúng kiến cậu ấy đùa cợt với thứ hủy hoại cuộc đời anh thì anh cảm thấy thế nào...”

“Nhưng Will không nghĩ anh sẽ...”

“*Anh biết.*” Giờ mắt anh đã gần như đen. “Anh tự nhủ rằng thật ra con người Will rất tốt, nhưng Tessa, nếu cậu ấy không như anh tưởng thì sao? Anh luôn nghĩ, cho dù anh tay trắng thì anh vẫn còn có Will. Nếu anh không thể làm gì để khiến cuộc đời anh có ý nghĩa, vậy anh nên luôn ở bên cậu ấy. Nhưng có lẽ anh đã sai rồi.”

Ngực anh phập phồng dồn dập, khiến cô giật mình; cô đặt mu bàn tay lên trán anh và suýt sững người. “Anh nóng quá. Anh nên nằm nghỉ...”

Anh tránh và cô buông tay xuống vì thấy chạnh lòng. “Jem, sao thế? Anh không muốn em chạm vào anh ư?”

“Không phải như thế,” anh nổi quạu, và mặt còn đỏ hơn trước.

“Như thế là thế nào?” Cô thật sự bối rối; đây là lỗi hành xử cô nghĩ sẽ thấy ở Will, chứ không phải ở Jem – sự bí ẩn này, sự giận dỗi này.

“Như thế em là y tá còn anh là con bệnh vậy.” Giọng anh nghiêm túc nhưng hỗn hển. “Anh nghĩ chính vì anh ốm nên anh không giống...” Anh hít một hơi rệu rã. “Em nghĩ là anh không biết,” anh nói, “khi nào em cầm tay anh để bắt mạch cho anh sao? Em nghĩ anh không biết khi nào em nhìn vào mắt anh để xem anh đã dùng bao nhiêu thuốc sao? Nếu anh là người khác, một người bình thường, có lẽ anh còn được quyền hy vọng, được quyền giả định; có lẽ anh...” Anh bỗng sững lại hoặc vì nhận ra mình đã nói quá nhiều, hoặc vì anh bị hụt hơi; anh đang thở dốc, hai má đỏ lựng.

Cô lắc đầu, cảm nhận được bím tóc chọc vào cổ ngựa ngựa. “Đây là cơn sốt nói chứ không phải anh nói.”

Mắt anh sầm lại, và anh bắt đầu đi ra chỗ khác. “Em còn không thèm tin anh muốn được có em,” anh nói rất khế. “Rằng nếu anh khỏe mạnh như bao người, rằng cuộc đời anh được dài lâu...”

“Không...” Chẳng kịp nghĩ, cô vội tóm cánh tay anh. Anh sững lại. “James, không hoàn toàn như thế đâu...”

Jem đặt bàn tay mình lên bàn tay đang để trên tay anh của cô. Tay anh nóng bỏng trên da cô. Rồi Jem kéo cô về phía mình.

Họ đứng mặt đối mặt, ngực đối ngực. Hơi thở anh làm tóc cô khẽ lay. Cô cảm nhận được cơn sốt đang tỏa ra từ anh như sương bốc lên từ mặt sông Thames; cảm nhận được nhịp tim co bóp đẩy máu chảy khắp da anh; thấy rõ tới lạ lòng mạch đập trên cổ anh; ánh sáng chiếu lên những lọn tóc bạc bám vào cần cổ. Cả người cô nổi da gà, khiến cô bối rối. Đây là Jem – bạn cô, kiên định và đáng tin như trái tim của cô vậy. Jem không khiến người cô nóng bừng bừng hay máu chảy rần rần trong huyết quản tới làm cô choáng váng như thế này.

“Tessa,” anh nói. Cô ngược nhìn anh. Vẻ mặt anh không có gì là kiên định hay đáng tin hết. Mắt anh thâm lại, má đỏ lựng. Khi cô ngựa cổ, anh

cúi xuống và môi anh lướt trên môi cô, và trong phút cô đang sững sờ ngạc nhiên ấy, họ đã thực sự hôn nhau. *Jem*. Cô đang hôn *Jem*. Nếu nụ hôn của Will là lửa thì nụ hôn của Jem lại như cơn gió mát lạnh ta được tận hưởng sau thời gian dài bị giam cầm ở một nơi tù túng bí bách. Môi anh mềm và dày; một tay anh khẽ đỡ gáy cô, dẫn lối cho môi cô tới với môi anh. Tay kia anh áp lên mặt cô, ngón cái dịu dàng vuốt má cô. Môi anh có vị đường cháy; có lẽ đó là vị ngọt của thuốc phiện. Sự đụng chạm của anh, cánh môi anh, đều tỏa ra hương vị ngập ngừng thăm dò, và cô hiểu nguyên do. Không như Will, Jem để ý tới việc hành động không hợp lễ giáo, Jem biết mình không nên chạm vào cô, hôn cô, biết rằng cô nên đẩy anh ra.

Nhưng cô không muốn. Kể cả lúc Tessa bối rối vì chuyện người mình hôn là Jem, Jem vẫn khiến trí óc cô bay bổng và tai cô ong ong, tay cô đưa lên như thể chúng có lý trí riêng: chúng quàng vào cổ anh, kéo anh tới gần cô hơn.

Anh thở dốc trên môi cô. Jem hẳn đã có một thoáng chắc chắn cô sẽ đẩy mình ra nên giờ bỗng ngây người. Tay cô vuốt xuống vai anh, dịu dàng đụng chạm giục giã anh, thì thảo trên môi anh bảo anh đừng ngừng lại. Do dự, anh đáp lại sự âu yếm của cô, với sức lực mạnh mẽ hơn – hôn cô hết lần này tới lần khác, lần sau khẩn thiết hơn lần trước, ôm lấy gương mặt cô giữa đôi bàn tay nóng bỏng, những ngón tay gầy của nghệ sĩ vĩ cầm vuốt ve da cô, khiến cô run rẩy. Tay anh di chuyển xuống thắt lưng cô, áp cô lại sát anh; đôi chân trần của cô trượt đi trên thảm, và họ gần như ngã ngửa ra giường.

Tay bám chặt áo Jem, Tessa vịn anh xuống theo, và cái cảm giác sức nặng cơ thể anh đè lên khiến cô thấy như được trả lại một thứ vốn thuộc về mình, một phần cô đã đánh mất lúc nào mà không hay. Jem nhẹ như chim và trái tim anh hiện cũng đập rộn ràng như trái tim của tạo vật ấy; cô lùa tay vuốt tóc anh, và nó mềm mượt hết như trong những giấc mơ thầm kín của cô, hết như cảm giác được vuốt lông những chú gà chích. Anh có vẻ không thể ngừng tò mò khám phá cơ thể cô. Đôi tay Jem vuốt dọc xuôi theo người cô, hơi thở anh hỗn hển bên tai Tessa khi anh tìm thấy nút thắt trên váy cô và những ngón tay run rẩy dừng lại ở đó.

Sự ngập ngừng của anh khiến tim Tessa cảm thấy như đang phình ra để lớn đủ chứa cả hai. Cô muốn Jem *thấy* chính con người cô, Tessa Gray, khi không bị một phép Biến Hình nào khuất lấp. Cô đưa tay xuống rút dây, cởi váy, và giờ cô, ở trước mắt anh, chỉ còn mặc có chiếc váy lót.

Cô ngược nhìn anh, thở hổn hển, lắc đầu để những lọn tóc bị xổ ra rời khỏi mặt. Chống tay nhìn xuống, một lần nữa anh nhắc lại bằng giọng khàn khàn câu anh đã nói lúc trong xe ngựa, khi anh chạm vào tóc cô. “*Ni hen piao liang.*”

“Nghĩa là gì?” Cô thì thầm, và lần này anh cười nói:

“Nghĩa là em thật đẹp. Lúc trước anh không muốn em biết. Anh không muốn em nghĩ anh tùy tiện.”

Cô đưa tay chạm vào má anh đang kề rất gần má cô, và rồi phần da cổ mỏng manh, nơi cô thấy rõ động mạch bên dưới đang nảy lên từng nhịp rộn ràng. Hàng lông mi như màn mưa bạc của anh khẽ chớp xuống khi anh nhìn theo chuyển động ngón tay cô.

“VẬY HÃY TÙY TIỆN ĐI,” cô thì thào.

Anh cúi xuống; đôi môi họ lại gặp nhau, và cảm giác ấy quá mãnh liệt, quá sức mê mê khiến cô phải nhắm mắt, như thể làm vậy cô sẽ được trốn trong bóng tối. Anh thì thầm và ôm trọn lấy cô. Họ lăn sang bên, chân cô quấn vào chân anh, thân thể họ áp vào nhau càng thêm sát tới khi cả hai đều khó thở, nhưng họ đều không thể ngừng. Cô tìm được hàng cúc áo anh, nhưng dù mở mắt cô cũng không sao cởi được. Lóng ngóng một hồi, cô cũng cởi tung được thứ đó. Khi anh cởi áo khỏi vai, cô thấy mắt anh lại sáng lên sắc bạc. Nhưng cô chỉ chiêm ngưỡng chúng trong một thoáng; cô quá mải mê ngắm những điểm khác nơi anh. Anh quá gầy, không có cơ thể săn chắc như Will, nhưng có gì đó ở vẻ mỏng manh của anh thật cuốn hút, như đoạn cách giữa hai khổ thơ. *Vàng có thể dẫn mãi(*)*. Dù ngực anh có cơ, nhưng cô vẫn thấy được những hõm lõm giữa các dẻ sườn. Mặt dây chuyền ngọc bích Will đưa đang nằm ngay dưới xương quai xanh của Jem.

() Đây là câu thơ trong Lời thăm từ biệt trong tang lễ của nhà thơ Anh John Donne (1572–1631) viết khi vợ ông qua đời, nguyên văn Gold to airy thinness beat. Vàng là kim loại có thể đập dập kéo rất mỏng mà*

không hề đứt, như một lời ví von về tình yêu giữa hai con người luôn luôn trường tồn vĩnh cửu, không gì có thể chia cắt họ, cho dù là cái chết.

“Anh biết,” anh nói, và ngượng ngùng nhìn xuống cơ thể mình. “Anh không... ý anh là, anh trông...”

“Thật đẹp,” cô nói, thật lòng. “Anh rất đẹp, James Carstairs ạ.”

Đôi mắt anh mở to khi cô đưa tay chạm vào anh. Tay cô đã ngừng run. Giờ chúng đang thăm dò, khám phá. Tessa nhớ mẹ cô có một cuốn sách rất cũ, những trang giấy đã mỏng tới độ có thể hóa ra bụi nếu bị chạm vào, và trong cô đang bùng lên cảm giác cực kỳ cẩn trọng như vậy khi vuốt tay qua Ấn Ký trên ngực anh, dọc các hõm xương sườn, xuôi xuống vùng bụng – nó run lên dưới sự đụng chạm của cô; ở anh có gì đó vừa mỏng manh dễ vỡ vừa đẹp tuyệt vời.

Và anh cũng có vẻ không thể ngừng chạm vào cô. Bàn tay nhạc công điêu luyện của anh vuốt dọc thân cô, ngược lên đôi chân trần dưới váy lót. Anh chạm vào cô theo cách anh vẫn thường chạm vào cây vĩ cầm anh yêu quý: với sự nhẹ nhàng cẩn trọng khiến cô như muốn ngừng thở. Giờ dường như cả hai dường như đều đang bùng bùng sốt: cơ thể nóng giãy, tóc vì mồ hôi mà dính cả vào trán và cổ. Tessa không quan tâm; cô muốn nóng như thế, muốn tận hưởng cảm giác cận kề đau đớn này. Đây không phải con người cô, đây là một Tessa khác, một Tessa trong mơ, và cô bỗng nhớ đến giấc mơ về Jem nằm trên giường lửa. Chỉ có điều cô chưa từng mơ người nằm trên chiếc giường ấy cùng anh là cô. Cô biết mình muốn được tận hưởng thêm cảm xúc này, ngọn lửa này, và không một cuốn tiểu thuyết nào cô từng đọc cho cô biết tiếp theo đây sẽ ra sao. *Anh có biết không?* Cô đoán chừng Will chắc biết, nhưng Jem, cô có cảm giác giống như cô, anh hẳn đang nghe theo bản năng từ sâu thẳm xương tủy. Những ngón tay anh chen vào khoảng cách không tồn tại giữa hai người, tìm những nút cúc váy cô; anh cúi xuống hôn lên đôi vai trần của cô khi lớp vải trượt sang bên. Không ai từng hôn lên phần da trần đó, và cảm giác khiến cô giật mình đưa tay muốn chống đỡ cơ thể mình, và làm rơi cái gối khỏi giường; nó rơi xuống cái bàn nhỏ. Một tiếng xoảng vang lên, và tiếp đó, thứ mùi hương hắc ám nồng ngọt như mùi hương liệu tràn ngập căn phòng.

Jem rút tay lại, vẻ hoảng hốt hiện rõ trên gương mặt anh. Tessa cũng ngồi dậy, túm chặt váy trước ngực, đột nhiên thấy ngượng ngùng. Jem đang nhìn về bên kia giường, và cô cũng nhìn theo. Cái hộp sơn mài đựng thuốc phiện bị rơi và bật mở. Lốp bột trắng sáng đổ ra sàn. Một màn sương bạc nhàn nhạt dường như đang bốc lên từ đó, mang theo mùi hương liệu ngọt ngào.

Jem kéo cô lại, ôm chặt cô, nhưng giờ vòng tay anh mang theo nỗi sợ hãi hơn là đam mê. “Tess,” anh khẽ nói. “Em không được chạm vào thứ đó. Để nó dính vào da rất... nguy hiểm. Kể cả hít nó vào... Tessa, em phải đi.”

Cô nghĩ tới Will yêu cầu cô rời khỏi gác mái. Có phải chuyện luôn theo chiều hướng đó không – một chàng trai nào đó hôn cô, rồi sau đó đuổi cô đi như thể cô là một gia nhân tự tiện xông vào không gian của anh ta? “Em sẽ *không* đi,” Cô nổi quạu. “Jem, em có thể giúp anh dọn mà. Em là...”

Bạn anh, cô định nói. Nhưng hai người bạn sẽ không hành động như cô và anh lúc rồi. Cô là gì với anh?

“Làm ơn,” anh nói khẽ. Giọng anh khàn đi. Cô nhận ra cảm xúc đó. Đó là xấu hổ. “Anh không muốn em thấy anh quỳ xuống, vợ vết thứ thuốc anh cần để giữ mạng mình. Không một người đàn ông nào muốn người con gái anh ta...” Anh hít một hơi hổ hển. “Anh xin lỗi, Tessa.”

Người con gái anh ta làm sao? Nhưng cô không hỏi; cô quá choáng ngợp – vì thương, vì đồng cảm, vì choáng váng trước chuyện vừa rồi. Cô nhào người hôn lên má anh. Anh không nhúc nhích khi cô rời giường, mặc lại váy ngủ và lẳng lặng rời phòng.

Hành lang vẫn y như lúc Tessa băng qua một lúc trước – vài giờ – hay vài phút nữa; những ngọn đèn phù thủy tỏa ánh sáng yếu ớt khắp hai hướng. Cô vừa kịp chui vào phòng ngủ và đang định đóng cửa thì thoáng thấy có chuyển động cuối hành lang. Bản năng giữ cô đứng yên, giữ cửa khép hờ, hé mắt nhìn qua khe hở.

Có người đang di chuyển trên hành lang. Lúc đầu cô bối rối tưởng đó là một chàng trai tóc vàng, nhưng không – đó là *Jessamine*, Jessamine mặc nam trang. Cô nàng mặc quần dài và áo khoác bên ngoài áo gi-lê,

tay cầm mũ, còn mái tóc dài vàng búi gọn sau gáy. Jessamine liếc ra sau khi rảo bước đi trên hành lang như sợ bị theo dõi. Một lát sau, cô nàng biến mất ở góc tường, khuất khỏi tầm mắt Tessa.

Tessa đóng cửa lại, đầu óc suy nghĩ mông lung. Thế là thế quái nào nhỉ? Jessamine đang làm gì khi đi trong Học Viện lúc đêm khuya thanh vắng, mặc đồ như con trai thế kia? Sau khi treo váy lên, Tessa nằm xuống giường. Cô thấy mệt lả hết như cái đêm dì Harriet mất, như thể cô đã kiệt quệ tới tận cùng cảm xúc. Khi cô nhắm mắt, cô thấy gương mặt Jem, rồi Will đưa tay lên đôi môi đang chảy máu. Hình ảnh hai người ấy cứ đan xen chập chờn trong trí óc cô mãi đến khi cô cũng chìm vào giấc ngủ, không chắc mình đang mơ hôn ai trong hai chàng trai kia.

CHƯƠNG 10: ĐỨC HẠNH CỦA THIÊN THẦN

Đức hạnh của thiên thần là thứ họ không được làm suy đồi; khiếm khuyết của họ là thứ họ không thể khắc phục. Khiếm khuyết của con người là điều anh ta có thể làm suy đồi; và đức hạnh là thứ anh ta có thể khắc phục.

– Dụ ngôn Hasidic

“Chắc giờ tất cả đều biết,” Will lên tiếng trong bữa sáng hôm sau, “rằng tôi qua tôi tới sỏi thuốc phiện.”

Sáng nay thời tiết âm u. Trời xám xịt và mưa rả rích, không khí trong Học Viện cực kỳ nặng nề, như bị cả bầu trời đè lên. Sophie ra ra vào vào nhà bếp bung theo những đĩa thức ăn nghi ngút khói, gương mặt xanh xao nhỏ nhắn của cô ấy lộ vẻ cau có; Jessamine mệt mỏi nằm dài bên tách trà; Charlotte trông mệt lử và khó ở sau một đêm thức trắng ở thư viện; còn Will thì mắt vẫn tờ máu, và má bầm vì bị Jem đánh. Chỉ có Henry, một tay cầm tờ báo đang đọc một tay chọc món trứng, trông còn có vẻ có chút năng lượng.

Tất cả đều nhận thấy sự vắng mặt của Jem. Sáng nay khi tỉnh giấc, Tessa đờ đẫn mất một lúc trong trạng thái lâng lâng sung sướng vì đầu óc chưa tỉnh táo, sự kiện tối hôm qua cô chỉ còn nhớ được chút ít. Rồi cô ngồi bật dậy, cảm giác kinh hốt ủa qua cô như một cơn sóng triều.

Chẳng lẽ cô đã làm những chuyện đó với *Jem*? Giường của anh – tay anh vuốt ve cơ thể cô – thuốc đổ ra. Cô đưa tay chạm tóc. Tóc xổ tung trên vai cô vì bị *Jem* tháo tung ra. *Ôi Chúa ơi*, cô nghĩ. *Mình làm chuyện đó thật rồi; đó là mình*. Cô áp tay lên mắt, lòng cảm thấy choáng ngợp vì bối rối, hạnh phúc đến hoảng hốt – vì cô không thể chối bỏ cảm giác hạnh phúc – hãi hùng trước bản thân mình, khổ sở và bẽ bàng.

Jem chắc đã nghĩ cô là đứa sống buông thả. Thế nào anh không thể đối mặt với cô lúc ăn sáng. Cô còn chẳng dám nhìn mình trong gương nữa là.

“Mọi người có nghe không thế?” Will lại nói, rõ ràng thất vọng trước cách mọi người đón nhận tuyên bố của mình. “Tôi nói tới qua tôi tới sỏi thuốc phiện đấy.”

Charlotte ngược lên khỏi món bánh mì nướng. Từ từ, chị gấp báo, đặt xuống bàn và kéo kính trề xuống trên cái mũi hếch. “Không,” chị nói. “Đó là khía cạnh cực kỳ vinh quang trong hàng loạt các hoạt động gần đây của em mà mọi người không biết.”

“Vậy anh ở đó suốt hả?” Jessamine bơ phờ hỏi, nhón một viên đường trong âu và cắn. “Giờ anh nghiện không thuốc chữa rồi hả? Người ta bảo chỉ cần dùng một đến hai liều là nghiện chắc luôn.”

“Đó không hẳn là sói *thuốc phiện*,” Tessa buột miệng phản đối. “Phải nói là... có vẻ ở đó họ thiên về buôn bán các loại ma phiến và mấy thứ tương tự thế hơn.”

“Vậy đó không chính xác là sỏi thuốc phiện,” Will nói, “chỉ là sỏi thôi. Sỏi trụy lạc!” Anh bổ sung, nhấn mạnh câu cuối bằng cách chỉ ngón tay lên trời.

“Trời đất, không phải một trong những tụ điểm làm ăn của đám ifrit chứ,” Charlotte thở dài. “Thật sao, Will...”

“Chính xác,” Jem nói và bước vào phòng ăn sáng rồi ngồi xuống ghế bên cạnh Charlotte – cách xa Tessa hết mức có thể, cô để ý mà ngực đau nhói. Anh cũng không nhìn cô. “Một chỗ trên đại lộ Whitechapel.”

“Mà sao anh với Tessa biết rõ thế?” Jessamine hỏi, cô nàng có vẻ đã tính toán hơn hoặc nhờ viên đường hoặc vì sắp được nghe chuyện hay, hoặc vì cả hai lý do.

“Tôi qua anh dùng phép theo dấu để tìm Will,” Jem nói. “Anh bắt đầu thấy lo vì cậu ấy vắng mặt lâu quá. Anh nghĩ có lẽ cậu ấy quên đường về Học Viện rồi.”

“Anh lo lắng quá rồi,” Jessamine nói. “Ngu ngốc thật.”

“Em nói cũng đúng. Anh sẽ không lặp lại sai lầm đó thêm lần nào nữa,” Jem nói và vói đĩa cơm rang kiểu Ấn. “Hóa ra, Will không cần anh chỗ mũi vào việc của cậu ấy.”

Will trầm ngâm nhìn Jem. “Có vẻ tôi đã thức giấc với cái mà người ta gọi là chuột ngày thứ hai(*),” anh nói và chỉ chỗ bầm dưới mắt. “Biết sao tôi bị thế không?”

() Nguyên văn: Monday mouse. Tiếng lóng, nghĩa là mắt bầm đen.*

“Không,” Jem tự rót trà.

“Trúng,” Henry mơ màng nói và nhìn đĩa của mình. “Anh thích trúng. Anh ăn cả ngày cũng được.”

“Em có nhất thiết phải kêu Tessa đi cùng tới Whitechapel không?” Charlotte vừa hỏi Jem vừa tháo kính đặt lên trên tờ báo. Đôi mắt nâu của chị nheo lại.

“Tessa không phải búp bê sứ,” Jem nói. “Cô ấy không vỡ được đâu.”

Vì lý do nào mà câu đó, dù anh nói không nhìn cô, khiến một loạt hình ảnh về tối qua ngập tràn đầu óc Tessa – cô bám chặt vào Jem nằm trong bóng tối trên giường, tay anh bầu lấy vai cô, môi kề môi. Không, lúc đó anh không tỏ ra cô có thể vỡ. Má cô nóng rần rần, và cô vội nhìn xuống, cầu cho cơn đỏ mặt sớm rời đi.

“Chắc mọi người sẽ rất ngạc nhiên khi biết,” Will nói, “rằng tôi thấy vài chuyện khá hay ho trong sỏi thuốc phiện.”

“Chắc rồi,” Charlotte bực bội nói.

“Trúng à?” Henry hỏi.

“Cư dân Thế Giới Ngầm,” Will nói. “Chủ yếu là người sói.”

“Người sói chẳng có gì hay ho hết,” Jessamine có vẻ thích gây sự. “Will, nếu anh quên thì em xin nhắc anh nhớ, giờ chúng ta đang tập trung tìm Mortmain, chứ không phải lũ cư dân Thế Giới Ngầm mắc nghiện.”

“Họ đang mua ngân phiến,” Will nói. “Rất nhiều.”

Nghe tới đó, Jem ngẩng phắt lên và nhìn thẳng vào mắt Will.

“Họ đã bắt đầu đổi màu,” Will nói. “Một vài kẻ có tóc, hoặc mắt bạc rồi. Kể cả da họ cũng đang dần chuyển sang bạc toàn bộ.”

“Nghe không hay chút nào,” Charlotte nhú mày, “Chúng ta phải nói chuyện với Woolsey Scott ngay sau khi xong vụ Mortmain. Nếu đàn của anh ta bị nghiện ma phiến, anh ta chắc sẽ muốn biết.”

“Chị không nghĩ rằng anh ta đã biết rồi sao?” Will nói và ngả người ra ghế. Anh trông có vẻ hài lòng vì cuối cùng cũng thấy có người phản ứng trước tin từ mình. “Dù sao đó cũng là đàn của anh ta.”

“Đàn của anh ta gồm toàn bộ người sói ở Luân Đôn,” Jem phản đối. “Anh ta không thể nắm rõ hoạt động của tất cả.”

“Em không chắc là chị muốn đợi đâu nhé,” Will nói. “Nếu chị liên lạc được với Scott, em muốn nói chuyện với anh ta ngay.”

Charlotte nghiêng đầu. “Và vì lý do gì?”

“Vì,” Will nói. “Một ifrit có hỏi một gã người sói rằng vì sao hắn cần nhiều ngân phiến thế. Rõ ràng thứ đó có tác dụng như một dạng thuốc tăng lực cho người sói. Người sói đó trả lời rằng Ông Chủ hài lòng khi thứ thuốc phiện này giúp họ làm việc suốt thông đêm.”

Tách trà của Charlotte nện đánh xoạch xuống đĩa. “Làm việc gì?”

Will cười nhếch mép, rõ ràng hài lòng trước hiệu ứng mình tạo ra. “Em không biết. Tới lúc đó em phê mất rồi. Em mơ một giấc mơ đẹp về một cô gái trẻ khỏa thân...”

Mặt Charlotte trắng bệch. “Lạy Chúa lòng lành, mong là Scott không hợp tác với Ông Chủ. Đầu tiên là de Quincey, giờ tới người sói – toàn là đồng minh của chúng ta. Hiệp Định...”

“Anh chắc rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi,” Henry nhàn nhã nói. “Scott có vẻ không liên quan tới chuyện của Mortmain.”

“Có lẽ anh nên có mặt khi em nói chuyện với anh ta,” Charlotte nói. “Trên danh nghĩa, anh là người đứng đầu Học Viện...”

“Ôi không,” Henry hoảng hốt. “Em yêu, em sẽ vẫn ổn khi không có anh. Em là thiên tài thương lượng, còn anh thì không. Mà hơn nữa, phát

minh hiện giờ của anh rất có thể sẽ đập tan toàn bộ đội quân cơ giới kia nếu anh tìm ra đúng công thức.”

Will nhắm hờ mắt nhìn Henry. “Chưa từng có việc gì có thể phá hỏng các vòng tròn của anh nhỉ, Henry?”

Henry chớp mắt. “Ý em là sao?”

“Archimedes,” Jem nói như vẫn thường đoán được ý Will, dù không thèm nhìn bạn mình. “Ông ấy đang vẽ một biểu đồ toán học trên cát khi thành quốc của ông ta bị quân La Mã tấn công. Ông ta quá tập trung vào việc mình làm tới không thấy tên lính tiến tới từ đằng sau. Lờ cuối cùng của ông ấy là. ‘Đừng phá hỏng các vòng tròn của ta.’ Tất nhiên, lúc đó ông ấy cũng già rồi.”

“Và có lẽ chưa từng kết hôn,” Will nói rồi cười toe toét với Jem ngồi bên kia bàn.

Jem không cười đáp. Không nhìn Will hay Tessa – chẳng nhìn ai hết – anh đứng lên và theo Charlotte rời phòng.

“Ôi, chán chết,” Jessamine nói. “Liệu đây có phải cái ngày tất cả chúng ta đều bức bối rời phòng không? Vì giờ tôi chẳng có tí năng lượng nào để làm điều đó.” Cô nàng gục đầu xuống tay và nhắm mắt.

Henry bối rối nhìn từ Will sang Tessa. “Chuyện gì thế? Anh làm gì sai à?”

Tessa thở dài. “Không phải hoảng đâu, Henry. Chỉ là... em nghĩ Charlotte muốn anh *đi cùng*.”

“Vậy sao Charlotte không nói thẳng ra chứ?” Đôi mắt Henry mang nét ủ rũ. Sự vui vẻ với món trứng và các phát minh dường như đã biến mất. Có lẽ anh không nên kết hôn với Charlotte, Tessa nghĩ, cảm xúc của cô giờ trơ như thời tiết. Có lẽ, như Archimedes, anh sẽ hạnh phúc hơn khi được vẽ các vòng tròn trên cát.

“Vì phụ nữ không nói ra điều họ nghĩ,” Will nói. Ánh mắt anh hướng ra nhà bếp, nơi Bridget đang dọn đồ ăn thừa. Giọng hát sâu thẳm của chị ta vang tới phòng.

“*‘Ta e con trứng độc rồi, hỡi đứa con đẹp đẽ của ta
Ta sợ con bị đầu độc, hỡi niềm vui và an ủi của ta!’*”

*‘Ồ đúng rồi, con bị đầu độc; này mẹ hãy dọn giường cho nhanh
Tìm con đau thấu đất trời; và con chỉ muốn ngả lưng nằm dài.’”*

“Em cược trước đây người phụ nữ này là sát thủ chuyên dùng mấy bài hát bí hiểm để giết người quanh khu Seven Dials,” Will nói. “Và em ước gì chị ta không hát về chuyện đầu độc ngay sau khi chúng ta vừa ăn xong.” Anh liếc sang nhìn Tessa. “Không phải em nên thay sang đồ đi săn sao? Hôm nay em không phải tập cùng lũ khùng nhà Lightwood à?”

“Đúng, sáng nay, nhưng em không cần thay đồ. Bọn em sẽ học phóng dao,” Tessa nói, khá ngạc nhiên vì mình có thể nói chuyện lịch sự và hiền hòa với Will sau sự kiện tối qua. Chiếc khăn tay của Cyril bị dính máu Will vẫn nằm trong ngăn kéo tủ quần áo của cô; cô nhớ hơi ẩm môi anh bên tay cô, và vội nhìn đi nơi khác.

“May thay anh phi dao rất cừ.” Will đứng lên và chìa tay cho cô. “Đi nào; Gideon và Gabriel sẽ phát điên lên nếu anh giám thị buổi học, và sáng nay anh đang có hứng làm kẻ nào đó phát rồ.”

Will đã đúng. Sự hiện diện của anh trong buổi học dường như ít ra cũng chọc cho Gabriel nổi quạu, nhưng Gideon vẫn đứng đưng lãnh đạm như mọi khi. Will ngồi trên băng ghế thấp kê dọc một bức tường và ăn táo, đôi chân dài duỗi thẳng ra trước, thì thoảng lại đưa ra lời khuyên mà Gideon sẽ lờ đi, còn Gabriel nghe lại như bị thụi một phát vào ngực.

“Cậu ta có *nhất thiết* phải ở đây không?” Gabriel càu nhàu với Tessa vào lần thứ hai anh suýt làm rơi dao lúc đưa cho cô. Anh ta đặt một tay lên vai cô, chỉ cô đích ngắm – một vòng tròn đen vẽ trên tường. Cô biết anh ta muốn cô nhắm tới Will hơn nhiều. “Cô không thể bảo cậu ta đi chỗ khác được à?”

“Sao tôi phải bảo chứ?” Tessa hỏi. “Will là bạn tôi, còn anh lại là người tôi không ưa.”

Cô phi dao. Nó trật mục tiêu mất chục phân, cắm vào phần tường sát sàn.

“Sai rồi, cô vẫn chúc mũi dao xuống nhiều quá – và cô nói không ưa tôi nghĩa là sao?” Gabriel vừa hỏi vừa đưa cô một con dao khác như thể theo phản xạ, nhưng vẻ mặt lại tỏ ra khá ngạc nhiên.

“À,” Tessa nói và ngắm mục tiêu dọc theo sống dao, “anh cư xử như thể anh không ưa *tôi*. Đúng ra, anh tỏ ra ghét tất cả chúng tôi.”

“Không hề,” Gabriel nói. “Tôi chỉ ghét *cậu ta*.” Anh ta chỉ Will.

“Ôi cho tôi xin,” Will nói và cắn một miếng táo nữa. “Do tôi điển trai hơn anh hả?”

“Cả hai im ngay,” Gideon hét ầm lên từ phía kia phòng. “Chúng tôi tới đây huấn luyện, chứ không phải để cãi nhau về mấy chuyện bất đồng trẻ con.”

“Trẻ con á?” Gabriel cự nự. “Cậu ta *bẻ gãy tay* em.”

Will lại cắn miếng táo nữa. “Không thể tin nổi là anh vẫn cay cú vụ đó.”

Tessa phi dao. Lần này cô phi tốt hơn. Nó găm trong vòng tròn đen, nhưng không phải ở chính giữa. Gabriel nhìn quanh tìm một con dao khác và vì không tìm được, anh ta liền thở dài bực bội. “Khi mà *gia đình tôi* điều hành Học Viện,” anh ta nói và lên giọng cho Will nghe thấy, “phòng tập sẽ được dọn dẹp sạch sẽ và trang bị tiện nghi hơn.”

Tessa bực bội nhìn Gabriel. “Thế này mà anh còn hỏi vì sao tôi không ưa anh à?”

Gương mặt đẹp của Gabriel nhăn lại tỏ vẻ khinh khỉnh trông xấu xí vô cùng. “Tôi không hiểu chuyện đó liên quan gì tới cô, thừa pháp sư bé nhỏ; Học Viện này không phải nhà của cô. Cô không thuộc về nơi đây. Tin tôi đi, cô nên cuốn gói khi gia đình tôi điều hành nơi này; chúng tôi có thể tìm cách sử dụng... tài năng của cô. Biết tận dụng nó sẽ giúp cô kiếm bộn tiền. Cô có thể sống ở bất kỳ nơi nào cô thích. Và Charlotte có thể đi điều hành Học Viện York, nơi chị ta bớt phá hoại hơn.”

Giờ Will ngồi thẳng, quên luôn quả táo. Gideon và Sophie cũng dừng luyện tập và lắng nghe cuộc nói chuyện – Gideon tỏ vẻ thận trọng đề phòng, còn Sophie tròn trừng mắt. “Nếu anh không để ý,” Will nói, “tôi xin nhắc anh rằng đã có người điều hành Học Viện York rồi.”

“Aloysius Starkweather già mốc ra rồi,” Gabriel phẩy tay bỏ qua Will. “Và ông ta không có con cháu để cầu xin Quan Chấp Chính bổ nhiệm

thay thế mình. Sau chuyện với cô cháu gái, con trai và con dâu ông ta đã cuốn gói tới Idris. Họ sẽ không quay về vì thương ông già hay vì tiền.”

“Cô cháu gái ông ấy làm sao?” Tessa hỏi, và nhớ lại bức chân dung cô bé có vẻ ốm yếu treo trên cầu thang Học Viện York.

“Chỉ sống đến năm mười tuổi gì đó,” Gabriel nói. “Lúc nào cũng ốm đau dặt dẹo, và trong lần nhận Ấn Ký đầu tiên... Ồ, chắc con nhỏ không được huấn luyện tốt. Nó đã hóa điên, trở thành Kẻ Lầm Đường, rồi chết. Cú sốc đó giết chết bà vợ già của Starkweather, còn lũ con ông ta bỏ đi tới Idris. Nếu để Charlotte thay thế ông ta chắc cũng chẳng mấy rắc rối. Quan Chấp Chính chắc chẳng thấy điểm gì tốt ở ông ta – quá bảo thủ mà.”

Tessa bối rối nhìn Gabriel. Giọng anh ta hững hờ cực kỳ khi kể chuyện nhà Starkweather, như thể đó là một câu chuyện thần tiên. Và cô... cô không muốn thương hại ông già có đôi mắt ranh, sở hữu căn phòng khốn kiếp chứa đầy di vật của các cư dân Thế Giới Ngầm quá cố, nhưng cô không ngăn được mình. Cô đẩy Aloysius Starkweather ra khỏi tâm trí. “Charlotte điều hành Học Viện *này*,” cô nói. “Và bố anh không thể cướp nó khỏi chị ấy.”

“Chị ta đáng bị người khác cướp mất nó.”

Will ném lõi tảo lên trời, cùng lúc rút dao khỏi thắt lưng và phi. Con dao cùng quả tảo bay vèo qua phòng, cắm phập vào chỗ tường ngay sau đầu Gabriel, con dao xuyên ngọt qua lõi tảo và ngập lút cán. “Nhắc lại xem,” Will nói, “và tôi sẽ cho anh hết đường thấy ánh sáng ngay.”

Gương mặt Gabriel cau lại. “Cậu không biết mình đang nói gì đâu.”

Gideon bước lên một bước, tư thế của anh thể hiện rõ môn một sự cảnh cáo. “Gabriel...”

Nhưng người em trai không thềm nghe. “Cậu còn không biết ông thân sinh quý hóa của Charlotte nhà cậu đã làm gì với bố tôi, đúng không? Tôi mới biết vài ngày trước. Bố tôi cuối cùng cũng không kiềm được mà nói ra. Ông ấy đã bảo vệ nhà Fairchild tới tận phút đó.”

“Bố cậu” Will ngờ vực. “Bảo vệ *nhà Fairchild*?”

“Ông ấy cũng đang bảo vệ chúng tôi nữa.” Mấy tiếng của Gabriel lúu cả vào nhau. “Cậu tôi – cậu Silas – là một trong những người bạn thân nhất của Granville Fairchild. Rồi cậu Silas phạm luật – chỉ một việc nhỏ xiu, một lỗi không đáng tố cáo – và bị ông Fairchild phát hiện. Ông ta chỉ quan tâm tới Luật, chứ không phải tình bạn, hay sự trung thành. Ông ta báo cáo thẳng lên Clave.” Gabriel lên giọng. “Cậu tôi *tự tử* vì nhục nhã, còn mẹ tôi buồn quá mà qua đời. Nhà Fairchild chẳng quan tâm tới ai trừ bản thân họ và Luật!”

Căn phòng im lặng một lúc lâu; kể cả Will cũng không nói gì trong cơn giật mình kinh hãi. Cuối cùng chính Tessa lên tiếng, “Nhưng đó là lỗi của bố Charlotte. Không phải của Charlotte.”

Gabriel mặt trắng bệch vì bức bối, đôi mắt xanh nổi bật trên nước da trắng. “Cô không hiểu,” anh ta bức bối nói. “Cô không phải Thợ Săn Bóng Tối. Chúng tôi có niềm tự hào gia tộc. Granville Fairchild muốn Học Viện thuộc về cô con gái, và Quan Chấp Chính đã chấp thuận. Nhưng kể cả dù Fairchild đã chết, chúng tôi cũng vẫn có thể bôi tro trát trấu vào mặt ông ta. Người đời căm ghét ông ta – ghét tới nỗi không ai muốn lấy Charlotte và lão già Fairchild phải chi một khoản tiền cho nhà Branwell để lấy Henry cho Charlotte. Tất cả đều biết chuyện đó. Người ta thừa biết Henry không thật lòng yêu Charlotte. Sao anh ta có thể...”

Một âm thanh nghe như tiếng đạn nổ vang lên, và Gabriel im bật. Sophie đã tát thẳng tay. Nước da trắng của Gabriel bắt đầu ửng lên. Sophie chăm chăm nhìn anh ta, thở dốc, gương mặt mang nét ngờ vực như chính cô ấy cũng không tin nổi mình vừa làm gì.

Tay Gabriel nắm chặt xuôi người, nhưng anh ta không nhúc nhích. Tessa biết anh ta không thể. Anh ta không thể đánh con gái, một cô gái còn không phải Thợ Săn Bóng Tối hay cư dân Thế Giới Ngầm. Cô gái ấy chỉ là một người phạm. Anh ta nhìn anh mình, nhưng Gideon chẳng tỏ thái độ gì, chỉ nhìn thẳng vào mắt Gabriel và chậm rãi lắc đầu; ghen kêu một tiếng, Gabriel quay gót và đi thẳng khỏi phòng.

“Sophie!” Tessa kêu lên và tới cạnh. “Chị ổn không?”

Nhưng Sophie đang lo lắng nhìn Gideon. “Tôi xin lỗi, thưa anh,” chị nói. “Tôi rất tiếc... tôi nóng đầu và tôi...”

“Một cú rất chuẩn,” Gideon bình tĩnh nói. “Tôi thấy cô rất chú tâm nghe tôi giảng.”

Will đang ngồi thẳng trên ghế, đôi mắt tò mò và sáng rỡ. “Có phải thế không?” Anh nói. “Câu chuyện Gabriel vừa kể ấy?”

Gideon nhún vai. “Gabriel tôn sùng bố chúng tôi,” Gideon nói. “Mọi điều Benedict nói với nó đều như một lời tuyên bố trang trọng. Tôi biết cậu tôi tự tử, nhưng không biết rõ trong hoàn cảnh thế nào, cho tới ngày đầu tiên chúng tôi trở về từ buổi huấn luyện hai cô đây. Bố tôi hỏi Học Viện được điều hành thế nào và tôi bảo khá ổn, không hề khác cách điều hành ở Học Viện Madrid. Chính xác hơn, tôi bảo tôi không thấy có bằng chứng nào cho thấy Charlotte chênh mảng công việc. Thế là ông ấy liền kể câu chuyện kia.”

“Xin mạn phép cho tôi hỏi,” Tessa nói, “cậu của anh đã làm gì?”

“Silas à? Yêu *parabatai* của mình. Đó không phải một sai phạm nhỏ như Gabriel nói, mà là một lỗi tày trời. Mối quan hệ luyện ái giữa *parabatai* bị cấm đoán tuyệt đối. Nhưng kể cả những Thợ Săn Bóng Tối được huấn luyện tốt nhất cũng có thể bị tình cảm chi phối. Clave có thể sẽ chia rẽ hai người, nhưng Silas không chịu được điều đó. Chính vì thế mà cậu tự tử. Mẹ tôi giận và buồn lắm. Lời phó thác trước lúc lâm chung của bà là chúng tôi phải giành Học Viện từ tay người nhà Fairchild. Hồi mẹ chúng tôi mất, Gabriel còn nhỏ lắm – nó mới năm tuổi, vẫn còn hay nép bên váy mẹ – và tôi thấy có vẻ giờ có quá nhiều cảm xúc trong nó mà chính nó cũng chưa hiểu được. Còn tôi – tôi có cảm giác đồ lỗi của người cha lên đầu con trai mình.”

“Hoặc con gái,” Will nói.

Gideon nhìn anh và cười. Nụ cười không hề có ý ghét bỏ; đúng hơn, đó là vẻ của người hiểu Will, và hiểu lý do anh cư xử như bao lâu nay. “Vấn đề là có thể Gabriel sẽ không trở lại đây thêm lần nào nữa,” Gideon nói. “Sau chuyện này.”

Sophie, sắc mặt vừa hồng hào lại đã tái bệch. “Cô Branwell sẽ giận lắm...”

Tessa vỗ lưng cô ấy. “Tôi sẽ đuổi theo xin lỗi, Sophie. Chuyện sẽ ổn cả thôi.”

Cô nghe Gideon gọi mình, nhưng cô đã rảo bước rời phòng. Cô ghét phải thừa nhận, nhưng cô hơi thông cảm cho Gabriel sau khi nghe Gideon kể chuyện. Bản thân cô cũng mất mẹ khi còn chẳng mấy nhớ hình dáng mẹ. Nếu có ai bảo mẹ cô có điều muốn phó thác trước lúc lâm chung, cô không nghĩ cô sẽ không làm gì trong khả năng để thực hiện di nguyện... dù di nguyện đó có gần dở tới đâu.

“Tessa!” Cô đang đi theo hành lang thì nghe Will gọi với theo. Cô quay lại và thấy anh đang sải bước về hướng mình, với một nụ cười tươi tắn trên môi.

Những lời tiếp theo của cô làm nụ cười đó mất tăm mất tích. “*Sao* anh đi theo em? Will, anh không nên bỏ họ lại với nhau! Anh phải trở lại phòng tập ngay.”

Will đứng lại. “Vì sao?”

Tessa giơ tay lên trời. “Sao cánh đàn ông vô tâm thế chứ? Gideon có cảm tình với Sophie...”

“Với *Sophie* á?”

“Cô ấy rất xinh đẹp,” Tessa cáu. “Anh là đồ ngốc nếu không nhận ra cách Gideon nhìn Sophie, nhưng em không muốn Sophie bị anh ta lợi dụng. Cuộc đời Sophie đã nhiều thăng trầm lắm rồi – và hơn nữa, nếu anh đi cùng em, Gabriel sẽ không nói chuyện với em. Anh biết mà.”

Will lăm bậm gì đó và nắm cổ tay cô. “Đây. Đi cùng anh.”

Hơi ấm từ da anh truyền dọc theo cánh tay cô. Anh lôi cô vào phòng khách và tới bên ô cửa sổ lớn nhìn xuống sân. Anh thả tay cô để cô kịp ngó đầu ra thấy xe ngựa nhà Lightwood đang điên cuồng phóng trên khoảng sân lát đá và vọt qua cổng.

“Đó,” Will nói. “Đằng nào Gabriel cũng đi mất, trừ khi em muốn đuổi theo xe ngựa. Còn Sophie lý trí lắm. Cô ấy sẽ không để Gideon Lightwood lợi dụng mình đâu. Hơn nữa, độ quyến rũ của anh ta chỉ ngang cái thùng thư ấy mà.”

Tessa bật cười, và bản thân cô cũng bất ngờ trước điều đó. Cô đưa tay che miệng, nhưng đã quá trễ; cô đã cười, và hơi ngả vào cửa sổ.

Will nhìn cô, đôi mắt xanh lộ ý hỏi, miệng bắt đầu cong lên thành một nụ cười. “Chắc anh vui tính hơn anh tưởng. Và vì thế mà anh rất vui tính.”

“Em không cười anh,” cô nói giữa tiếng cười khúc khích. “Chỉ là... Ôi! Về mặt Gabriel lúc bị Sophie tát ấy. Ôi chúa thần ơi.” Cô vuốt tóc khỏi mặt và nói, “Thật tự em không nên cười. Một phần lý do anh ta xấu tính thế là do bị anh chọc tức. Em đáng ra nên giận anh mới phải.”

“Ồ, *nên* à,” Will nói và tới ngồi xuống một cái ghế gần lò sưởi, duỗi đôi chân dài về phía ngọn lửa. Như mọi căn phòng ở Anh, Tessa nghĩ, nơi này lạnh cóng trừ chỗ trước lò sưởi. Với vị trí trước mặt nóng bỏng còn sau lưng lạnh cóng, người ngồi ở đó chẳng khác nào con gà tây nướng hồng. “Không một câu nào có từ ‘*nên*’ mà hay hết. Tôi đáng ra nên trả tiền rượu; giờ họ sắp đánh gãy chân tôi rồi. Tôi không nên ga gẫm vợ bạn; giờ lúc nào cô ấy cũng nhéo nhéo bám lấy tôi. Tôi *nên*...”

“Anh *nên*...” Tessa nhẹ nhàng nói, “nghĩ xem chuyện anh làm tác động tới Jem ra sao.”

Will ngả đầu dựa vào lớp vải da bọc ghế và nhìn cô. Anh trông ngái ngủ, mệt mỏi và đẹp đẽ. Anh có thể là hình mẫu cho một bức vẽ thần Apollo của một họa sĩ nào đó trong hội Tiền-Raphael(*). “Giờ chúng ta sẽ nói chuyện nghiêm túc hả, Tess?” Gọng anh vẫn mang ý cười đùa nhưng sắc nhọn, như con dao bằng vàng có lưỡi thép sắc như dao cạo.

() Hội huynh đệ Tiền-Raphael là một nhóm gồm các họa sĩ, nhà thơ, nhà phê bình người Anh, được thành lập năm 1848 bởi William Holman Hunt, John Everett Millais và Dante Gabriel Rossetti. Sau đó, William Michael Rossetti, James Collinson, Frederic George Stephens và Thomas Woolner tham gia, hình thành nên nhóm bảy thành viên của hội huynh đệ này. Họ muốn phục hưng phong cách của các họa sĩ trước thời họa sĩ và kiến trúc sư Raphael của Ý (1483–1520).*

Tessa tới ngồi xuống cái ghế bành đối diện. “Anh không lo Jem giận anh à? Anh ấy là *parabatai* của anh. Và anh ấy là Jem. Anh ấy chưa từng nổi giận.”

“Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cậu ấy giận anh,” Will nói, “kiên nhẫn như thánh vậy chẳng tốt cho ai hết.”

“Đừng chế giễu Jem,” Tessa phát bực.

“Anh có chế giễu gì đâu, Tess.”

“Jem luôn tốt với anh. Anh ấy luôn tử tế. Chuyện anh ấy đâm anh tới qua chỉ chứng tỏ khả năng đẩy thánh thần tới nước phát rồ của anh mà thôi.”

“*Jem* đâm anh sao?” Will đưa tay lên má, có vẻ ngạc nhiên. “Anh phải thừa nhận, tới qua anh chẳng nhớ được mấy. Anh chỉ biết hai người đánh thức anh, dù anh muốn ngủ lăm lăm. Anh nhớ Jem quát anh còn em đỡ anh. Anh biết đó là em. Người em luôn có mùi oải hương.”

Tessa lờ đi. “Ồ, Jem đã đánh anh. Đáng đời.”

“Bằng vẻ mặt em thì có vẻ em khinh miệt anh *lắm* – giống hệt vẻ mặt Raziel trong mọi bức vẽ, như thể ngài coi thường chúng ta. Nói cho anh biết, hơi thiên thần khinh miệt, anh đã làm gì để đáng bị James đâm vào mặt?”

Tessa tìm lời, nhưng chúng tìm cách trốn cô; cô chuyển sang ngôn ngữ chung của mình và Will – thơ ca. “Anh biết không, Donne nói gì trong bài luận nhỉ...”

“‘Hãy trao tự do cho đôi tay tôi’ ấy hả?” Will nhìn cô và nhắc bài.

“Em đang muốn nói *bài luận* rằng không ai là một hòn đảo đơn độc cơ. Mọi chuyện anh làm đều ảnh hưởng tới người khác. Nhưng anh chưa từng nghĩ về chuyện đó. Anh cư xử như thể anh sống... sống trên một đảo Will nào đó, và mọi hành động của anh đều không để lại hậu quả. Nhưng có đó.”

“Sao chuyện anh tới chốn lạc thú của cánh pháp sư lại ảnh hưởng tới Jem?” Will hỏi. “Anh đoán cậu ấy đã đến và lôi anh ra, nhưng hồi trước cậu ấy còn làm những việc nguy hiểm hơn vì anh. Bọn anh bảo vệ nhau...”

“Không, anh *không hề*,” Tessa bực bội hét toáng lên. “Anh nghĩ Jem quan tâm tới chuyện nguy hiểm hay không à? Anh nghĩ là có hay không nào? Cuộc đời anh ấy bị thứ thuốc đó, thứ ngân phiến đó, phá hỏng thế mà anh còn tới sỏi và chơi thuốc như thể chẳng sao hết, như thể nó chỉ là trò chơi của anh. Jem phải sử dụng thứ quý tha ma bắt đó mỗi ngày để

giữ mạng, nhưng cũng cùng lúc đó nó giết dần giết mòn Jem. Anh ấy ghét phải phụ thuộc vào nó. Anh ấy không thể tự mình đi mua; anh ấy nhờ *anh*.” Will định phản đối, nhưng Tessa giờ tay. “Và rồi *anh* phi tới Whitechapel, ném tiền cho đám người làm ra thứ thuốc khiến những kẻ khác nghiện ngập, như thể với anh, đó là một dạng kỳ nghỉ mát trên Âu châu lục địa. Anh nghĩ gì thế hả?”

“Nhưng nó chẳng liên quan gì tới Jem hết...”

“Anh không nghĩ cho anh ấy,” Tessa nói. “Nhưng anh cứ nghĩ mà xem. Anh không hiểu rằng Jem đang cho rằng anh đang đùa cợt với thứ lấy mạng anh ấy sao? Anh đáng ra phải là một người anh em của Jem.”

Gương mặt Will đã trắng bệch. “Jem không thể nào nghĩ như thế.”

“Anh ấy nghĩ vậy đây,” cô nói. “Jem hiểu anh không quan tâm người khác nghĩ gì về mình. Nhưng em cho rằng Jem luôn tin anh quan tâm tới suy nghĩ của anh ấy. Cảm giác của anh ấy.”

Will nhào người trên ghế. Lửa hắt những cái bóng kỳ dị lên da anh, làm sẫm vết bầm trên má thành màu đen. “Anh có quan tâm tới suy nghĩ của người khác chứ,” anh nói nghiêm túc đáng ngạc nhiên, mắt đau đáu nhìn ngọn lửa. “Anh chỉ nghĩ có bấy nhiêu đó thôi: những người khác nghĩ gì về anh, họ cảm thấy ra sao về anh, và anh thấy họ thế nào; điều ấy khiến anh phát điên. Anh muốn trốn chạy...”

“Anh không thật lòng lỗi. Will Herondale, quan tâm tới suy nghĩ của người khác về mình ư?” Tessa cố nói sao cho nhẹ nhàng nhất. Về mặt anh khiến cô giật mình. Gương mặt anh không hề giấu giếm gì, như thể anh đang rơi trong suy nghĩ rằng anh rất muốn được tâm sự nhưng lại không dám. *Đây là chàng trai đã lấy những lá thư riêng tư của mình và giấu trong phòng*, cô nghĩ, nhưng cô không giận nổi. Cô đã nghĩ mình sẽ nổi giận khi gặp lại anh, nhưng cô không giận, chỉ bối rối và băn khoăn. Hẳn ý định của những người không phải Will khi đọc những lá thư đó là để thỏa trí tò mò nhỉ?

Gương mặt và giọng nói anh mang nét gì đó non nớt. “Tessa,” anh nói. “Anh *chỉ* nghĩ có thể. Anh chưa từng có lúc nào nhìn em mà không nghĩ xem em cảm nhận thế nào về anh, và sợ rằng...”

Anh ngừng lại khi cửa phòng khách mở ra và Charlotte bước vào, theo sau là một người đàn ông cao ráo tóc vàng sáng như màu hoa hướng dương dưới trời chập tối. Will vội quay đi, gương mặt cau lại. Tessa nhìn anh. Anh vừa định nói gì nhỉ?

“Ồ!” Charlotte rõ ràng giật mình khi thấy hai người họ. “Tessa, Will... chị không biết hai em đang ở đây.”

Tay Will nắm chặt xuôi người, mặt ẩn trong bóng tối, nhưng giọng đều đều đáp, “Bọn em ngồi sưởi ấm thôi ấy mà. Những phòng khác lạnh như nước đá vậy.”

Tessa đứng lên. “Bọn em đi đây...”

“Will Herondale, rất mừng được gặp cậu. Và Tessa Gray!” Người đàn ông tóc vàng rời khỏi vị trí bên Charlotte và tiến về phía Tessa, vui vẻ rạng rỡ như thể biết cô. “Người Biển Hình, phải không? Rất hân hạnh được gặp cô. Tôi tò mò về cô lắm!”

Charlotte thở dài. “Anh Woolsey Scott, đây là cô Tessa Gray. Tessa, đây là anh Woolsey Scott, là sói đầu đàn Luân Đôn, và một người bạn lâu năm của Clave.”

“Được rồi,” Gideon nói khi cửa đóng lại sau lưng Tessa và Will. Anh quay lại với Sophie, và cô đột nhiên cực kỳ ý thức được độ rộng lớn của căn phòng, và cô nhỏ bé thế nào. “Vậy chúng ta tiếp tục buổi học chứ?”

Anh chìa dao cho cô, nó sáng như một cây đũa bạc trong căn phòng tù mù. Đôi mắt xanh của anh rất kiên định. *Mọi điều* ở Gideon đều kiên định – ánh mắt, giọng nói, cách anh chế ngự cảm xúc. Cô nhớ cảm giác khi đôi cánh tay kiên định ấy đặt bên cô, và vô thức rùng mình. Cô chưa từng ở một mình với anh, và điều này làm cô sợ. “Tôi không nghĩ giờ tôi có tâm trạng, thưa anh Lightwood,” cô nói. “Tôi cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng...”

Anh từ từ buông tay. “Cô nghĩ tôi không nghiêm túc dạy dỗ cô?”

“Tôi nghĩ anh rất rộng lượng. Nhưng tôi nên đối diện với sự thật, phải không? Khóa huấn luyện này không vì tôi hay Tessa. Nó là vì bố anh và

Học Viện này. Và tôi đã tát em trai anh...” Họng cô như nghẹn lại. “Cô Branwell hẳn sẽ thất vọng lắm khi biết chuyện.”

“Vớ vẩn. Đáng đời nó. Và chẳng mấy liên quan gì tới *mối thù truyền kiếp* giữa hai gia đình cả.” Gideon hờ hững xoay dao trong tay và nhét vào thắt lưng. “Charlotte hẳn sẽ tăng lương cho cô khi biết chuyện.”

Sophie lắc đầu. Họ chỉ cách ghế băng vài bước; cô ngồi phịch xuống vì thấy kiệt sức. “Anh không hiểu Charlotte. Cô chủ thấy cần phải huấn luyện tôi.”

Gideon cũng ngồi xuống – không phải bên cạnh, mà ở đầu kia, xa cô nhất có thể. Sophie không biết cô có nên hài lòng hay không. “Cô Collins này,” anh nói. “Cô nên biết điều này.”

Cô đan tay vào nhau. “Điều gì?”

Anh hơi chồm lên trước, đôi vai rộng dõng lại. Cô có thể thấy những đốm xám trong đôi mắt màu lục của anh. “Khi bố tôi gọi tôi từ Madrid về,” anh nói. “Tôi không muốn về. Tôi chưa từng hạnh phúc nơi Luân Đôn này. Nhà tôi trở nên kinh khủng kể từ ngày mẹ mất.”

Sophie chỉ nhìn. Cô không nghĩ được lời nào. Anh là Thợ Săn Bóng Tối và là một quý ông, thế nhưng anh có vẻ đang tâm sự với cô. Kể cả Jem, một con người tốt bụng tử tế, cũng chưa từng làm vậy.

“Khi tôi nghe về việc huấn luyện, tôi nghĩ thế chỉ tổ phí thời gian rồi. Tôi tưởng tượng ra hai cô gái ngu ngốc dù có dạy kiểu gì cũng chẳng thêm đẽ vào đầu. Nhưng cả cô Gray và cô đều không giống như tôi hằng tưởng tượng. Tôi nên nói với cô rằng mình từng huấn luyện những Thợ Săn Bóng Tối trẻ tuổi ở Madrid. Và chỉ vài người là có khả năng thiên bẩm như cô. Cô là một học viên có tài, và tôi rất vui được dạy cô.”

Má Sophie đỏ bừng. “Anh nói thật chứ?”

“Thật. Tôi ngạc nhiên theo hướng tốt khi lần đầu tiên tới đây, và lần tiếp rồi tiếp nữa. Tôi mong chờ ngày lên lớp. Chân thành mà nói kể từ khi về nhà, tôi ghét mọi điều ở Luân Đôn trừ những giờ ở đây, với cô.”

“Nhưng anh thường nói ‘*ay Dios mio*’ mỗi lần tôi làm rớt dao...”

Anh cười tươi. Nụ cười làm gương mặt anh bừng sáng, thay đổi. Sophie trở mắt nhìn. Anh không đẹp theo kiểu Jem, mà rất nam tính,

nhất là khi anh cười. Nụ cười dường như chạm tới tim cô, khiến tim cô đập thành thịch. *Anh là Thợ Săn Bóng Tối*, cô nghĩ. *Và là một quý ông. Mình không nên nghĩ về anh ấy như vậy. Ngừng ngay.* Nhưng cô không thể, cũng như cô không bỏ được Jem ra khỏi tâm trí. Nhưng, với Jem cô cảm thấy an toàn, thì với Gideon cô lại thấy phấn khích như tia chớp đang chạy xuôi dọc trong huyết quản, khiến cô choáng ngợp. Nhưng cô lại không muốn buông bỏ cảm xúc ấy.

“Tôi nói tiếng Tây Ban Nha khi tâm trạng tốt,” anh nói. “Mong cô hiểu cho.”

“Chứ không phải vì anh mệt mỏi trước sự chậm lụt của tôi đến độ muốn tự quăng mình từ mái nhà xuống?”

“Ngược lại.” Anh nhào tới gần cô hơn. Đôi mắt anh mang màu xám xanh của biển ngày đông bão. “Sophie? Tôi hỏi cô điều này được không?”

Cô biết mình nên bảo anh gọi mình là cô Collins, nhưng lại thôi. “Tôi... vâng?”

“Dù khóa học có ra sao thì... tôi sẽ được gặp lại cô chứ?”

Will đã đứng lên, nhưng Woolsey Scott, tay chống cằm, vẫn mãi ngẩn ngía, nghiên cứu Tessa như thể cô là một mẫu vật được bày trong tủ kính tại buổi triển lãm lịch sử tự nhiên. Anh ta trông không hề giống tưởng tượng của cô về một sói đầu đàn. Scott có lẽ tầm hai mươi, cao nhưng gầy nhảnh, tóc vàng dài gần đến vai, mặc áo khoác nhung, quần bó, và đeo khăn hoa. Anh ta đeo một chiếc kính độc trông bên một con mắt màu lơ nhạt. Trông Scott giống những bức hình trong cuốn *Punch* về những kẻ tự nhận mình là “nhà mỹ học.”

“Dễ thương,” cuối cùng anh ta buông một tiếng. “Charlotte, tôi rất mong họ ở lại cùng chúng ta đàm đạo. Hai người đó trông cứ như cặp tiên đồng ngọc nữ vậy. Nhìn xem mái tóc đen của cậu ấy làm nổi bật nước da trắng của tiểu thư đây...”

“Cảm ơn anh,” Tessa nói mà giọng đã lên quãng tám. “Anh Scott, tôi rất cảm ơn lời khen, nhưng giữa tôi và Will không tồn tại mối quan hệ yêu đương. Tôi không biết anh đã được nghe...”

“Chẳng nghe gì cả!” Anh ta tuyên bố rồi ngồi xuống một cái ghế và vắt khăn lại quanh cổ. “Tôi đảm bảo là mình chưa được nghe một chút gì, nhưng gương mặt đỏ bừng của cô trông chẳng hợp với lời cô vừa nói gì hết. Thôi nào mọi người, ngồi cả đi chứ. Tôi có nguy hiểm gì đâu. Charlotte, kêu người mang trà tới đi. Tôi khát khô cổ rồi.”

Tessa nhìn Charlotte, chị nhún vai như muốn nói chị cũng đành chịu. Tessa từ từ ngồi xuống. Will cũng ngồi. Cô không nhìn anh; cô không thể khi mà Woolsey Scott cười nhả nhở với cả hai như thể anh ta biết một điều cô không biết.

“Thế cậu Carstairs đâu rồi nhỉ?” Anh ta hỏi. “Một chàng trai dễ thương. Sở hữu thứ màu sắc hay ho. Và chơi vĩ cầm rất cừ. Tất nhiên tôi đã nghe Garcin chơi ở nhà hát lớn Paris, và sau đó, tôi thấy tiếng đàn của ai cũng như bụi than chà vào màng nhĩ tôi cả thôi. Tôi rất tiếc cho bệnh tình của cậu ta.”

Charlotte, vừa đi rung chuông gọi Bridget, trở lại ngồi xuống và vuốt váy cho thẳng thớm. “Hôm nay, tôi muốn nói với anh về...”

“Ồ, đừng, đừng.” Không biết Scott lôi từ đâu ra một cái hộp gốm majolica, vung vẩy về phía Charlotte. “Xin đừng bàn chuyện nghiêm túc trước lúc tôi được dùng trà và hút thuốc. Xì gà Ai Cập chứ?” Anh ta chìa cái hộp mời Charlotte. “Loại hảo hạng đấy nhé.”

“Không, cảm ơn anh.” Charlotte hơi hốt hoảng trước chuyện hút xì gà; quả thật đó là một cảnh khó tưởng tượng nổi, và Tessa có cảm giác Will ngồi cạnh đang cười thầm. Scott nhún vai và tiếp tục chuẩn bị hút thuốc. Cái hộp majolica là một vật tinh xảo có ngăn chứa bó xì gà được thắt ruy băng, diêm mới lần đá, cùng một ngăn để gạt tàn thuốc. Ba người quan sát anh chàng người sói sung sướng châm thuốc, và mùi thuốc lá ngòn ngọt ngập tràn căn phòng.

“Giờ,” anh ta nói. “Nói cho tôi nghe chuyện về cô đi nào, Charlotte. Và của anh chồng đáng trí của cô nữa. Vẫn ru rú dưới hầm mộ để phát minh mấy thứ phát nổ ấy hả?”

“Thi thoảng,” Will nói, “và *mục đích* là để phát nổ.”

Có tiếng rồn rảng, và Bridget bung khay trà vào, nhờ vậy mà Charlotte không phải ra mở cửa. Bridget đặt bộ ấm tách xuống cái bàn

giữa bộ ghế, và lo lắng nhìn một lượt. “Tôi xin lỗi, thưa cô Branwell. Tôi tưởng chỉ chuẩn bị trà cho hai người...”

“Không sao đâu, Bridget,” Charlotte nói bằng giọng tỏ ý xua cô gái kia đi. “Tôi sẽ rung chuông gọi nếu cần gì thêm.”

Bridget nhún gò chào và vừa rời đi vừa tò mò ngoái nhìn Woolsey Scott. Anh ta không để ý tới Bridget. Scott rót sữa vào tách trà và trầm ngâm nhìn nữ chủ nhân. “À Charlotte này.”

Chị bắt rồi nhìn anh ta. “Vâng?”

“Cái kẹp – cái kẹp đường,” Scott buồn bã nói, giọng như của một kẻ phải chứng kiến cái chết bi thảm của người quen. “Chúng bằng bạc.”

“Úi!” Charlotte giật mình. Tessa nhớ bạc rất nguy hiểm với người sói. “Tôi rất xin lỗi...”

Scott thở dài. “Không sao. May mà tôi mang đồ của mình theo.” Từ một cái túi khác của cái áo khoác nhung – được đóng cúc gọn gàng mặc ngoài chiếc áo gi-lê lụa có họa tiết hoa súng mà nếu đem ra so sánh, cái áo gi-lê của Henry chỉ trông như đồ bỏ – anh ta lấy một tấm khăn lụa được cuộn gọn, trải ra và lấy cái kẹp vàng và thìa khuấy trà bên trong. Anh ta đặt chúng lên bàn, mở nắp ấm và có vẻ hài lòng. “Trà gunpowder! Chắc là từ Ceylon nhỉ? Cô đã bao giờ mua trà ở Marrekeck chưa? Chúng được ướp đường hoặc mật ong...”

“Gunpowder?” Tessa, luôn không thể ngăn mình hỏi những câu hỏi dù thừa biết chúng ngu ngốc tới chừng nào, hỏi. “Không có *thuốc súng* trong trà chứ?”

Scott cười thành tiếng và đặt nắp ấm xuống. Anh ta ngồi ngả người trong khi Charlotte, môi mím chặt, rót trà vào tách của anh ta. “Hỏi rất hay! Không, người ta đặt tên như thế vì lá trà được viên thành những viên nhỏ trông như viên thuốc súng.”

Charlotte nói, “Anh Scott, chúng ta thật sự *phải* vào vấn đề chính ngay.”

“Vâng, vâng, tôi đã đọc thư cô.” Anh ta thở dài. “Chuyện chính trị của Thế Giới Ngầm. Quá ngu ngốc. Tôi chắc cô không mời tôi tới để nói

về bức chân dung của tôi do Alma-Tadema(*) vẽ chứ? Tôi mặc đồ như lính La Mã...”

() Lawrence Alma-Tadema (1836–1912) là họa sĩ người Frisia, nay thuộc Hà Lan, chuyên vẽ tranh cho kiều dân Anh.*

“Will,” Charlotte nghiêm nghị nói. “Có lẽ em nên kể cho anh Scott đây nghe chuyện em thấy ở Whitechapel tối qua.”

Ngạc nhiên thay, Will ngoan ngoãn nghe theo, và rất hạn chế đưa lời châm biếm. Suốt quá trình ấy, Scott quan sát Will qua vành tách. Mắt anh ta mang màu xanh rất nhạt, gần như ngả sang sắc vàng.

“Xin lỗi nhé, chàng trai,” anh ta nói khi Will kể xong. “Tôi không hiểu sao chuyện này khiến ta phải họp gấp. Chúng ta đều biết rõ chuyện túi ifrit lập sới hút sách, và tôi không thể sát sao mọi thành viên trong đàn từng giây từng phút. Nếu có kẻ chọn hưởng lạc...” Anh ta chồm tới gần hơn. “Cậu biết mắt cậu có màu hết như cánh hoa păng-xê chứ? Không xanh hắc, không tím hắc. Tuyệt diệu.”

Will mở to đôi mắt tuyệt diệu của mình và cười nhếch mép. “Tôi nghĩ chuyện họ nhắc tới Ông Chủ mới là điều khiến Charlotte quan ngại.”

“À.” Scott nhìn sang Charlotte. “Cô sợ tôi sẽ phản bội cô giống như de Quincey. Rằng tôi đang liên minh với Ông Chủ – mà này, chúng ta cứ gọi huých toẹt tên kẻ đó ra nhé? Mortmain – và tôi dung túng cho ông ta sử dụng người sới của mình làm chuyện dơ bẩn.”

“Tôi nghĩ,” Charlotte ngập ngừng nói, “có lẽ cư dân Thế Giới Ngầm Luân Đôn cảm giác bị Học Viện phản bội sau chuyện với de Quincey. Cái chết của hắn...”

Scott chỉnh cái kính độc tròng. Cùng lúc đó, ánh sáng lóe dọc chiếc nhẫn anh ta đeo nơi ngón trỏ. Dòng chữ *L’art pour l’art*(*) sáng lên. “Đây là điều bất ngờ hay ho nhất kể từ lần tôi khám phá ra nhà tắm hơi Thổ Nhĩ Kỳ trên phố Jermyn. Tôi ghét de Quincey. Mọi thứ thối trên người tôi đều căm thù hắn.”

() Tiếng Pháp, nghĩa là: Nghệ thuật vì nghệ thuật.*

“Ừ thì Những Đứa Trẻ của Màn Đêm và Những Đứa Trẻ của Mặt Trăng vốn không...”

“De Quincey từng giết một người sói,” Tessa đột ngột lên tiếng, ký ức của cô lẫn lộn với của Camille, và nhớ ra một đôi mắt vàng như mắt Scott. “Vì anh ta... thân thiết... với Camille Belcourt.”

Woolsey Scott hiểu kỳ nhìn Tessa một lúc lâu. “Đó,” anh ta nói, “là anh trai tôi. Anh ấy là sói đầu đàn tiền nhiệm, và tôi thừa kế vị trí đó. Thường thì một người sói phải giết sói đầu đàn cũ để giành vị trí đó. Trong trường hợp của tôi, đàn bỏ phiếu, và trách nhiệm trả thù cho anh trai tôi được đặt lên vai tôi. Chỉ có điều giờ thì...” Anh ta vung bàn tay đẹp lên. “Các vị đã xử de Quincey giùm tôi. Các vị không hiểu tôi biết ơn thế nào đâu.” Anh ta nghiêng đầu sang bên. “Hắn chết tử tế chứ?”

“Hắn gào thét đến những phút cuối cùng.” Sự thẳng thừng của Charlotte làm Tessa giật mình.

“Rất tốt.” Scott đặt chén trà xuống. “Vì thế tôi nợ cô. Tôi sẽ nói cho cô biết điều mình biết, dù không nhiều. Vài ngày trước Mortmain có gặp tôi, muốn tôi cùng tham dự câu lạc bộ Xứ Quỷ. Tôi từ chối vì de Quincey đã là thành viên rồi, mà tôi thì không muốn tham gia một câu lạc bộ có mặt hắn. Mortmain bảo sẽ dành một vị trí cho tôi nếu tôi đổi ý...”

“Ông ta có cho anh biết mục đích của mình không?” Will ngắt lời. “Mục đích tối thượng của câu lạc bộ ấy?”

“Tiêu diệt toàn bộ Thợ Săn Bóng Tối,” Scott nói. “Chắc mọi người biết cả rồi. Đó không phải câu lạc bộ *sinh cảnh* đâu nhé.”

“Chúng tôi nghĩ ông ta ôm thù,” Charlotte nói, “với Clave. Thợ Săn Bóng Tối đã giết bố mẹ ông ta. Họ là pháp sư, chuyên nghiên cứu nghệ thuật hắc ám.”

“Thù thì không hẳn, mà định kiến thì đúng hơn,” Scott nói. “Một ám ảnh. Ông ta muốn tận mắt nhìn giống nòi các vị bị quét sạch, nhưng có vẻ ông ta muốn bắt đầu kế hoạch từ Anh. Một kẻ điên kiên nhẫn, biết tính đường đi nước bước. Loại tệ lậu nhất.” Anh ta ngả người ra ghế và thở dài. “Tôi có biết rằng một nhóm người sói trẻ chưa gia nhập đàn nào, đang làm một vài việc bí mật và được trả rất hậu. Họ cạnh khỏe với các sói trong đàn và gây thù chuốc oán nhiều lắm lắm. Nhưng tôi không biết gì về thuốc phiện.”

“Thứ thuốc đó giúp họ làm việc cho ông ta cả ngày lẫn đêm, tới khi họ kiệt sức hoặc bị nó giết chết,” Will nói. “Và không có cách nào để cai nghiện. Nó là thứ chết người.”

Đôi mắt xanh-vàng của người sói nhìn anh. “Thứ ngân phiến đó là thứ James Carstairs bạn cậu nghiện đúng không? Và cậu ta vẫn sống.”

“Jem còn sống là vì cậu ấy là Thợ Săn Bóng Tối, và vì cậu ấy dùng liều lượng ít nhất có thể, ít thường xuyên nhất có thể. Và kể cả vậy thì rồi cũng có ngày nó giết chết cậu ấy.” Giọng Will đều đều không cảm xúc. “Có bỏ thuốc thì cậu ấy cũng chết.”

“Chà chà,” người sói hớn hờ. “Tôi mong việc Ông Chủ mua một lượng lớn thuốc đó không dẫn tới tình trạng khan hàng.”

Will trắng bệch. Rõ ràng anh chưa từng nghĩ tới việc đó. Tessa quay sang Will, nhưng anh đã đứng lên, đi ra cửa. Cửa đóng sầm lại.

Charlotte nhíu mày. “Chúa ơi, cậu ấy lại tới Whitechapel rồi,” chị nói. “Có cần thiết thế không, Woolsey? Tôi nghĩ anh vừa dọa chàng trai tội nghiệp ấy, có lẽ chẳng vì lý do gì.”

“Nhìn xa một chút không chết ai,” Scott nói. “Tôi cứ nghĩ anh trai mình sẽ sống mãi, thế rồi de Quincey giết anh ấy.”

“De Quincey và Ông Chủ là hai kẻ... tàn nhẫn,” Charlotte nói. “Nếu có anh giúp chúng tôi...”

“Tình cảnh hiện giờ thê thảm quá,” Scott nhận xét. “Không may là đám người sói không phải thành viên đàn tôi thì không thuộc trách nhiệm của tôi.”

“Nếu anh cho người đi *thăm dò* thì tốt quá, anh Scott. Bất kỳ thông tin nào về nơi họ làm việc và việc họ đang làm đều vô cùng quý giá. Clave sẽ rất biết ơn.”

“Ôi, *Clave*,” Scott nói như chán lăm rồi. “Được thôi. Giờ thì Charlotte này, hãy nói về bản thân cô đi.”

“Ôi, tôi thì có gì đâu,” Charlotte nói, và – Tessa chắc chắn – cô tình động mạnh ấm trà xuống. Nó nện đánh choang xuống bàn, khiến nước nóng bắn tóe ra. Scott hét và nhảy dựng dậy, kéo cái khăn quàng khỏi vòng nguy hiểm. Charlotte đứng dậy, chặc lưỡi. “Ôi Woolsey thân mến,”

chị nói và đặt tay lên cánh tay anh ta, “Anh giúp được chúng tôi *nhiều lắm*. Để tôi đưa anh đi thăm thú nhé. Học Viện Bombay vừa gửi cho chúng tôi một con dao *keris* cổ mà tôi muốn cho anh xem *lắm lắm...*”

CHƯƠNG 11: NIỀM AN ỦI

*Nàng buồn ta có vui đâu,
Nàng buồn ta cũng héo sầu lòng theo.
Ta tìm khắp chốn non cao,
Lần nơi bể vắng, lại vào rừng sâu
Giữa bao la trời cao bể rộng,
Tìm đâu ra niềm an ủi cho nàng!*

– James Thomson, *City of Dreadful Night*

Cô Branwell thân mến,

Hắn cô sẽ rất ngạc nhiên khi sớm nhận được thư của tôi sau khi tôi rời Luân Đôn, nhưng mặc cho chốn đồng quê yên ả, cuộc sống nơi đây vẫn tiếp diễn, và tôi nghĩ tốt nhất nên cho cô hay những tiến triển.

Thời tiết ở đây vẫn ổn, cho phép tôi dành nhiều thời gian khám phá vùng quê, nhất là khu quanh trang viên Ravenscar, đó quả là một tòa nhà cổ kính. Có vẻ chỉ có gia đình Herondale sống tại đó: người cha, Edmund; người mẹ; và cô con gái út Cecily đã gần mười lăm và rất giống người anh trai ở cái tính hiếu động, phong thái và vẻ bề ngoài. Giờ tôi sẽ thông báo những chuyện tôi biết được cho tới thời điểm này.

Ravenscar tọa lạc gần một ngôi làng nhỏ. Tôi trọ tại lữ quán Thiên Nga Đen, trong vai một quý ông đang có hứng tìm một mảnh đất trong vùng. Người dân nơi đây rất cởi mở, và khi họ không chịu nói thì một vài phép thuyết phục sẽ giúp tôi giải quyết vấn đề.

Có vẻ nhà Herondale không mấy giao du với người trong làng. Dù vậy, hoặc cũng có thể là vì vậy mà người ta thích tám chuyện về họ. Có vẻ họ không sở hữu trang viên Ravenscar, mà chỉ đang trông nom nó thay người chủ thực sự – Axel Mortmain, tất nhiên. Người ở đây chỉ biết Mortmain là một doanh nhân giàu có đã mua trang viên chốn quê mùa này nhưng lại chẳng mấy khi ghé thăm; tôi không thấy có ai nhắc tới mỗi

quan hệ của ông ta với vợ chồng nhà Shade, và người ta có vẻ đã quên mất hai người này từ đời tám hoánh nào rồi. Nhưng nhà Herondale lại khiến dân làng tò mò. Người ta biết vợ chồng Herondale có một đứa con chết yểu, và Edmund, người tôi từng biết, vì thế mà bê tha rượu chè cờ bạc; nói cho ngay, ông ta đã nương cả ngôi nhà tại Wales vào chiếu bạc, nhưng may thay giữa lúc cùng đường, họ được chủ nhân ngôi nhà ở Yorkshire này đề nghị về ở. Chuyện xảy ra hai năm trước.

Chiều nay, lúc đi xác nhận thông tin, khi đang quan sát trang viên từ đằng xa, tôi giật mình khi thấy một cô gái xuất hiện. Tôi nhận ra cô ấy là ai ngay. Tôi thấy cô ấy ra vào ngôi nhà, và như tôi đã nói, cô ấy rất giống người anh Will. Cô ấy đi tới, thẳng thừng hỏi vì sao tôi do thám gia đình cô ấy. Cô ấy không có vẻ giận mà như đang mong chờ. “Anh trai tôi nhờ anh tới hả?” Cô ấy hỏi. “Anh trai tôi có nhắn gì không?”

Tôi nghe mà lòng quặn thắt, nhưng tôi nắm rõ Luật và chỉ có thể nói rằng anh cô ấy vẫn ổn và muốn được biết họ vẫn bình an. Nghe tới đó cô ấy nổi giận và nói rằng nếu Will muốn biết gia đình có bình an hay không thì tự về mà xem. Cô ấy cũng bảo ông Herondale ra nông nổi này không phải vì cái chết của chị cô ấy (cô có biết người này không), mà do chuyện Will bỏ nhà ra đi. Muốn báo tin này cho cậu Herondale hay không là tùy ở cô, vì có vẻ tin này hại nhiều hơn là lợi.

Khi tôi hỏi về Mortmain, cô ấy cười mở miệng cho tôi nghe – ông ta là một người bạn của gia đình, đã tới đề nghị họ về sống ở đây khi họ trong cảnh trắng tay. Nghe cô ấy nói, tôi bắt đầu hiểu Mortmain nghĩ gì. Ông ta biết Luật nghiêm cấm Nephilim can thiệp vào chuyện của những Thọ Săn Bóng Tối đã ly khai Clave, và vì thế người ta sẽ không chõ mũi vào trang viên Ravenscar, ông ta cũng biết khi nhà Herondale sống ở đây thì họ phải sử dụng vật dụng trong nhà, và ta sẽ không thể dùng những thứ đó để lần ra tung tích ông ta. Cuối cùng, ông ta biết thao túng gia đình Herondale là thao túng được Will. Ông ta có muốn thao túng Will không? Có lẽ không phải ngay lúc này, nhưng sẽ có lúc ông ta muốn, và khi đó, ông ta sẽ làm được ngay. Ông ta là kiểu người phòng tính xa xôi, và những người như thế rất nguy hiểm.

Nếu tôi là cô, tôi sẽ trấn an cậu Will rằng gia đình cậu ấy vẫn an ổn và tôi đang theo dõi họ; tránh nói với cậu ấy về Mortmain tới khi tôi có thêm thông tin. Qua những gì tôi moi được từ Cecily, nhà Herondale không biết Mortmain hiện ở đâu. Cô ấy nói ông ta đang ở Thượng Hải, và họ từng có lần nhận được thư gửi từ công ty ông ta ở đó, trên có dán những con tem kỳ lạ. Nhưng theo như tôi biết thì Học Viện Thượng Hải đoán chắc ông ta không có mặt tại đó.

Tôi đã bảo cô Herondale rằng anh trai rất nhớ cô ấy; đó là điều nhỏ nhất tôi có thể làm. Cô ấy có vẻ vui. Chắc tôi sẽ ở lại đây thêm một thời gian nữa; tôi bắt đầu tò mò về nguyên do nỗi bất hạnh của nhà Herondale lại móc nối với kế hoạch của Mortmain rồi đây. Mặt đất xanh rì yên ả của vùng quê Yorkshire vẫn che giấu nhiều bí mật, và tôi nhất định sẽ khám phá ra.

Ragnor Fell

Charlotte đọc thư hai lần để nhớ toàn bộ nội dung, rồi gấp nhỏ, ném vào lò sưởi phòng khách. Chị mệt mỏi dựa vào bệ lò sưởi, quan sát ngọn lửa nuốt trọn mẫu giấy.

Chị không chắc mình ngạc nhiên, phiền muộn, hay đơn giản là mệt mỏi vì nội dung thư. Cố tìm Mortmain chẳng khác nào với tay cố đập một con nhện, khiến bạn chỉ vướng vào đám mạng nhện nhóp nhúa. Và Will – chị ghét phải nói chuyện này cho Will. Chị chờ đợi nhìn ngọn lửa. Thi thoảng chị nghĩ Will được Thiên Thần gửi tới đặc biệt để thử thách lòng kiên nhẫn của chị. Will cay độc, miệng lưỡi sắc bén như ngọn roi, và mọi nỗ lực chứng tỏ tình yêu thương của chị chỉ đổi lấy những lời nói nanh nọc của Will. Nhưng khi nhìn Will, chị vẫn thấy cậu bé mười hai tuổi chui trong góc phòng, hai tay bịt chặt tai khi bố mẹ Will từ thêm nhà bên dưới gọi vọng lên, van xin Will đi ra, trở về với họ.

Chị đã quỳ bên Will sau khi vợ chồng Herondale rời đi. Chị nhớ Will đã ngẩng mặt nhìn chị – gương mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo và cương quyết, với đôi mắt xanh lam và hàng lông mi đen; hồi đó trông Will dễ thương như một cô bé gái, gầy gò và mong manh, nhưng đó là trước khi Will lao mình vào khóa huấn luyện Thợ Săn Bóng Tối và chỉ trong hai năm, những nét mong manh đã biến mất, thay vào đó là cơ bắp, sẹo và Ấn Ký.

Hồi đó chị đã nắm tay Will, và Will kệ nó nằm trong đó như một vật chết. Will đã cắn môi dưới, dù có vẻ không hề để ý, và máu đã chảy xuống cằm, nhỏ xuống áo. *Charlotte, chị sẽ nói với em chứ? Chị sẽ nói cho em biết nếu có chuyện gì xảy ra với họ?*

Will, chị không thể.

Em biết Luật. Em chỉ muốn biết họ còn sống. Mất Will như van lơn. Charlotte, làm ơn.

“Charlotte ơi?”

Chị thôi nhìn ngọn lửa. Jem đang đứng ở ngưỡng cửa phòng khách. Charlotte, vẫn rối trong mạng nhện của quá khứ, chớp mắt nhìn Jem. Khi Jem từ Thượng Hải tới đây, tóc và mắt Jem đen như mực. Qua thời gian, chúng ngả bạc như đồng bị ôxi hóa thành gỉ đồng khi thuốc phiện ngấm vào máu thịt, thay đổi Jem, chậm rãi giết chết Jem.

“James,” chị nói. “Muộn rồi nhỉ?”

“Mười một giờ rồi.” Jem nghiêng đầu nhìn chị. “Chị ổn không? Chị trông như tâm trí ở tận đâu tận đâu vậy.”

“Không, chị chỉ...” Chị vung tay qua loa. “Do chuyện Mortmain ấy mà.”

“Em có chuyện muốn hỏi,” Jem vừa nói vừa tiến sâu hơn vào phòng khách và hạ giọng. “Không phải hoàn toàn không liên quan. Hôm nay trong buổi tập, Gabriel có nói...”

“Em ở đó?”

Jem lắc đầu. “Sophie kể. Cô ấy không hay đưa chuyện, nhưng cô ấy lo lắng quá và em không thể trách được. Gabriel nói rằng cậu của anh ta tự tử và do chuyện ấy mà mẹ anh ta chết vì quá đau lòng, tất cả là vì... vì bố chị.”

“Bố chị?” Charlotte bối rối.

“Rõ ràng cậu của Gabriel, Silas, đã phạm luật và bị bố chị phát hiện. Ông đã tố cáo lên Clave. Vì xấu hổ mà người này tự tử, còn bà Lightwood chết vì buồn. Trích nguyên văn lời Gabriel thì 'Nhà Fairchild chẳng quan tâm tới ai trừ bản thân họ và Luật!'”

“Còn em kể là vì...?”

“Em muốn biết có thật thế không,” Jem nói. “Và nếu quả là vậy, có lẽ chúng ta nên thông báo với Quan Chấp Chính rằng động cơ giành Học Viện của Benedict là vì tư thù, chứ không phải vì ước nguyện vô tư rằng ông ta sẽ điều hành nó tốt hơn.”

“Chuyện không đúng. Không thể như vậy.” Charlotte lắc đầu. “Silas Lightwood đúng là đã tự tử – ông ta yêu *parabatai* của mình – nhưng không phải vì bố chị báo cáo Clave. Clave biết chuyện đó qua thư tuyệt mệnh của Silas. Nói cho ngay, bố Silas còn nhờ bố chị viết điều văn cho Silas cơ mà. Thế có giống hành động của một người trách bố chị vì cái chết của con trai mình không?”

Mắt Jem thăm lại. “Hay đây.”

“Em nghĩ Gabriel bịa chuyện, hay em nghĩ bố cậu ta nói dối để...”

Charlotte không nói được hết câu. Jem đột ngột gập đôi người như thể bị đâm vào bụng, và ho khùng khục đến độ đôi vai gầy run lên bần bật. Máu phun tóe lên tay áo vết khi Jem đưa tay che mặt.

“Jem...” Charlotte dợm bước tới với tay chìa ra, nhưng Jem đã lao đảo đứng lên và tránh, giơ tay như để ngăn chị.

“Em ớn,” Jem thở hỏn hển. “Em ớn.” Đoạn, anh đưa tay lên lau máu trên mặt. “Làm ơn mà, Charlotte.” Anh buồn bã nói khi chị tiến tới. “Đừng.”

Charlotte dừng lại mà tim đau nhói. “Không có cách gì...”

“Chị biết là vô phương rồi mà.” Jem buông tay, máu trên tay áo như một lời buộc tội, và nở nụ cười tươi nhất. “Charlotte thân mến,” anh nói. “Chị luôn là người chị tuyệt vời nhất mà em hằng mong muốn. Chị biết, phải không?”

Charlotte chỉ nhìn Jem, miệng hé mở. Câu nói ấy nghe như lời tạm biệt, và chị không dám đáp lại. Jem nhẹ nhàng quay người rời phòng. Chị nhìn Jem rời đi, tự nhủ mình rằng câu nói ấy chẳng có ý nghĩa gì, rằng sức khỏe của Jem không hề xấu đi, rằng Jem vẫn còn thời gian. Chị yêu quý Jem cũng như yêu quý Will – chị không thể nào không yêu thương hai đứa – và nghĩ tới mất Jem làm chị tan nát cõi lòng. Không chỉ cho sự mất mát của riêng chị, mà cho Will nữa. Nếu Jem đi sang thế giới

bên kia, chị có cảm giác Jem sẽ mang theo toàn bộ nhân tính còn sót lại của Will theo.

Gần đến nửa đêm thì Will mới về tới Học Viện. Khi anh đi được nửa đường Threadneedle, trời bắt đầu đổ mưa. Anh đã trú dưới mái hiên nhà xuất bản Dean & Son để cài cúc áo khoác và kéo khăn quàng sát cổ, nhưng nước mưa đã chảy vào miệng anh – từng giọt lớn, lạnh buốt có vị của than đá và bùn sinh. Anh so vai để tránh cái cảm giác mưa quất như kim đâm khi rời mái hiên và đi qua đê sông Thames, về Học Viện.

Dù đã sống nhiều năm ở Luân Đôn, mưa vẫn làm anh nhớ nhà. Anh vẫn nhớ mưa nơi thôn quê, ở Wales quê nhà, nhớ cái vị mát lành của nó, nhớ cảm giác được lăn tròn trên sườn đồi ướt rượt, khiến cỏ bám cả vào tóc lẫn quần áo. Nếu nhắm mắt, anh có thể nghe thấy tiếng cười của chị và em gái mình văng vẳng bên tai. *Will, em làm hư quần áo mát; Will, mẹ sẽ giận đấy...*

Will tự hỏi liệu mình có thể trở thành dân Luân Đôn thứ thiệt khi trong anh còn những hồi ức về một khoảng không gian bao la đất trời, về một bầu không khí trong lành hay không. Ở đó không có những con phố nghìn nghịt người, không có bầu không khí nơi đâu cũng thấy khói bụi – bụi lẫn lút chui vào trong quần áo, phủ một lớp mỏng trên tóc và bết cả vào gáy – và cũng chẳng có mùi hôi thối bốc lên từ dòng sông đen ngòm.

Anh đã tới phố Fleet. Quán Điện Thờ ở đằng xa hiện rõ qua màn sương, còn con phố thì lầy lội nước mưa. Một cỗ xe ngựa lọc xọc phóng qua vừa lúc anh lách vào con hẻm giữa hai tòa nhà, bánh xe làm tóe nước bắn ở góc đường.

Giờ anh có thể thấy ngọn tháp của Học Viện ở đằng xa. Chắc hẳn họ đã ăn xong bữa khuya, Will nghĩ. Đồ ăn hẳn đã được dọn đi cả. Bridget đã đi ngủ; anh có thể chuồn vào bếp và bày biện một bữa với bánh mì, phô mai và bánh bông lan nguội. Dạo này anh đã bỏ rất nhiều bữa, và nếu anh dám nhìn thẳng vào sự thật, anh sẽ thấy chỉ có một nguyên nhân duy nhất: anh muốn tránh mặt Tessa.

Anh không muốn tránh cô – nói đúng hơn, chiều nay anh đã không làm được điều đó, khi mà không chỉ lẻo đẻo theo cô lên lớp, anh còn cùng cô vào phòng khách. Đôi lúc anh tự hỏi có phải anh làm những

chuyện đó để thử thách mình, để kiểm nghiệm xem tình cảm của anh đã biến mất chưa hay không. Nhưng chúng vẫn còn đó. Mỗi khi thấy cô, anh đều muốn ở cùng cô; khi ở cùng cô, anh chỉ muốn được chạm vào cô; và khi chỉ cần chạm vào tay cô thôi là anh lại muốn ôm cô. Anh muốn được ôm cô như lúc ở gác mái. Anh muốn nếm mùi vị da cô và ngửi hương tóc cô. Anh muốn chọc cô cười. Anh muốn ngồi nghe cô nói về sách vở tới khi nhúc tait thì thôi. Nhưng đó là những điều anh không được phép muốn, vì chúng là những điều anh không thể có, và muốn điều không thể có chỉ dẫn đến đau khổ và quẩn trí mà thôi.

Anh đã về nhà. Cửa Học Viện mở toang khi anh chạm tới, bày trước mắt anh một tiền sảnh đầy những ngọn nến đang hấp háy cháy. Anh nghĩ tới cảm giác bông bênh do ma phiến mang tới lúc ở cái sới nghiện trên đại lộ Whitechapel đó. Cảm giác được từ bỏ niềm mong nổi muốn thật quá sung sướng. Anh đã mơ thấy mình nằm trên một ngọn đồi ở Wales nhìn lên bầu trời cao xanh, và Tessa, vừa cùng anh bước lên đồi, nay đang ngồi cạnh anh. *Anh yêu em*, anh đã nói vậy rồi hôn cô như thể đó là điều tự nhiên nhất trên thế giới. *Em yêu anh chứ?*

Cô đã mỉm cười với anh và nói, *Anh luôn chiếm vị trí quan trọng nhất trong tim em.*

Hãy nói với anh rằng đây không phải mơ đi, anh đã thì thầm lời ấy bên tai cô khi cô ôm anh, và rồi anh không còn biết mình tỉnh hay mơ nữa.

Anh cởi áo khoác khi lên lầu, lắc lắc mái tóc ướt. Nước lạnh chảy thành dòng xuống lưng áo anh, thấm ướt sống lưng anh, khiến anh rùng mình. Cái gói quý báu anh mang về từ chỗ tụi ifrit đang an vị trong túi quần. Anh nhét tay vào túi, lần sờ nó cho an tâm.

Những ngọn đuốc phù thủy từ mù thấp sáng các hành lang; anh đi được nửa hành lang đầu tiên thì dừng lại. Anh biết cửa phòng Tessa ở đó, đối diện với phòng Jem. Và ở đó, đứng trước cửa phòng cô, là Jem – nhưng nói “đứng” có lẽ không đúng. Jem đang đi đi lại lại, hay nếu nói theo cách của Charlotte thì là đang “chà mòn thảm”.

“James ời,” Will gọi, phần nhiều vì ngạc nhiên.

Jem ngẩng phắt lên, và anh ngay lập tức lùi khỏi cửa phòng Tessa, trở về hướng phòng mình. Gương mặt anh lộ vẻ bối rối. “Chắc tôi không nên ngạc nhiên khi thấy bồ đi lang thang trong hành lang vào giờ này.”

“Tôi nghĩ nếu giờ này bồ không thấy tôi ở ngoài hành lang thì mới là lạ,” Will nói. “Sao bồ còn thức? Bồ ổn chứ?”

Jem liếc cửa phòng Tessa một lần cuối rồi nhìn Will. “Tôi định đi xin lỗi Tessa,” Jem nói. “Tôi nghĩ tiếng vĩ cầm của tôi khiến cô ấy không ngủ được. Bồ đã đi đâu vậy? Lại thậm thụt hẹn hò với Nigel Sáu Ngón hả?”

Will cười toe toét, nhưng Jem không đáp lại. “Tôi có đồ cho bồ đây. Thôi nào, cho tôi vào phòng bồ đi. Tôi không muốn đứng cả đêm ngoài hành lang đâu.”

Sau một thoáng lưỡng lự, Jem nhún vai và mở cửa phòng. Jem đi vào, Will theo sau; Will đóng cửa và cài chốt trong lúc Jem ngồi xuống ghế bành. Lò được cời lên nhưng lửa chỉ lom rom. Jem nhìn Will. “Thế có chuyện gì...” Anh lên tiếng rồi bỗng cúi gập xuống, ho sù sụ. Con phát bệnh qua rất nhanh, trước khi Will kịp nhúc nhích hay lên tiếng, nhưng khi Jem ngồi thẳng dậy và quệt tay qua miệng, mu bàn tay anh nhuốm máu đỏ. Anh hờ hững nhìn vết máu.

Will buồn ghê gớm. Anh tiến tới chỗ *parabatai* của mình và đưa khăn tay cho Jem, rồi chìa gói ngân phiếu vừa mua từ Whitechapel ra. “Đây,” Will ngượng nghịu nói. Đây là lần đầu tiên anh thấy ngượng nghịu trong suốt năm năm chơi cùng Jem. “Tôi vừa quay lại Whitechapel, mua nó cho bồ.”

Jem, đã lau sạch máu trên tay bằng khăn của Will, cầm cái gói và nhìn hộp ngân phiếu. “Tôi có đủ rồi,” Jem bảo. “Ít nhất trong một tháng nữa.” Rồi khi Jem ngược lên, một tia sáng đột nhiên lóe lên trong mắt anh. “Tessa có nói với bồ...”

“Nói gì?”

“Không có gì. Hôm kia tôi làm đồ ngân phiếu. Tôi cũng thu được gần hết về.” Jem đặt cái gói xuống bàn bên cạnh. “Cái này không cần thiết.”

Will ngồi xuống cái rương dưới chân giường Jem. Anh ghét ngồi ở đó – chân anh quá dài, anh luôn thấy mình như một người trưởng thành thu

mình ngồi sau cái bàn ở trường học – nhưng anh muốn được nhìn thẳng vào mắt Jem. “Lũ lâu la của Mortmain đã mua sạch ngân phiên ở East End,” anh nói. “Tôi vừa xác nhận xong. Nếu bỏ hết thuốc còn hẵn là người duy nhất nắm nguồn hàng...”

“Vậy ta bị hãn thao túng,” Jem nói. “Tất nhiên là trừ khi bỏ đồng ý để tôi chết, và đây là phương án hay nhất.”

“Tôi sẽ *không* đồng ý.” Will gắt. “Bỏ là anh em kết nghĩa với tôi. Tôi đã thề không để bỏ bị tổn hại gì...”

“Bỏ qua lời thề,” Jem nói, “và trò chơi quyền lực, thì chuyện tôi sống chết có ảnh hưởng gì đến ai?”

“Tôi không hiểu ý bỏ...”

“Tôi bắt đầu tự hỏi liệu có phải bỏ muốn nhìn thấy tôi sống lay lắt đau đớn không.”

Will hơi ngửa ra sau như bị Jem đẩy. “Tôi...” Anh nuốt khan và tìm từ. Đã rất lâu rồi anh mới phải tìm lời ăn tiếng nói để mong người ta tha thứ và không ghét mình, rất lâu rồi anh mới muốn nhân cách thật sự của mình hiện diện ở một nơi không phải chỗ tối, và trong một giây phút hoảng hốt, anh tự hỏi liệu có điều gì anh vẫn có thể làm không. “Hôm nay tôi nói chuyện với Tessa,” cuối cùng anh nói, không nhận thấy mặt Jem tái đi thấy rõ. “Cô ấy buộc tôi phải hiểu – rằng điều tôi làm tôi qua là không thể tha thứ. Nhưng,” anh vội nói thêm, “tôi vẫn mong bỏ tha thứ cho tôi.” *Lạy Thiên Thần, mình dở quá.*

Jem nhướn một bên mày. “Vì chuyện gì?”

“Tôi tới cái sới đó vì tôi không thể ngừng nghĩ về gia đình, và tôi muốn – tôi cần – ngừng nghĩ,” Will nói. “Tôi không hề nghĩ rằng bỏ sẽ nhìn nhận theo hướng là tôi đang đùa cợt với căn bệnh của bỏ. Tôi xin bỏ tha thứ cho phút vô tâm đó.” Anh hạ giọng. “Ai ai cũng mắc lỗi cả mà, Jem.”

“Ồ,” Jem nói. “Chỉ là bỏ mắc lỗi nhiều hơn người khác thôi.”

“Tôi...”

“Bỏ làm tổn thương mọi người,” Jem nói. “Tất cả những ai dính dáng tới bỏ.”

“Không phải bò,” Will thì thào. “Tôi làm tổn thương tất cả, trừ bò. Tôi không bao giờ muốn làm tổn thương bò.”

Jem giờ tay lên, áp lòng bàn tay vào mắt. “Will...”

“Bò không thể mãi không tha thứ cho tôi,” Will bắt đầu hoảng. “Tôi sẽ...”

“Cô độc à?” Jem hạ tay, nhưng giờ anh đang cười gian xảo. “Và đó là lỗi của ai nào?” Anh dựa người vào ghế, mắt nhắm hờ mệt mỏi. “Tôi luôn tha thứ cho bò,” anh nói. “Tôi sẽ tha thứ kể cả khi bò không xin lỗi. Đúng ra, tôi không nghĩ bò sẽ xin lỗi. Chắc đây là ảnh hưởng từ Tessa.”

“Tôi không ở đây do cô ấy yêu cầu. James, bò là người thân duy nhất của tôi.” Giọng Will run run. “Tôi sẵn sàng chết vì bò. Bò biết mà. Tôi sẽ chết *nếu không* có bò. Nếu không vì bò, tôi đã chết cả trăm lần trong năm năm qua rồi. Tôi nợ bò tất cả, và nếu bò không tin tôi có tình cảm, có lẽ chỉ ít bò có thể tin tôi hiểu thế nào là danh dự – danh dự, và nợ nần...”

Jem giờ hoảng thật. “Will, nỗi bất an của bò còn lớn hơn cơn giận của tôi. Giờ tôi bình thường rồi; bò biết tôi chẳng giận được lâu còn gì.”

Giọng Jem tỏ ý đầu dũa, nhưng có gì trong Will không thể dũa lại được. “Tôi tới lấy thuốc cho bò vì tôi không thể chịu nổi ý nghĩ bò sẽ chết hay phải chịu đau đớn, chắc chắn là khi tôi có thể làm gì đó để ngăn nó lại. Và tôi làm vì tôi sợ. Nếu Mortmain tới và nói rằng ông ta là người duy nhất có phương thuốc cứu mạng bò, bò phải biết là tôi sẽ cho ông ta mọi thứ ông ta muốn để đổi lấy nó. Tôi đã mất gia đình mình rồi, James. Tôi không muốn mất cả bò...”

“*Will.*” Jem đứng lên; anh đi về phía Will và quỳ xuống, ngược nhìn gương mặt bạn. “Bò làm tôi lo rồi đây. Sự hối lỗi của bò thật đáng trọng, nhưng bò phải biết...”

Will cúi nhìn mình. Anh nhớ Jem hồi mới từ Thượng Hải tới, với đôi mắt đen to tròn trên gương mặt trắng bệch. Hồi đó không dễ chọc Jem cười, nhưng Will luôn cố gắng. “Biết gì?”

“Rằng tôi sẽ chết,” Jem nói. Đôi mắt anh mở to và sáng rực như phát sốt; vẫn còn chút máu dính ở khóe miệng Jem. Quảng thâm dưới mắt anh gần chuyển sang xanh.

Will cầm cổ tay Jem chặt tới làm nhàu cả vải áo. Jem không nhăn mặt.

“Bồ đã thề sẽ ở bên tôi,” anh nói, “khi chúng ta kết thành *parabatai*. Linh hồn chúng ta đã hợp làm một. Chúng ta là một, James ạ.”

“Chúng ta là hai con người,” Jem nói. “Hai con người bị ràng buộc bởi một hiệp ước.”

Will biết mình đang ăn nói trẻ con, nhưng anh không ngừng được. “Một hiệp ước nói rằng bồ không thể tới nơi nào tôi không tới được.”

“Tới khi chết,” Jem nhẹ nhàng đáp. “Lời thề thế này này: ‘Cho tới khi cái chết chia cắt bạn và tôi.’ Will, rồi sẽ có ngày tôi tới nơi không ai theo được, và tôi nghĩ chuyện đó không sớm thì muộn sẽ xảy ra. Bồ đã bao giờ tự hỏi vì sao tôi đồng ý làm *parabatai* của bồ chưa?”

“Vì không còn ai ngon hơn?” Will định trêu, nhưng giọng vụn như kính bể.

“Tôi nghĩ bồ cần tôi,” Jem nói. “Bồ đã xây một bức tường quanh mình, Will ạ, và tôi chưa từng hỏi lý do. Nhưng không ai có thể một mình gánh bao nhiêu gánh nặng như vậy. Tôi nghĩ bồ sẽ cho tôi bước vào nếu tôi trở thành *parabatai* của bồ, và rồi ít nhất bồ cũng có một người để dựa dẫm. Tôi đã từng tự hỏi cái chết của tôi có ý nghĩa gì với bồ. Tôi từng sợ thay cho bồ. Tôi sợ bồ sẽ bị bỏ lại một mình trong bức tường đó. Nhưng giờ... gì đó đã thay đổi. Tôi không biết vì sao. Nhưng tôi biết cảm nhận của mình là đúng.”

“Cảm nhận gì?” Những ngón tay Will vẫn bấu chặt cổ tay Jem.

“Bức tường đó đang sụp đổ.”

Tessa không ngủ được. Cô nằm im, chăm chăm nhìn lên trần nhà. Vết nứt chạy ngang mặt vừa có lúc giống đám mây, có lúc lại như con dao lam, tùy theo ánh nền hắt vào.

Bữa ăn tối nay thật nặng nề. Rõ ràng Gabriel đã bảo Charlotte rằng anh ta sẽ không trở lại dạy nữa, vì thế từ giờ chỉ còn Gideon huấn luyện hai cô. Gabriel không chịu nói lý do, nhưng Charlotte đổ tội cho Will; Tessa, nhận thấy Charlotte mệt mỏi đến mức nào khi có thêm bất hòa này

sinh giữa chị với Benedict, cảm thấy cực kỳ tội lỗi vì đã đưa Will cùng tới buổi tập, và vì đã cười Gabriel.

Đã vậy Jem cũng không tới ăn tối. Hôm nay cô rất muốn nói chuyện với anh. Sau khi anh tránh không nhìn cô suốt bữa sáng rồi bị “ôm” lúc ăn tối, bụng dạ cô nhộn nhạo cảm giác hoảng hốt. Liệu anh hải hùng vì chuyện tối hôm qua – hay tệ hơn, anh buồn nôn vì chuyện đó? Có lẽ sâu trong tâm khảm anh, anh có cùng chung cảm xúc như Will, rằng pháp sư thấp kém hơn anh. Hoặc có lẽ chuyện chẳng liên quan tới bản chất của cô. Có lẽ đơn giản là anh kinh tởm sự phóng đảng của cô; cô chào đón vòng tay anh, không hề đẩy anh ra, và chẳng phải dì Harriet luôn nói rằng đàn ông luôn yếu đuối trước dục vọng, và lúc đó phụ nữ phải là người ghìm cương sao?

Nhưng tối qua cô chẳng ghìm được mấy. Cô nhớ đã nằm bên Jem, nhớ đôi bàn tay anh dịu dàng vuốt ve cơ thể cô. Thành thật mà nói, cô thừa biết nếu chuyện tiếp tục, cô sẽ chiều theo ý anh. Kể cả bây giờ khi nghĩ lại, cơ thể cô vẫn nóng bừng và bồn chồn; cô lăn lộn trên giường, đắm vào một cái gối. Nếu cô phá hỏng mối thân tình giữa cô với Jem bằng chuyện tối qua, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mình được mất.

Cô đang định vùi mặt vào gối thì nghe thấy tiếng động. Có người khẽ gõ cửa. Cô sững lại. Tiếng động lại vang lên, giục giã hơn. *Jem*. Tay run run, cô nhảy khỏi giường, chạy ra mở toang cửa.

Đứng ở ngưỡng cửa là Sophie. Cô ấy mặc bộ váy đen của hầu gái, nhưng cái mũ trắng bị lệch còn mái tóc đen xoăn xỏ ra. Gương mặt Sophie trắng bệch và có vết máu trên cổ áo cô ấy; Sophie hoảng hốt và trông như sắp nôn.

“Sophie.” Giọng Tessa đã tố cáo sự ngạc nhiên của mình. “Chị ổn không?”

Sophie sợ sệt nhìn quanh. “Thưa cô, tôi vào được không?”

Tessa gập đầu và giữ cửa cho cô gái kia. Khi cả hai đều an ổn bên trong, cô chốt cửa và ngồi xuống cạnh giường, cảm giác sợ hãi như khối chì đè lên ngực cô. Sophie vẫn đứng, hai tay vịn vịn phía trước.

“Sophie, làm ơn đi, có chuyện gì vậy?”

“Chuyện cô Jessamine ạ,” Sophie buột miệng

“Jessamine làm sao?”

“Cô ấy... Nói thế nào nhỉ, tôi thấy cô ấy...” Sophie ngừng lại, có vẻ khó ở. “Thưa cô, dạo này cô ấy hay trốn ra ngoài lúc đêm hôm.”

“Thế à? Tôi qua tôi thấy cô ấy trong hành lang, mặc đồ nam và trông cứ lảm la lảm lét sao ấy...”

Sophie có vẻ nhẹ nhõm hẳn. Tessa biết rõ rằng Sophie không giống Jessamine, nhưng cô ấy là một hầu gái được đào tạo cẩn thận, và một người hầu như thế sẽ không buôn chuyện chủ. “Đúng,” cô ấy hào hứng nói. “Tôi đề ý đã mấy ngày rồi. Đôi lúc cô ấy còn chưa lên giường nằm, đến sáng thăm trái phòng lại toàn vết bunn mà tối trước không có. Tôi nên nói với cô Branwell, nhưng cô ấy đang có quá nhiều điều phải lo nghĩ rồi, do đó tôi không dám nói.”

“Vậy sao chị nói với tôi?” Tessa hỏi. “Có vẻ Jessamine cuối cùng cũng tìm được một anh bạn trai. Tôi không nói mình tán đồng hành vi của cô ấy, nhưng” – cô nuốt nước bọt khi nghĩ tới chính hành vi của mình tối qua – “cả hai chúng ta đều không phải chịu trách nhiệm cho chuyện đó. Và có lẽ có một lời giải thích vô hại nào đó.”

“Nhưng, thưa cô,” Sophie nhét tay vào túi váy và lôi ra một tờ bìa cứng màu kem. “Tối nay tôi tìm thấy cái này trong túi cái áo khoác mới bằng vải nhung của cô Jessamine. Cô biết đó, cái áo có sọc màu nâu tái ấy.”

Tessa không quan tâm tới sọc nâu tái. Mắt cô đang dán vào tờ bìa cứng. Cô chậm rãi đưa tay cầm lấy, lật nó trong tay. Đó là một thư mời vũ hội.

Ngày 20 tháng 7, 1878

Ông BENEDICT LIGHTWOOD

Gửi lời ngợi ca

Tới CÔ JESSAMINE LOVELACE,

và rất hân hạnh được mời cô

tới buổi vũ hội thứ ba tới đây

ngày 27 tháng 7. XIN PHÚC ĐÁP.

Thư mời có ghi rõ địa chỉ và thời gian vũ hội bắt đầu, nhưng mấy chữ ở mặt sau thư mới khiến máu Tessa như đông lại. Vài dòng nguệch ngoạc trên đó được viết bằng tuồng chữ Tessa quen như quen với chữ viết của mình: *Jessie của anh. Lòng anh bồi hồi mong ngóng tối mai để được gặp em tại “sự kiện trọng thể”. Dù nó có trọng thể thế nào, anh cũng sẽ không để mắt tới bất kỳ ai hay thứ gì ngoài em đâu. Em sẽ mặc váy trắng nhé, em yêu, vì em biết anh thích nhìn em mặc đồ trắng thế nào mà – “trong tà váy sa tanh lỏng lẻo và trong ánh lấp lánh của ngọc trai”, như một nhà thơ đã viết. Mãi yêu em, N.G.*

“Nate,” Tessa đọc thầm nói và nhìn xuống lá thư. “Nate viết. Và trích thơ Tennyson.”

Sophie hít vội một hơi. “Tôi sợ... nhưng tôi nghĩ không thể nào. Sau những chuyện anh ta đã làm.”

“Tôi biết tuồng chữ của anh mình.” Giọng Tessa buồn bã. “Anh ấy sẽ gặp Jessamine vào tối nay tại... buổi vũ hội bí mật này. Sophie, Jessamine đâu? Tôi phải nói chuyện với cô ấy ngay.”

Tay Sophie bắt đầu vịn vịn nhanh hơn. “Thưa cô, vấn đề là...”

“Ôi Chúa ơi, cô ấy đi rồi sao? Chúng ta phải báo Charlotte. Tôi không nghĩ được cách khác...”

“Cô ấy chưa đi. Cô ấy vẫn ở trong phòng,” Sophie ngắt lời.

“Vậy cô ấy không biết chị tìm thấy cái này chứ?” Tessa vung vẩy tờ giấy cứng.

Sophie nuốt nước bọt đánh ực. “Tôi... cô ấy thấy tôi cầm nó, thưa cô. Tôi cố giấu, nhưng cô ấy kịp thấy rồi. Cô ấy hẳn học nhìn tôi lúc vươn tay định giăng lại, và tôi không dừng được. Các buổi tập với anh Gideon đã phát huy tác dụng và...”

“Và sao? Sophie...”

“Tôi lấy gương đập vào đầu cô ấy,” Sophie tuyệt vọng nói. “Đây là một cái gương tráng bạc nên khá nặng. Cô ấy rơi bịch xuống như một tảng đá vậy, thưa cô. Vậy nên tôi... tôi trói cô ấy vào giường và tới tìm cô.”

“Để xem tôi hiểu có đúng không nhé,” Tessa nói sau khi ngừng một lúc. “Jessamine thấy chị cầm thư mòi, và chị đã dùng một cái gương đập vào đầu cô ấy rồi trói cô ấy vào giường?”

Sophie gật đầu.

“Lạy Chúa lòng lành,” Tessa nói. “Sophie, chúng ta sẽ phải tìm một ai đó. Ta không thể giấu chuyện buổi vũ hội mãi được, và Jessamine...”

“Xin đừng nói với cô Branwell,” Sophie rên rỉ. “Cô chủ sẽ đuổi việc tôi mất. Cô ấy sẽ buộc phải làm thế.”

“Jem...”

“Không!” Tay Sophie đưa ngay lên cổ áo, nơi có vết máu. Máu Jessamine, Tessa giật mình nhận ra. “Tôi không muốn cậu ấy nghĩ tôi có thể làm ra chuyện tà trời như thế – cậu ấy hiền lành quá mà. Đừng bắt tôi nói với cậu ấy, thưa cô.”

Tất nhiên rồi, Tessa nghĩ. Sophie yêu Jem mà. Sau mấy chuyện rối tinh rối mù vài ngày nay, cô suýt quên khuấy mất. Cảm giác xấu hổ cuốn lấy cô khi nhớ lại đêm trước; cô kìm nó lại và kiên định nói. “VẬY chỉ còn một người, Sophie, và chúng ta phải đi gặp người đó. Chị hiểu không?”

“Cậu Will,” Sophie bực bội nói và thở dài. “Được, thưa cô. Tôi chẳng quan tâm cậu ấy nghĩ gì đâu.”

Tessa đứng dậy và với lấy cái váy ngủ, mặc vào người. “Nghĩ theo hướng tốt đẹp đi, Sophie. Ít nhất Will sẽ không sốc. Tôi không nghĩ anh ấy chưa từng thấy một cô gái bất tỉnh nào trước Jessamine, và cũng như anh ấy sẽ còn thấy nhiều tiểu thư bất tỉnh trước mặt mình sau Jessamine.”

Tessa ít nhất cũng sai ở một điểm: Will sốc *thật*.

“*Sophie* gây ra chuyện này sao?” anh hỏi không biết là lần thứ mấy. Họ đang đứng bên chân giường Jessamine. Cô nàng nằm trên đó, ngực phập phồng chậm rãi như bức tượng sáp *Nàng công chúa ngủ trong rừng* nổi tiếng tại viện Madame du Bary. Mái tóc vàng xỏ tung trên gối, và vết máu lớn khô lại trên trán. Cổ tay cô nàng bị trói vào cọc giường. “*Sophie của chúng ta ư?*”

Tessa ngoái nhìn Sophie đang ngồi trên cái ghế bên cửa. Cô ấy cúi gằm và đang nhìn tay mình. Cô ấy cố ý tránh nhìn Tessa hay Will.

“Đúng,” Tessa nói, “và cảm ơn anh hỏi thêm lần nữa.”

“Tôi nghĩ tôi yêu chị mất rồi, Sophie,” Will nói. “Dễ chừng chúng ta sẽ kết hôn lắm.”

Sophie rên rỉ.

“Ngừng ngay,” Tessa rít lên. “Em nghĩ anh dọa cô gái tội nghiệp này sợ hơn cả lúc trước rồi đấy.”

“Sợ gì nào? Jessamine à? Có vẻ Sophie thắng ngon lành đấy chứ.” Will cười thêm tươi. “Sophie yêu dấu, không phải lo gì hết. Bản thân tôi đã rất nhiều lần muốn cú đầu Jessamine rồi. Không ai trách chị đâu.”

“Cô ấy sợ bị Charlotte đuổi việc,” Tessa nói.

“Vì đánh Jessamine ư?” Will đầu dụi. “Tess, nếu nội dung thư mời này là đúng, và Jessamine quả thật lén lút gặp anh trai em, vậy cô ấy đang phản bội tất cả chúng ta. Đây là không kể, Benedict Lightwood đang suy tính gì khi tổ chức một bữa tiệc mà không ai trong chúng ta hay biết? Bữa tiệc có mời Nate ư? Điều Sophie làm rất anh hùng. Charlotte sẽ cảm ơn cô ấy.”

Nghe tới đó, Sophie ngẩng đầu. “Cậu nghĩ vậy sao?”

“Tôi biết thế,” Will nói. Trong một thoáng anh và Sophie chăm chú nhìn nhau. Sophie nhìn lảng đi trước, nhưng nếu Tessa không nhầm thì lần đầu tiên trong ánh mắt cô ấy nhìn Will không có sự chán ghét.

Will rút thanh stele từ thắt lưng ra. Anh ngồi xuống cạnh Jessamine và bắt đầu nhẹ nhàng gọt tóc cô gái sang bên. Tessa cắn môi, cố kìm câu hỏi anh đang làm gì thế.

Anh đặt mũi stele lên cổ Jessamine và mau lẹ vẽ hai chữ rune. “*Iratze*,” anh nói dù Tessa không hỏi, “để trị thương, và thêm một chữ Ngủ ngay nữa. Vậy con bé sẽ im lặng ít nhất tới sáng. Khả năng chiến đấu bằng gương cảm tay của cô rất đáng nể đấy Sophie, nhưng cô cần cải thiện khả năng tạo kịch tính.”

Sophie lăm bầm gì đó đáp lại. Thời gian ngừng ghét Will của Sophie có vẻ đã chấm dứt.

“Vấn đề là,” Will nói, “giờ phải làm gì.”

“Chúng ta phải báo Charlotte..

“Không,” Will nói ngay. “Không được”

Tessa kinh ngạc nhìn anh. “Sao lại không?”

“Có hai lý do,” Will nói. “Một, chị ấy bị trách nhiệm ràng buộc phải thông báo lên Clave, và nếu Benedict Lightwood là chủ bữa tiệc, anh dám đoán rằng những kẻ theo phe ông ta cũng có mặt. Nhưng cũng có thể là không. Nếu Clave được thông báo, có thể mấy kẻ kia sẽ kịp thời báo với ông ta trước khi có ai đến xem xét xem chuyện gì thật sự diễn ra. Hai, vũ hội đã bắt đầu cả tiếng trước. Chúng ta không biết khi nào Nate tới tìm Jessamine, và nếu không thấy cô ấy, có lẽ anh ta đã đi từ lâu rồi. Anh ta là đầu mối tốt nhất dẫn tới Mortmain mà chúng ta có trong lúc này. Chúng ta không được phí phạm thời gian, và như vậy đánh thức Charlotte sẽ gây khá nhiều rầy rà phiền phức”

“Vậy còn Jem?”

Gì đó lóe lên trong mắt Will. “Không. Không phải tối nay. Jem không khỏe, nhưng nếu chúng ta nhờ, cậu ấy sẽ một mực nói rằng mình khỏe như vâm. Sau đêm qua, anh không thể để cậu ấy tham gia thêm vụ này nữa.”

Tessa chăm chú nhìn anh. “Vậy anh tính thế nào?”

Hai khoe miệng Will nhếch lên. “Cô Gray này,” anh nói, “Cô đồng ý cùng tôi tới vũ hội tối nay chứ?”

“Anh có nhớ bữa tiệc cuối cùng chúng ta tham dự không?” Tessa hỏi.

Will vẫn cười. Trên gương mặt anh xuất hiện cái vẻ gian xảo thường có mỗi khi tính kế. “Đừng nói với anh rằng em nghĩ hết như anh nhé, Tessa.”

Tessa thờ dãi. “Vâng,” cô nói. “Em sẽ Biến Hình thành Jessamine và thế chỗ cô ấy. Chỉ có kế hoạch đó là ổn thôi.” Cô quay sang Sophie. “Chị biết Nate nhắc tới cái váy nào không? Cái váy trắng của Jessamine ấy?”

Sophie gật đầu.

“Vậy chải cho phẳng giùm tôi nhé,” Tessa nói. “Chị bới tóc hộ tôi nữa, Sophie. Chị bình tĩnh lại chưa?”

“Rồi, thưa cô.” Sophie đứng lên và vội tới tủ quần áo, mở ra. Will vẫn nhìn Tessa; nụ cười của anh thêm tươi.

Tessa hạ giọng. “Will, anh nghĩ Mortmain sẽ ở đó không?”

Nụ cười biến mất khỏi mặt Will. “Nếu có em cũng không được tới gần ông ta.”

“Anh không được bảo em phải làm gì.”

Will nhú mày. Anh không phản ứng như Tessa tưởng. Khi Capitola trong *Bàn tay ẩn* giả trai và tham gia vụ cướp Donald Đen để chứng tỏ sự quả cảm, làm gì có ai gắt lên với cô ấy.

“Quyền năng của em rất ấn tượng, Tessa, nhưng em không thể tóm được một kẻ sử dụng ma thuật tài ba như Mortmain. Em cứ để việc đó cho anh,” Will nói.

Cô cau có. “Và *anh* định làm thế nào để không ai nhận ra mình tại vũ hội đây? Benedict biết mặt anh, vì thế...”

Will lấy thư mời từ tay cô và vung vẩy. “Đây là vũ hội *đeo mặt nạ* đấy nhé.”

“Vậy chắc tình cò làm sao, anh lại có một cái mặt nạ.”

“Đúng là anh có,” Will nói. “Tiệc Giáng sinh năm ngoái lấy chủ đề là lễ Carnevale ở Venice.” Anh cười khẩy. “Nói cho cô ấy đi, Sophie.”

Sophie, đang mải mê với gì đó trông như đồ quét mạng nhện trong khay để bàn chà, thở dài. “Đúng đấy, thưa cô. Và cô nghe chưa, cô phải để cậu ấy xử lý Mortmain. Còn không thì nguy hiểm quá. Và hai người phải đi cả một chặng đường dài tới Chiswick đấy!”

Will hả hê nhìn Tessa. “Nếu đến Sophie còn đồng ý với anh, em không thể nói *không* được.”

“Em có thể,” Tessa chống đối, “nhưng sẽ không. Được thôi. Nhưng anh phải tránh xa Nate trong khi em nói chuyện với anh ấy. Anh ấy không ngốc; nếu anh ấy thấy chúng ta đi cùng nhau, anh ấy sẽ hiểu ngay ra. Đọc lá thư này làm em có cảm giác anh ấy không cho rằng Jessamine sẽ có bạn đồng hành.”

“Anh chẳng có cảm giác gì từ thư của anh ta hết,” Will nói và nhip chân, “trừ chuyện anh ta có thể trích một bài thơ kém hay của Tennyson. Sophie, chị chuẩn bị cho Tessa nhanh được tới đâu?”

“Nửa tiếng,” Sophie không hề ngừng công việc.

“Vậy gặp anh ngoài sân sau nửa tiếng nữa,” Will nói. “Anh sẽ đánh thức Cyril. Và chuẩn bị cho bánh bao nào.”

Tiết trời đêm lạnh lạnh, và Tessa rùng mình khi đi qua cửa Học Viện ra đứng ở đầu bậc thềm bên ngoài. Cô nghĩ hình như đã ngồi ở chính nơi đây trong cái đêm cô cùng Jem tản bộ tới cầu Blackfriars, cái đêm lũ người máy tấn công họ. Đêm nay trời quang hơn dù mưa rả rích cả ngày trời; mưa đuổi những đám mây đi, để lại một bầu trời đen huyền trong vắt.

Xe ngựa ở đó, tại chân bậc thềm, Will đứng đợi trước xe. Anh ngược lên khi cửa Học Viện đóng lại sau lưng cô. Trong một thoáng họ cứ đứng nhìn nhau. Tessa biết anh thấy gì – cô đã thấy mình trong gương tại phòng Jessamine. Cô giống Jessamine tới từng xentimet, diện chiếc váy

lụa màu ngà tuyệt đẹp. Cổ áo xẻ thấp, để lộ phần nhiều khuôn ngực của Jessamine, với một sợi ruy băng lụa ở cổ nhân nhá cho cần cổ cô. Tay áo ngắn, khiến cánh tay cô lộ ra dưới trời đêm. Kể cả nếu cổ áo không thấp thế này, Tessa vẫn sẽ thấy trống trải khi không đeo dây chuyền thiên sứ, nhưng cô không thể: Nate chắc chắn sẽ nhận ra ngay. Chiếc váy, với phần đuôi như thác đổ, được thắt lại để khoe vòng eo mảnh dẻ; tóc cô được búi cao, cố định bằng những cái ghim ngọc trai, và cô đeo cái mặt nạ vàng che nửa mặt càng tôn thêm làn da trắng sứ và mái tóc vàng của Jessamine. *Trông mình thật tinh tế*, cô hồ hững nghĩ khi nhìn vào mặt gương bạc trong lúc Sophie chỉnh trang cho cô. *Như một công chúa tiên*. Thật dễ có suy nghĩ đó khi hình phản chiếu trong gương không thật sự thuộc về mình.

Nhưng Will – ôi Will. Anh đã bảo cô hãy chuẩn bị tinh thần để được thấy vẻ bảnh bao của anh và cô đã đảo mắt không tin, nhưng giờ trong bộ vét đen trắng, anh còn đẹp đẽ hơn cô tưởng. Kiểu dáng trang phục cùng màu sắc đơn giản làm nổi bật những đường nét hoàn hảo nơi anh. Mái tóc đen bù rôi xòa xuống cái mặt nạ che nửa mặt nhân nhá cho sắc xanh biếc của đôi mắt sau đó. Tim cô như nảy lên, và cô ngay lập tức ghét mình vì cảm giác đó. Cô nhìn lảng đi về phía Cyril đang ngồi trên ghế xà ích. Anh ta búi rôi nheo mắt nhìn cô; anh ta nhìn từ cô sang Will, rồi nhìn lại một lượt, sau đó nhún vai. Tessa tự hỏi Will đã giải thích sao với Cyril về chuyện anh đưa Jessamine tới Chiswick làm gì lúc nửa đêm nửa hôm. Hẳn đó phải là một câu chuyện rất hay.

“Úi chà,” Will nói lúc cô bước xuống thềm và kéo khăn quanh mình. Cô mong nó sẽ giúp cô khỏi run rẩy khi anh nắm tay cô. “Giờ anh hiểu sao anh trai em lại trích bài thơ dở ẹc ấy rồi. Em sẽ là Maud phải không? ‘Bông hồng đẹp nhất trong vườn hoa thiếu nữ’?”

“Anh biết,” Tessa nói khi anh giúp cô lên xe, “là em không thích bài thơ đó mà.”

Anh trèo lên sau cô và đóng cửa. “Nhưng Jessamine thích.”

Xe bắt đầu lọc cọc chạy qua sân đá và qua cổng. Tim Tessa đập liên hồi. Do sợ bị Charlotte và Henry bắt gặp thôi, cô tự nhủ, chứ chẳng hề

liên quan gì tới chuyện có một mình với Will trong xe hết. “Em không phải Jessamine.”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô. Trong đôi mắt anh chứa một sự ngưỡng mộ kỳ lạ; cô tự hỏi đó có đơn giản là ngưỡng mộ nhan sắc của Jessamine không. “Không,” anh nói. “Dù em giống Jessamine như lột, nhưng không hiểu sao anh vẫn thấy Tessa – như thể anh đang cạo đi một lớp sơn, và dưới đó là Tessa của anh.”

“Em cũng chẳng phải Tessa *của anh*.”

Ánh lấp lánh trong mắt anh tối lại. “Cũng đúng,” anh nói. “Có lẽ em không phải. À mà cảm giác là Jessamine ra sao? Em thấy được suy nghĩ, cảm nhận của cô ấy không?”

Tessa nuốt nước bọt và đưa bàn tay đeo găng chạm vào tấm rèm nhung che cửa xe. Bên ngoài, những ngọn đèn khí đốt tỏa ánh sáng vàng vọt; cô thấy hai đứa trẻ đang ngồi bên một cánh cửa, dựa vào nhau thiêm thiếp ngủ. Quán Điện Thờ vừa lướt qua. Cô nói, “Em đã thử lúc trong phòng ngủ của cô ấy. Nhưng có vấn đề anh ạ. Em... em không cảm nhận được gì hết.”

“Vậy chắc là khó mà bóc móc được gì trong bộ não của một kẻ không có não.”

Tessa nhăn mặt. “Anh thích xác thì tùy, nhưng Jessamine có vấn đề. Cố chạm vào suy nghĩ của cô ấy giống như chạm vào... một ổ rắn, hoặc một đám mây độc vậy. Em không cảm nhận được cảm xúc của cô ấy. Em chỉ biết nhìn chung cô ấy giận dữ, mong mồi và cay cú. Nhưng em không thể đọc được từng suy nghĩ một. Em có cảm giác như đang giữ nước trong tay ấy.”

“Kỳ lạ đây. Em từng gặp trường hợp tương tự chưa?”

Tessa lắc đầu. “Em lo lắng. Em sợ Nate sẽ hỏi em gì đó, mà em không rõ mình có biết hay có đáp án đúng không nữa.”

Will chồm tới. Trong những ngày ẩm ướt, mà gần như là mọi ngày trong năm, mái tóc đen thường thẳng của anh bắt đầu xoắn lại. Nhìn những lọn tóc ướt loăn xoăn ẹp vào thái dương khiến tim cô nhói lên. “Em là một diễn viên giỏi, và em hiểu anh mình,” anh nói. “Anh tin tưởng ở em.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh. “Thật sao?”

“Và,” anh tiếp tục mà không trả lời câu hỏi của cô, “nếu chuyện chuyện biến xấu, anh sẽ ở đó. Kể cả nếu em không thấy anh, Tess, anh cũng ở đó. Nhớ lấy.”

“Được rồi.” Cô nghiêng đầu. “Will này?”

“Ừ?”

“Có lý do thứ ba khiến anh không đánh thức Charlotte và trình bày kế hoạch của chúng ta, đúng không?”

Anh nheo đôi mắt xanh. “Là gì?”

“Vì anh chưa biết rõ liệu đây là trò yêu đương tán tỉnh ngu ngốc của Jessamine, hay là một chuyện nguy hiểm hơn. Một mối liên hệ thật sự tới anh trai em và tới Mortmain. Và anh biết nếu khả năng thứ hai xảy ra, Charlotte sẽ đau lòng lắm.”

Khóe miệng anh khẽ nhếch. “Anh quan tâm gì đâu? Nếu chị ấy ngu ngốc mà đi yêu quý Jessamine...”

“Anh quan tâm,” Tessa nói. “Anh không phải gỗ đá, Will ạ. Em đã thấy anh với Jem – em thấy anh khi anh nhìn Cecily. Và anh còn một người chị em, đúng không?”

Anh lườm cô. “Sao em nghĩ anh có... có... có hơn một người chị em?”

“Jem bảo anh ấy tưởng anh đã mất đi một người chị em,” cô nói. “Và anh đáp rằng ‘Một người chị em của tôi đã chết.’ Nhưng rõ ràng Cecily vẫn còn sống và khỏe mạnh. Vì thế em nghĩ một người chị em khác của anh đã qua đời. Người đó không phải Cecily.”

Will chậm chạp thở ra một hơi dài. “Em thông minh lắm.”

“Nhưng em thông minh và đoán đúng, hay thông minh và đoán sai?”

Will trông như mừng vì có mặt nạ che đi biểu cảm. “Ella,” anh nói. “Hơn anh hai tuổi. Và Cecily nhỏ hơn anh ba tuổi. Đó là những người chị em của anh.”

“Và Ella...”

Will nhìn đi chỗ khác, nhưng cô kịp thấy sự đau đớn trong mắt anh. Vậy Ella đã chết.

“Chị ấy thế nào?” Tessa hỏi, nhớ cô mừng thế nào khi Jem hỏi cô về Nate. “Ella ấy? Và Cecily nữa, em ấy ra sao?”

“Ella luôn che chở bọn anh,” Will nói, “như một người mẹ. Chị ấy dám làm tất cả cho anh. Còn Cecily là một đứa nhỏ hiếu động. Hồi anh bỏ nhà đi nó mới lên chín. Anh không dám chắc nó còn như vậy nữa không, nhưng nó... giống Cathy trong *Đồi gió hú*. Nó chẳng biết sợ là gì và dám làm tất cả. Nó đánh nhau dữ như quỷ và chửi thề như bà hàng tôm hàng cá.” Giọng anh mang theo sự vui vẻ, ngưỡng mộ, và... yêu thương. Cô chưa từng nghe anh kể về ai như vậy, có lẽ là trừ lúc nói về Jem.

“Nếu em có thể hỏi...” cô mở lời.

Will thở dài. “Em biết thừa là dù ý anh thế nào thì em vẫn sẽ hỏi mà.”

“Anh cũng có em gái,” cô nói. “Vậy chính xác anh đã làm gì với em gái *Gabriel* để anh ta ghét anh đến thế?”

Anh ngồi thẳng lên. “Em nghiêm túc đây?”

“Vâng,” cô nói “Em buộc phải dành nhiều thì giờ với anh em Lightwood, mà Gabriel thì ghét cay ghét đắng anh. Và anh còn bẻ gãy tay anh ta nữa. Đầu óc em sẽ yên tĩnh hơn nếu em biết lý do.”

Lắc đầu. Will vuốt tóc. “Lạy Chúa,” anh nói. “Em gái hai người đó – tên là Tatiana; tên cô ấy được đặt theo tên một người bạn thân của bà mẹ, là người Nga – chắc lúc đó mười hai tuổi.”

“*Mười hai á?*” Tessa hoảng hốt.

Will thở hắt ra. “Em giàu sức tưởng tượng quá đây,” anh nói. “Đầu óc em liệu có yên tĩnh hơn chẳng nếu biết lúc đó anh cũng mười hai? Tatiana, cô ấy... tưởng tượng mình yêu anh. Cô ấy cứ bám đuôi anh, rồi cười khúc khích và trốn sau các cây cột để ngắm anh.”

“Hồi mười hai tuổi người ta hay làm những trò ngu ngốc.”

“Chuyện xảy ra vào Giáng sinh đầu tiên của anh tại Học Viện,” anh nói. “Gia đình Lightwood bánh chọe đó cũng tới dự. Tatiana buộc tóc bằng ruy băng bạc. Cô ấy đi đâu cũng cầm theo một cuốn sổ nhỏ. Hẳn tối đó cô ấy đã đánh rơi nó mà không hay. Anh thấy nó rơi đằng một chiếc trường kỷ. Đó là nhật ký của cô ấy. Trong đó toàn những bài thơ về anh –

màu mắt anh, đám cưới của bọn anh sau này. Cô ấy viết đầy số cái tên ‘Tatiana Herondale’.”

“Nghe dễ thương đấy chứ.”

“Anh tìm thấy cuốn nhật ký trong phòng khách, nhưng anh cầm nó về phòng vũ hội. Khi ấy Elise Penhallow vừa chơi xong một bản spinet. Anh tới đứng cạnh đó và bắt đầu đồng dục đọc nhật ký Tatiana.”

“Ôi trời. Will... sao anh làm thế!”

“Anh đã làm thế đấy,” anh nói. “Cô ấy gieo vần ‘William’ với ‘ngàn’ trong câu ‘William, anh chưa từng biết/ Có cả ngàn cách/ Để em yêu anh.’ Anh phải ngăn tình cảm đó lại.”

“Rồi sao nữa?”

“Ồ thì Tatiana bật khóc chạy ào khỏi phòng, còn Gabriel nhảy lên sân khấu và cố bóp cổ anh. Gideon chỉ khoanh tay đứng nhìn. Em sẽ nhận thấy anh ta toàn cư xử kiểu đó.”

“Chắc Gabriel không thành công,” Tessa nói. “Ý em là không bóp chết được anh ấy.”

“Vì anh kịp bẻ gãy tay anh ta,” Will thích thú nói. “VẬY ĐẤY. Chính vì thế anh ta ghét anh. Anh đã làm nhục mặt em gái anh ta ngay giữa chốn đông người, nhưng dù Gabriel không nói thì sự thật rằng anh đã làm nhục anh ta cũng rành rành ra đó. Gabriel tưởng có thể dễ dàng đánh bại anh. Hồi đó anh chưa được huấn luyện nhiều, và anh nghe anh ta bảo rằng anh ‘không hơn người phạm bao nhiêu’ sau lưng anh. Nhưng anh khiến anh ta thua không còn manh giáp – đã bẻ gãy tay anh ta. Âm thanh đó chắc chắn hay hơn tiếng đàn spinet của Elise.”

Tessa xoa bàn tay đeo găng vào nhau cho ấm, và thở dài. Cô không biết nên nghĩ gì. Cô không nghĩ mình sẽ được nghe kể về một gã cố tình quyến rũ rồi đá phắt con gái nhà người ta, nhưng câu chuyện này cũng chẳng khiến cô ngưỡng mộ Will tẹo nào.

“Sophie bảo Tatiana kết hôn rồi,” cô nói. “Cô ấy sắp về sau chuyến du lịch Âu châu lục địa với người chồng mới.”

“Anh chắc cô ấy vẫn ngu ngốc như xưa thôi.” Will nói như đang buồn ngủ. Anh kéo rèm, và họ ngồi trong bóng tối. Tessa có thể nghe thấy

tiếng anh hít thở, cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ anh ngồi đối diện. Cô có thể hiểu vì sao một quý cô gia giáo không bao giờ ngồi xe ngựa cùng một quý ông không phải người thân. Như thế cứ thân mật kỳ kỳ sao ấy. Tất nhiên, cô đã vi phạm những giáo điều của một tiểu thư gia giáo từ lâu lắc lâu lơ rồi.

“Will,” cô gọi lại.

“Tiểu thư đây lại có câu hỏi nữa. Nghe là biết. Em không bao giờ ngừng hỏi được hả, Tess?”

Em sẽ hỏi cho tới bao giờ có đáp án em muốn,” cô nói “Will, nếu pháp sư là con của quý và người, vậy quý và Thợ Săn Bóng Tối sẽ sinh ra gì?”

“Một Thợ Săn Bóng Tối sẽ không để chuyện đó xảy ra,” Will đều đều nói.

“Nhưng trong *Codex* nói hầu hết các pháp sư là kết quả của một vụ... cưỡng hiếp,” Tessa nói, giọng hăng lại ở từ ghê tởm đó, “hoặc là một con quỷ biến hình lột người mà người kia yêu và lừa người kia vào tròng. Jem bảo em dòng máu Thợ Săn Bóng Tối luôn vượt trội. *Codex* viết con của Thợ Săn Bóng Tối với người sói, hay với tiên luôn là Thợ Săn Bóng Tối. Vậy chẳng lẽ dòng máu thiên thần trong Thợ Săn Bóng Tối không thể xóa bỏ dòng máu quỷ để sản sinh ra...”

“Chẳng ra gì hết,” Will giật rèm cửa. “Đứa trẻ sẽ chết lưu. Luôn là vậy. Ý anh là nó sẽ chết ngay trong bụng mẹ. Con của quý và Thợ Săn Bóng Tối sẽ chết.” Trong ánh sáng tù mù, anh nhìn cô. “Sao em hỏi vậy?”

“Em muốn biết mình là ai,” cô nói. “Em tin mình là một kiểu... kết hợp trước nay chưa từng có. Bán tiên, hoặc bán...”

“Em đã bao giờ nghĩ tới chuyện Biến Hình thành bố hoặc mẹ em chưa?” Will hỏi. “Như vậy em sẽ tiếp cận được tới ký ức của họ, phải không?”

“Em nghĩ đến rồi. Tất nhiên em nghĩ tới chứ. Nhưng em không có đồ gì của bố hay mẹ em. Mọi thứ trong các rương hòm em mang lên tàu đều bị Chị Em Hắc Ám ném sạch.”

“Thế còn thiên sứ của em?” Will hỏi. “Đó không phải là đồ của mẹ em sao?”

Tessa lắc đầu. “Em đã thử. Em... em không tìm được chút gì của mẹ trong nó. Chắc do nó thuộc về em lâu quá rồi nên hơi hướm của mẹ đã bốc hơi như nước vậy.”

Mắt Will sáng lên trong bóng tối. “Có lẽ em là người máy. Có lẽ ông bố pháp sư của Mortmain đã tạo ra em, và giờ Mortmain muốn tìm công thức bí mật để làm ra một tạo vật hoàn hảo vì đám người máy của ông ta xấu mù xấu xí. Có lẽ thứ đang đập trong ngực em là một quả tim kim loại.”

Tessa hít một hơi trong một thoáng bối rối. Giọng nói nhẹ nhàng của anh đầy sức thuyết phục, nhưng... “Không,” cô gắt. “Anh quên rồi, em nhớ tuổi thơ của em. Người máy không thể thay đổi hay lớn lên. Mà giả thuyết của anh cũng thông giải thích được khả năng của em.”

“Anh biết,” Will cười toe toét, làm hàm răng trắng lóe lên trong bóng tối. “Anh chỉ muốn xem mình có thuyết phục được *em* không thôi.”

Tessa nhìn thẳng vào anh. “Em không phải người không có tim.” Trong xe quá tối nên cô không nhìn rõ, nhưng cô có cảm giác anh vừa đỏ mặt. Trước khi anh kịp đáp lại, xe đã dừng bánh. Họ đã tới nơi.

CHƯƠNG 12: VĨ HỘI

Ta xin thề sẽ rũ bỏ

Cái thân xác ngập hận thù của ta đây

Ta lại được tự do và trong sạch

Khi không còn gánh nặng đeo trên lưng

Ôi niềm vui, niềm vui tuyệt vời

Làm cho ta say mê vầng vát

Ấy thế nhưng anh ta tới vĩ hội

Nhưng bệnh dịch gieo lên niềm hy vọng mới của ta.

– Bá tước Alfred Tennyson, *Maud*

Cyril dừng xe trước cổng một trang viên nằm dưới bóng một cây sồi xum xuê xò tán. Căn nhà vùng quê của gia đình Lightwood ở Chiswick,

ngay ngoài nội thành Luân Đôn, khá rộng lớn, được xây theo phong cách kiến trúc Palladio(*), với những cây cột cao và nhiều bậc tam cấp. Mặt trắng dát ánh xà cừ lên vạm vạt. Bức tường đá của ngôi nhà như ánh lên sắc bạc, còn dòng sông chảy quanh trang viên như loang loáng dầu đen. Dường như không một chút ánh sáng nào lọt ra từ ngôi nhà – nơi đây tối như hũ nút và tịch mịch như nghĩa địa, với xung quanh là vùng đất hoang rộng mênh mông tối om kéo dài tới một chỗ uốn khúc của sông Thames. Tessa bắt đầu băn khoăn liệu họ có sai lầm khi tới đây không.

() Đây là phong cách kiến trúc được lấy cảm hứng từ những bản thiết kế của kiến trúc sư Andrea Palladio (1508–1580) người Venice, chuộng phong cách đối xứng, với nhiều hàng cột phía trước hiên.*

Khi Will rời xe rồi giúp cô bước xuống, anh quay đầu, đôi môi đẹp mím chặt. “Em có ngửi thấy không? Có mùi phép quý. Nó hôi quá.”

Tessa cau mày. Cô không ngửi thấy gì khác thường – đúng hơn, ở một nơi xa trung tâm thành phố, không khí có vẻ trong lành hơn ở gần Học Viện. Cô ngửi thấy mùi lá và đất ướt. Cô nhìn Will đang ngửa mặt nhìn trăng, và tự hỏi thứ vũ khí nào được giấu trong chiếc áo khoác dài ôm sát người kia. Tay anh đeo găng trắng, vạt áo trước trắng tinh. Với tấm mặt nạ kia, anh có thể là hình mẫu minh họa cho một kẻ cướp đường điển trai trong loạt tiểu thuyết một xu(*) nào đó.

() Nguyên văn: penny dreadful. Đây là loại tiểu thuyết dài tập giá rẻ rất thịnh hành ở Anh hồi thế kỷ mười chín. Các phần của tiểu thuyết được xuất bản hàng tuần, có giá một xu cho mỗi tập. Những cuốn truyện dạng này thường tập trung vào đề tài điều tra, tội phạm hay các thể lực siêu nhiên.*

Tessa cắn môi. “Anh chắc không? Ngôi nhà im lặng ghê người. Như thể không có ai ở đó ấy. Hay chúng ta nhầm?”

Anh lắc đầu. “Ồ đây có một thứ phép thuật rất mạnh. Mạnh hơn cả phép che mờ. Một kết giới thực thụ. Có kẻ rất không muốn chúng ta biết chuyện xảy ra ở đây vào tối nay.” Anh nhìn thư mời trong tay cô, nhún vai, và đi tới cổng. Ở đó có chuông, và anh rung chuông, âm thanh đinh đang khiến thần kinh vốn đã căng thẳng của Tessa còn căng hơn. Cô

lờm anh. Anh cười toe toét. “*Caelum denique*(*), thiên thần,” anh nói và hòa vào bóng tối đúng lúc cổng mở.

() Tiếng Latinh, nghĩa là Vì thiên đường. Đây là khẩu hiệu đội quân Thập Tự Chinh hét lên khi vào trận.*

Một kẻ đội mũ trùm đứng trước mặt cô, cô nghĩ ngay tới Tu Huynh Cầm, nhưng áo choàng của họ có màu da dê, còn người này lại mặc áo choàng màu khói đen. Cái mũ hoàn toàn che khuất gương mặt Không nói không rằng, cô chìa thư mời.

Bàn tay cầm lấy nó đeo găng. Gương mặt kia xem xét lá thư một chập. Tessa không thể không bồn chồn. Trong bất kỳ hoàn cảnh bình thường nào, một quý cô một mình tới dự vũ hội đều là không hợp lễ và có thể gây tai tiếng lớn. Nhưng đây không phải hoàn cảnh bình thường. Cuối cùng, một giọng nói vang lên từ dưới cái mũ.

“Chào mừng, cô Lovelace.”

Đó là một giọng lạo xạo, như da bị cọ trên một bề mặt nhám, sắc. Tessa lạnh xương sống, và cô mừng vì không thấy gương mặt bên dưới mũ. Kẻ kia trả thư mời và bước lùi lại, ra hiệu cho cô vào trong; cô đi theo, buộc mình không được ngoái quanh quát xem Will có theo cùng không.

Cô được dẫn đi quanh một bên nhà, theo một con đường hẹp chạy qua vườn. Khu vườn rộng rãi bao lấy ngôi nhà, mang màu xanh bàng bạc dưới ánh trăng. Ở đây có những cái hồ trang trí hình tròn đen đúa, bên cạnh có ghề băng bằng đá cẩm thạch, cùng những bờ giậu thấp được cắt tỉa gọn gàng chạy dọc những con đường đẹp đẽ. Con đường cô đi dẫn tới một lối vào cao hẹp nằm bên hông nhà. Một biểu tượng kỳ lạ được khắc trên cửa. Nó có vẻ dịch chuyển và thay đổi khi Tessa nhìn nó, khiến mắt cô đau. Cô nhìn đi nơi khác khi kẻ đội mũ trùm mở cửa và ra hiệu cho cô tiến vào.

Cô vào trong, và cửa đóng sầm lại. Cô quay đầu đúng lúc đó, và hình như đã thoáng thấy gương mặt bên dưới mũ trùm. Cô nghĩ mình thấy gì đó như một chùm mắt đỏ như mắt nhện nằm giữa cái gương mặt trái xoan đen đúa. Cô sững một hơi khi cửa lạch cạch đóng lại và xung quanh cô toàn là bóng tối.

Khi cô mờ mịt tìm tay nắm cửa, ánh sáng bỗng bùng lên. Cô đang đứng ở chân một cầu thang dài hẹp dẫn lên trên. Những ngọn đuốc – không phải đá phù thủy – tỏa ánh sáng màu lục dọc hai bên cầu thang. Ở đầu cầu thang là một cánh cửa. Một biểu tượng khác được sơn trên đó. Tessa cảm giác mồm miệng còn khô hơn. Đó là *ouroboros*, hai con rắn. Biểu tượng của câu lạc bộ Xứ Quỷ.

Cô sợ tới đờ cả người mất một hồi. Biểu tượng kéo những ký ức khủng khiếp ủa về: Ngôi Nhà Hắc Ám; hai chị em tra tấn cô, bắt cô phải Biến Hình; Nate phản bội cô. Cô tự hỏi Will đã nói gì bằng tiếng Latinh với mình trước khi biến mất. Chắc là “hãy dùng cảm” hoặc gì đó tương tự. Cô nghĩ tới Jane Eyre dùng cảm đối mặt với ông Rochester đang nổi cơn tam bành; Catherine Earnshaw khi bị chó dữ đe dọa đã “không hề hét lên một tiếng – Không! Nàng khinh bỉ việc đó.” Và cuối cùng cô nghĩ tới Boadicea, vị nữ hoàng được Will khen là “dùng cảm hơn bất kỳ người đàn ông nào.”

Đây chỉ là một buổi vũ hội thôi mà, Tessa, cô tự nhủ, và đưa tay cầm nắm đấm. Chỉ là một bữa tiệc thôi.

Dĩ nhiên cô chưa từng dự vũ hội. Có điều cô cũng biết chút xiu về điều đang chờ đón mình, nhưng là từ sách vở. Trong những cuốn tiểu thuyết của Jane Austen, các nhân vật thường xuyên đợi tham dự vũ hội, hoặc chuẩn bị vũ hội, và thường thì toàn bộ dân làng sẽ tham gia lên kế hoạch và trang hoàng địa điểm tổ chức. Trong những cuốn sách khác, như *Hội chợ phù hoa*, vũ hội là cái sân khấu hoành tráng cho những âm mưu và thủ đoạn phơi bày. Cô biết ở đó có một phòng thay đồ cho các quý cô, nơi cô có thể bỏ khăn choàng, và một phòng khác cho cánh đàn ông, nơi họ có thể an toàn bỏ mũ, áo khoác ngoài và gậy chống. Và cô sẽ có một tấm thẻ khiêu vũ trên có ghi tên những người đàn ông muốn mời cô khiêu vũ. Khiêu vũ quá nhiều điệu với cùng một quý ông là bất lịch sự. Sắp tới đây trước mắt cô sẽ là một căn phòng vũ hội rộng lớn, được trang hoàng long lẫy, và một phòng nghỉ nhỏ hơn, nơi có bày sẵn nước lạnh, bánh kẹp, bánh quy và bánh ngọt...

Nhưng hóa ra tưởng tượng của cô không đúng lắm. Khi cửa đóng lại sau lưng, Tessa không thấy có người hầu nào vội vàng ra để đón cô, để

dẫn cô tới phòng thay đồ nữ, và nhận khăn quàng cho cô, hay giúp cô đính lại chiếc khuy chẳng may bị rớt. Thay vào đó là một không gian ồn ã với âm nhạc và ánh sáng tràn tới như sóng triều. Cô đang đứng tại cửa một căn phòng rộng tới độ khó mà tin nổi nó lại nằm gọn trong căn nhà của gia đình Lightwood. Một chiếc đèn chùm pha lê lớn buông từ trần xuống; chỉ cần nhìn qua Tessa cũng nhận thấy nó có dạng hình nhện, với tám cái “chân” đung đưa, mỗi chân lại giữ một giá nến lớn. Tường mang màu lam rất sẫm, và những ô cửa kiểu Pháp chạy dọc bên nhà nhìn ra dòng sông, một vài cửa mở ra đón gió, vì trái với không khí mát mẻ ngoài trời, trong phòng lại khá ngọt ngào. Chúng dẫn ra những ban công kiểu cách bằng đá, mà từ đó người ta có thể nhìn ngắm toàn cảnh thành phố. Những bức tường hầu hết được che phủ bằng loại vải rèm lông lánh, trên cửa là những cái móc tròn di chuyển kêu ràn rạt trong những cơn gió nhẹ. Vải được dệt lẫn sợi vàng và mang đủ loại họa tiết; cũng cùng các họa tiết lông lánh, di động bên dưới nhà làm đau mắt Tessa.

Phòng chật kín người. À, cũng không hẳn là *người*. Nhưng hầu hết cũng khá giống người. Cô cũng thoáng thấy những gương mặt trắng bệch như xác chết của ma cà rồng, và vài ifrit da màu huyết dụ, tất cả đều ăn mặc vô cùng thời thượng. Hầu hết, nhưng không phải tất cả, khách dự tiệc đeo mặt nạ – nào là những tấm mặt nạ tinh tế màu vàng và đen, nào là mặt nạ có mỏ như mỏ chim tu-căng có mắt kính bé tẹo, rồi thì mặt nạ quỷ đỏ quạch có sừng. Nhưng có một nhóm phụ nữ tóc lốm đốm màu oải hương, lục và tía không đeo mặt nạ. Tessa không nghĩ họ nhuộm tóc, và họ để tóc buông dài như những nữ thần rừng trong tranh họa. Quần áo họ ôi thì hở hang vô cùng tận. Họ rõ ràng không mặc váy lót, và khoác trên người trang phục làm từ thứ vải mỏng nhẹ như nhung, voan hay satin.

Đi đi lại lại giữa đám khách có vẻ người là những bóng hình đủ hình dạng và kích cỡ. Có một người đàn ông, quá cao và gầy để *là* người, mặc áo vét đuôi tôm, đứng lừng lững trước một cô thiếu nữ mặc áo choàng xanh có mái tóc đỏ sáng như đồng xu đồng. Lũ sinh vật trông như những con chó lớn chạy lảng vảng giữa đám khách khứa, đôi mắt vàng khè của chúng mở to cảnh giác. Chúng có những hàng gai trên lưng giống bức vẽ những loại động vật ngoại lai Tessa từng thấy trong sách vở. Khoảng một tá những con yêu tinh nhỏ thó chí chóc trò chuyện bằng thứ ngôn ngữ cô

hoàn toàn không hiểu được chút nào. Có vẻ chúng đang tranh đồ ăn – hình như là một con ếch bị phanh xác. Tessa nuốt cảm giác buồn nôn xuống và quay bước...

Và thấy chúng đứng ở chỗ mà lúc trước cô không hề nhìn thấy. Có lẽ lúc đầu trí óc cô cho chúng là thứ đồ trang trí, là những bộ giáp trụ, nhưng không phải. Đám người máy đứng dọc tường, im lặng và bất động. Chúng có hình người giống như gã xà ích của Chị Em Hắc Ám, và mặc chế phục gia nhân nhà Lightwood nhưng mang họa tiết *ouroboros* bên ngực trái. Gương mặt chúng chẳng ra hình ra nét, trông cứ như trong bức vẽ nguệch ngoạc của con trẻ.

Có người vỗ vai cô. Tim cô hoảng hốt nảy lên một nhịp – *Cô bị phát hiện rồi!* Khi mọi thứ thít trên người cô đều cứng lại, một giọng dịu dàng quen thuộc vang lên:

“Anh tưởng em sẽ không đến cơ đây, Jessie yêu dấu.”

Cô quay lại và ngược nhìn gương mặt anh mình.

Lần cuối Tessa thấy Nate là trong hành lang Học Viện. Lúc ấy mặt mày anh bầm tím và bê bết máu, miệng thì sa sả quất tháo còn tay thì lăm lăm con dao. Anh lúc đó là sự tổng hòa gớm ghê của sự ác độc, đáng thương và đáng ghét.

Nate này lại hoàn toàn khác. Anh đang cúi đầu mỉm cười với cô – Jessamine thấp hơn cô tưởng nhiều; cô thấy thật kỳ lạ khi cao chỉ tới ngực anh – và phải ngược nhìn anh bằng đôi mắt màu lam sáng rõ. Tóc anh được chải chuốt gọn gàng, và da anh không có lấy một vết bầm. Anh mặc chiếc áo tuxedo duyên dáng đi cùng sơ mi đen càng làm nổi bật vẻ điển trai. Găng tay anh trắng không tì vết.

Đây là Nate đúng như anh luôn mơ ước – trông giàu sang, tao nhã và thời thượng. Từ con người anh tỏa ra cảm giác thỏa mãn – không hẳn là thỏa mãn, Tessa phải thừa nhận, mà là tự mãn. Anh trông rất giống Church khi cu cậu vừa thít xong một con chuột.

Nate tắc lưỡi. “Sao thế, Jess? Em như vừa thấy ma ấy.”

Đúng. Em đang thấy bóng ma của người anh em từng luôn quan tâm. Tessa tìm kiếm dấu ấn của Jessamine trong tâm trí mình. Lại một lần nữa cô có cảm giác như thò tay qua một hồ nước độc, không thể bắt được

một thứ gì có hình có dạng. “Em... đột nhiên sợ rằng anh sẽ không tới,” cô nói.

Lần này tiếng cười của anh thật dịu dàng. “Và lỡ dịp gặp em? Đừng ngốc thế chứ.” Anh liếc nhìn quanh và mỉm cười. “Lightwood nên thường xuyên lấy le với Ông Chủ hơn thôi.”

Anh chìa tay cho cô. “Jessie, liệu anh có được vinh hạnh mời em một điệu chứ?”

Jessie. Không phải “cô Lovelace.” Mọi nghi ngờ rằng giữa hai người này không tồn tại một mối quan hệ gắn bó liên biến mất. Cô ép mình mỉm cười. “Tất nhiên ạ.”

Dàn giao hưởng – là một nhóm nhạc công da tía mặc đồ lưới màu bạc – đang chơi một điệu waltz. Nate nắm tay cô và dẫn cô ra sàn nhảy.

Tạ ơn Chúa, Tessa nghĩ. Tạ ơn Chúa vì nhiều năm trời anh trai cô đã xoay vòng cô trong căn phòng khách nơi căn hộ chật hẹp của họ tại New York. Cô biết rõ anh khiêu vũ ra sao, phải phối hợp với anh thế nào, kể cả với cơ thể nhỏ bé hơn và xa lạ này. Tất nhiên, anh chưa từng nhìn cô như bây giờ – dịu dàng, với đôi môi hé mở. *Ôi Chúa ơi,* nếu anh hôn cô thì sao? Cô đã không tính tới khả năng đó. Cô chắc sẽ ói ra mật xanh mật vàng mất. *Ôi, lạy Chúa,* cô cầu nguyện. *Đừng để anh ấy làm vậy.*

Cô nói liền thoảng, “Hôm nay em cố lắm mới trốn khỏi Học Viện được đây,” cô nói. “Con hầu Sophie suýt tìm được thư mời.”

Nate giữ chặt cô hơn. “Nhưng cuối cùng ả không tìm được chứ?”

Có sự cảnh cáo trong giọng anh. Tessa cảm giác cô đã suýt lộ bài. Cô cố liếc nhìn nhanh khắp phòng – *Ôi, Will ở đâu?* Anh đã nói gì nhỉ? *Kể cả nếu em không thấy anh, anh vẫn có mặt ở đó.* Nhưng bản thân cô lại không mấy tin tưởng.

Hít một hơi thật sâu, cô hất tóc sao cho giống Jessamine nhất. “Anh nghĩ em ngốc chắc? Tất nhiên không rồi. Em dùng cái gương cầm tay để đập mạnh vào cổ tay gây nhằng của ả, và ả làm rớt thư luôn. Hơn nữa, chắc cô ả chẳng biết chữ đâu.”

“Quả vậy,” Nate nói, thả lòng thấy rõ, “đáng ra họ nên tìm cho em một cô hầu gái phù hợp với một quý cô hơn. Một người biết nói tiếng

Pháp, biết thêu thùa...”

“Sophie biết thêu thùa mà,” Tessa nói theo bản năng, và sau đó chỉ muốn tát mình một nhát. “Nhưng chẳng ra hồn,” cô chữa lại, và chớp chớp hàng mi nhìn Nate. “Mà từ lần cuối em gặp anh tới giờ, anh làm những gì vậy?” *Nhưng mình chẳng biết chuyện đó xảy ra từ hồi nào.*

“Rất tốt. Ông Chủ vẫn tín nhiệm anh.”

“Ông ta thông minh đấy,” Tessa thở ra. “Ông ta nhận ra một kho tàng vô giá ngay khi thấy nó.”

Nate dịu dàng đưa bàn tay đeo găng chạm lên mặt cô. Tessa bắt mình không được dờ ra. “Em yêu, chỉ có em mới có thể nói như vậy. Cô gái nhỏ bé nhanh mồm nhanh miệng của anh.” Anh tiến tới sát hơn. “Vậy là em đã mặc chiếc váy anh bảo,” anh thì thầm. “Kể từ lần em tả mình trông thế nào khi mặc nó hồi vũ hội Giáng sinh năm ngoái, anh đã ao ước được thấy em trong chiếc váy này. Và anh có thể nói là nó tôn màu mắt em lên chứ?”

Dạ dày Tessa có cảm giác như sắp nhảy lên tận cổ. Mắt cô lại đảo quanh phòng. Giật mình, cô nhận ra Gideon Lightwood, bảnh bao trong bộ tuxedo, dù anh đứng im bên tường như thể được trát thành vữa dính chóc vào đó. Chỉ có ánh mắt anh là lướt khắp phòng. Gabriel đang đi đi lại lại, cầm một ly gì đó trông như nước chanh, ánh mắt sáng lên sự hiếu kỳ. Cô thấy anh tiến tới chỗ một cô gái có mái tóc dài màu oải hương và bắt chuyện. *Đừng kỳ vọng vào mấy chàng trai không may mắn biết mưu đồ của bố mình*, cô nghĩ, và bực bội không nhìn Gabriel nữa. Rồi cô thấy Will.

Anh đang đứng tựa vào bức tường đối diện cô, giữa hai cái ghế trống. Anh như thể gần đến độ cô có thể chạm tới vậy. Cô cứ tưởng anh sẽ vui khi thấy cảnh tiến thoái lưỡng nan của cô, nhưng không hề; anh trông căng thẳng, bực bội và...

“Chúa ơi, anh ghen với bất kỳ gã trai nào dám nhìn em,” Nate nói. “Chỉ một mình anh được nhìn em thôi mới phải.”

Ôi Chúa ơi, Tessa nghĩ. Đây là câu tán gái bách phát bách trúng chẳng? Nếu anh trai hỏi ý cô về mấy lời ngọt như mía lùi này, cô sẽ nói thẳng rằng anh ăn nói như đồ hâm. Nhưng có thể Tessa nghĩ Nate nói

chuyện như đồ hâm là vì anh là anh trai cô. Và đáng khinh nữa. Thông tin, cô nghĩ. Mình phải moi thông tin rồi rồi đi trước khi ới ra mắt.

Cô lại nhìn Will, nhưng anh đã biến mất như thể chưa từng xuất hiện. Nhưng giờ cô đã tin anh đang ở *đâu đó* quan sát cô, kể cả khi cô không thấy anh. “Thật sao, Nate? Đôi lúc em sợ anh quý trọng em chỉ vì thông tin em trao cho anh.”

Anh sống lại một lát vì bối rối và suýt lỡ nhịp nhảy. “Jessie! Sao em lại nghĩ vậy? Em biết anh yêu em mà.” Anh trầm ngâm nhìn cô khi họ một lần nữa di chuyển theo nhạc. “Đúng là mối liên hệ của em với các Nephilim tại Học Viện là vô giá. Chẳng hạn như nếu không có em, chúng ta sẽ không bao giờ biết họ đã tới York. Nhưng anh nghĩ em hiểu rằng em giúp anh vì chúng ta đang cùng hướng tới tương lai. Khi anh trở thành cánh tay mặt của Ông Chủ, em yêu à, nghĩ xem rồi đây anh có thể mang tới gì cho em.”

Tessa cười gượng gạo. “Anh nói đúng, Nate. Chỉ là đôi lúc em thấy sợ. Nếu Charlotte phát hiện ra em làm tay trong cho anh thì sao? Họ sẽ làm gì em?”

Nate dễ dàng xoay vòng cô. “Ồ, chẳng làm gì hết, em yêu à; em chẳng bảo họ là lũ hèn còn gì?” Anh nhìn qua cô và nhướn mày. “Benedict lại ngựa quen đường cũ rồi,” anh nói. “Ghê tởm.”

Tessa nhìn quanh và thấy Benedict Lightwood đang ngả người trên cái sofa bọc nhung tím đặt gần dàn giao hưởng. Ông ta không mặc áo vét, một tay cầm ly vang đỏ, mắt nhắm hờ. Tessa nhìn mà choáng khi thấy nằm ườn trên ngực ông ta là một cô ả – hoặc chí ít trông nó cũng giống một cô ả. Mái tóc dài đen buông lơi, cái váy nhung đen hở hang – và những cái đầu rắn thụt thò từ hốc mắt ả, rít lên những tiếng xì xì. Một con còn thè cái lưỡi chĩa đôi dài ngoằng liếm bên mặt Benedict Lightwood.

“Đó là quỷ,” Tessa thở ra một hơi, thoáng quên mất mình là Jessamine. “Phải không?”

May mà Nate có vẻ không thấy câu hỏi đó có gì kỳ quặc. “Tất nhiên rồi, thỏ con ngốc nghếch. Lạc thú của Benedict đây. Quỷ cái.”

Giọng Will vang bên tai Tessa, *Anh sẽ ngạc nhiên nếu vài lần viếng thăm vào ban đêm đến một số ngôi nhà nhất định tại Shadwell không khiến ông ấy mắc bệnh đậu mùa quý.* “Eo,” cô nói.

“Quả vậy,” Nate nói. “Thật mỉa mai, nếu tính tới cái lỗi hành xử mất cao hơn đầu của tội Nephilim. Nhiều lần anh tự hỏi vì sao Mortmain quý ông ta và mong ông ta chen được vào Học Viện đến thế.” Nate có vẻ bực dọc.

Tessa đã đoán được tới đó, nhưng biết Mortmain chắc chắn đứng đằng sau sự việc Benedict một hai đời chiếm Học Viện từ tay Charlotte vẫn như bị lĩnh một cú đấm. “Chỉ có điều em không hiểu,” cô tỏ ra sao cho giống cái thái độ giận lẫy của Jessie, “Nó thì có *ích* gì cho Ông Chủ chứ? Đây chỉ là một tòa nhà cũ kỹ ngột ngạt...”

Nate cười chiều chuộng. “Ngài không muốn một tòa nhà đầu, ngọc ạ. Ngài muốn vị trí. Lãnh đạo Học Viện là một trong những Thợ Săn Bóng Tối quyền thế nhất Anh, và Ông Chủ sẽ kiểm soát Benedict như kiểm soát một con rối. Lợi dụng ông ta, ngài có thể tiêu diệt Hội Đồng từ bên trong ra, còn đám người máy tiêu diệt chúng từ ngoài vào.” Anh xoay cô điệu nghệ đúng như điệu nhảy bắt buộc; chỉ nhiều năm tập luyện cùng Nate mới giúp cô không ngã khi trong cơn choáng váng mà xao lãng. “Hơn nữa, cũng *không hẳn* là trong Học Viện không có gì giá trị. Được tiếp cận Đại Thư Viện là một lợi ích vô giá với Ông Chủ. Đây là chưa kể tới kho vũ khí...”

“Và Tessa.” Cô nén giọng cho không run.

“Tessa?”

“Em gái anh. Ông Chủ vẫn muốn cô ấy, đúng không?”

Lần đầu tiên Nate ngạc nhiên bối rối nhìn cô. “Chúng ta đã nói chuyện này rồi, Jessamine,” anh nói. “Tessa sẽ bị bắt vì tội sở hữu trái phép đồ ma pháp, và bị đưa tới Thành Phố Cẩm Lặng. Benedict sẽ đưa nó từ đó tới giao cho Ông Chủ. Họ thỏa thuận với nhau như thế, nhưng Benedict chưa nói rõ với anh. Chắc hẳn là để đổi lấy một thứ cực kỳ có giá trị, chứ không thì đời nào ông ta chịu nộp người.”

Bị bắt? Sở hữu đồ vật ma pháp? Đầu Tessa ong ong.

Bàn tay Nate vòng ôm gáy cô. Anh đeo găng, nhưng Tessa không thể bỏ đi cảm giác như bị một thứ trơn nhớt chạm vào da thịt mình. “Jessie bé nhỏ,” anh thì thầm. “Em tỏ ra như suýt quên vai trò của mình vậy. Em đã giấu Sách Trắng trong phòng em gái anh như được bảo rồi chứ?”

“Tất... tất nhiên là rồi. Em đang đùa ấy mà, Nate.”

“Thế mới là cô gái ngoan của anh chứ.” Anh cúi tới sát hơn. Anh chắc chắn định hôn cô. Chuyện này hoàn toàn không được, chẳng hề đúng đắn chút nào. Trong trạng thái kinh hãi tột độ, Tessa cà lăm:

“Nate... em chóng mặt quá... hình như sắp ngất. Em nghĩ do nóng quá. Anh lấy cho em ly nước chanh nhé?”

Anh cúi nhìn cô một lúc, miệng mím chặt vì bức bối, nhưng Tessa biết anh không thể từ chối. Không một quý ông nào hành động như vậy. Anh đứng thẳng, vuốt cổ tay áo và mỉm cười. “Tất nhiên,” anh cúi người nói. “Để anh dìu em ra ghế đã.”

Cô phản đối, nhưng tay anh đã nắm lấy khuỷu tay cô, dắt cô về phía một chiếc ghế kê sát tường. Anh đỡ cô ngồi xuống rồi đi lẩn vào đám đông. Cô run rẩy nhìn theo bóng dáng anh. *Ma pháp*. Cô thấy nôn nao và giận dữ. Cô muốn tát anh mình, muốn lay anh cho tới khi anh phun ra toàn bộ sự thật, nhưng cô biết mình không thể.

“Em hẳn là Tessa Gray,” một giọng nói dịu dàng vang lên từ phía sau. “Trông em rất giống mẹ mình.”

Tessa suýt nhảy dựng lên. Đứng cạnh cô là một người phụ nữ cao gầy có mái tóc màu cánh hoa oải hương buông xõa. Da chị màu lam nhạt, trên mình khoác chiếc váy dài bông bênh bằng vải the và vải tuyn. Chân chị để trần, và giữa các ngón chân là lớp màng mỏng như mạng nhện, sẫm màu hơn màu da chị. Hoảng hốt, Tessa đưa tay sờ mặt – chẳng nhẽ cô đã mất lớp nguy trang? – nhưng người phụ nữ cười thành tiếng.

“Chị không định dọa rằng em đã làm mất ảo ảnh, em gái ạ. Nó vẫn còn đó. Chỉ là giống loài bọn chị có thể nhìn xuyên qua đó. Toàn bộ.” – Chị hờ hững phẩy tay chỉ mái tóc vàng, cái váy trắng và những cái ghim ngọc trai của Tessa – “Chúng giống như hơi nước của một đám mây, và em là bầu trời sau đó. Em có biết em có đôi mắt của mẹ, lúc xám lúc xanh lam không?”

Tessa cuối cùng cũng cất được giọng. “Chị là ai?”

“A, giống nòi bọn chị thường không thích nói ra tên mình, nhưng em thích gọi chị là gì cũng được. Em có thể nghĩ ra một cái tên đáng yêu đặt cho chị. Mẹ em thường gọi chị là Dạ Lan Hương(*).”

(*) *Nguyên văn: Hyacinth, còn gọi là hoa tiên ông.*

“Loài hoa xanh,” Tessa nói khẽ. “Sao chị biết mẹ em? Chị trông chẳng lớn tuổi hơn em..”

“Sau khi tới tuổi thành niên, giống nòi bọn chị sẽ không già hay chết đi. Em cũng sẽ vậy. Cô gái may mắn ạ! Chị nghĩ em nên cảm ơn gốc gác của mình.”

Tessa bối rối lắc đầu. “Gốc gác? Gốc gác gì? Chị đang nói về Mortmain ư? *Chị biết em là gì không?*”

“Em có biết *chị* là gì không?”

Tessa nghĩ tới cuốn *Codex*. “Tiên chẳng?” Cô đoán.

“Và em biết thế nào là *con đôi* không?”

Tessa lắc đầu.

“Đôi lúc,” Dạ Lan Hương thì thào tiết lộ, “khi một đứa trẻ tiên không được khỏe mạnh, bọn chị liền vào nhà con người và trộm đứa bé xinh đẹp nhất, khỏe mạnh nhất và mũm mĩm nhất – và nhanh như gió, thế đứa trẻ tiên ốm yếu vào. Khi đứa trẻ loài người lớn lên cao lớn khỏe mạnh trên vùng đất tiên thì gia đình con người lại phải nuôi cái cục nợ đang chết dần chết mòn vô cùng khiếp sợ sát ngụy. Dòng máu của tiên mạnh mẽ hơn...”

“Sao phải vậy?” Tessa hỏi. “Sao không chỉ trộm đứa trẻ loài người đi thôi?”

Đôi mắt lam sẫm của Dạ Lan Hương mở to. “Vì sao à, vì như vậy là không *công bằng*,” chị nói. “Và như vậy sẽ gieo nghi ngờ cho đám người phàm. Họ ngốc nghếch, nhưng đông đúc. Chớ dại mà chọc giận họ. Lúc đó họ sẽ thấp đèn đuốc và xách sắt thép tới tìm bọn chị.” Chị rùng mình.

“Đợi chút,” Tessa nói. “Chị bảo em là *con đôi*?”

Dạ Lan Hương cười khúc khích. “Đời nào! Em nghĩ gì kỳ cục vậy?” Chị đặt tay lên tim trong lúc cười, và Tessa thấy các ngón tay của chị

cũng dính vào nhau bởi một lớp màng xanh. Đột nhiên chị mỉm cười, khoe hàm răng lấp lánh. “Có một chàng trai rất rất điển trai đang nhìn qua đây,” chị nói. “Đẹp trai như một vua tiên ấy nhé. Chị nên để em tự xoay xở thôi.” Dạ Lan Hương nháy mắt và trước khi Tessa kịp phản đối, chị đã biến vào đám đông.

Run rẩy, Tessa quay người, chờ đợi “chàng trai rất rất điển trai” kia là Nate – nhưng đó là Will đang dựa tường đứng cạnh cô. Ngay khi cô thấy anh, anh quay đầu và bắt đầu chăm chú nhìn sàn nhảy. “Tiên nữ kia muốn gì vậy?”

“Em không biết,” Tessa bực bội. “Bảo em rằng em *không* phải con đòi, chắc rồi.”

“Ồ, thế thì tốt. Loại trừ được một khả năng.” Tessa phải thừa nhận, Will rất giỏi ẩn vào tấm rèm đen đằng sau, như thể anh không có ở đó. Hẳn đó là cái tài của Thợ Săn Bóng Tối. “Và có tin gì từ anh trai em không?”

Cô nắm chặt tay, nhìn sàn trong lúc nói. “Jessamine đang làm tay trong cho Nate. Em không biết là bao lâu rồi. Cô ấy nói với Nate tất cả. Cô ấy nghĩ anh ấy yêu mình.”

Will không ngạc nhiên. “*Em* có nghĩ Nate yêu Jessie không?”

“Em nghĩ Nate là đồ chỉ biết bo bo lo cho mình,” Tessa nói. “Nhưng chuyện còn tệ hơn chúng ta tưởng. Benedict Lightwood đang làm việc cho Mortmain. Chính vì thế mà ông ta âm mưu chiếm Học Viện. Để Ông Chủ có thể kiểm soát nó. Và kiểm soát *em*. Dĩ nhiên Nate biết tất cả. Nhưng anh ấy không quan tâm.” Tessa lại nhìn tay mình. Tay Jessamine. Nhỏ nhắn, xinh xắn trong đôi găng tay da dê trắng tinh. *Ôi, Nate, cô nghĩ. Dì Harriet thường gọi anh ấy là chàng trai quý báu của dì.*

“Chắc là trước khi Nate giết dì ấy,” Will nói. Tới lúc đó Tessa mới nhận ra mình vừa nói lên suy nghĩ. “Lại là anh ta,” anh lầm bầm nói thêm. Tessa nhìn ra đám đông và thấy Nate với mái tóc vàng như lửa hiệu tiến về chỗ mình. Anh đang cầm một ly chất lỏng màu vàng lấp lánh. Cô quay lại định bảo Will nhanh tránh đi, nhưng anh đã biến mất từ lúc nào.

“Nước chanh có ga đây,” Nate nói, tiến tới và nhét cái ly vào tay cô. Cái ly lạnh giúp làn da nóng của cô mát hẳn. Cô nhấp một ngụm; đồ uống khá được.

Nate vuốt tóc cô khỏi trán. “Vừa rồi em bảo,” anh nói. “Em đã giấu cuốn sách trong phòng em gái anh...”

“Vâng, đúng như anh bảo,” Tessa bịa. “Tất nhiên cô ấy chẳng nghi ngờ chút nào.”

“Anh cũng mong là không.”

“Nate...”

“Ừ?”

“Anh có biết Ông Chủ định làm gì với em gái anh không?”

“Anh bảo rồi, nó không phải em gái anh.” Giọng Nate lộ ý giận. “Và anh không biết ngài định làm gì với nó, và cũng chẳng muốn biết. Kế hoạch của anh là vì tương lai của anh... của chúng ta. Anh mong em cũng hiểu chứ?” Tessa nghĩ tới Jessamine ngồi ủ rũ trong phòng cùng các Thợ Săn Bóng Tối khác trong khi họ lục tìm tài liệu về Mortmain. Jessamine thà ngủ gật trên bàn còn hơn rời đi khi họ đang bàn kế hoạch với Ragnor Fell. Và Tessa thương hại cô ấy dù cô ghét Nate, ghét tới độ cảm giác ấy cháy bỏng trong cô. *Anh bảo rồi, nó không phải em gái anh.*

Tessa vờ mở to mắt, môi run run. “Em đang cố hết sức mà, Nate,” cô nói. “Anh không tin em sao?”

Cô hơi thấy hả hê khi nhìn anh cố kiềm cơn giận. “Tất nhiên rồi, em yêu. Tất nhiên.” Anh quan sát gương mặt cô. “Em khỏe hơn chưa? Chúng ta nháy tiếp nhé?”

Cô nắm chặt cái ly trong tay. “Ồi, em không biết...”

“Tất nhiên,” Nate cười khúc khích, “người ta bảo một quý ông chỉ nên nhảy một hai điệu đầu tiên với vợ mình thôi.”

Tessa sững lại. Thời gian như ngừng trôi. Mọi thứ trong phòng dường như cũng đóng băng theo cô, kể cả nụ cười nhếch mép của Nate.

Vợ ư?

Nate và Jessamine đã *kết hôn*?

“Thiên thần ời?” Nate nói, giọng như từ xa xôi vọng lại. “Em ỏn không? Em trắng bệch như giấy rồi kìa.”

“Anh Gray.” Một giọng người máy khào khạo vang lên sau vai Nate. Kẻ đó không có nét mặt, đang giơ một cái khay bạc trên để một tờ giấy gấp tư. “Có thư cho anh.”

Nate ngạc nhiên và cầm lá thư khỏi khay; Tessa quan sát anh mở thư, đọc, chửi thề và nhét nó vào túi áo tuxedo. “Ồi trời,” anh nói. “Một lá thư từ chính ngài. *Chắc anh nói Ông Chủ*, Tessa nghĩ. “Rõ ràng ngài cần anh gấp. Chán chết đi được, nhưng biết làm sao đây?” Anh cầm tay cô và đỡ cô đứng lên, rồi đặt lên má cô một nụ hôn nhẹ. “Hãy nói với Benedict nhé; ông ta sẽ cho người hộ tống em ra xe ngựa, thưa *phu nhân Gray*.” Anh thì thầm ba tiếng cuối.

Tessa ngơ ngẩn gật đầu.

“Cô gái ngoan,” Nate nói rồi quay gót bước lẫn vào đám đông, với người máy kia đi theo. Tessa chaoáng choáng nhìn theo cả hai. Cô nghĩ chắc mình đang choáng váng vì mọi thứ trong phòng bắt đầu hơi... kỳ dị. Cô cảm giác như có thể thấy từng tia sáng hắt trên từng miếng pha lê của đèn chùm. Hiệu ứng thật đẹp, nếu trừ bỏ cảm giác kỳ cục và có phần váng vất.

“Tessa.” Đó là Will, không tốn công sức nào đã tới sau cô. Cô quay lại nhìn anh. Anh đỏ mặt như vừa chạy – cô nghĩ sự kết hợp giữa tóc đen và mặt nạ, giữa đôi mắt xanh và làn da trắng, cùng hai vầng đỏ lựng trên đôi gò má cao lại tạo ra một hiệu ứng đẹp đẽ, kỳ cục khác. Anh trông như bước ra từ một bức họa. “Anh vừa thấy anh trai em nhận được thư.”

“À.” Mọi thứ đã về đúng chỗ. “Là anh gửi.”

“Ừ.” Với vẻ tự hài lòng, Will lấy ly nước chanh khỏi tay cô, uống cạn và đặt lên bậu cửa sổ. “Anh phải đuổi anh ta đi. Và chúng ta có lẽ nên đi thôi, trước khi Nate nhận ra lá thư là đồ giả và trở lại. Nhưng anh đã bảo anh ta đi Vauxhall; đường thì xa nên anh ta có trở lại thì chúng ta cũng bình an chuồn mất rồi...” Anh ngừng lại, và cô nghe thấy sự hoảng hốt đột ngột len lỏi vào giọng anh. “Tessa... Tessa? Em ỏn không?”

“Sao anh hỏi vậy?” Tiếng cô vang vọng trong tai cô.

“Nhìn đi.” Anh kéo một lọn tóc cho cô xem. Tessa trố mắt nhìn. Nó có màu nâu sậm chứ không phải vàng. Đây là màu tóc của cô, chứ không phải của Jessamine.

“Ôi Chúa ơi.” Cô sờ mặt, nhận ra cảm giác ngứa râm ran thường tới khi bắt đầu Biến Hình. “Bao lâu rồi...”

“Chưa lâu lắm. Khi anh ngồi xuống em vẫn là Jessamine.” Anh nắm tay cô. “Đi nào. Nhanh lên.” Anh bắt đầu rảo bước ra cửa, nhưng họ phải băng cả một đoạn dài qua phòng vũ hội, mà cả cơ thể Tessa lại đang co giật và run rẩy vì quá trình Biến Hình. Cô thở dốc khi đau như bị cắn. Cô thấy Will hoảng hốt nhìn khắp nơi, thấy anh đỡ cô lúc cô lao đảo chực ngã và gần như bế thốc cô đi. Căn phòng chao đảo quanh cô. *Mình không được ngất. Không được ngất.*

Một luồng gió mát tạt vào mặt cô. Cô dần nhận ra Will đã đưa hai người qua cánh cửa kiểu Pháp và họ đang ở ngoài một ban công đá nhỏ, một trong rất nhiều ban công nhìn ra vườn. Cô tách ra xa anh, giật cái mặt nạ vàng xuống, và gần như ngã đổ lưng vào lan can. Sau khi đóng cửa lại, Will vội vàng trở về bên Tessa và đặt hồ tay lên lưng cô. “Tessa?”

“Em ổn.” Cô mừng vì có lan can đá dưới lưng, sự rắn chắc của nó an ủi cô rất nhiều. Và gió lạnh cũng giúp cô bớt vầng đầu. Nhìn cơ thể, cô nhận ra giờ mình đã hoàn toàn là Tessa. Chiếc váy trắng giờ còn lên độ chực phân, còn cái áo corset thít quá chặt khiến ngực cô bị đẩy cao lộ ra khỏi cái cổ áo thấp. Cô biết vài người phụ nữ thắt corset thật chặt để được như mình, nhưng bản thân cô chỉ thấy choáng váng khi da thịt lộ lộ thế này.

Cô nhìn sang Will, mừng vì gió lạnh giúp má cô không nóng bừng bừng. “Em chỉ... em không biết sao lại thế. Em chưa từng bị biến trở lại mà không hay biết. Chắc là do em ngạc nhiên quá đổi. Anh biết không, hai người họ kết hôn rồi đấy. Nate và Jessamine ấy. Kết hôn. Nate chẳng phải người đàn ông của gia đình. Và anh ấy không yêu Jessie. Em biết mà. Anh ấy chẳng yêu ai ngoài bản thân mình. Mãi mãi là vậy.”

“Tess,” Will lại gọi, lần này rất dịu dàng. Anh cũng dựa vào lan can, và nhìn thẳng vào cô. Họ chỉ cách nhau một khoảng rất nhỏ. Phía trên,

vàng trắng vừa ló ra khỏi đám mây, trông như một chiếc thuyền trắng trôi lơ lửng giữa biển đen tĩnh lặng.

Cô ngậm chặt miệng, biết rằng mình vừa làm nhảm. “Em xin lỗi,” cô khẽ nói và nhìn đi chỗ khác.

Anh hơi lưỡng lự khi đặt tay lên má cô, xoay mặt cô nhìn anh. Anh đã tháo găng và da anh tiếp xúc với da cô. “Em không phải xin lỗi,” anh nói. “Em rất giỏi, Tessa ạ. Em không phạm sai lầm gì hết.” Mặt cô nóng lên dưới những ngón tay mát lạnh của anh, và cô ngạc nhiên. Will vừa nói gì thế? *Will*, người trên mái Học Viện từng nói với cô những lời tựa như cô là đồ rác rưởi, đó sao? “Em từng yêu quý anh mình, phải không? Anh nhìn thấy cảm xúc đó trên mặt em khi anh ta nói chuyện với em, và anh chỉ muốn giết anh ta vì đã làm em đau lòng.”

Anh mới là kẻ làm em đau lòng, cô muốn nói. Nhưng thay vào đó, “Phần nào đó trong em nhớ anh ấy như... như anh vẫn nhớ em gái mình. Dù em biết anh ấy thế nào, em vẫn nhớ người anh trai em tưởng mình có. Nate là người thân duy nhất của em.”

“Giờ người trong Học Viện là người thân của em.” Giọng anh dịu dàng khó tin. Tessa ngạc nhiên nhìn. Cô chưa từng nghĩ dịu dàng có tí liên quan gì tới Will. Nhưng nó ở đó, trong cái chạm của anh vào má cô, trong sự nhẹ nhàng của giọng anh, trong đôi mắt anh nhìn cô. Tessa luôn mơ sẽ có một chàng trai nhìn mình như thế. Nhưng cô chưa từng mơ về một người đẹp trai như Will, kẻ cả tưởng tượng cũng không. Dưới ánh trăng, bờ môi anh hoàn hảo tuyệt vời, đôi mắt sau tấm mặt nạ kia gần thăm thành sắc đen.

“Chúng ta nên vào trong,” cô thì thầm. Nhưng thật lòng, cô không muốn vào trong. Cô muốn ở đây, với Will gần tới độ này, gần như dựa cả vào cô. Cô cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh. Mái tóc đen của Will rủ xuống quanh mặt nạ, lò xo xòa xuống mắt anh, lẫn cả vào hàng mi dài. “Chúng ta còn rất ít thời gian...”

Cô bước lên một bước – và ngã nhào vào Will, anh vội đỡ cô. Cô sững người – rồi tay cô vòng ôm anh, những ngón tay đan vào nhau sau gáy anh. Mặt cô áp vào cổ anh, mái tóc mềm mại của anh bên dưới bàn tay cô. Cô nhắm mắt, bỏ quên cái thế giới đảo điên, ánh sáng hắt từ đằng

sau những ô cửa sổ kiểu Pháp, và cả vàng trắng văng vặc trên trời cao. Cô muốn ở đây với Will trong khoảnh khắc này, được hít hà mùi hương thanh sạch nơi anh, cảm nhận những nhịp đập đều đặn và mạnh mẽ như từng đợt sóng nơi đại dương xa kia của trái tim anh.

Cô cảm nhận anh hít một hơi. “Tess,” anh nói. “Tess, hãy nhìn anh.”

Cô từ từ và không tự nguyện ngược nhìn anh, chuẩn bị tinh thần đón nhận cơn thịnh nộ hoặc sự lạnh lùng – nhưng đôi mắt anh, đôi mắt xanh sẫm u sầu bên dưới hàng mi đen dày, đang đắm đuối nhìn cô, và chúng mất đi sự lạnh lùng, xa cách thường ngày. Chúng trong vắt như thủy tinh và tràn ngập đam mê. Và còn hơn cả đam mê – là sự dịu dàng cô chưa từng thấy trước đây, và chưa bao giờ liên hệ nó với Will Herondale. Hơn mọi điều khác, chính thứ cảm xúc ấy đã ngăn cô phản đối khi anh đưa tay lần lượt tháo từng chiếc ghim một.

Thật điên rồ, cô nghĩ khi chiếc ghim đầu tiên rơi xuống đất. Đáng ra họ phải cao chạy xa bay khỏi chốn này. Ấy thế mà giờ cô đang đứng đực ở đây trong khi Will tháo mấy cái kẹp đính ngọc trai của Jessamine xuống như thể chúng là thứ trang sức vô giá trị. Mái tóc xoăn dài của chính cô xỏ xuống vai, và Will lùa tay vào đó. Cô nghe thấy anh thở ra một hơi, như thể anh đã nín thở nhiều tháng và chỉ lúc này mới thả lỏng. Cô đứng như thể bị thôi miên khi anh vén tóc cô sang một bên vai và lùa tay vào giữa những lọn tóc xoăn. “Tessa của anh,” anh nói, và lần này cô không bảo rằng cô không phải của anh nữa.

“Will,” cô thầm thì khi anh kéo đôi tay đang vòng quanh cổ anh xuống. Anh tháo găng tay của cô, vứt chúng xuống cùng chỗ với mặt nạ cùng đám kẹp ghim của Jessie nơi nền ban công đá. Tiếp theo, anh bỏ mặt nạ của chính mình và ném sang bên, hất những lọn tóc đen ướt ra khỏi trán. Gờ dưới chiếc mặt nạ để lại vết hằn như một vết sẹo nông trên đôi gò má cao của anh, nhưng khi Tessa định chạm vào, anh dịu dàng nắm tay cô và ép xuống.

“Đừng,” anh nói. “Hãy để anh chạm vào em đã. Anh đã muốn...”

Cô không từ chối. Thay vào đó, cô đứng im, mắt mở to ngược nhìn Will khi đầu ngón tay anh vuốt từ thái dương xuống má, rồi dịu dàng – mặc cho những vết chai sần – viên theo đôi môi cô như thể anh muốn ghi

tạc nó vào lòng. Hành động của anh khiến trái tim cô xoay vòng vòng như con gụ trong ngực. Mắt anh vẫn đắm đuối nhìn cô, mang thứ màu sắc sẫm như đáy đại dương; chúng đang ngát ngậy thường thức trong lúc bàn tay anh dò dẫm khám phá.

Cô đứng im khi đầu ngón tay anh rời đôi môi cô và vuốt dọc xuống cổ, dừng lại ở nơi có mạch đập, vuốt qua sợi ruy băng lụa đè trên xương quai xanh và rút một đầu dây; mí mắt cô khép hờ khi cái nơ tuột ra và bàn tay ấm áp của anh áp lên xương quai xanh lộ ra của cô. Cô nhớ có lần tàu *Main* đưa đám hành khách các cô qua một vùng biển lấp lánh kỳ lạ, và *Main* đã rẽ một đường lửa qua làn nước, khiến bọt nước bắn lên lấp lánh. Giờ tay Will cũng gây cảm giác tương tự với da cô. Người cô nóng lên ở mỗi điểm anh chạm vào, và cảm nhận được đầu ngón tay anh cũng nóng lên y hệt mỗi khi chúng di chuyển. Tay anh dịu dàng theo đường cong bờ ngực cô xuống thấp hơn. Tessa thở dốc ngay cả khi tay anh trượt xuống nắm eo cô và kéo cô về phía mình, khiến cơ thể họ dính sát tới không còn một kẽ hở.

Anh áp má vào má cô. Hơi thở của anh bên tai khiến cô run rẩy trước từng lời anh nói. “Anh luôn muốn thế này,” anh nói. “Mỗi phút mỗi giờ mỗi ngày anh ở cùng em kể từ ngày anh gặp em. Nhưng em biết. Em *phải* biết. Đúng không?”

Cô ngược nhìn anh, môi bối rối hé mở. “Thế này là thế nào?” cô nói, và Will sau khi thở dài chịu trận liền hôn cô.

Môi anh mềm mại, thật mềm mại. Anh đã từng hôn cô, mang theo sự điên cuồng, tuyệt vọng và vị máu, nhưng nụ hôn này khác hẳn. Nó thông thả, không vội vã, như thể anh đang thăm dò chuyện với cô, nói bằng đôi môi đang lướt trên môi cô điều anh không thốt nên lời. Anh hôn chậm rãi, điểm từng nụ hôn phớt lên môi cô, mỗi nụ hôn lại cách nhau một nhịp tim đập, mỗi nụ hôn như đang nói rằng cô là quý giá, là không thể thay thế, là mơ ước của anh. Tessa không thể nào giữ tay xuôi người nữa. Cô đưa tay vòng ôm lấy cổ anh, lùa những ngón tay vào mái tóc xoắn đen mềm như lụa, cảm nhận nhịp đập rộn ràng của anh qua lòng bàn tay.

Anh ôm cô rất chặt trong khi đôi môi anh khám phá đôi môi cô. Anh có vị nước chanh có ga, ngọt ngào và râm ran. Lúc lưỡi anh lướt qua môi

cô, cả người cô run rẩy sung sướng; xương trong người cô như tan chảy còn dây thần kinh thì nóng giãy. Cô khát khao được kéo anh lại gần – nhưng anh quá dịu dàng với cô, dịu dàng tới không tin nổi, dù cô có thể cảm thấy anh muốn cô tới nhường nào qua đôi tay anh run run, trái tim anh đập rộn rã. Chắc chắn một kẻ không mấy may quan tâm sẽ chẳng thể nào đối xử với cô nhẹ nhàng đến nhường này. Những phần bề vờ trong cô khi cô nhìn Will vài tuần rồi bắt đầu liền và lành lại. Cô thấy cơ thể nhẹ nhàng như có thể bay.

“Will,” cô thì thầm trên môi anh. Cô rất muốn anh gần hơn, muốn đến độ nhức nhối, nhức nhối vô cùng tràn ra từ bụng lên tim và khiến đôi tay cô vò tóc anh và da cô nóng bỏng. “Will, anh không cần thận trọng như vậy. Em không vỡ được đâu.”

“Tessa,” anh rên rỉ trên đôi môi cô, nhưng cô nghe ra sự lưỡng lự trong giọng anh. Cô cắn nhẹ vào môi anh, trêu chọc anh và anh sưng một hơi. Tay Will ép lên thắt lưng cô, áp cô thêm sát khi sự tự chủ của anh mất đi và sự dịu dàng của anh vỡ òa thành sự giục giã thêm khát hơn. Nụ hôn của họ càng lúc càng sâu, như thể họ có thể hít thở nhau, hấp thu nhau, ngấu nghiến nhau. Tessa biết mình đang rên lên trong họng; Will cứ đẩy cô, đẩy cô vào lan can mà đứng ra sẽ khiến cô đau đớn, nhưng kỳ lạ là cô không có cảm giác ấy; tay anh đặt trên ngực váy Jessamine, vò nhàu bông hoa hồng xinh đẹp bằng vải. Tessa loáng thoáng nghe thấy tiếng nắm đấm cửa Pháp kêu lạch xạch; chúng mở ra, nhưng cô và Will vẫn dán rịt vào nhau, như thể trên đời chẳng có gì là quan trọng.

Có những giọng lầm bầm, và ai đó bảo “Anh nói rồi mà, Edith. Đây là chuyện sẽ xảy tới khi em uống say,” bằng giọng không lấy gì làm đồng tình. Cửa lại đóng, và Tessa nghe tiếng bước chân xa dần. Cô đẩy Will ra.

“Trời đất,” cô hụt hơi nói. “Xấu mặt quá...”

“Kệ đi.” Anh lại kéo cô về phía mình, dụi mặt vào bên cổ cô, mặt anh nóng bừng trên làn da lạnh lạnh của cô. Will hôn nhẹ lên môi cô. “Tess...”

“Anh cứ gọi tên em mãi,” cô lầm bầm. Cô đặt một tay lên ngực anh, đẩy anh ra xa một chút, nhưng cô không biết mình giữ nó ở đó được bao

lâu. Cơ thể cô khao khát anh. Thời gian dường như biến mất và mất ý nghĩa. Chỉ có khoảnh khắc này, chỉ có Will thôi. Cô chưa từng được tận hưởng cảm giác này, và cô tự hỏi liệu Nate có phải cũng vậy khi đắm trong men tửu không.

“Anh yêu tên em. Anh yêu âm thanh đó.” Anh cũng có vẻ ngây ngất, môi áp lên môi cô khi anh nói để cô cảm nhận được chuyển động gợi cảm của đôi môi anh. Cô hít hơi thở của anh, hít hà anh. Cô không thể nào không nhận thấy cơ thể họ hoàn toàn hòa hợp; đi đôi giày cao gót bọc satin trắng, cô chỉ thấp hơn anh một chút, và chỉ cần hơi ngửa cổ để hôn anh. “Anh phải hỏi em điều này. Anh phải biết...”

“Vậy ra hai người ở đây,” một giọng vang từ ngưỡng cửa. “Và tôi có thể nói, hai người đang tạo ra một khung cảnh đặc biệt lắm đó.”

Họ giật mình buông nhau ra. Tại đó, đứng ở ngưỡng cửa – dù Tessa không nhớ có nghe tiếng cửa mở – với một điều xì gà dài kẹp giữa hai ngón tay gầy guộc có nước da nâu vàng là Magnus Bane.

“Để tôi đoán nhé,” Magnus nói và thở ra một làn khói thuốc. Nó thành hình một đám mây trắng hình trái tim méo mó trước khi tỏa rộng tới lúc chẳng còn ra hình thù gì. “Hai người đã uống nước chanh.”

Tessa và Will, giờ đứng sóng vai, liếc nhìn nhau. Tessa lên tiếng trước. “Tôi... đúng. Nate mang cho tôi một ly.”

“Trong đó có hòa chút ma phiến,” Magnus nói. Anh ta mặc đồ tuyền đen, không đeo món trang sức nào ngoại trừ đám nhẫn trên tay. Mỗi ngón đều đeo một chiếc nhẫn gắn một viên đá bụi chẳng mang màu sắc khác nhau – đá citrine vàng chanh, ngọc bích xanh, hồng ngọc đỏ, topaz xanh. “Nó sẽ làm giảm khả năng kiểm chế và khiến hai người làm những điều mà bình thường” – anh ta ho khẽ – “sẽ không làm.”

“À,” Will nói. Và rồi: “À.” Giọng anh trầm thấp. Anh quay người, chống tay xuống lan can. Tessa thấy mặt bắt đầu nóng bừng.

“Úi chà, phồn thực quá,” Magnus vô tư nhận xét, và chỉ đầu xì gà cháy đỏ chỉ về phía Tessa. “*Tout le monde sur le balcon(*)*,’ như người ta sẽ nói bằng tiếng Pháp,” anh ta bổ sung, và trên ngực mình, anh ta dùng tay mô phỏng một bộ ngực phập phồng. “Câu ấy lại càng hợp cảnh hơn khi chúng ta đang ở ngoài ban công.”

() Tiếng Pháp, nghĩa đen là “Cô kéo tất cả ra ngoài ban công”. Câu này thường được nói về người phụ nữ có vòng một đầy đà.*

“Tha cho cô ấy đi,” Will nói. Tessa không thể nhìn mặt Will; anh đang cúi đầu. “Cô ấy đâu có biết mình đã uống gì.”

Tessa khoanh tay, nhưng nhận ra thế chỉ càng làm ngực thêm lộ nên bỏ tay xuống. “Đây là váy của Jessamine, và cỡ đồ của cô ấy chỉ bằng nửa của tôi,” cô gắt gỏng. “Bình thường tôi sẽ không ra ngoài với bộ đồ như vậy.”

Magnus nhướn mày. “Biến trở lại mình, phải không? Do nước chanh hả?”

Tessa cau mày. Cô thấy hơi bị bêu riếu – khi bị bắt quả tang hôn Will; đứng trước Magnus trong bộ váy mà hắn dì sẽ ngất luôn khi thấy cô mặc – nhưng một phần trong cô ước Magnus biến đi cho rảnh nợ để cô tiếp tục hôn Will. “Mạn phép cho tôi hỏi, anh làm gì ở đây vậy?” Cô cắn câu hỏi. “Sao anh biết *chúng tôi* ở đây?”

“Tôi có nguồn tình báo mà,” Magnus nói và ung dung nhả khói thuốc. “Tôi nghĩ hai người sẽ tới xem xét. Đảng phái của Benedict Lightwood vốn có tiếng nguy hiểm. Lúc nghe tin hai người đã tới...”

“Chúng tôi được trang bị để thừa sức xử lý nguy hiểm,” Tessa nói.

Mắt Magnus sáng sượng nhìn ngực cô. “Thấy rồi,” anh nói. “Trang bị tới tận răng luôn.” Hút xong điếu thuốc, anh vút đầu mẩu qua lan can. “Một người ký sinh của Camille đã tới đây và nhận ra Will. Hắn báo tin cho tôi, nhưng nếu một người trong hai người đây đã bị nhận ra, biết đâu người kia cũng chịu chung số phận? Giờ là lúc hai người nên lui đi.”

“Chúng tôi có rời đi hay không thì liên quan gì tới anh?” Will, đầu vẫn cúi, lúng búng nói.

“Cậu nợ tôi,” Magnus nói giọng lạnh tanh. “Ý tôi là vụ thu thập.”

Will nhìn thẳng vào pháp sư. Tessa giật mình khi thấy vẻ mặt anh. Trông anh như bị ốm và sắp ói. “Tôi phải đoán ra rồi chứ.”

“Cậu có thể chọn bạn, nhưng không thể chọn kẻ cứu mạng mình,” Magnus vui vẻ nói. “Vậy chúng ta đi chứ? Hay cậu thích ở đây thử vận may? Cậu có thể tiếp tục hôn hít sau khi trở lại Học Viện.”

Will cau mày. “Đưa chúng tôi rời khỏi đây.”

Đôi mắt mèo của Magnus sáng lên. Anh búng tay, và hàng loạt những tia lửa rơi xuống quanh họ trong một cơn mưa đột ngột tới. Tessa căng thẳng vì tưởng chúng sẽ làm bỏng da mình, nhưng cô chỉ cảm thấy gió tạt qua mặt. Tóc cô bay lên khi một luồng năng lượng quái lạ xuyên qua dây thần kinh của cô. Cô nghe Will hít một hơi – và rồi họ đang đứng trên một lối đi lát đá trong vườn, gần cái hồ trang trí. Trang viên Lightwood rộng rãi, tịch mịch và tối om sừng sững trước mặt họ.

“Đó,” Magnus đều đều nói. “Không khó lắm, phải không?”

Will nhìn anh chẳng có chút cảm ơn. “Lại phép thuật,” anh lầm bầm.

Magnus giơ tay lên trời. Chúng vẫn lách tách với năng lượng xanh, như tia sét. “Thế cậu nghĩ đám chữ rune quý báu của các cậu là gì? *Không phải phép thuật chắc?*”

“Suýt,” Tessa nói. Cô đã sức cùng lực kiệt. Cô đau do cái áo lót bó chặt lồng ngực, và chân cô trong đôi giày quá nhỏ của Jessamine ê buốt khủng khiếp. “Bớt đông dài đi, cả hai. Hình như có kẻ tới.”

Cả hai im bật đứng lúc một nhóm vừa mãi tán chuyện vừa vòng qua góc nhà. Tessa sững sờ. Kể cả dưới ánh trăng chiếu qua màn mây, cô vẫn nhận ra chúng không phải người, mà cũng chẳng phải cư dân Thế Giới Ngâm. Đó là một bầy quỷ – một con trông như xác chết đi lê chân, có hai hốc đen sâu hoắm ở nơi đáng ra là mắt; một con khác cao bằng nửa người bình thường, da xanh lè, mặc gi-lê và quần tây, nhưng có đuôi gai, mặt giống mặt thần lùn và mũi tịt hín như mũi rắn; còn một con khác trông như một cái bánh xe lăn mòng mòng với không biết bao nhiêu cái mồm đỏ lòm ướt rượt.

Nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc.

Tessa đưa tay che miệng ngăn tiếng hét. Chạy cũng vô ích. Lũ quỷ đã thấy họ và đang dừng sừng lại trên con đường đá. Mùi rác thối ập tới, át cả mùi cây cỏ.

Magnus giơ tay, ngọn lửa xanh xoay tròn trên những ngón tay anh. Anh lầm bầm gì đó. Chưa bao giờ Tessa thấy anh ta e dè tới độ này.

Còn Will – Will, người mà Tessa tưởng sẽ rút dao thiên thần ra – lại làm một điều cô không lường nổi. Anh run rẩy chỉ con quỷ da xanh, và thở một hơi. “Là *mi*.”

Con quỷ da xanh chớp mắt. Toàn bộ lũ quỷ đứng im như tượng, nhìn nhau. Hẳn ở nơi này có một thỏa thuận gì đó ngăn chúng tấn công khách dự tiệc, nhưng cô không thích cái cách một lô một lốc mồm đỏ lòm liềm liềm môi. “Ồ,” con quỷ Will chỉ nói bằng giọng bình thường không ngờ. “Ta không nhớ... Có lẽ, ta không nghĩ mình có vinh hạnh được biết *mi*?”

“*Quân đối trá!*” Will lão đảo tiến lên rồi lao đi; trong lúc Tessa ngạc nhiên quan sát, anh lách qua những con quỷ khác và đâm bổ vào con da xanh. Nó ré lên the thé. Magnus mồm miệng há hốc quan sát chuyện diễn ra. Tessa hét, “Will! *Will!*” nhưng anh đang lẫn lộn hết vòng này tới vòng khác trên bãi cỏ cùng sinh vật da xanh lạnh lẽo bất ngờ. Anh tóm lưng áo gi-lê của nó, nhưng nó kéo toạc áo và tránh đi, chạy lắt léo trong vườn, Will bám theo sát nút.

Tessa dợm chạy vài bước đuổi theo, nhưng chân cô đau như bị bỏng. Đá giày của Jessamine ra, cô định chạy theo Will thì nhận ra đám quỷ còn lại đang bức dọc kêu ro ro. Chúng có vẻ đang nhắm vào Magnus.

“À, chuyện bình thường ấy mà,” anh ta nói và đã phục hồi sự bình tĩnh, và chỉ hướng Will vừa biến mất. “Bất hòa thôi. Tranh giành phụ nữ. Có vậy thôi.”

Tiếng o o lại vang thêm. Rõ ràng lũ quỷ không tin anh ta.

“Hay nợ nần cờ bạc nhỉ?” Magnus đưa ra ý kiến. Anh ta búng tay và ngọn lửa bùng lên trong lòng bàn tay anh, tắm khu vườn trong luồng sáng khắc nghiệt. “Theo ý tôi thì các vị đừng nên nhiều chuyện. Lễ hội và lạc thú đang chờ quý vị trong kia.” Anh ta chỉ cánh cửa hẹp dẫn vào phòng khiêu vũ. “Để chịu hơn cái sẽ đợi quý vị ngoài này nếu quý vị còn tiếp tục nán lại.”

Điều này có vẻ thuyết phục chúng. Lũ quỷ lục tục lăm bậm cuốn gói đi mất, mang cái mùi tanh tươi theo cùng.

Tessa quay phắt lại. “Nhanh lên, chúng ta phải đuổi theo...”

Magnus cúi nhặt đôi giày cô đá nằm lẫn lốc trên lối đi. Móc sợi ruy băng satin nhắc đôi giày lên, anh ta nói. “Không nhanh vậy đâu, Lọ Lem.

Will là Thợ Săn Bóng Tối. Cậu ấy chạy nhanh lắm. Em không đuổi kịp đâu.”

“Nhưng anh.... Phải có phép thuật gì đó...”

“*Lại phép thuật,*” Magnus nói và nhại lại cái điệu châm chọc của Will lúc rồi. “Will ở nơi cậu ấy cần ở, làm điều cậu ấy phải làm. Lẽ sống của cậu ấy là giết quỷ, Tessa à.”

“Anh không... thích anh ấy?” Tessa hỏi; có lẽ đó là một câu hỏi kỳ quặc, nhưng có gì đó trong ánh mắt Magnus nhìn Will, cách anh ta nói chuyện với Will khiến cô không hiểu được.

Ngạc nhiên thay, Magnus rất nghiêm túc trả lời “Có chứ,” anh ta nói, dù tôi ghét mình vì thứ tình cảm đó. Tôi nghĩ cậu ấy là một thứ thuốc độc, ấy thế nhưng tôi cứ cắm đầu lao vào. Có một linh hồn yếu đuối ẩn dưới lớp vỏ ngang ngược kia. Và Will thật sự *sống*, là một trong những con người tràn trề sức sống nhất tôi từng gặp. Khi cậu ấy cảm nhận điều gì, nó sáng và sắc như tia chớp.”

“Chúng ta đều có *cảm xúc*,” Tessa ngạc nhiên vô cùng. Will có cảm xúc mãnh liệt hơn mọi người ư? Điên hơn những người khác thì có.

“Không phải thế,” Magnus nói. “Tin tôi đi, tôi đã sống rất lâu, và tôi hiểu.” Ánh mắt anh không phải không có sự thông cảm. “Và em sẽ thấy rằng em sống càng lâu thì em càng vô cảm. Pháp sư cao niên nhất tôi từng biết đã sống gần một ngàn năm và ông ấy bảo mình đã không còn nhớ yêu, hận ra sao nữa rồi. Tôi hỏi vì sao ông ấy không tự kết liễu đời mình, và ông ấy nói trong tâm hồn ông ta vẫn còn sót lại một thứ cảm xúc, và đó là sợ hãi – sợ thế giới bên kia. *‘Một đất nước xa lạ không một lữ khách nào tới đó mà trở về.’*”

“Hamlet,” Tessa máy móc nói. Cô quên đi ý nghĩ rằng mình cũng có khả năng là người bất tử. Ý nghĩa của nó quá lớn lao và đáng sợ để thật sự cảm nhận, và hơn nữa... biết đâu cô không phải sống cuộc đời vô tận ấy.

“Người bất tử chúng ta bị xiềng vào cuộc đời này bởi một sợi xích, và chúng ta không dám chặt đứt nó vì sợ chuyện sau khi xích đứt,” Magnus nói. “Thôi đi nào, và đừng bức dọc với mấy nhiệm vụ hăm dọa của Will nữa.” Anh ta bắt đầu bước, Tessa vội cả nhắc đuổi theo.

“Nhưng hình như anh ấy biết con quỷ đó...”

“Có lẽ trước đây từng cố giết nó.” Magnus nói. “Đôi lúc chúng cũng trốn được.

“Nhưng lát nữa anh ấy về Học Viện thế nào?” Tessa rên rỉ.

“Cậu ấy lạnh lắm. Cậu ấy sẽ tìm ra cách. Giờ tôi chỉ quan tâm tới việc đưa *em* về Học Viện trước khi có ai nhận thấy em mất tích, và vậy rắc rối lắm.” Họ tới cổng trước, nơi xe ngựa đang đợi, với Cyril ngủ ngon lành trên ghế xà ích, cái mũ kéo sụp xuống che mắt.

Cô bực bội nguyền Magnus khi anh ta mở cửa xe và đưa tay giúp cô lên xe. “Sao anh biết tôi và Will không xin phép Charlotte tới đây tối nay?”

“Bé yêu à, em đánh giá tôi cao quá,” anh nói và cười tươi rói khiến Tessa đành thở dài một tiếng và đưa tay để anh kéo mình lên. “Giờ,” Magnus bảo, “tôi sẽ đưa em về Học Viện, và trên đường em sẽ kể toàn bộ nhé.”

CHƯƠNG 13: KIỂM THÁNH

Xin trao em trái tim thiếu chung thủy

Hãy đoái hoài tình hèn của em đây

Nhận hay bỏ tùy ý chàng quyết định

Em rửa tay rũ bỏ kẻ từ đây.

-Christina Rossetti , *Maude Clare*

“Ôi quỷ thần thiên địa ơi!” Sophie kêu lên và bật dậy khỏi ghế ngay khi Tessa mở cửa phòng Jessamine. “Cô Tessa, có *chuyện* gì thế?”

“Sophie! Yên nào!” Tessa vung tay cảnh cáo trong lúc đóng cửa lại. Căn phòng vẫn hệt như khi cô rời đi. Chiếc váy ngủ và áo choàng được gấp gọn đặt trên ghế, cái gương bạc bị nứt nằm trên bàn trang điểm, còn Jessamine – Jessamine vẫn ngủ ngon lành, với cổ tay bị trói vào cọc giường. Sophie rõ ràng vẫn ngồi tại cái ghế bên tủ từ lúc Tessa và Will rời đi; cô ấy cầm chặt cái lược (Tessa đoán là để đánh Jessamine nếu cô nàng tỉnh dậy), đôi mắt màu nâu lục nhạt mở to.

“Nhưng thưa cô...” Giọng Sophie nhỏ đi khi ánh mắt Tessa nhìn tới hình mình trong gương. Tessa không thể nào không nhìn. Tất nhiên là tóc cô xỏ ra, rồi bù trên vai, những cái ghim ngọc trai của Jessamine đã bị Will gỡ sạch; cô không đi giày và bước cà nhắc, đôi tất trắng bẩn thỉu, găng tay đã quăng đi tự nào, còn chiếc váy rõ ràng sắp làm cô ngạt chết. “Có chuyện kinh khủng gì sao?”

Trí óc Tessa ngay lập tức trở về khoảnh khắc tại ban công, lúc đôi tay Will ôm chầm lấy cô. *Ôi Chúa ơi*. Cô đẩy ý nghĩ đó đi và liếc nhìn Jessamine vẫn đang ngủ yên lành. “Sophie, chúng ta phải đánh thức Charlotte. Chúng ta không còn lựa chọn.”

Sophie tròn mắt nhìn cô. Tessa không thể trách cô ấy; cô ấy rất sợ phải đánh thức Charlotte. Tessa đã nài nỉ Magnus vào báo tin cùng cô, nhưng anh ta từ chối với quan điểm rằng chuyện nội bộ của Thọ Săn Bóng Tối không phải việc của anh, và hơn nữa anh còn phải về đọc nốt cuốn tiểu thuyết.

“Thưa cô...” Sophie cự nự.

“Phải vậy thôi.” Nhanh hết mức, Tessa kẻ tóm tắt cho Sophie sự kiện tối nay, trừ phần cô với Will ngoài ban công. Không ai muốn biết chuyện đó. “Giờ tất cả đã ngoài tầm kiểm soát của hai ta rồi. Chúng ta không thể qua mặt Charlotte thêm nữa.”

Sophie không phản đối thêm tiếng nào. Cô ấy đặt cái lược xuống bàn trang điểm, đứng thẳng, vuốt váy, và nói. “Thưa cô, tôi sẽ đưa cô Branwell tới.”

Tessa ngồi sụp xuống chiếc ghế bên cạnh giường, nhắm mắt khi chiếc váy của Jessamine thít vào người. “Tôi rất mong được chị gọi là Tessa.”

“Tôi biết rồi, thưa cô.” Sophie rời đi, khẽ khàng đóng cửa lại.

Magnus nằm trên sofa phòng khách, chân ghếch lên ghế khi nghe thấy tiếng huyền nào. Anh nằm yên cười nhả nhả khi nghe Archer phản đối, và Will cự lại. Tiếng bước chân tới gần cửa. Magnus lật một trang cuốn thơ khi cửa mở và Will xông xộc xông vào.

Trông Will chẳng còn mấy giống anh. Bộ tuxedo thanh lịch giờ rách

nham nhở và lấm bùn, áo khoác bị xé rách tươm, bùn đóng bánh trên đôi giày. Tóc Will dựng không theo trật tự nào, mặt chẳng chịt cả tá vết xước, như thể anh vừa bị cả tá mèo hoang đồng loạt tấn công.

“Tôi rất xin lỗi, thưa ông.” Archer buồn bực nói. “Cậu ta xô tôi sang bên.”

“Magnus,” Will nói. Anh đang cười rất tươi. Magnus từng thấy Will cười, nhưng đây là nụ cười thật sự. Nó thay đổi gương mặt Will, bỏ đi sự lạnh lẽo, thêm sự nồng ấm lên vẻ đẹp của chàng trai này. “Bảo hẩn cho tôi vào đi.”

Magnus vẫy tay. “Đề cậu ta vào, Archer.”

Gã người ký sinh nhăn nhó, rồi cửa đóng sầm đằng sau Will. “Magnus!” Anh lão đảo rào bước về phía lò sưởi, rồi dựa vào bệ lò. “Anh sẽ không tin...”

“Suýt,” Magnus nói, cuốn sách vẫn tì trên đầu gối. “Nghe này:

Tôi chán ngấy nước mắt và tiếng cười

Cùng đám người than van cười ngất

Về những chuyện biết đâu sẽ đến

Bởi con người gặt quả do gieo nhân.

Tôi chán ngấy ngày đêm và giờ giấc

Chán cảnh lộc tàn nơi hoa dại ngoài kia,

Chán dực vọng, mơ mộng và quyền uy

Chán tất cả, giờ tôi chỉ muốn ngủ.”

“Swinburne,” Will dựa bên lò sưởi nói. “Quá ủy mị và được tâng bốc quá đáng.”

“Cậu không biết sống bất tử là ra sao.” Magnus ném cuốn sách sang bên và ngồi dậy. “Vậy cậu muốn gì nào?”

Will xắn tay áo. Magnus nuốt tiếng kêu ngạc nhiên xuống. Cẳng tay Will có một vết xước dài, sâu, chảy rất nhiều máu. Máu ứa xuống cổ tay

và lòng bàn tay. Ghim trong vết thương đó như một tinh thể ngập sâu trong vách hang là một chiếc răng trắng ớn.

“Cái khi...” Magnus mở miệng.

“Răng quỷ,” Will nói, hơi thở có phần hỗn hển. “Tôi đuổi thằng quỷ xanh đó vòng khắp Chiswick, nhưng nó thoát được – nhưng đã kịp độp tôi. Răng của nó mắc trong tay tôi. Anh có thể dùng nó, đúng không? Để gọi quỷ ấy?” Anh nhổ cái răng ra. Máu ứa ra chạy xuôi cánh tay anh, nhỏ tí tách xuống sàn.

“Thảm của Camille đó.” Magnus nạt.

“Đó là máu,” Will nói. “Hắn cô ta sẽ phát cuồng lên cho coi.”

“Cậu ổn không?” Magnus vui vẻ nhìn Will. “Cậu chảy nhiều máu quá. Cậu không mang theo thanh stele nào sao? Một chữ rune trị thương...”

Tôi không quan tâm tới chữ rune trị thương. Tôi quan tâm tới cái này.” Will bỏ cái răng dính máu vào lòng bàn tay Magnus. “Tìm con quỷ đó cho tôi. Tôi biết anh có thể mà.”

Magnus bữu môi chán ghét nhìn xuống. “Rất có thể, nhưng...”

Ánh sáng hắt trên gương mặt Will hấp háy. “Nhưng?”

“Không phải tôi nay,” Magnus nói. “Chắc phải mất vài ngày. Cậu phải kiên nhẫn.”

Will hít một hơi run rẩy. “Tôi không kiên nhẫn nổi. Nhất là sau tôi nay. Anh không hiểu đâu...” Anh lại loạng choạng và phải bám vào bộ lờ sưỡi để đứng vững. Hoảng hốt, Magnus đứng dậy khỏi sofa.

“Cậu ổn không đây?”

Mặt Will lúc trắng lúc đỏ. Cổ tay thì thăm vết mờ hời. “Tôi không biết...” anh thở dốc. “Cái răng. Chắc nó có độc...”

Giọng anh lạc đi. Anh ngã chúi nhủi, mắt trợn toàn lòng trắng. May mà Magnus đỡ kịp Will trước khi chàng trai kia ngã xuống tám thăm dính máu, bẻ lên và cẩn thận đặt nằm trên ghế.

Tessa, ngồi trên ghế bên cạnh giường Jessamine và day lồng ngực đau nhức rồi thở dài. Cái áo corset vẫn đang nịt chặt lấy cô, và cô không biết lúc nào mới được cởi ra; chân cô đau, và tâm hồn cô tổn thương sâu sắc. Trông thấy Nate giống như bị một con dao xoáy vào vết thương chưa lên da non. Anh đã khiêu vũ cùng “Jessamine” – tán tỉnh cô – và hờ hững bàn luận về số phận của Tessa, em gái anh, như thể anh chẳng quan tâm cuộc đời cô sẽ đi đâu về đâu.

Cô nghĩ hẳn điều đó chẳng có gì phải khiến cô ngạc nhiên, cô chẳng còn ngạc nhiên về Nate nữa. Nhưng nỗi đau vẫn còn nguyên như cũ.

Và Will – khoảng thời gian ngắn ngủi ngoài ban công với Will là những giây phút bối rối nhất đời cô. Sau cái cách Will nói chuyện với cô trên mái nhà, cô đã thề không bao giờ tự ru mình bằng những suy nghĩ lãng mạn về anh nữa. Anh không phải Heathcliff bí ẩn nuôi trong mình một khát vọng thầm kín, cô tự nhủ, chỉ là một chàng trai cho rằng cô không xứng với anh ta. Nhưng cái cách anh nhìn cô ngoài ban công, cách anh vén tóc cho cô, kể cả cái run rẩy của tay anh khi anh chạm vào cô – chắc chắn chúng không phải giả.

Nhưng, cô chạm vào anh cũng vậy. Giây phút đó cô không muốn gì ngoài Will. Không có gì ngoài Will. Nhưng vừa đêm trước cô đã chạm vào Jem và hôn Jem; cô cảm thấy mình yêu Jem; cô cho anh thấy một Tessa chưa từng ai thấy. Và giờ khi nghĩ về anh, về sự im lặng của anh sáng nay, sự vắng mặt của anh trong bữa tối, cô lại nhớ anh, nhớ quay quắt đến độ không thể dối gạt rằng tình cảm mình dành cho anh không phải tình yêu.

Ta có thể cùng lúc thật lòng yêu hai người không ? Ta có thể chia tim mình làm hai không? Hay khoảnh khắc với Will ngoài ban công chỉ là cơn điên cuồng do ma phiến gây ra? Dưới tác động của thứ đó thì *ai* cũng sẽ hành động như vậy nhỉ? Ý nghĩ đó như bóng ma ám ảnh cô.

“Tessa.”

Tessa suýt nhảy bật khỏi ghế. Giọng ấy gần như tiếng thì thầm. Đó là Jessamine. Mắt cô nàng hé mở, ánh lửa bập bùng phản chiếu trong đôi tròng mắt nâu.

Tessa ngồi thẳng. “Jessamine. Bò...”

“Có chuyện gì vậy?” Jessamine lắc đầu sang hai bên. “Mình chẳng nhớ gì hết.” Cô nàng cố ngồi dậy và há hốc mồm khi nhận thấy tay bị trói. “Tessa. Thế quái nào mà...”

“Vì bò cả thôi, Jessamine.” Giọng Tessa run run. “Charlotte... chị ấy có vài điều muốn hỏi bò. Bò ngoan ngoãn trả lời sẽ tốt hơn...”

“Vũ hội.” Ánh mắt Jessamine đảo lảo liên như đang quan sát thứ gì đó Tessa không hề thấy. “Con khi choắt Sophie đó lục lọi đồ của mình. Mình thấy nó cầm thư mời trong tay...”

“Ồ, vũ hội,” Tessa nói. “Tại nhà của Benedict Lightwood . Nơi bò sẽ gặp Nate.”

“Bò đọc thư của anh ấy?” Jessamine quay phắt sang. “Bò không biết đọc thư của người khác là vô phép và bất lịch sự hả?” Cô nàng lại cố ngồi dậy, và một lần nữa vật ra gối. “Mà anh ấy đâu có ký tên. Bò không thể chứng minh...”

“Jessamine, có chút sơ hở thế này. Mình có thể chứng minh vì mình đã tới bữa tiệc và nói chuyện với anh mình.”

Đôi môi hồng của Jessamine hé mở. Có vẻ cô nàng cũng nhận ra Tessa đang mặc gì. “Váy của mình,” cô nàng thở hắt ra. “Bò cải trang thành mình?”

Tessa gật đầu.

Đôi mắt Jessamine thăm lại. “Đồ dị hợm,” cô nàng kêu lên. “Quân mạo danh! Bò đã làm gì Nate? Bò đã nói gì với Nate?”

“Anh ấy nói rõ rằng bò đang làm gián điệp cho Mortmain,” Tessa nói, ước gì Sophie và Charlotte nhanh tới. Họ dềnh dàng gì mà lâu thế? “Rằng bò phản bội tội mình, báo toàn bộ chuyện của tội mình cho Mortmain, làm việc theo lệnh của Mortmain...”

“Tội mình?” Jessamine ré lên, cố ngồi thẳng hết mức sợi dây trói cho phép. “Bò không phải Thợ Săn Bóng Tối! Bò chẳng việc gì phải trung

thành với họ! Họ không quan tâm tới bò, cũng như chẳng quan tâm tới mình. Chỉ có Nate quan tâm tới mình thôi...”

“Anh trai mình,” Tessa nói bằng giọng chẳng còn mấy kiềm chế, “là quân sát nhân đối trá vô cảm. Có thể anh ấy đã kết hôn với bò, Jessamine, nhưng anh ấy không hề yêu bò. Thợ Săn Bóng Tối đã giúp đỡ và bao bọc mình và cả bò nữa. Thế mà bò như con chó quay lại đớp họ ngay khi anh trai mình búng tay. Anh ấy sẽ bỏ rơi bò, nếu như không giết bò trước lúc ấy.”

“Nói dối!” Jessamine gào lên. “Bò không hiểu anh ấy. Bò sẽ không bao giờ hiểu! Linh hồn anh ấy trong sạch và tốt lành...”

“Trong như nước tù ấy,” Tessa nói. “Mình hiểu anh ấy hơn bò; bò bị vẻ đẹp của anh ấy làm cho mờ mắt. Anh ấy chẳng hề quan tâm tới bò.”

“Nói dối...”

“Mình thấy điều đó trong mắt Nate. *Mình thấy cách anh ấy nhìn bò.*”

Jessamine há hốc miệng. “Sao bò độc ác thế?”

Tessa lắc đầu. “Bò không thấy sao?” Cô kinh ngạc. “Với bò thì đây chỉ là một trò chơi, như những con búp bê trong ngôi nhà đồ chơi của bò - bò di chuyển chúng, cho chúng hôn hít rồi kết hôn. Bò muốn một người chồng bình thường, và Nate hợp quá đi. Bò không thấy sự phản trắc của bò sẽ gây hậu quả gì cho những người luôn yêu thương bò.”

Jessamine nhe răng; trong giây phút đó cô nàng rất giống một con thú bị dồn vào đường cùng khiến Tessa suýt nao núng tránh xa. “Mình yêu Nate,” Jessie nói, “và anh ấy cũng yêu mình. Bò mới là đứa không hiểu tình yêu. ‘Ôi, tôi không biết nên chọn Jem hay Will. Tôi nên làm gì đây?’” Cô nàng the thé nói, và Tessa nóng phừng mặt. “Mortmain muốn tiêu diệt toàn bộ Thợ Săn Bóng Tối trên đảo Anh thì đã sao? Mình mặc kệ.”

Tessa há hốc miệng nhìn cô gái kia đúng lúc cửa phòng mở ra, và Charlotte bước vào. Chị trông mệt mỏi hốc hác, mặc chiếc váy xám rất giống màu bông mắt chim, nhưng chị đứng thẳng, đôi mắt trong veo. Sophie từ sau chị đi tới, hấp tấp như sợ hãi – và một lát sau Tessa hiểu lý

do, vì đi cuối đoàn là một con ma mặc áo choàng da dê, gương mặt ẩn dưới mũ trùm, tay cầm một thanh kiếm lòe lòe sáng. Đó là Enoch thuộc hội Tu Huynh Cầm, cầm theo Kiếm Thánh.

“Em mặc kệ? Em vừa nói vậy phải không, Jessamine?” Charlotte phần nộ gất lên bằng giọng không hề giống chị, khiến Tessa cứ trở mắt nhìn.

Jessamine há hốc miệng. Mắt cô nàng nhìn xoáy vào thanh kiếm trên tay Tu Huynh Enoch. Chuôi kiếm lớn được khắc hình thiên thần xòe cánh.

Tu Huynh Enoch chỉ Kiếm Thánh vào Jessamine, cô nàng sợ hãi thối lui, và sợi dây thừng trói cổ tay cô nàng tuột ra. Tay cô gái buông phịch xuống đùi. Cô ấy chăm chú nhìn họ, rồi nhìn Charlotte. “Charlotte, Tessa nói dối đấy. Cô ấy là một cư dân Thế Giới Ngầm trí trá...”

Charlotte dừng lại bên giường và lãnh đạm nhìn Jessamine. “Chị không thấy Tessa như vậy, Jessamine. Còn Sophie thì sao? Cô ấy luôn là một người hầu trung thực.”

“Cô ấy đánh em! Bằng gương!” Gương mặt Jessamine đỏ lựng.

“Vì cô ấy tìm thấy cái này.” Charlotte rút từ trong túi ra lá thư mời Tessa đã trả Sophie. “Em có giải thích được không, Jessamine?”

“Đi dự tiệc đâu có phạm Luật.” Jessamine vẫn nói với giọng vừa bất chấp vừa hoảng hốt. “Benedict Lightwood là Thợ Săn Bóng Tối...”

“Đây là thư của Nathaniel Gray.” Tessa nghĩ giọng Charlotte có vẻ chưa bao giờ mất đi sự sắc sảo. Gì đó trong chuyện này càng khiến giọng nói đó càng thêm không mùi lòng. “Anh ta là gián điệp bị Clave truy nã, và em lại bí mật gặp kẻ đó. Vì sao?”

Miệng Jessamine hơi hé mở. Tessa đợi một lời giải thích – *Toàn bộ chuyện này là dối trá, Sophie bịa ra chuyện thư mời, em chỉ gặp Nate để thuyết phục anh ấy về phe mình* – nhưng thay vào đó là nước mắt lăn chã rơi. “Em yêu anh ấy,” cô nàng nói. “Và anh ấy cũng yêu em.”

“Vậy là em vì hấn mà phản bội chúng ta,” Charlotte nói.

“Em không có!” Giọng Jessamine lên cao. “Tessa có nói gì thì đều không đúng! Cô ấy nói dối. Cô ấy luôn ghen tị với em, và giờ cô ấy nói dối!”

Charlotte chăm chú nhìn Tessa. “Cứ coi là vậy đi. Còn Sophie?”

“Sophie ghét em,” Jessamine nức nở. Ít ra thì điều đó đúng. “Cô ấy phải bị ném ra đường – không có thư giới thiệu(*)...”

() Thời đó, khi một gia nhân rời nhà chủ, người đó thường nhận được một thư giới thiệu, khen ngợi thời gian người đó phục vụ, để người đó có thể dễ dàng tìm việc mới.*

“Ngừng sụt sùi đi, Jessamine. Chẳng ích gì đâu.” Giọng Charlotte như lưỡi dao cắt ngang tràng nức nở của Jessamine. Chị quay sang Enoch. “Cũng dễ tìm ra sự thật thôi. Tu Huynh Enoch, làm ơn đưa tôi Kiếm Thánh.”

Tu Huynh Câm tiến lên, chỉ thẳng Kiếm Thánh vào Jessamine. Tessa kinh hãi nhìn. Anh ta định *tra tấn* Jessamine ngay trên giường của cô ấy, trước mặt mọi người sao?

Jessamine hét lên. “Đừng! Đừng! Đuổi hắn đi! *Charlotte!*” Giọng cô nàng la hét thất thanh vang lên không dứt, chọc thủng màng nhĩ, đầu óc Tessa.

“Đưa tay ra, Jessamine,” Charlotte lạnh lùng nói.

Jessamine lắc đầu quày quật, mái tóc vàng xỏ tung.

“Charlotte, đừng,” Tessa lên tiếng. “Đừng làm hại cô ấy.”

“Đừng xen vào chuyện em không hiểu, Tessa,” Charlotte bức dọc nói. “Đưa tay ra, Jessamine, hoặc không chuyện sẽ rất tệ cho em đấy.”

Nước mắt chảy dài trên mặt, Jessamine chìa tay ra, lòng bàn tay ngửa. Cả người Tessa căng thẳng. Cô đột nhiên thấy buồn nôn và hồi lỗi vì đã dính vào kế hoạch này. Nếu Jessamine bị Nate lường gạt, vậy cô cũng thế. Jessamine không đáng phải chịu...

“Ồn thôi mà,” một giọng khê khàng vang bên vai cô. Đó là Sophie. “Cô ấy sẽ không bị thương đâu. Kiếm Thánh sẽ bắt Nephilim phải nói

thật.”

Tu Huynh Enoch đặt Kiếm Thánh lên tay Jessamine. Anh ta không quan tâm cũng chẳng nhẹ nhàng, như thể anh ta không hề coi Jessie là người. Anh ta buông kiếm và lùi lại; kể cả mắt Jessamine cũng trợn tròn ngạc nhiên; thanh kiếm dường như cân bằng hoàn hảo trên tay cô, hoàn toàn không nhúc nhích.

“Đây không phải đồ tra tấn, Jessamine,” Charlotte nói, tay khoanh trước ngực. “Chúng ta phải dùng nó vì không tin được em sẽ nói thật.” Chị gio thư mời. “Thứ này của em, phải không?”

Jessamine không đáp. Cô nàng đang nhìn Tu Huynh Enoch, đôi mắt mở to và thẫn màu hoảng sợ, ngực phập phồng nhanh. “Em không thể nghĩ khi có con quái vật đó trong phòng...” Giọng Jessie run run.

Charlotte mím chặt môi, nhưng chị quay sang nói với Enoch vài lời. Anh ta gật đầu, rồi im lặng lướt khỏi phòng. Khi cửa đóng lại, Charlotte nói, “Đó. Anh ta đang đợi ngoài hành lang. Đừng nghĩ rằng anh ta sẽ không bắt được em nếu em muốn chạy, Jessamine.”

Jessamine gật đầu. Trông cô nàng xui xẻo như một con búp bê.

Charlotte phát phờ thư mời trong tay. “Đây là của em, đúng không? Và do Nathaniel gửi. Bút tích trên thư là của hắn.”

“Đ-đúng.” Có vẻ từ đó bật ra khỏi miệng Jessamine trái ý muốn của cô nàng.

“Em bí mật gặp hắn từ bao giờ?”

Jessamine ngậm chặt miệng, nhưng môi lại run run. Một lát sau một tràng bật ra từ miệng cô ấy. Mắt Jessie trợn ngược choáng váng như thể cô ấy không thể tin mình đang nói. “Anh ấy gửi thư cho em chỉ vài ngày sau khi Mortmain tấn công Học Viện. Anh ấy xin lỗi vì đã cư xử như thế với em. Anh ấy nói cảm ơn sự chăm sóc của em và anh ấy không thể quên sự duyên dáng hay vẻ xinh đẹp của em. Em... em muốn mặc kệ anh ấy. Nhưng lá thư thứ hai, rồi thứ ba tới... Em đồng ý gặp Nate. Em rời Học Viện vào nửa đêm và gặp Nate ở công viên Hyde. Anh ấy hôn em...”

“Bỏ qua đoạn đó đi,” Charlotte nói. “Hắn mất bao lâu để thuyết phục em làm tay trong cho hắn?”

“Anh ấy bảo mình chỉ làm việc cho Mortmain tới khi có đủ tiền sống sung túc. Em nói tài sản của em có thể giúp hai đứa sống không phải lo nghĩ, nhưng anh ấy không chịu. Anh ấy muốn sống bằng tiền do mình kiếm ra. Anh ấy không muốn ăn bám vợ. Thế không phải cao thượng sao?”

“Vậy tới lúc đó hắn đã cầu hôn em?”

“Anh ấy cầu hôn vào buổi hẹn thứ hai.” Jessamine nói có vẻ hớn hển. “Anh ấy bảo biết mình sẽ không bao giờ tìm được một người phụ nữ thứ hai hợp với anh ấy. Và Nate thề rằng ngay khi kiếm đủ tiền, em sẽ có cuộc sống em luôn muốn, và bọn em sẽ không phải lo về chuyện tiền bạc, và rồi chúng em sẽ có con.” Cô sụt sịt.

“Ôi, Jessamine.” Charlotte buồn bã.

Jessamine đỏ mặt. “Đúng mà! Anh ấy yêu em! Anh ấy đã chứng minh rồi! Bọn em đã kết hôn! Nghi lễ được cử hành hoàn hảo ở nhà thờ với một giáo sĩ...”

“Có lẽ ở một nhà thờ giả với một tên cà bông mặc đồ giáo sĩ,” Charlotte nói. “Em có biết gì về đám cưới của người phạm không, Jessie? Em có biết một đám cưới hợp cách là thế nào không? Chị dám thề Nathaniel Gray không hề coi em là vợ hắn.”

“Anh ấy có, có, có mà,” Jessamine hét và cố vứt Kiếm Thánh đi. Nó bám dính vào tay cô nàng như bị đóng đinh tại chỗ. Giọng cô nàng lên quăng tám. “Em là Jessamine Gray!”

“Em là phản đồ của Clave. Em còn nói gì với Nathaniel nữa?”

“Tất cả,” Jessamine thở dốc. “Mọi người tìm Mortmain ở đâu, liên hệ với kẻ nào trong Thế Giới Ngầm để tìm ông ta. Chính vì thế ông ta không xuất hiện ở nơi chị tìm. Em cảnh báo ông ta về chuyến đi tới York. Vì thế ông ta cho người máy tới căn nhà của gia đình Will. Mortmain muốn dọa mọi người biết điều mà dừng cuộc truy bắt. Ông ta coi tất cả là thứ ruồi bọ vo ve khó chịu. Nhưng ông ta không sợ mọi

người. “Ngực cô nàng phồng lên xẹp xuống. “Ông ta sẽ thắng tất cả. Ông ta biết thừa. Em cũng biết vậy.”

Charlotte nhào tới, tay chống hông. “Nhưng ông ta không dọa được chúng ta ngừng tìm kiếm,” chị bảo. “Đám người máy ông ta cử tới định tóm Tessa nhưng không thành...”

“Ông ta không định bắt Tessa. À, ông ấy vẫn định bắt, nhưng không phải bằng cách đó, chưa tới lúc. Kế hoạch của ông ta đã sắp thành, và đó là khi ông ta chiếm Học Viện, bắt Tessa...”

“Gần tới mức nào rồi? Ông ta đã mở được Pyxis chưa?” Charlotte gắt.

“Em... em không biết. Em nghĩ là chưa.”

“Vậy em nói tất cả cho Nate, còn hẳn không hé răng nửa lời. Benedict thì sao? Vì sao ông ta đồng ý bắt tay với Mortmain? Chị biết ông ta là một kẻ khó chịu, nhưng không nghĩ ông ta sẽ phản bội Clave.”

Jessamine lắc đầu. Cô nàng đang đồ mò hôi, tóc vàng bết vào thái dương. “Mortmain nắm thóp được ông ta, có thứ ông ta muốn. Em không biết là gì. Nhưng ông ta sẵn sàng làm tất cả để có nó.”

“Kể cả nộp mình cho Mortmain,” Tessa nói. Charlotte ngạc nhiên nhìn Tessa và có vẻ định ngắt lời, nhưng Tessa tiếp ngay. “Vụ đồ oan tôi sở hữu đồ ma pháp thế nào rồi? Làm xong chưa?”

“Sách Trắng,” Jessamine thở dồn. “Tôi... lấy nó từ cái tủ khóa trong thư viện. Giấu nó trong phòng bồ khi bồ ra ngoài.”

“Ở chỗ nào?”

“Dưới một tấm ván bị rời ra – gần lò sưởi.” Đôi đồng tử của Jessamine mở rất lớn. “Charlotte... làm ơn...”

Nhưng Charlotte không khoan nhượng. “Mortmain đâu? Ông ta có nói cho Nate biết về dự định với Pyxis, hay với đám người máy không?”

“Em...” Jessamine run rẩy hít một hơi. Gương mặt cô nàng đỏ sẫm. “Em không thể...”

“Nate không nói đâu,” Tessa bảo. “Chắc hẳn anh ấy biết Jessie có thể bị lộ, và nghĩ cô ấy không chịu nổi tra tấn và sẽ khai sạch bách. *Anh ấy*

biết mà.”

Jessamine hần học nhìn cô. “Bồ biết không, anh ấy ghét bồ,” Jessie nói. “Anh ấy bảo cả đời anh ấy bồ chỉ toàn coi thường anh ấy, bồ và đi bồ cùng những quy chuẩn đạo đức tinh lễ ngu ngốc, phán xét mọi chuyện anh ấy làm. Luôn bảo anh ấy phải làm gì, không bao giờ để anh ấy được tự do theo ý mình. Bồ biết anh ấy nói gì về bồ không? Anh ấy...”

“Tôi không quan tâm,” Tessa nói dối; giọng cô hơi run. Dù cho bao chuyện xảy ra, nghe anh trai ghét mình vẫn làm cô tổn thương hơn cô tưởng. “Anh ấy bảo tôi là gì nào? Sao tôi có quyền năng này?”

“Anh ấy bảo bồ là quỷ,” Môi Jessamine nhếch lên. “Còn mẹ bồ là Thợ Săn Bóng Tối.”

Cửa khẽ mở, nhẹ tới độ nếu Magnus không ngủ chập chờn thì hẳn tiếng động đã chẳng đánh thức được anh.

Anh ngược lên. Anh đang ngồi trên cái ghế bành gần lò sưởi, còn chỗ ưa thích trên sofa đã bị Will chiếm mất. Will, trong cái áo sơ mi lấm máu, đang ngủ sâu nhờ thuốc và để phục hồi. Cẳng tay anh chàng bị băng tới khuỷu, má đỏ lựng, đầu gối lên cánh tay không bị thương. Cái răng Will nhô ra từ cánh tay nằm trên cái bàn nhỏ bên cạnh, sáng lên như ngà voi.

Cửa phòng khách mở phía sau Will. Và ở đó, đứng tại ngưỡng cửa, là Camille.

Cô mặc một chiếc áo choàng đi đường bằng nhung đen bên ngoài chiếc váy màu lục sáng làm nổi bật màu mắt. Tóc cô bới cao đeo xước gắn ngọc lục bảo, và trong lúc anh quan sát, cô cố tình từ từ cởi đôi găng tay trắng bằng da dê non, từng chiếc một, và đặt xuống cái bàn cạnh cửa. “Magnus,” cô nói, và giọng cô vẫn như tiếng chuông bạc. “Anh nhớ em không?”

Magnus ngồi thẳng dậy. Ánh lửa hắt lên mái tóc vàng óng, nước da trắng không có lỗ chân lông của Camille. Cô đẹp vô ngần. “Anh không hề biết tối nay em sẽ cho anh được vinh hạnh thấy em đây nhé.”

Cô nhìn Will đang ngủ vùi trên sofa. Môi cô cong lên. “Rõ rồi.”

“Em không gửi thư. Nói cho chính xác thì từ hồi em rời Luân Đôn đến nay, em chẳng thư từ gì sất.”

“Anh trách em đấy ư, Magnus?” Camille có vẻ ngạc nhiên. Lướt tới sau sofa, cô nhào qua lưng ghế, nhìn ngắm gương mặt Will. “Will Herondale,” cô nói. “Trông đáng yêu đấy chứ? Đây là hứng thú mới nhất của anh à?”

Thay vì trả lời, Magnus ngồi vắt chéo đôi chân dài. “Em đã ở đâu?”

Camille nhào thấp hơn; nếu cô có thể thở, hơi thở đã khuấy động những lọn tóc đen xòa xuống trán Will. “Em hôn cậu ta được không?”

“Không,” Magnus đáp. “Em đã ở đâu hả Camille? Mỗi tối anh đều nằm đây, trên cái ghế sofa đó đợi tiếng chân em ngoài hành lang, và băng khuâng tự hỏi em ở đâu. Ít nhất em phải báo một tiếng chứ.”

Cô đứng thẳng, tròn mắt. “À, được thôi. Em tới Paris may vài bộ váy. Sau những chuyện giật gân ở Luân Đôn, em rất cần một kỳ nghỉ.”

Hai người im lặng một lúc lâu. Rồi, “Em nói dối,” Magnus bảo.

Mắt cô mở to. “Sao anh nói vậy?”

“Vì đó là sự thật.” Anh rút một lá thư nhàu nhĩ từ túi áo và ném xuống đất. “Anh không tìm ra dấu vết của ma cà rồng, nhưng có thể lần ra người ký sinh của ma cà rồng đó. Em đưa Waker đi cùng. Anh lần ra hắc tới Saint Peterburg. Anh có nguồn tin ở đó. Họ cho anh biết em đang sống với một gã nhân tình.”

Camille nhìn anh, một nụ cười nhàn nhạt ẩn hiện trên khóe môi. “Và anh ghen?”

“Em có muốn thế không?”

“*Ça m'est égal, (*)*” Camille chuyển sang dùng tiếng Pháp như mỗi lần cô muốn chọc giận anh. “Với em thế nào cũng vậy. Anh ta không liên quan gì tới anh. Anh ta là một trò tiêu khiển trong thời gian em ở Nga, không hơn không kém.”

() Em không quan tâm.*

“Còn giờ hắc...”

“Chết rồi. Vậy nên chẳng đe dọa gì tới anh. Anh phải để em có vài trò tiêu khiển nho nhỏ chứ, Magnus?”

“Còn nếu không?”

“Nếu không em sẽ cực kỳ bức bối.”

“Như em đã nổi khùng với gã nhân tình kia, rồi giết hắn hả?” Magnus hỏi. “Em có thương xót không? Có thương cảm không? Có yêu không? Hay em không có những tình cảm đó?”

“Em *có* yêu,” Camille bức bối nói. “Magnus à, anh và em, chúng ta sống bất tử, yêu theo cách người thường không hiểu được – với họ tình yêu chỉ là ngọn lửa chớp bùng chớp tắt. Họ quan trọng gì với anh nào? Chung thủy là khái niệm của con người, dựa trên ý niệm rằng chúng ta chỉ sống một cuộc đời ngắn ngủi. Anh không thể bắt em chung thủy *vĩnh viễn*.”

“Anh ngu thật. Anh tưởng anh có thể. Anh tưởng ít nhất anh có thể mong em không nói dối anh.”

“Anh nói năng nực cười quá,” cô nói. “Như một đứa trẻ. Anh mong em có những thứ quy chuẩn đạo đức của người phàm trong khi em không phải con người, và anh cũng vậy. Mà anh cũng thừa hiểu anh không thể thay đổi bản chất của mình. Đừng mong em chịu sai khiến, nhất là từ một thứ tạp chủng.” Đó là cách nói thóa mạ pháp sư của Thế Giới Ngầm. “Anh yêu em; chính anh đã nói vậy. Tình yêu của anh phải bao gồm chấp nhận những trò tiêu khiển của em, và rồi chúng ta sẽ có thời gian vui vẻ với nhau. Nếu không, em sẽ bỏ anh. Em không nghĩ anh muốn *vậy*.”

Giọng cô pha chút châm chọc, và nó đánh thức điều gì đó trong Magnus. Anh nhớ cảm giác lợm giọng khi đọc lá thư gửi đến từ Saint Petersburg. Nhưng anh vẫn đợi cô trở về, mong cô sẽ giải thích, mong cô sẽ xin lỗi. Sẽ cầu xin anh một lần nữa yêu cô. Giờ anh nhận ra mình không nên trông chờ điều đó từ cô – anh chưa từng là gì với cô. Một màn sương đỏ phủ qua mắt anh; khoảnh khắc đó anh như sắp phát điên, vì đó là lời giải thích duy nhất cho hành động tiếp đây của anh.

“Không sao hết.” Anh đứng dậy. “Giờ anh có Will rồi.”

Miệng cô hé mở. “Anh không nghiêm túc. Một *Thợ Săn Bóng Tối* sao?”

“Em có thể sống bất tử, Camille, nhưng tình cảm của em hơi hợt lăm. Will thì không như vậy. Cậu ấy hiểu yêu là thế nào.” Magnus phát biểu vô cùng hùng hồn, rồi bước tới lay vai Will. “Will, William. Dậy”

Đôi mắt xanh ngái ngủ của Will mở choàng. Anh nằm ngửa, nhìn lên, và cảnh đầu tiên anh nhìn thấy là gương mặt Camille khi cô nhào qua lưng sofa, đánh giá anh. Anh bật phắt dậy. “Lạy Thiên Thần...”

“Yên nào,” Camille biếng nhác nói, mỉm cười vừa đủ để khoe răng nanh. “Tôi không làm hại cậu đâu, Nephilim.”

Magnus kéo Will đứng dậy. “Nữ chủ nhân,” anh nói, “đã về.”

“Thấy rồi.” Will đỏ mặt, cổ áo thấm vết mồ hôi. “Hay đây,” anh không nói hẳn với một ai, và Magnus không chắc chàng trai này thật có ý mừng khi thấy Camille, mừng với tác dụng giảm đau của phép thuật Magnus dùng với mình – rất có thể như vậy – hay chỉ đang nói luyện thuyên.

“Và vì thế,” Magnus nói, cố tình bóp cánh tay Will, “chúng ta phải đi.”

Will chớp mắt. “Đi đâu?”

“Đừng lo về vấn đề đó, tình yêu của anh.”

Will lại chớp mắt. “Gì cơ?” Anh nhìn quanh, như tưởng có người đang quan sát. “Tôi... áo khoác của tôi đâu?”

“Máu dính vào hồng rồi,” Magnus bảo. “Archer ném đi rồi.” Anh gạt đầu với Camille. “Will đi sẵn quỳ cả đêm. Dững cảm lắm.”

Vẻ mặt Camille vừa hiếu kỳ vừa bức bối.

“Tôi *vẫn* dững cảm mà,” Will nói. Anh trông có vẻ tự mãn. Thuốc giảm đau khiến đồng tử anh nở to, mắt anh trông rất sậm màu.

“Ồ, đúng rồi,” Magnus nói và hôn. Đó không phải nụ hôn ướt át nhất, nhưng Will quờ quạo tay như bị ong đậu lên người; Magnus mong

Camille sẽ nghĩ đây là một nụ hôn đầy yêu thương. Khi họ tách nhau ra, trông Will cực kỳ choáng váng. Và Camille cũng vậy.

“Giờ,” Magnus nói, mong rằng Will sẽ nhớ ra mình còn nợ Magnus. “Chúng ta phải đi.”

“Tôi... nhưng...” Will nhìn quanh quất. “Cái răng!” Anh lao qua phòng, cầm lấy nó và nhét vào túi áo gi-lê của Magnus. Rồi, nháy mắt với Camille, Magnus nghĩ chắc chỉ có Chúa mới biết cô hiểu thành ra sao, anh thông thả rời phòng.

“Camille,” Magnus gọi.

Cô khoanh tay trước ngực và hành học nhìn anh. “Dám lớ rớ với đám Thợ Săn Bóng Tối sau lưng tôi,” cô lạnh lùng nói, và rõ ràng chẳng hề nhớ ra mình đang đạo đức giả ra sao. “Và trong chính nhà của tôi! Thật sao, Magnus.” Cô chỉ ra cửa. “Mời anh ra khỏi nhà tôi và đừng trở lại. Tôi chắc không phải nhắc anh tới lần thứ hai chứ nhỉ?”

Magnus chỉ đợi có thế. Một lát sau anh cùng Will đứng trên vệ đường bên ngoài ngôi nhà, khoác áo khoác – tất cả những thứ anh sở hữu trên thế giới này ngoài thứ trong túi áo – và đóng cúc để ngăn cái lạnh buốt. Magnus nghĩ ánh sáng màu xám nhợt của buổi bình minh cũng sắp thấp sáng bầu trời rồi.

“Anh vừa hôn tôi hả?” Will hỏi.
Magnus quyết định ngay tích tắc. “Không.”

“Tôi nghĩ...”

“Đôi lúc sau khi dùng thuốc giảm đau, người ta sẽ gặp những ảo giác vô cùng kỳ quặc.”

“À,” Will nói. “Đặc biệt thật.” Anh ngoái nhìn căn nhà của Camille. Magnus có thể thấy ô cửa sổ phòng khách bị tấm rèm nhung đỏ che kín mít. “Giờ chúng ta làm gì? Còn vụ gọi quý thì sao đây? Chúng ta có nơi nào để đi không?”

“Tôi có nơi để đi,” Magnus nói và thầm cảm ơn trời vì giờ đầu óc Will chỉ chăm chăm nghĩ tới việc gọi quý. “Tôi có thể tới ở tạm nhà một người bạn. Cậu thì trở về Học Viện. Tôi sẽ xử lý vụ cái răng con quý trời

đánh thánh vật của cậu ngay khi có thể. Tôi sẽ gửi thư khi biết được điều gì.”

Will chậm rãi gật đầu, rồi ngược nhìn bầu trời đêm. “Các vì sao,” anh nói. “Tôi chưa bao giờ thấy chúng rực rỡ vậy. Chắc gió thổi tan mây rồi.”

Magnus nghĩ tới sự phản khởi trên gương mặt Will khi anh đứng mà máu me đầm đìa trong phòng khách nhà Camille, cầm chặt cái răng quý trong tay. *Mình thì mình không nghĩ đám sao trắng đó thay đổi.*

“*Thợ Săn Bóng Tối?*” Tessa há hốc miệng. “Không thể nào.” Cô quay phắt lại nhìn Charlotte, nét mặt chị cũng in đậm sự choáng váng hết như cô. “Không thể, phải không? Will bảo con của Thợ Săn Bóng Tối và quý sẽ bị chết lưu.”

Charlotte đang lắc đầu. “Không, không thể nào.”

“Nhưng nếu Jessamine phải nói thật...” Giọng Tessa run run.

“Cô ấy phải nói sự thật mà cô ấy tin,” Charlotte nói. “Nếu anh trai em nói dối như Jessie tin, con bé sẽ nói đó như nói sự thật.”

“Nate không bao giờ nói dối em,” Jessamine gắt.

“Nếu mẹ Tessa là Thợ Săn Bóng Tối,” Charlotte lạnh lùng nói, “vậy Nate cũng là Thợ Săn Bóng Tối. Thợ Săn Bóng Tối sẽ sinh ra Thợ Săn Bóng Tối. Hắn không bao giờ nói *chuyện đó* với em sao? Rằng hắn là Thợ Săn Bóng Tối?”

Jessamine hoảng loạn. “*Nate không phải Thợ Săn Bóng Tối!*” cô nàng hét. “Em phải nhận ra chứ! Em sẽ không bao giờ kết hôn với...” Cô nàng ngừng lại, cắn môi.

“Ồ, chỉ có một trong hai khả năng thôi,” Charlotte nói. “Hoặc là em kết hôn với một Thợ Săn Bóng Tối, một điều thực sự siêu mĩa mai, hoặc có thể hơn là em đã kết hôn với một kẻ trí trá lợi dụng rồi vứt bỏ em. Anh ta phải biết rằng rất có thể em sẽ bị bắt quả tang. Và anh ta nghĩ em sẽ gặp chuyện gì nào?”

“Chẳng chuyện gì cả.” Jessamine run rẩy. “Anh ấy nói chị rất yếu đuối. Rằng chị sẽ không trừng phạt em. Rằng chị không nỡ thật sự làm hại em.”

“Anh ta sai rồi,” Charlotte nói. “Em phản bội Clave. Và Benedict Lightwood cũng vậy. Khi Quan Chấp Chính biết toàn bộ chuyện...”

Jessamine cười thành tiếng, một âm thanh nghe thật đau lòng. “Nói đi,” cô nàng bảo. “Đó *chính xác* là điều Mortmain muốn.” Cô nàng cà lăm. “Đ-đừng mất công hỏi em lý do. Em không biết đâu. Nhưng em biết ông ta muốn thế. Các người đều thích ngồi lê đôi mách, Charlotte. Tất xấu đó sẽ khiến chị chịu sự chi phối của ông ta.”

Charlotte nắm chặt lấy cái cốc cuối giường, tay trắng bệch. “Mortmain ở đâu?”

Jessamine rùng mình, lắc đầu quày quạ. “Không...”

“*Mortmain* đâu?”

“Ông – ông ấy,” cô nàng thở dốc. “Ông ấy...” Mặt Jessamine gần chuyển sang tím ngắt, mắt như muốn lòi tròng. Jessie nắm chặt thanh kiếm tới độ máu ứa đầy các ngón tay. Tessa hoảng hốt nhìn Charlotte. “*Idris*,” cuối cùng Jessamine bật lên một tiếng, và đổ phịch ra gối.

Gương mặt Charlotte đờ đẫn. “Idris?” Chị nhắc lại. “Mortmain ở Idris, quê hương của chúng ta?”

Mặt Jessamine hấp háy. “Không. Không phải nơi đó.”

“Jessamine!” Charlotte như thể sắp nhảy bổ lên người cô gái kia mà lay tới khi rằng cô nàng đánh vào nhau. “Em bảo ông ta ở Idris nhưng không phải ở Idris là sao? Tự cứu mình đi, cô bé ngốc này. Nói ra ông ta ở đâu đi!”

“Ngừng lại,” Jessamine hét lên. “Ngừng đi, đau lắm...”

Charlotte nhìn xoáy vào Jessie một lúc lâu. Rồi chị tới cửa phòng; khi chị quay lại thì có thêm Tu Huynh Enoch tháp tùng. Chị khoanh tay trước ngực và hát hàm về phía Jessamine. “Có chuyện không ổn, thưa Tu Huynh. Tôi vừa hỏi Mortmain ở đâu; cô ấy bảo ở Idris. Khi tôi hỏi lại, cô

ấy phủ nhận.” Giọng chị thêm phần khắc nghiệt. “Jessamine! Mortmain đã chọc thủng kết giới của Idris sao?”

Jessamine nghẹn ngào kêu một tiếng; cô nàng hít thở từng hơi nặng nề. “Không, chưa hề... Em thề... Charlotte, làm ơn...”

Charlotte. Tu Huynh Enoch nói dứt khoát, giọng vọng trong đầu Tessa. *Đủ rồi. Trong đầu cô gái này bị Mortmain đặt phép phong tỏa. Ông ta trêu tức chúng ta bằng chuyện ông ta ở Idris, nhưng cô ấy đã thú nhận rằng ông ta không ở đó. Phép phong tỏa rất mạnh. Cứ tiếp tục tra khảo thế này cô ấy sẽ vỡ tim mà chết mất.*

Charlotte xụi lơ. “VẬY làm sao...”

Hãy để tôi đưa cô ấy về Thành phố Câm Lặng. Chúng tôi có cách tìm ra những bí mật bị khóa trong đầu, những bí mật mà chính bản thân cô gái này cũng không nghĩ mình biết.

Tu Huynh Enoch rút Kiếm Thánh khỏi tay Jessamine. Cô nàng gần như không nhận ra. Đôi mắt tròn tròn ngập sự hoảng loạn đang chăm chăm nhìn Charlotte. “Thành phố Xương sao?” Cô gái thì thào. “Nơi người chết yên nghỉ ư? Không! Em sẽ không tới đó! Em không chịu nổi nơi đó!”

“VẬY nói xem Mortmain ở đâu,” Charlotte nói, giọng lạnh như nước đá.

Jessamine bắt đầu nức nở. Charlotte mặc kệ. Tu Huynh Enoch đỡ cô gái kia đứng dậy; Jessamine chống cự, nhưng vị Tu Huynh Câm giữ cô ấy rất chặt, tay kia cầm chuôi Kiếm Thánh.

“Charlotte!” Jessamine van lơn. “Charlotte, làm ơn mà, đừng để em tới Thành phố Câm Lặng! Cứ nhốt em trong hầm mộ, giao em cho Hội Đồng cũng được, nhưng làm ơn đừng để em một mình ở cái... cái nghĩa địa đó! Em sẽ sợ mà chết mất!”

“Em nên nghĩ tới điều đó trước khi phản bội chúng ta,” Charlotte nói. “Tu Huynh Enoch, xin anh đưa cô ấy đi đi.”

Jessamine vẫn gào thét khi vị Tu Huynh Câm nhắc bổng cô ấy lên vai. Trong lúc Tessa trợn trong mắt nhìn, anh ta đưa Jessie rời phòng.

Tiếng hét, tiếng thở của cô nàng vọng khắp hành lang rất lâu sau khi cửa đóng lại sau lưng họ - rồi đột ngột bị cắt đứt.

“Jessamine...” Tessa lên tiếng.

“Cô ấy sẽ ổn. Chắc anh ta đặt chữ rune Im lặn lên cô ấy thôi. Chỉ có vậy. Không phải lo gì hết,” Charlotte nói và ngồi bên rìa giường. Chị nhìn tay mình, băn khoăn như thể chúng không thuộc về chị. “Henry...”

“Tôi đi đánh thức anh ấy cho cô nhé, cô Branwell?” Sophie dịu dàng hỏi.

“Anh ấy đang làm việc dưới hầm mộ... Tôi không nỡ gọi anh ấy tới.” Giọng Charlotte xa vắng. “Jessamine đã ở với chúng ta từ tám bé. Như vậy là quá sức chịu đựng của anh ấy. Anh ấy không nhẫn tâm được.”

“Charlotte.” Tessa nhẹ nhàng chạm vào vai chị. “Charlotte, chị cũng không hề nhẫn tâm.”

“Chị phải làm vậy. Chẳng có gì phải lo đâu,” Charlotte nhắc lại, và bật khóc.

CHƯƠNG 14: THÀNH PHỐ CÂM LẶNG

Nàng gào lên, “Người ta chứa lửa.

Nhưng hỡi ôi, chẳng có tiếng trả lời.

Cái gì đưa lâm lỗi ta đi

Và cứu ta khỏi tay thần chết?”

- Bá tước Alfred Tennyson, *The Palace of Art*

“Jessamine,” Henry nhắc lại hần phải là lần thứ năm hay sáu gì đó. “Anh vẫn không tin được. Jessamine của chúng ta ư?”

Tessa để ý mỗi lần anh nói, môi Charlotte lại mím chặt thêm một chút. “Đúng,” chị nhắc lại. “Jessamine. Con bé theo dõi chúng ta và báo mọi động tĩnh cho Nate, còn anh ta chuyển tin cho Mortmain. Em có phải nhắc lại nữa không?”

Henry chớp mắt. “Anh xin lỗi mà vợ. Anh vẫn đang nghe. Chỉ có điều...” Anh thở dài. “Anh biết con bé không hạnh phúc khi ở đây. Nhưng anh không hề nghĩ Jessamine ghét chúng ta.”

“Em cũng không nghĩ vậy.” Đó là Jem đứng gần lò sưởi trong phòng khách, một cánh tay gác lên bệ lò sưởi. Họ không cùng ăn sáng như thường lệ; không có thông báo lý do chính thức, nhưng Tessa đoán chuyện tiếp tục ăn sáng khi chỗ ngồi của Jessamine bị bỏ trống, như thể không có chuyện gì xảy ra, đáng sợ đến độ Charlotte không chịu nổi.

Charlotte chỉ khóc một lúc hồi đêm qua rồi bình tĩnh lại; chị từ chối đề nghị của cả Sophie lẫn Tessa bảo mang khăn lạnh hay trà tối, liên tục lắc đầu và nhắc đi nhắc lại rằng chị không thể để mình gục ngã như thế, và rằng giờ là lúc lên kế hoạch, vạch chiến lược. Chị đã tới phòng Tessa, với Sophie và Tessa đuổi theo sát gót, và nóng nảy cạy ván sàn tới khi tìm được một cuốn sách nhỏ bằng cỡ quyển Kinh Thánh, bìa da trắng và bọc trong vải nhung. Chị nhét nó vào túi với vẻ quyết tâm, bỏ qua mọi câu hỏi của Tessa, và đứng dậy. Bầu trời ngoài cửa sổ đã bùng lên ánh sáng nhàn nhạt của buổi bình minh. Với vẻ kiệt sức, chị bảo Sophie chuẩn bị ít đồ ăn nguội đơn giản ở phòng khách để ăn sáng, và bảo Cyril đi báo tin cho Henry. Sau đó chị rời đi.

Được Sophie giúp, cuối cùng Tessa cũng sung sướng được cởi bỏ cái váy của Jessamine; cô đã tắm, mặc chiếc váy vàng được Jessamine mua cho. Cô nghĩ màu sắc đó sẽ khiến tâm trạng sáng sủa hơn, nhưng cô vẫn thấy mình nhột nhột và mệt mỏi.

Cô cũng thấy vẻ đó trên gương mặt Jem khi cô vào phòng khách. Mắt anh thâm quầng, và anh vội nhìn lảng đi chỗ khác. Cô bỗng nhớ lại hồi tối trước, với Will ngoài ban công. Nhưng chuyện đó rất khác, cô tự nhủ. Đó là kết quả của ma phiến, trong cơn điên loạn tạm thời. Giữa cô và Jem thì không vậy.

“Đấy là lỗi của em,” Charlotte khẽ nói. “Em không nên buộc Jessamine trở thành Thợ Săn Bóng Tối khi con bé ghét cay ghét đắng việc đó.”

“Không. Không!” Henry vội an ủi vợ. “Em bao giờ cũng nhẫn nại với con bé. Em đã làm tất cả mọi điều có thể rồi. Có những cỗ máy đã... hỏng nặng đến không chữa nổi.”

“Jessamine không phải máy móc, Henry,” Charlotte nói, giọng xa xôi. Tessa tự hỏi liệu chị còn giận Henry không cùng chị gặp Woolsey Scott, hay đơn giản là chị đang giận cả thế giới. “Có lẽ em nên cung kính cúi đầu giao Học Viện này cho Benedict Lightwood. Đây là lần thứ hai chúng ta có gián điệp sống trong nhà mình mà không biết, tới khi lãnh hậu quả nặng nề. Em rõ là thứ bất tài.”

“Và như vậy là rước hổ vào nhà,” Henry lên tiếng, rồi im lặng khi Charlotte dành cho anh ánh nhìn có thể làm chảy cả thủy tinh.

“Nếu Benedict Lightwood làm việc cho Mortmain, ông ta sẽ không được phép trông nom Học Viện,” Tessa bảo. “Đúng ra, cái bữa tiệc Benedict tổ chức tối qua cũng đủ để loại bỏ tư cách của ông ta.”

“Chúng ta không tố ông ta được,” Jem nói. “Benedict sẽ chối sạch, và đổ vấy tội cho em – mà em lại là cư dân Thế Giới Ngầm...”

“Có Will ở đó nữa,” Charlotte nói và nhúu mày. “Nhắc mới nhớ, Will đâu rồi?”

“Chắc là đi kiếm chỗ ngả lưng rồi,” Jem nói, “và xét tới vị trí nhân chứng của Will, mọi người đều nghĩ cậu ấy là đồ điên cũng như...”

“À,” một giọng vang lên tại cửa, “đang trong buổi họp thường niên mọi-người-đều-ngĩ-Will-là-đồ-điên đấy hả?”

“Là song niên,” Jem nói. “Và không, đây không phải buổi họp đó.”

Ánh mắt Will tìm Tessa trong phòng. “Họ biết về Jessamine rồi?” Anh nói. Anh có vẻ mệt mỏi nhưng không mệt như Tessa tưởng; anh xanh xao, nhưng có vẻ phấn khởi kìm nén gần như – hạnh phúc. Cô thấy bụng dạ nhộn nhạo khi ký ức đêm trước – những vì sao, ban công, *nụ hôn* – ủa về.

Tối qua anh về nhà tâm nào? cô nghĩ. Anh sao rồi? Và sao anh lại... phấn khích thế? Anh có hoảng hốt trước chuyện giữa họ trên ban công đêm qua, hay anh thấy chuyện đó hay ho? Và ôi lạy Chúa, anh có kể với

Jem không? Ma phiền thôi mà, cô tuyệt vọng tự nhủ. Cô không còn là mình, hành động ngoài sự kiểm soát của đầu óc mình. Chắc chắn Jem sẽ hiểu. Làm anh tổn thương khiến cô đau lòng vô cùng. Nhưng anh có thêm quan tâm đâu...

“Vâng, tất cả đều biết chuyện Jessamine rồi,” cô vội nói. “Cô ấy bị tra khảo với Kiểm Thánh và đưa về Thành phố Câm Lặng, và giờ chúng ta đang họp xem phải làm gì tiếp đây, và chuyện này cực kỳ quan trọng. Charlotte rất thất vọng.”

Charlotte bối rối nhìn cô.

“*Đúng* mà chị,” Tessa nói, suýt hết hơi vì nói quá nhanh. “Và chị đang hỏi Will ở...”

“Em ở đây rồi chị,” Will nói và buông phịch người ngồi xuống chiếc ghế gần Jem. Một tay anh bị băng bó, ống tay áo kéo xuống che đi phần nào. Máu khô đóng bánh trong móng tay anh. “Rất mừng được biết tin Jessamine đang ở Thành phố Câm Lặng. Chỗ đó quá hợp. Bước tiếp theo là gì?”

“Buổi họp là nhằm *mục đích* đó,” Jem nói.

“À, thế những ai biết cô ấy đang ở đó,” Will hỏi thẳng.

“Chỉ có chúng ta,” Charlotte nói. “Và Tu Huynh Enoch, nhưng anh ta đồng ý sẽ không thông báo chó Clave trong khoảng một hai ngày tới, trước khi chúng ta quyết định sẽ làm gì. Mà nói mới nhớ, chị phải nói chuyện rõ ràng với em, Will. Sao em dám tới nhà Benedict Lightwood mà không báo cho chị, đã thế còn kéo Tessa theo cùng, hả?”

“Bọn em không thể lẩn chần thêm,” Will nói. “Tới khi đánh thức được chị và thuyết phục chị đồng ý, có lẽ Nathaniel đã đi từ lâu. Và chị không thể nói đây là ý tưởng tồi. Bọn em đã biết được rất nhiều về Nathaniel và Benedict Lightwood...”

“Nathaniel Gray và Benedict Lightwood không phải Mortmain.”

Bàn tay búp măng của Will khua trong không khí. “Mortmain là con nhện ở giữa mạng nhện,” anh nói. “Chúng ta càng biết nhiều, chúng ta càng biết ông ta với tới đâu. Trước đêm qua, chúng ta không hề biết ông

ta có quan hệ tới Lightwood; giờ chúng ta biết người đàn ông kia là con rối của ông ta. Theo ý em, chúng ta nên báo cho Clave biết chuyện Benedict và Jessamine. Hãy để Wayland lo liệu chuyện họ. Để xem Benedict khai ra những gì khi cầm Kiếm Thánh.”

Charlotte lắc đầu. “Không, chị... chị không nghĩ chúng ta có thể.”

Will ngửa cổ. “Vì sao không?”

“Jessamine nói đó chính xác là điều Mortmain muốn. Và cô ấy nói vậy khi cầm Kiếm Thánh. Cô ấy không nói dối.”

“Nhưng cô ấy có thể *sai*,” Will nói. “Mortmain đã tiên liệu đúng tình huống này và bảo Nate rót vào đầu con bé chính xác điều ông ta muốn chúng ta biết.”

“Em nghĩ ông ta đoán trước tình huống này?” Henry nói

“Chắc chắn,” Will bảo. “Người đàn ông đó là một nhà chiến lược.” Anh gõ gõ thái dương. “Giống như em.”

“Vậy bỏ nghĩ chúng ta nên thông báo cho Clave?” Jem hỏi.

“Ngàn vạn lần không,” Will bảo. “Nếu điều Jessamine nói là thật thì sao? Vậy chúng ta sẽ giống như một lũ ngốc.”

Charlotte giơ tay lên trời. “Nhưng em bảo...”

“Em biết mình *nói* gì,” Will nói. “Nhưng chúng ta phải tính tới hậu quả. Nếu chúng ta thông báo cho Clave và chúng ta sai, vậy chúng ta sẽ bị Mortmain bỡn cợt. Chúng ta vẫn còn vài ngày để quyết định. Tới gặp Clave sớm chẳng ích gì cho chúng ta. Nếu chúng ta điều tra, và tìm được bằng chứng vững chắc hơn...”

“Và anh định điều tra thế nào?” Tessa hỏi.

Will quay đầu nhìn cô. Trong đôi mắt xanh của anh không có gì gợi nhắc về Will của đêm trước, người đã chạm vào cô dịu dàng vô kể, người đã thì thầm gọi tên cô như một bí mật. “Nhược điểm của việc tra khảo Jessamine là dù bị buộc phải nói sự thật, con bé vẫn có những điều không biết. Nhưng chúng ta lại thu được một liên kết tới Ông Chủ. Qua Jessamine, chúng ta nắm được có một kẻ biết nhiều hơn con bé: Đó là

Nate. Anh ta vẫn tin tưởng Jessie. Nếu con bé hẹn gặp anh ta, vậy chúng ta có thể tóm gọn Nate.”

“Jessamine sẽ không bao giờ đồng ý,” Charlotte nói. “Không phải lúc này...”

Will bực bội nhìn chị. “Chị đang cả giận mất khôn đấy hả?” Anh nói. “Tất nhiên là không rồi. Chúng ta sẽ nhờ Tessa vào vai Jessamine, Tiểu thư Thời thượng Trí trá.”

“Nghe nguy hiểm,” Jem khẽ nói, “cho Tessa quá.”

Tessa vội nhìn anh, và thoáng thấy ánh sáng lóe lên trong đôi mắt bạc. Đây là lần đầu tiên anh nhìn cô kể từ hồi cô rời phòng anh đêm đó. Cô tưởng tượng ra sự quan tâm trong giọng anh khi anh nhắc tới nỗi nguy hiểm cho cô, hay đơn giản đó là sự quan tâm Jem dành cho *mọi người*? Cô rất không mong đó chỉ là sự tử tế thường tình, không... không phải điều cô mong anh cảm nhận.

Thế nào cũng được. Nhưng ít nhất đừng để anh ghét cô...

“Tessa rất dũng cảm,” Will nói. “Và chẳng mấy nguy hiểm đâu mà. Chúng ta sẽ gửi thư dàn xếp một cuộc hẹn ở nơi chúng ta có thể dễ dàng và ngay lập tức tóm được anh ta. Các Tu Huynh Cầm có thể tra tấn Nate tới khi anh ta khai ra những thông tin ta cần.”

“Tra tấn?” Jem nói. “Đó là anh trai Tessa...”

“Cứ tra tấn đi,” Tessa nói, “nếu cần thiết. Em đồng ý.”

Charlotte choáng váng ngược nhìn cô. “Em không thật lòng.”

“Chị bảo có cách để lôi những bí mật ra khỏi đầu anh ấy,” Tessa nói. “Em đã không đồng ý, và chị không làm. Em cảm ơn chị về điều đó, nhưng em không muốn chị tiếp tục giữ lời hứa đó. Nếu tình thế bắt buộc, chị hãy làm n hững gì cần thiết. Chuyện này có ý nghĩa quan trọng với chị hơn với em, chị biết mà. Với chị, chuyện liên quan tới Học Viện và sự an toàn của toàn bộ Thợ Săn Bóng Tối. Em cũng quan tâm tới những cái đó, Charlotte. Nhưng Nate – anh ấy bắt tay với Mortmain. Mortmain, người muốn giam cầm và lợi dụng em vì điều gì đó chúng ta chưa rõ.

Mortmain, người có lẽ biết *em là ai*. Nate nói với Jessamine rằng bố em là quý còn mẹ em là Thợ Săn Bóng Tối...”

Will ngồi thẳng. “Không thể nào,” anh nói. “Thợ Săn Bóng Tối và quý - không thể có tổ hợp đó. Họ không thể sinh ra một đứa con.”

“Vậy có thể đó là một lời nói dối, như lời nói dối về chuyện Mortmain đang ở Idris,” Tessa nói. “Điều đó không có nghĩa *Mortmain* không biết sự thật. Em phải biết mình là ai. Và nếu em đoán không lầm, đó là lý do ông ta muốn có em.”

Ánh mắt Jem nhìn cô mang nét buồn bã, và rồi anh tránh đi. “Được thôi,” anh nói. “Will, bỏ định lừa anh ta đến như thế nào? Bỏ nghĩ Nate không biết chữ Jessamine thế nào sao? Liệu họ có tín hiệu bí mật nào không?”

“Jessamine sẽ giúp chúng ta,” Will nói.

“Đừng đề nghị tra tấn con bé,” Jem bức bối nói. “Chúng ta đã dùng Kiếm Thánh rồi. Jessie đã nói tất cả...”

“Kiếm Thánh không cho chúng ta biết nơi hò hẹn, mật mã hay tên gọi yêu họ dùng,” Will nói. “Bỏ không hiểu sao? Đây là cơ hội cuối cùng của Jessamine. Cơ hội hợp tác cuối cùng. Để được Clave khoan hồng. Được tha thứ. Kể cả nếu Charlotte giữ được Học Viện, bỏ nghĩ họ sẽ để quyền quyết định số phận Jessamine vào tay chúng ta sao? Không, đó là chuyện Quan Chấp Chính và Điều Tra Viên quyết định. Và họ không hề nhân từ. Nếu giúp chúng ta vụ này, con bé có thể giữ được tính mạng.”

“Em không chắc cô ấy quan tâm tới mạng mình,” Tessa khẽ nói.

“Ai cũng quan tâm,” Will nói. “Ai cũng muốn sống.”

Jem đột ngột nhìn về phía ngọn lửa.

“Vấn đề là, chúng ta cử ai đi thuyết phục con bé đây?” Charlotte nói. “Chị không thể đi. Jessie ghét và trách chị vì hầu hết mọi chuyện.”

“Đề anh,” Henry nói, gương mặt hiền lành nhăn lại. “Có lẽ anh có thể thuyết phục cô bé tội nghiệp đó, nói với con bé về tình yêu bông bột của tuổi trẻ, rằng nó sẽ sớm phai nhạt giữa hiện thực khắc nghiệt của đời người...”

“Không,” ý Charlotte đã quyết.

“Em thì rất không nghĩ con bé muốn gặp *em*,” Will nói. “Jem sẽ đi. Làm gì có ai ghét được cậu ấy. Kể cả con mèo quý quái kia cũng thích cậu ấy kia mà.”

Jem thở hắt một hơi, vẫn nhìn ngọn lửa. “Tôi sẽ tới Thành phố Câm Lặng,” anh nói. “Nhưng Tessa nên đi cùng tôi.”

Tessa giật mình ngược lên. “Ồi, không,” cô nói. “Em không nghĩ Jessamine thích em lắm đâu. Cô ấy cảm thấy bị em phản bội khi em giả trang làm cô ấy, và em không trách Jessie.”

“Đúng,” Jem nói. “Nhưng em là em gái Nate. Nếu Jessie yêu anh ta như em nói...” Đôi mắt anh nhìn thẳng vào cô. “Em hiểu Nate. Em có thể khách quan nói về Nate. Em có thể làm Jessie tin trong khi anh không thể.”

“Được,” Tessa nói. “Em sẽ thử.”

Điều này có vẻ báo hiệu bữa sáng kết thúc; Charlotte đi gọi xe ngựa đưa họ tới Thành phố Câm Lặng; chị giải thích rằng hội Tu Huynh Câm thích như vậy. Henry trở về với hàm mộ và các phát minh, còn Jem, sau khi nói vài lời với Tessa, liền đi lấy áo khoác và mũ. Chỉ có Will ở lại, anh chăm chăm nhìn ngọn lửa, còn Tessa, thấy anh không nhúc nhích, đợi tới khi cửa đóng lại sau lưng Jem liền tới đứng chắn giữa Will và ngọn lửa.

Anh từ từ ngược mắt nhìn cô. Anh vẫn mặc bộ đồ đêm trước, dù cái áo sơ mi trắng lấm lét máu và có một vết toạc dài trên áo khoác. Má anh cũng có một vết thương, ngay dưới mắt trái. “Will,” cô gọi.

“Không phải em định đi cùng Jem à?”

“Vâng,” cô đáp. “Nhưng em cần anh hứa trước đã.”

Đôi mắt anh lại nhìn ngọn lửa; cô có thể thấy lửa phản chiếu trong đôi tròng mắt anh. “Vậy nói nhanh lên. Anh có việc quan trọng phải làm. Anh định ngủ cả buổi chiều, sau đó có lẽ sẽ dành một tối ra trò và một đêm phóng đặng.”

“Thích phóng đảng thế nào thì tùy. Em chỉ muốn anh đảm bảo sẽ không nói với ai về chuyện giữa chúng ta trên ban công đêm trước.”

“À, do *em* khơi mào chứ,” Will nói như một người vừa nhớ lại một điều hay ho.

“Tha cho em đi,” cô không kiềm được và gắt. “Chúng ta bị tác động bởi ma phiến. Chuyện chẳng có ý nghĩa gì. Em chẳng trách anh vì chuyện kia, dù giờ anh chán chuyện đó thế nào. Chúng ta không cần thiết phải cho ai khác biết, và nếu anh là một quý ông...”

“Anh đâu phải.”

“Nhưng anh là Thợ Săn Bóng Tối,” cô bực dọc nói. “Và không có tương lai cho một Thợ Săn Bóng Tối và một pháp sư.”

Ánh lửa nhảy nhót trong đôi mắt anh. Anh nói, “Trêu em chán quá, Tessa à.”

“VẬY HỨA RẰNG ANH SẼ KHÔNG NÓI VỚI AI, KỂ CẢ JEM, VÀ EM SẼ BIÊN ĐI VÀ GIÚP ANH HẾT CHÁN.”

“Anh thề trước Thiên Thần,” anh nói. “Vòn anh cũng chẳng định lôi chuyện đó ra. Dù vì sao em nhất mực muốn không ai ở đây nghi ngờ sự thiếu đức hạnh của em thì anh không biết.”

Gương mặt Jem lóe lên trong đầu cô. “Không,” cô nói. “Anh thật sự không biết.” Tối đó, cô quay gót rời phòng, để lại anh bối rối nhìn theo.

Sophie rảo bước trên đường Piccadilly, đầu cúi, mắt chăm chăm nhìn vỉa hè dưới chân. Cô đã quá quen với những lời xì xào bàn tán và những ánh mắt liếc nhìn mỗi khi cô ra ngoài cùng những cặp mắt đổ dồn vào vết sẹo của cô. Cô không ngại vết sẹo, nhưng cô ghét vẻ thương hại trong đôi mắt những người thấy nó.

Cô đang mặc một cái váy cũ của Jessamine. Nó vẫn chưa lạc mốt, nhưng Jessamine là loại con gái sẽ phong cho bất kỳ chiếc váy nào cô ấy mặc quá ba lần là “đồ cổ” và hoặc là vứt đi hoặc là may sửa lại. Đây là chiếc váy vải lụa vân màu xanh lá kẻ trắng, và cô phối cùng chiếc mũ có trang trí những bông hoa trắng ngần cùng lá xanh. Cô nghĩ khi mặc như

vậy, cô trông cũng giống một tiểu thư, nhất là khi đôi bàn tay chai sần được che giấu dưới đôi găng tay trắng bằng da dê non.

Cô thấy Gideon trước khi anh thấy cô. Anh đang dựa vào cột đèn bên ngoài cái cổng lớn sơn màu lục nhạt của cửa tiệm Fortnum & Manson. Tim cô lỡ một nhịp khi nhìn anh: anh, quá đẹp trai trong bộ đồ tối màu, đang xem giờ trên chiếc đồng hồ quả quýt mạ vàng đeo vào túi áo gi-lê. Cô dừng một lát, nhìn dòng người đi lại quanh anh; cuộc sống bộn bề của Luân Đôn ào ạt quanh anh; còn Gideon tĩnh lặng như tảng đá giữa dòng nước siết. Cô nghĩ mọi Thứ Săn Bóng Tối đều ít nhiều mang trong mình sự tĩnh lặng, hơi thở của cô độc khiến họ tách biệt với dòng đời phàm tục.

Anh bỗng ngược lên và thấy cô, rồi cười một nụ cười làm thay đổi cả gương mặt anh. “Cô Collins,” anh nói và bước tới, và cô tiến tới đón anh, cảm giác như mình đang bước vào vòng tròn tách biệt của anh. Âm thanh đều đều vọng tới từ dòng xe cộ của thành phố, người đi bộ và mọi thứ âm thanh khác dường như tắt ngấm, chỉ còn lại cô và Gideon đối diện nhau trên đường.

“Anh Lightwood,” cô nói.

Gương mặt anh thay đổi, chỉ một chút xú, nhưng cô nhìn ra. Cô cũng thấy anh đang cầm gì trong tay trái: một cái giỏ đan. Cô nhìn nó, rồi nhìn anh.

“Cái giỏ mây trữ danh của Fortnum & Manson đó,” anh nhếch môi cười. “Trong có phô mai Stilton, trứng chim cút, mứt cánh hoa hồng...”

“Anh Lightwood,” cô nhắc lại, ngắt lời anh, khiến chính cô cũng bất ngờ. Một người hầu *không bao giờ* được ngắt lời một quý ông. “Mong anh hiểu cho tôi vô cùng, vô cùng khó nghĩ, không biết có nên tới đây không. Cuối cùng tôi quyết định nên đi, chỉ để nói thẳng với anh rằng tôi không thể gặp anh. Tôi nghĩ anh đáng được nghe, dù tôi không chắc mình quyết định có sáng suốt không.”

Anh bối rối nhìn cô, và trong giây phút đó cô không thấy một Thứ Săn Bóng Tối, mà chỉ thấy một chàng trai bình thường như Thomas hay

Cyril cầm cái làn picnic và không thể che giấu sự tổn thương hay bất ngờ trên nét mặt. “Cô Collins, nếu tôi chẳng may làm gì xúc phạm...”

“Tôi không thể gặp anh. Chỉ thế thôi,” Sophie nói và quay lưng, định trở về theo con đường cũ. Nếu đi nhanh, cô có thể bắt chuyến xe ngựa trở về khu City...

“Cô Collins. Làm ơn mà.” Gideon gọi từ đằng sau. Anh không níu kéo cô, mà đi song song với cô, về mặt rầu rĩ. “Nói cho tôi biết tôi sai ở đâu đi.”

Cô lặng lẽ lắc đầu. Về mặt anh – có lẽ cô đã sai khi tới đây. Họ đang đi qua tiệm sách Hatchards và cô tính vào trong, chắc chắn anh sẽ không theo cô vào cái nơi người ta có thể nghe lỏm cuộc trò chuyện của họ. Nhưng biết đâu anh lại vào.

“Tôi biết rồi,” anh đột ngột nói. “Là Will. Will đã kể cho cô nghe, phải không?”

“Anh nói vậy là tôi biết anh có chuyện phải nói ra rồi.”

“Cô Collins, tôi có thể giải thích. Cứ đi với tôi đã – lối này.” Anh quay người và cô cũng đi thận trọng theo anh. Họ tới trước nhà thờ St. James, anh dẫn cô đi vòng qua bên nhà thờ và đi dọc một con phố hẹp chạy qua khu giữa đường Piccadilly và Jermyn. Ở đây yên tĩnh hơn, nhưng không đến nỗi vắng tanh vắng ngắt; vài khách bộ hành đi qua tò mò nhìn họ - một cô gái mặt sẹo và một anh chàng đẹp mã có gương mặt tái xanh, đang cẩn trọng đặt cái làn xuống chân.

“Số là hồi đêm trước,” anh nói. “Bố tôi có tổ chức tiệc tại căn nhà ở Chiswick. Tôi nghĩ có thấy Will. Tôi không biết cậu ấy đã kể với mọi người chưa.”

“Vậy anh thú nhận hả? Rằng anh ở đó, tại cái nơi truy lạc... vô đạo đức...”

“Vô đạo đức? Còn hơn là vô đạo đức ấy chứ,” Gideon nói, gần giọng theo kiểu cô chưa từng nghe ở anh. Đằng sau họ, chuông nhà thờ điểm giờ; anh có vẻ không nghe thấy. “Cô Collins, tất cả những gì tôi có thể làm là thề với cô rằng trước đêm đó tôi không hề biết bố tôi lại đánh bạn

với đám trụy lạc, nhiễm thói hư tật xấu như vậy. Tôi đã ở Tây Ban Nha suốt nửa năm nay...”

“Và trước kia ông ta không như vậy?” Sophie không tin, hỏi.

“Không hẳn. Khó giải thích lắm.” Đôi mắt anh nhìn qua cô, màu xanh xám nổi bão hơn bao giờ hết. “Bố tôi luôn chế giễu Hiệp Ước. Nếu không thể phạm Luật, vậy ông sẽ lách Luật. Ông luôn dạy chúng tôi sống phải như thế, rằng mọi Thợ Săn Bóng Tối đều hành xử như thế. Và chúng tôi – Gabriel và tôi – mất mẹ khi còn quá nhỏ, nên chẳng còn biết theo gương ai khác. Mãi tới khi đến Madrid, tôi mới thấu hiểu được toàn bộ những... lỗi lầm của bố mình. Mọi người không cười cợt Luật và lách Luật, và họ nhìn tôi như thể tôi là đồ quái thai khi tin vào điều đó, tới khi tôi thay đổi. Học hỏi và quan sát đã giúp tôi tin mình đã được dạy dỗ theo những nguyên tắc vớ vẩn, rằng bố tôi cố ý nhồi nhét những thứ đó vào đầu tôi. Tôi chỉ có thể nghĩ tới Gabriel và rằng biết đâu mình có thể cứu nó hoặc ít nhất khiến quá trình phản tỉnh của nó không quá đau đớn.”

“Còn em gái anh – cô Lightwood?”

Gideon lắc đầu. “Nó không hề biết gì. Bố tôi nghĩ phụ nữ không nên liên quan gì tới những khía cạnh u ám hơn của Thế Giới Ngầm. Không, ông ấy nghĩ chỉ mình tôi nên biết sự vụ ông ấy làm, vì tôi là người thừa kế gia sản nhà Lightwood. Chính với quan điểm đó ông ấy đã đưa tôi tới sự kiện đêm qua, và có lẽ Will đã thấy tôi.”

“Anh biết cậu ấy ở đó?”

“Tôi quá chán ghét cảnh tượng trong phòng nên đã trốn ra ngoài vườn để hít thở chút không khí trong lành. Mùi quýt tanh tươi khiến tôi buồn nôn. Ngoài đó, tôi thấy một bóng hình quen thuộc một mực muốn đuổi kỳ được một con quỉ da xanh.”

“Cậu Herondale?”

Gideon nhún vai. “Tôi không biết cậu ấy làm gì ở đó; tôi biết không đời nào cậu ấy được mời dự tiệc, và cũng không đoán ra sao cậu ấy biết, hoặc chuyện cậu ấy đuổi theo con quỉ kia thì có liên quan gì. Tôi không chắc tới khi thấy vẻ mặt cô khi nhìn tôi, như chính lúc này...”

Giọng Sophie lên cao và sắc lẹm. “Nhưng anh có nói với bố anh, hay với Gabriel không? Họ có biết về cậu chủ Will không?”

Gideon chậm rãi lắc đầu. “Tôi chẳng nói gì. Tôi không nghĩ họ sẽ tính tới chuyện Will xuất hiện ở đó. Thợ Săn Bóng Tối của Học Viện đang tập trung truy tìm Mortmain.”

“Đúng,” Sophie chậm rãi nói, và khi thấy anh tỏ vẻ không hiểu, cô bổ sung: “Đám người máy trong bữa tiệc của bố anh – anh nghĩ chúng từ đâu ra?”

“Tôi không biết – tôi nghĩ chúng là tạo vật của quỷ...”

“Chúng là của Mortmain,” Sophie nói. “Anh chưa từng thấy đám người máy của ông ta, nhưng cậu Herondale và cô Gray, họ đã thấy, và họ đảm bảo.”

“Nhưng vì sao bố tôi lại liên can tới đám người máy của Mortmain?”

Sophie lắc đầu. “Có lẽ anh không nên hỏi tôi câu hỏi anh không muốn nghe đáp án, anh Lightwood ạ.”

“Cô Collins.” Tóc anh xòa xuống mắt; anh sốt ruột gạt tóc sang bên. “Cô Collins, tôi biết dù cô nói gì thì đó cũng là sự thật. Không hiểu sao, trong tất cả những người tôi gặp ở Luân Đôn, tôi lại thấy tin tưởng cô nhất – hơn cả những người thân ruột thịt của tôi.”

“Tôi thấy có vẻ đó là điều không may, anh Lightwood, vì quả thật chúng ta đều biết nhau chưa bao lâu.”

“Tôi mong có thể thay đổi chuyện đó. Ít nhất hãy cùng tôi tới công viên, Soph – cô Collins. Cô hãy nói cho tôi hay sự thật. Nếu cô vẫn không muốn liên can gì tới tôi, tôi sẽ tôn trọng ý nguyện của cô. Tôi chỉ xin cô một giờ mà thôi.” Ánh mắt anh van nài. “Làm ơn nhé?”

Có vẻ trái tim gần như không chịu nghe lời lý trí, cô thấy thương cảm chàng trai có đôi mắt của biển cả ngày giông bão này, người dường như quá cô độc. “Được,” cô nói. “Tôi sẽ cùng anh tới công viên.”

Vừa xỏ găng tay và nhìn mình lần cuối trong cái gương trong phòng, Tessa vừa nghĩ ngời cả chặng xe ngựa một mình với Jem chắc bụng cô sẽ

quần lên mắt. Chỉ hai đêm trước thôi, nghĩ tới điều tương tự không hề đem tới cho cô một cảm giác mới mẻ hay không bình thường nào; cô mãi lo cho Will, tò mò về Whitechapel, còn trên suốt chặng đường, Jem nhẹ nhàng nói với cô nghe về tiếng Latinh, Hy Lạp và *parabatai*.

Còn giờ thì sao? Cô đang thấy như có cả một bầy bướm đập cánh trong dạ dày mình khi nghĩ tới viễn cảnh chỉ có hai người ngồi trong không gian nhỏ hẹp, kín đáo. Cô nhìn gương mặt xanh xao trong gương, vỗ má và cắn môi để cho có chút huyết sắc, rồi cầm mũ trên cái táp cạnh bàn trang điểm. Đội mũ lên mái tóc nâu, cô bỗng ước có những lọn tóc vàng như Jessamine, và nghĩ – Có thể không nhỉ? Liệu cô có thể biến đổi một phần nhỏ nhỏ nào đó của mình, chẳng hạn như mái tóc óng ả, hay có lẽ là vòng eo thon hay đôi môi đầy đặn hơn?

Cô thôi nhìn gương và lắc đầu. Sao lúc trước cô *không* nghĩ tới nhỉ? Nhưng chỉ ý tưởng nhỏ nhất đó dường như cũng giống một sự phản bội với gương mặt của chính cô. Sự thèm khát được biết mình là ai vẫn cháy bỏng trong cô; nếu cơ thể cô không còn giống như cô được sinh ra, sao cô có thể xứng với nguyện vọng đó, với ước vọng được biết bản chất của mình? *Cô không biết rằng không hề có Tessa Gray ư?* Mortmain đã nói vậy với cô. Nếu cô có thể dùng quyền năng để cho mình đôi mắt màu thiên thanh hay làm hàng mi sẫm lại, không phải cô đã chứng minh ông ta nói đúng sao?

Cô lắc đầu, cố quên ý nghĩ đó khi vội vàng rời phòng và bước xuống thềm Học Viện. Đợi ở sân là một cỗ xe đen, không có gia huy và do một đôi ngựa màu xám khói kéo. Trên ghế xà ích là một Tu Huynh Cẩm; đó không phải Tu Huynh Enoch hay một Tu Huynh nào đó cô quen mặt. Gương mặt anh ta không có sẹo như mặt Enoch, và cô chỉ nhìn được có thể bên dưới mũ.

Cô nhìn xuống thềm đúng lúc cửa mở sau lưng cô và Jem bước ra; trời lạnh, và anh mặc áo khoác màu xám mỏng khiến tóc và mắt anh còn bạc hơn bao giờ hết. Anh ngược lên nhìn bầu trời mang màu xám tương tự, nặng trĩu với những đám mây nhuốm màu đen và nói, “Chúng ta nên vào xe trước khi trời mưa.”

Đó là một câu nói cực kỳ bình thường, nhưng Tessa vẫn bị bí lời. Cô lẳng lặng theo Jem tới xe và để anh giúp mình vào trong. Khi anh vào theo và đóng cửa lại, cô nhận thấy anh không đem theo cây gậy giấu kiếm.

Cỗ xe dò lên phóng đi. Tessa, tay đặt ở cửa sổ, khẽ kêu một tiếng. “Cổng... khóa rồi! Cỗ xe...”

“Suyt.” Jem đặt tay lên cánh tay cô. Cô không khỏi há hốc miệng khi cỗ xe đi lọc xọc tới cánh cổng sắt khóa kín – và *đi xuyên qua*, như thể chúng chẳng khác nào không khí. Cô ngạc nhiên thở ra một hơi. “Các Tu Huynh Cẩm sở hữu loại phép thuật kỳ lạ,” Jem nói và hạ tay xuống.

Đúng lúc đó trời đổ mưa, bầu trời mở ra như một bình nước nóng giã. Qua màn nước bạc, Tessa chăm chú nhìn khi cỗ xe lướt qua những người bộ hành như thể họ là những bóng ma, chui vào kẽ hở hẹp nhất giữa các tòa nhà, lọc cọc đi qua một khoảnh sân rồi một nhà kho, rồi cuối cùng tới đê sông Thames trơn ướt vì nước mưa và cũng vì làn nước xám xịt của sông Thames.

“Ôi, lạy Chúa lòng lành,” Tessa nói và kéo rèm lại. “Hãy nói rằng chúng ta không đi xuống sông đi.”

Jem cười. Dù đang kinh hãi nhưng cô vẫn mong được nghe thấy âm thanh đó. “Không. Theo như anh biết thì xe của Thành phố Cẩm Lặng chỉ đi trên cạn, dù chuyến đi này *đặc biệt*. Một hai lần đầu tiên đi em sẽ thấy hơi buồn nôn, nhưng rồi sẽ quen thôi.”

“Anh quen chưa?” Cô nhìn thẳng vào anh. Đến lúc rồi. Cô phải nói ra trước khi tình bạn của họ sút mẻ thêm. “Jem này,” cô nói.

“Ừ?”

“Em... anh phải biết... tình bạn của anh có ý nghĩa thế nào với em,” cô ngại ngùng nói. “Và...”

Vẻ đau xót lộ trên gương mặt anh. “Đừng mà.”

Ngỡ ngàng, Tessa chỉ biết chớp mắt. “Ý anh là sao?”

“Mỗi lần em nói từ ‘tình bạn’, anh lại thấy như bị dao đâm,” anh nói. “Tình bạn là một điều quý giá, Tessa, và anh không ghét bỏ nó, nhưng

lâu nay anh luôn mong rằng quan hệ giữa chúng ta hơn mức bạn hữu. Và sau đêm kia, anh đã nghĩ có lẽ hy vọng của anh không đi tới tuyệt vọng. Nhưng giờ...”

“Giờ em đã phá hỏng tất cả,” cô thì thầm. “Em rất xin lỗi.”

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ; cô cảm nhận được anh đang kiềm chế một thứ cảm xúc mãnh liệt nào đó. “Em không nên xin lỗi vì không đáp lại tình cảm của anh.”

“Nhưng *Jem*.” Cô bối rối, và chỉ còn nghĩ tới việc xóa đi nỗi đau của anh, khiến anh ít bị tổn thương hơn. “Em đang xin lỗi vì hành động của mình tối đó. Em quá sỗ sàng và cư xử thiếu đàng hoàng. Hẳn anh sẽ nghĩ em...”

Anh ngạc nhiên ngược lên. “Tessa, em không thể nghĩ thế chứ? Anh mới là người cư xử thiếu đàng hoàng. Từ lúc đó, anh không dám nhìn em vì nghĩ em ghét anh lắm...”

“Em không bao giờ có thể ghét anh,” cô nói. “Em chưa từng gặp ai tốt bụng và tử tế như anh. Em nghĩ anh thất vọng về em. Rằng anh ghét em.”

Jem kinh hãi. “Sao anh có thể ghét em khi chính phút ngã lòng của anh đã dẫn tới chuyện giữa chúng ta? Nếu anh không tuyệt vọng như thế, anh sẽ kiềm chế được hơn.”

Ý anh ấy là anh ấy có thể kiềm chế mình, Tessa nghĩ. Anh ấy không mong mình sẽ cư xử phải phép. Chắc anh ấy cho rằng bản chất của mình là vậy. Cô lại chăm chú nhìn cửa sổ, hoặc chút chút gì đó mình nhìn được. Cô thấy dòng sông, những con thuyền đen đúa dập dềnh trên sóng nước, màn mưa hòa cùng nước sông.

“Tessa.” Anh chuyển sang ngồi cạnh cô, gương mặt căng thẳng, đẹp đẽ của anh rất gần cô. “Anh biết những cô gái người phàm được dạy bảo rằng họ không được quyến rũ đàn ông. Đàn ông yếu đuối và phụ nữ phải kiềm chế họ. Anh đoán chắc Thợ Săn Bóng Tối rất khác. Bình đẳng hơn. Cả hai được lựa chọn làm – điều chúng ta đã làm.”

Cô nhìn anh. Anh quá tử tế, cô nghĩ. Có vẻ anh đọc được nỗi sợ hãi trong cô và định xóa bỏ nó trước khi cô kịp nói thành lời.

Cô bỗng nghĩ tới Will, tới chuyện giữa họ đêm trước. Cô cố quên ký ức về cái lạnh bao lấy họ, hơi ẩm giữa thân thể họ khi họ ôm ghì lấy nhau. Cô bị phê thuốc, Will cũng vậy. Không một điều gì họ nói hay làm có ý nghĩa gì hơn những chuyện điên rồ người ta làm lúc say thuốc phiện. Không cần thiết phải kể với một ai hết; nó chẳng có ý nghĩa gì. Không một chút nào.

“Nói gì đi chứ, Tessa.” Giọng Jem run run. “Anh sợ em nghĩ anh hối hận vì đêm đó. Anh không có.” Ngón tay của anh xoa làn da trần giữa cổ tay áo và găng tay cô. “Anh chỉ tiếc rằng chuyện đó tới quá sớm. Anh... anh muốn... muốn theo đuổi em trước đã. Thập tùng em đi chơi đây đó.”

“Thập tùng sao?” Tessa bật cười.

Anh tiếp tục. “*Nói* cho em biết cảm xúc của anh trước, trước khi anh chứng tỏ. Viết thơ cho em...”

“Anh còn không thích thơ mà,” Tessa nói, giọng hụt hơi vì cười nhẹ nhõm.

“Đúng. Nhưng em khiến anh muốn viết. Thế không được tính sao?”

Đôi môi Tessa cong lên thành một nụ cười. Cô nhào người ngược nhìn mặt anh, quá gần khiến cô có thể nhìn ra từng sợi lông mi bạc, vết sẹo trắng mờ trên cằm cổ xanh xao của anh – dấu vết của các Ấn Ký. “Nghe thực tế đó, James Carstairs. Anh chiếm được lòng bao nhiêu cô gái bằng chiêu này rồi?”

“Anh chỉ muốn chiếm lòng một cô gái duy nhất,” anh nói. “Vấn đề là, cô ấy có muốn không?”

Cô cười. “Có.”

Một lát sau – cô không biết sao chuyện xảy ra – anh hôn cô, đôi môi anh dịu dàng đặt lên môi cô, tay anh đưa lên ôm má và giữ cằm cô, giữ yên gương mặt cô. Tessa nghe có tiếng sột soạt và nhận ra đó là tiếng mấy bông hoa lụa trên mũ cô bị ép vào sườn xe ngựa khi cơ thể anh áp

vào cô. Cô túm ve áo anh, vừa muốn kéo anh lại gần vừa để mình không ngã.

Cỗ xe ngựa dừng sừng lại. Jem bối rối buông cô ra. “Lạy Thiên Thần,” anh nói. “Có lẽ chúng ta thực sự nên đi đâu đó.”

Tessa lắc đầu. “Jem, em...”

Jem vẫn bối rối. “Anh nghĩ anh nên ngồi sang kia,” anh nói và chuyển sang ngồi đối diện. Tessa nhìn ra cửa sổ. Qua khe rèm, cô thấy tòa nhà Quốc hội sừng sững, xám xịt cao vút lên bầu trời đang dần hửng nắng. Mưa đã ngớt. Cô không chắc vì sao xe dừng lại; quả vậy, một lát sau nó tiếp tục lăn bánh, hướng thẳng về cái trông như một hũ nút đen ngòm mở ra phía trước họ. Lần này cô biết không nên ngạc nhiên; đầu tiên là bóng tối, rồi xe tiến vào một căn phòng lớn bằng đá bazan đen, được thắp sáng nhờ những ngọn đuốc hết như trong phòng họp Hội Đồng.

Xe ngựa dừng và cửa mở. Vài Tu Huynh Câm đứng bên kia. Tu Huynh Enoch dẫn đầu, Hai Tu Huynh đứng hai bên anh ta, mỗi người đều cầm một cây đuốc sáng rực. Họ đã giở mũ trùm. Tất cả đều mù, nhưng chỉ một người trong đó hình như bị móc mắt, giống Enoch; những người khác nhắm mắt, và trên mí mắt họ có những chữ rune đen đúa vẽ đè lên. Mối tất cả đều bị khâu chặt.

Chào mừng trở lại Thành phố Câm Lặng, con gái của Lilith, Tu Huynh Enoch nói.

Trong một thoáng, Tessa chỉ muốn đưa tay ra sau để có được hơi ấm từ bàn tay Jem nắm tay cô, để anh giúp cô rời xe. Cô bỗng nghĩ tới Charlotte. Charlotte, quá nhỏ bé và mạnh mẽ, người không dựa dẫm vào ai.

Cô tự mình rời xe, gót giày nện lên nền đá bazan. “Cảm ơn anh, Tu Huynh Enoch,” cô nói. “Chúng tôi đến gặp Jessamine Lovelace. Anh dẫn đường giúp nhé?”

Các tù nhân của Thành phố Câm Lặng bị giam ngay dưới tầng một, phía sau Sảnh Ngôi Sao Tiên Tri. Một cầu thang tối om dẫn xuống dưới. Các Tu Huynh Câm đi trước, theo sau là Tessa và Jem, cả hai không nói

gì với nhau kể từ lúc rời xe. Nhưng đây không phải sự im lặng ngưng ngừng. Có gì đó trong khung cảnh trang nghiêm tịch mịch của Thành phố Xương, với những lăng mộ lớn và những công vòm cao cao, khiến cô cảm giác như đang trong một bảo tàng hay nhà thờ, nơi người ta phải nói nhỏ đi khẽ.

Tới cuối chân cầu thang, hành lang rẽ làm hai hướng; các Tu Huynh Cẩm rẽ trái, dẫn Jem và Tessa gần tới cuối hành lang. Họ đi qua hết dãy phòng này tới dãy phòng khác, tất cả đều cửa khóa then cài. Mỗi phòng đều có giường và bồn rửa mặt, nhưng chỉ có vậy. Tường bằng đá, bốc mùi nước và ẩm mốc. Tessa tự hỏi có phải họ đang ở dưới sông Thames, hay nơi nào đó đại loại vậy.

Cuối cùng các Tu Huynh dừng trước một cánh cửa kế bên cửa cuối, và Enoch chạm vào ổ khóa. Nó lạnh canh bật mở, và xịch giữ cửa bung ra.

Mời vào, Enoch nói và lùi lại. Chúng tôi sẽ đợi bên ngoài.

Jem cầm nắm nắm cửa và do dự nhìn Tessa. “Có lẽ cô ấy nên nói chuyện với Jessamine trước. Phụ nữ với nhau.”

Tessa giật mình. “Anh chắc không? Anh biết rõ cô ấy hơn em...”

“Nhưng em biết Nate,” Jem nói và tránh nhìn cô trong một thoáng. Tessa có cảm giác anh đang giấu cô gì đó. Đó là cảm giác bất thường của Jem mà cô không biết phản ứng ra sao. “Lát nữa anh sẽ vào, nhưng em cứ xoa dịu Jessie đã.”

Tessa chậm rãi gạt đầu. Tu Huynh Enoch mở cửa cho cô bước vào, hơi nao núng chút đỉnh khi cánh cửa nặng nề đóng sầm lại.

Đây là một gian phòng nhỏ giống như mọi căn phòng khác, với bốn bề đều là đá. Có một cái bồn rửa mặt và gì đó có lẽ từng là bình nước bằng sứ; giờ nó vỡ tan tành trên sàn, như thể có người dùng sức quăng thẳng nó vào tường. Jessamine mặc cái váy trắng đơn bạc ngồi trên cái giường hẹp, với cái chăn vải thô quấn quanh người. Tóc cô ấy xõ xuống vai thành từng búi rối, còn hai mắt thì đỏ sọc.

“Chào mừng tới chơi. Chón ăn ở tốt đấy chứ nhỉ?” Jessamine nói. Giọng cô nàng nghe khàn như thể cổ họng bị sưng vì khóc nhiều. Cô gái nhìn Tessa, và môi dưới bắt đầu run run. “Charlotte bảo... bảo bỏ tới đưa mình về à?”

Tessa lắc đầu. “Không phải.”

“Nhưng...” Mắt Jessamine bắt đầu ầng ậng nước. “Chị ấy *không thể* bỏ mình ở đây. Mình nghe thấy tiếng họ, cả đêm.” Cô nàng rùng mình, kéo chăn sát người hơn.

“Bỏ nghe thấy gì cơ?”

“Tiếng người chết,” cô ấy nói. “Thì thăm trong mộ của họ. Nếu mình còn ở đây, không sớm thì muộn mình cũng sẽ nhập bọn với họ. Mình biết mà.”

Tessa ngồi xuống bên giường và thận trọng chạm vào tóc Jessamine, dịu dàng vuốt những lọn tóc rối. “Không đời nào,” cô nói và Jessamine bắt đầu nức nở. Vai cô ấy run run. Tessa vô vọng nhìn quanh phòng, như thể gì đó trong xà lim tệ hại này có thể khiến cô có cách mở đầu câu chuyện. “Jessamine,” cô nói. “Mình mang cho bỏ cái này.”

Jessamine chậm rãi ngẩng mặt. “Đồ của Nate sao?”

“Không,” Tessa dịu dàng đáp. “Đồ của bỏ.” Cô cho tay vào túi và lôi ra một thứ, chìa cho Jessamine. Trong lòng bàn tay cô là con búp bê nhỏ lấy từ trong cái cũ trong ngôi nhà đồ chơi của Jessamine. “Bé Jessie này.”

Jessamine khẽ “à” một tiếng, rồi chộp vội lấy con búp bê. Cô ấy ôm chặt nó trong ngực. Mắt cô nàng nhắm chặt, nước mắt chảy thành dòng trên gương mặt lem luốc. Nhìn cô ấy như vậy Tessa thấy thương vô cùng. Giá mà...

“Jessamine,” Tessa lại nói. Cô thấy Jessamine như một con thú cần được vỗ về, và gọi tên cô ấy hết lần này tới lần khác sẽ giúp được gì đó. “Chúng mình cần bỏ giúp.”

“Để phản lại Nate,” Jessamine gất. “Nhưng mình không biết gì. Mình còn không biết vì sao phải ở đây.”

“Em biết.” Jem nói lúc vào phòng. Anh đỏ mặt và hơi thở có chút dồn dập, như thể vừa đi rất nhanh. Anh nhìn Tessa tỏ vẻ bí ẩn và đóng cửa lại. “Em biết chính xác vì sao mình ở đây, Jessie...”

“Vì em đã yêu!” Jessamine hét lên. “Anh biết tình yêu là thế nào mà. Em thấy anh nhìn Tessa ra sao rồi.” Cô nhìn Tessa với vẻ hằn học khiến má Tessa nóng bừng. “Ít nhất Nate còn là con người.”

Jem không hề mất bình tĩnh. “Anh không phản bội Học Viện vì Tessa,” anh nói. “Anh không nói dối và gieo họa cho những người đã nuôi nấng anh từ hồi anh còn là đứa trẻ bơ vơ không nơi nương tựa.”

“Nếu anh không dám làm như em,” Jessamine nói. “Vậy anh không thật lòng yêu Tessa.”

“Nếu cô ấy bảo anh làm vậy,” Jem nói. “Anh biết cô ấy không thật lòng yêu *anh*.”

Jessamine hít một hơi và quay đi không nhìn anh nữa, như thể anh vừa tát vào mặt cô ấy. “Anh,” Jessie lúng búng nói. “Em luôn nghĩ anh là người tử tế nhất. Nhưng anh ác lắm. Tất cả đều ác lắm. Charlotte *tra tấn* em bằng Kiếm Thánh đó tới khi em nói ra tất cả. Các người còn muốn gì nữa nào? Các người đã buộc em phản bội người em yêu.”

Tessa thoáng thấy Jem đảo mắt. Trong sự tuyệt vọng của Jessamine có gì đó rất kịch, như mọi việc cô ấy làm, nhưng ẩn dưới đó – dưới cái vai diễn người phụ nữ khốn khổ - Tessa cảm nhận được cô gái kia thật sự hoảng sợ.

“Mình biết bồ yêu Nate,” Tessa nói. “Và mình biết không thể thuyết phục bồ rằng anh ấy không hề đáp lại tình cảm của bồ...”

“Bồ ghen với mình...”

“Jessamine, Nate không thể nào yêu bồ. Anh ấy có vấn đề - như thể tim anh ấy mất một mảnh nào đó. Thế có Chúa chứng giám, mình và di luôn cố lờ điều đó đi, luôn nói với nhau rằng đó chỉ là sự vô tâm xóc nổi của một chàng trai mới lớn mà thôi. Nhưng anh ấy đã giết di – anh ấy có kẻ với bồ không? – giết người phụ nữ đã nuôi nấng anh ấy, và sau đó cười cợt chuyện đó trước mặt mình. Anh ấy không biết thương cảm,

không biết biết ơn. Nếu giờ bỏ bao che cho anh ấy, anh ấy cũng không hề nhận thấy đâu.”

“Và rất có thể em sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa,” Jem nói. “Nếu em *không* giúp, Clave sẽ không bao giờ thả em. Em và đám xương cốt sẽ ở cùng nhau mãi mãi, nếu hình phạt của em là một lời nguyện rửa.”

“Nate nói mọi người sẽ cố dọa dẫm em,” Jessamine run run nói.

“Nate cũng nói rằng Clave và Charlotte sẽ không làm gì bỏ vì họ là quân yếu đuối,” Tessa nói. “Nhưng sự thật đã chứng minh anh ấy nói láo. Anh ấy nói điều cần thiết để bỏ làm theo ý anh ấy. Nate là anh mình và mình nói cho bỏ biết nhé, anh ấy là đồ lừa đảo và trí trá.”

“Bọn anh cần em viết thư cho anh ta,” Jem bảo. “Nói rằng em biết một kế hoạch bí mật của Thợ Săn Bóng Tối để tiêu diệt Mortmain, và em hẹn gặp anh ta tối nay...”

Jessamine lắc đầu và rúc vào tấm chăn vải thô. “Em sẽ không bán đứng Nate.”

“Jessie.” Giọng Jem nhẹ nhàng, Tessa không biết sao Jessamine có thể khước từ anh. “Làm ơn mà. Bọn anh chỉ xin em cứu lấy mình. Hãy gửi lá thư đó; nói cho bọn anh biết nơi hai người thường hẹn hò. Bọn anh chỉ yêu cầu có vậy.”

Jessamine lắc đầu. “Mortmain,” cô nói. “Mortmain rồi sẽ thắng bọn anh. Rồi các Tu Huynh Câm sẽ bị đánh bại và Nate sẽ tới cứu em.”

“Thôi vậy,” Tessa nói. “Cứ tưởng tượng chuyện như vậy đi. Bỏ nói Nate yêu bỏ. Vậy anh ta sẽ tha thứ tất cả cho bỏ, đúng không? Vì khi một người đàn ông yêu, anh ta sẽ hiểu rằng người mình yêu yếu đuối. Rằng không như anh ấy, cô ấy không thể chịu nổi, lấy ví dụ nhé, đòn roi tra tấn.”

Jessamine thút thít.

“Anh ta sẽ hiểu rằng cô ấy yếu ớt, mong manh và dễ dụ,” Tessa tiếp tục, dịu dàng chạm vào cánh tay Jessamine. “Jessie, bỏ hiểu rồi đấy. Nếu bỏ không chịu giúp, Clave sẽ biết và họ sẽ không nhân từ với bỏ. Nếu bỏ

giúp, Nate sẽ thông cảm thôi. Nếu anh ấy yêu bồ... anh ấy không được lựa chọn. Vì yêu nghĩa là tha thứ.”

“Mình...” Jessamine nhìn từ người này sang người kia, như một con thỏ trong cơn hoảng sợ. “Nếu người đó là Tessa, anh có tha thứ cho cô ấy không?”

“Anh sẽ tha thứ cho Tessa dù cô ấy có làm gì đi nữa,” Jem trịnh trọng nói.

Tessa không thấy vẻ mặt anh, nhưng cô thấy tim mình lỡ một nhịp. Cô không thể nhìn Jem, sợ vẻ mặt sẽ tiết lộ cảm xúc của cô.

“Jessie, làm ơn mà,” thay vào đó cô nói.

Jessamine im lặng một lúc lâu. Cuối cùng khi cất tiếng, giọng Jessamine mảnh như sợi chỉ. “Vậy chắc bồ sẽ cải trang thành mình để gặp anh ấy.”

Tessa gật đầu.

“Bồ phải mặc đồ nam,” cô ấy nói. “Mình luôn mặc đồ nam. Như vậy đi trên phố sẽ an toàn hơn. Anh ấy sẽ không nghi ngờ gì.” Cô ngược lên, vén mái tóc bết khỏi mặt. “Bồ có giấy bút không?” Cô nàng hỏi thêm. “Mình sẽ viết thư.”

Cô ấy nhận mấy đồ đó từ tay Jem rồi bắt đầu nguệch ngoạc vài chữ. “Lá thư sẽ đổi được gì đó chứ,” Jessie nói. “Nếu họ không thả mình ra...”

“Họ sẽ không thả,” Jem nói, “trừ khi xác định thông tin của em là chính xác.”

“Nhưng ít nhất họ phải mang cho em đồ ăn ngon hơn. Thức ăn ở đây ghê lắm. Toàn bánh mì khô cứng đơ không à.” Viết xong thư, cô nàng giao cho Tessa. “Đồ nam mình mặc được giấu sau ngôi nhà đồ chơi trong phòng mình. Nhớ giữ đồ đấy,” cô nàng bổ sung, và trong một thoáng đó lại là cô nàng Jessamine sở hữu đôi mắt nâu kiêu kỳ. “Mà lần sau nếu dùng đồ của mình, nhớ phải giữ gìn đấy. Bồ đã mặc bốn bộ váy mình mua hồi tháng sáu cho bồ không biết bao nhiêu lần rồi. Cái váy vàng đó thành đồ cổ rồi. Còn nếu bồ không muốn người khác biết bồ hôn

hít trong xe, bỏ dừng đội cái nào để bị bẹp hoa trang trí. Người khác không bị mù đầu.”

“Có vẻ thế thật,” Jem nói như cực kỳ nghiêm túc, và khi Tessa nhìn sang, anh mỉm cười chỉ với riêng cô.

CHƯƠNG 15: NGÀN LẦN HƠN THẾ

Đóa hoa đẹp cũng mang điều kinh khiếp

Ví như nó nát vụn trong tay ta

Hắn ném nó; bởi hoa chẳng đẹp được lâu

Còn cả ngàn đóa khác; đừng bỏ lỡ cánh hồng.

- Charlotte Mew, *In Nunhead Cemetery*.

Ngày hôm đó trôi qua ở Học Viện trong trạng thái căng thẳng tốt độ, khi các Thợ Săn Bóng Tối chuẩn bị cho cuộc gặp mặt Nate vào ban tối. Lại không có một bữa ăn chĩnh chu nào, mọi người đi đi lại lại, chuẩn bị và mài sắc vũ khí, sắp sẵn đồ đi sẵn, cũng như xem xét bản đồ trong lúc Bridget vừa tiếp tục rên rỉ mấy bài tình ca tang tóc, vừa đưa những khay bánh kẹp và trà ngược xuôi trong hành lang.

Nếu Sophie không mời Tessa “tối ăn vài miếng dưa chuột muối”, có lẽ cô cũng chẳng buồn ăn gì cả ngày; nhưng cái cổ đang thít lại của cô cũng chỉ nuốt xuống được vài miếng bánh kẹp trước khi cô cảm thấy như bị nghẹn.

Mình sẽ gặp Nate tối nay, cô nghĩ, chăm chú nhìn mình trong gương khi Sophie quỳ bên chân cô, thắt dây giày giùm cô – giày nam Jessamine giấu cùng với đồng nam trang.

Và rồi mình sẽ phản bội anh ấy.

Cô nhớ lại lúc Nate gồi lên đùi cô trên chuyến hành trình từ nhà de Quincey về Học Viện, và anh gào thét tên cô thế nào khi Tu Huynh Enoch xuất hiện. Cô tự hỏi bao nhiêu phần trong đó là diễn. Có lẽ một phần rất nhỏ trong anh thật sự sợ hãi – sợ bị Mortmain bỏ rơi, bị de

Quincey oán ghét, bị nằm trong tay đám Thợ Săn Bóng Tối mà anh chẳng có lý gì phải tin tưởng.

Chỉ trừ có điều cô bảo với anh rằng họ đáng tin. Nhưng anh không quan tâm. Anh muốn cái Mortmain sẽ cho anh. Mong muốn ấy trong anh lớn hơn ước muốn cô được sống bình an. Hơn cả sự quan tâm anh dành cho mọi cái khác. Suốt bao nhiêu năm lớn lên bên nhau, khăng khít với nhau tới độ cô nghĩ không gì có thể chia tách họ, ấy vậy mà nó hóa ra chẳng có ý nghĩa gì với anh.

“Cô đừng nghĩ nhiều, thưa cô,” Sophie nói, đứng lên và phúi tay. “Anh ta không... Ý tôi là, anh ta không xứng.”

“Ai không xứng cơ?”

“Anh trai cô. Không phải cô đang nghĩ về anh ta?”

Tessa nheo mắt ngờ vực. “Chị biết tôi nghĩ gì nhờ chị có Tâm Nhãn à?”

Sophie cười. “Chúa ơi, không phải đâu cô. Tôi đọc thấy nó trên gương mặt cô như đọc sách ấy. Cô luôn có cái vẻ ấy mỗi khi nghĩ tới Nathaniel. Nhưng anh ta là người xấu, cô ạ, không đáng để cô nhọc óc đâu.”

“Nhưng đây là anh tôi.”

“Thế không có nghĩa là cô giống anh ta,” Sophie quả quyết. “Câu ‘nhân chi sơ tính bản ác’ đúng với một số kẻ, và họ lớn lên ác vẫn hoàn ác.”

Không hiểu sao bản tính bướng bỉnh trong cô bắt cô phải hỏi: “Còn Will? Chị có nghĩ anh ấy sinh ra đã ác không? Đẹp và độc như rắn, chị đã nói thế còn gì.”

Sophie nhướn đôi mày lá liễu. “Cậu Will chắc chắn là một bí ẩn.”

Trước khi Tessa kịp trả lời thì cửa mở, và Jem đứng ngay ngoài phòng. “Charlotte bảo anh tới đưa cho em...” anh nói rồi ngừng lại, chăm chú nhìn Tessa.

Cô cúi nhìn mình. Đi giày, mặc quần vải, áo sơ mi và gi-lê. Mặc đồ nam quả có khiến cô thấy kỳ kỳ - chúng bó ở những chỗ cô không quen bị quần áo bó vào, và rộng ở những chỗ khác, và chúng khiến cô ngứa ngáy – nhưng khó mà giải thích được nét mặt Jem.

“Anh...” Từ cổ tới mặt Jem đều đỏ bừng như gấc. “Charlotte bảo anh nói với em rằng tất cả đang đợi trong phòng khách,” anh nói, rồi quay gót vội vàng rời phòng.

“Ôi Chúa ơi,” Tessa bối rối hỏi. “Thế là sao?”

Sophie cười khúc khích. “À, cô ngắm xem.” Tessa nhìn. Cô đỏ mặt, cô nghĩ, tóc thả dài buông qua áo sơ mi và gi-lê. Cái áo rõ ràng được may sao cho thật nữ tính, vì nó không rộng lụng bụng ở phần ngực như Tessa sợ; nhưng nó bó sát, vì dáng người Jessie nhỏ nhắn hơn. Quần cũng bó, ôm sát chân cô. Cô nghiêng đầu. Mặc thế này *có vẻ* không đoan trang lắm thì phải? Đàn ông không được thấy đùi, cũng như đường cong bờ hông của một quý cô. Không hiểu sao cô thấy mặc đồ nam không khiến cô trông nam tính lên, mà... như không mặc gì vậy.

“Chúa ơi,” cô thốt lên.

“Quả vậy,” Sophie nói. “Đừng lo. Chúng sẽ vừa hơn khi cô Biến Hình và hơn nữa, chẳng nào cậu ấy cũng thích cô mà.”

“Tôi... chị biết đấy... ý tôi là, chị nghĩ anh ấy thích tôi?”

“Vâng,” Sophie thản nhiên đáp. “Cô nên thấy cách cậu ấy nhìn cô khi không nghĩ cô thấy. Hoặc ngược nhìn khi cửa mở và luôn thất vọng khi người bước vào không phải cô. Cậu Jem không giống cậu Will. Cậu ấy không che giấu suy nghĩ của mình.”

“Và chị không...” Tessa tìm lời. “Sophie, chị không... chị không oán tôi chứ?”

“Sao tôi phải oán cô?” Chút vui vẻ biến mất khỏi giọng Sophie, và giờ chị nói đều đều cẩn trọng.

Đến lúc rồi, Tessa, cô nghĩ. “Tôi nghĩ có lẽ từng thấy chị nhìn Jem bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Có thể thôi. Tôi không có ý xấu đâu, Sophie.”

Sophie im lặng rất lâu đến độ Tessa chắc cô ấy đang giận, hoặc tệ hơn, là tổn thương sâu sắc. Nhưng cuối cùng, cô ấy nói, “Từng có thời tôi... tôi ngưỡng mộ cậu chủ. Cậu ấy dịu dàng và quá tốt bụng, không giống bất kỳ người đàn ông nào tôi từng biết. Đã vậy còn đẹp trai, còn âm nhạc của cậu ấy...” Cô ấy lắc đầu, và những lọn tóc nâu quăn nảy lên. “Nhưng cậu ấy không thích tôi. Không một từ hay cử chỉ nào của cậu ấy cho tôi ảo tưởng rằng cậu ấy đáp lại lòng tôi, dù cậu ấy chưa bao giờ tỏ ra xấu tính.”

“Sophie,” Tessa dịu dàng nói. “Từ hồi đến đây tới giờ, tôi chưa từng coi chị chỉ là một người hầu. Chị là một người bạn tốt. Tôi sẽ không làm gì phương hại đến chị.”

Sophie ngược nhìn cô. “Cô thích cậu chủ không?”

“Tôi nghĩ,” Tessa chậm rãi cân trọng nói, “là có.”

“Tốt.” Sophie thở ra. “Cậu ấy đáng được hưởng hạnh phúc. Cậu Will lúc nào cũng là ngôi sao rực rỡ hơn, thu hút sự chú ý hơn – nhưng Jem là ngọn lửa ổn định, không dao động và thành thật. Cậu ấy có thể khiến cô hạnh phúc.”

“Và chị không phản đối?”

“Phản đối ư?” Sophie lắc đầu. “Ôi cô Tessa, cô thật tốt khi quan tâm tới suy nghĩ của tôi, nhưng không đâu. Tôi không phản đối. Tình cảm tôi dành cho cậu ấy... đã nguội lạnh thành tình bạn. Tôi chỉ mong cô và cậu ấy được hạnh phúc.”

Tessa vui mừng. Cô luôn lo cho cảm xúc của Sophie, và Sophie không phiền muộn chút nào. Điều gì *đã* thay đổi từ lần Sophie khóc khi Jem phát bệnh vào đêm xảy ra biến cố cầu Blackfriars? Trừ khi... “Chị đang quen ai à? Cyril, hay...”

Sophie tròn tròn mắt. “Ôi, lạy Chúa ban phước. Đầu tiên là Thomas, giờ là Cyril. Bao giờ cô mới ngừng gán ghép tôi với bất cứ người con trai độc thân gần tôi nhất chứ?”

“Phải có ai đó...”

“Không có ai hết,” Sophie khẳng định, đứng lên và xoay người Tessa về phía gương. “Xong rồi đấy. Búi tóc lên và cô sẽ giống một quý ông.”

Tessa làm đúng như được bảo.

Khi Tessa vào thư viện, nhóm nhỏ Thợ Săn Bóng Tối – Jem, Will, Henry và Charlotte, đã mặc đồ đi săn – tề tựu quanh cái bàn có đặt một thiết bị hình chữ nhật bằng đồng thiếc. Henry hoạt bát huơ tay múa chân, cất cao giọng. “Đây,” anh đang nói, “là thứ anh đang nghiên cứu. Chỉ dành đúng cho dịp này. Nó có chức năng chống lại lũ người máy sát thủ.”

“Dù Nate Gray ngu thế nào đi nữa,” Will nói, “thì đầu anh ta cũng không chứa linh kiện máy móc gì đâu, Henry. Anh ta là người.”

“Anh ta có thể mang người máy theo. Chúng ta không biết anh ta có một mình tới đó không. Biết đâu gã xà ích người máy của Mortmain...”

“Em nghĩ Henry nói phải,” Tessa nói và tất cả đều quay lại nhìn cô. Jem lại đỏ mặt, cười xấu hổ; mắt Will chậm rãi nhìn cô một lượt.

Anh nói, “Em trông chẳng giống con trai tí nào. Em trông như nữ giả trang nam.”

Cô không biết anh đang tán đồng, phản đối hay giữ quan điểm trung lập trong vấn đề này. “Em cũng chẳng định lừa ai,” cô bực bội đáp. “Nate *biết* Jessamine là con gái. Và quần áo sẽ vừa hơn sau khi em Biến Hình thành cô ấy.”

“Có lẽ em nên làm luôn đi,” Will nói.

Tessa lườm, rồi nhắm mắt. Biến Hình thành một người cũ rất khác. Cô không cần cầm đồ của người ta, hay ở gần người đó. Quá trình chỉ đơn giản như nhắm mắt mò đường tới tủ quần áo, tìm trang phục quen thuộc, rồi lấy ra. Cô tìm lớp vỏ Jessamine bên trong mình, rồi thả lỏng, quần nó quanh thân mình, cảm nhận hơi thở bật ra khỏi phổi khi lồng ngực bị ép lại, tóc xỏ khỏi búi rơi như lớp lụa vàng xuống mặt. Cô búi lại tóc nhét vào mũ và mở mắt.

Tất cả đều chăm chú nhìn cô. Jem là người duy nhất mỉm cười khi cô chớp mắt vì bị chói.

“Phi thường,” Henry nói. Tay anh đặt nhẹ trên cái vật trên bàn.

Tessa, ngại ngùng vì bao nhiêu ánh mắt dòm ngó, tiến tới. “Cái gì vậy ạ?”

“Nó là một dạng... thiết bị công phá do Henry tạo ra,” Jem nói. “Dùng để làm nhiễu bộ máy năng lượng quỹ duy trì hoạt động của người máy.”

“Em chỉ cần vặn, như thế này này,” Henry làm động tác vờ vặn nửa trên nửa dưới của vật đó theo hai hướng ngược nhau, “Rồi ném. Cố nhắm vào đám bánh răng hay nơi nào đó mà vật này mắc lại được. Nó sẽ làm nhiễu dòng chuyển động cơ học trong cơ thể người máy, khiến chúng rã ra từng mảnh. Nó cũng thể gây vài nguy hại cho em, kể cả khi em không phải người máy, vì thế đừng lơ xớ ở gần vật này lúc nó được kích hoạt. Anh mới làm được hai cái, nên...”

Anh giao một cho Jem, và cái còn lại cho Charlotte; chị nhận lấy và lẳng lặng đeo vào thắt lưng vũ khí.

“Chị gửi thư chưa?” Tessa hỏi.

“Rồi. Bọn chị đang chờ hồi âm từ anh trai em đây,” Charlotte nói. Chị mở cuộn giấy trải trên mặt bàn, dùng mấy cái bánh răng đồng mà Henry bỏ ở đó để chặn góc giấy. “Đây,” chị nói, “là bản đồ nơi Jessamine bảo thường hẹn gặp Nate. Đó là một nhà kho ở phố Mincing, cứ đi theo đường Lower Thames là tới. Nó từng là một xưởng đóng gói trà.”

“Đường Mincing,” Jem nói, “Là trung tâm buôn bán trà. Cũng là trung tâm buôn bán thuốc phiện. Thế nào mà Mortmain đặt nhà kho ở đó.” Anh vuốt ngón tay thon dài trên bản đồ, dừng lại ở các tên đường gần đó: Eastcheap, Gracechurch, Lower Thames, St. Swithin. “Nhưng cũng là những nơi kỳ lạ với Jessamine,” anh nói. “Con bé luôn mơ mộng hão huyền – được gặp người trong mộng tại Cung điện Hoàng gia và được chải tóc cầu kỳ tham gia vũ hội. Không phải kiểu gặp gỡ lén lút tại một nhà kho ám đầy bồ hóng trời ơi đất hời nào đó gần cầu tàu.”

“Cô ấy thực hiện mục đích của mình mà,” Tessa nói. “Cô ấy muốn lấy người không phải Thợ Săn Bóng Tối.”

Môi Will nhếch lên thành một nụ cười khẩy. “Nếu cuộc hôn nhân này được cử hành đúng nghi thức, vậy giờ Jessie là chị dâu của em đây.”

Tessa rùng mình. “Em... không phải em có thành kiến gì với Jessamine đâu, nhưng cô ấy xứng đáng có một tấm chồng tử tế hơn,”

“Ai cũng xứng đáng sống cùng một con người tốt đẹp hơn thế.” Will cho tay xuống dưới bàn và rút ra một súc vải. Anh trải nó lên bàn, tránh chỗ bản đồ ra. Trong đó là vài thứ vũ khí dài, mảnh, loang loáng những chữ rune trên lưỡi. “Tôi suýt quên đã nhờ Thomas đặt làm mấy thứ này hồi vài tuần trước. Chúng vừa mới được chuyển tới. Dao kết liễu – dễ lách vào các khớp nối của bọn người máy.”

“Vấn đề là,” Jem nói, cầm một con dao lên xem xét, “khi chúng ta đưa Tessa vào gặp Nate, sao chúng ta có thể theo dõi mà không bị phát hiện đây? Chúng ta phải xông vào can thiệp bất cứ lúc nào, nhất là khi anh ta bắt đầu nghi ngờ.”

“Chúng ta phải đến trước, và tìm chỗ nấp,” Will nói. “Chỉ có cách đó thôi. Chúng ta sẽ nghe ngóng xem Nate có hờ ra thông tin gì hữu dụng không.”

“Tôi không thích Tessa buộc phải nói chuyện với anh ta tí nào,” Jem lầm bầm.

“Cô ấy xử lý tốt; tôi thấy rồi. Hơn nữa, anh ta sẽ nói chuyện thoải mái hơn nếu nghĩ mình được an toàn. Một khi Nate bị bắt, kể cả nếu Tu Huynh Cầm có lục lọi đầu óc anh ta, Mortmain có lẽ đã tính tới nước đó và đặt phép khổng chế để bảo vệ những gì anh ta biết, và chắc phải mất một thời gian chúng ta mới khai được gì đó.”

“Em nghĩ Mortmain cũng đặt phép khổng chế với Jessamine,” Tessa nói. “Vì không hiểu sao em không chạm vào suy nghĩ của cô ấy được.”

“Vậy càng có khả năng ông ta cũng làm điều tương tự với Nate,” Will nói.

“Chàng trai đó yếu như miu vậy,” Henry nói. “Hắn sẽ khai sạch những gì chúng ta muốn biết. Còn nếu không, anh có thiết bị...”

“Henry!” Charlotte cực kỳ hoảng hốt. “Hãy nói rằng anh không chế tạo dụng cụ tra tấn đi.”

“Không hề. Anh gọi nó là Máy Loạn Trí. Nó tạo ra một xung điện tác dụng trực tiếp vào trí óc con người, buộc họ nói sự thật và chỉ sự thật mà thôi.” Henry kiêu hãnh với lấy cái hộp của mình. “Anh ta sẽ nói tất cả những gì trong đầu, mà không hề nghĩ tới hậu quả...”

Charlotte giơ tay cản. “Giờ không phải lúc, Henry. Nếu chúng ta phải sử dụng tới... Máy Loạn Trí, đó là sau khi chúng ta bắt Nate về. Còn lúc này chúng ta phải tập trung vào chuyện tới nhà kho trước Tessa. Nó không xa lắm; vậy Cyril sẽ đưa chúng ta tới, rồi trở về đón Tessa.”

“Nate sẽ nhận ra xe của Học Viện,” Tessa phản đối. “Khi em thấy Jessamine đi gặp Nate, cô ấy hình như đi bộ. Em cũng phải vậy.”

“Em sẽ lạc mất,” Will nói.

“Không đâu,” Tessa nói và chỉ bản đồ. “Đường đơn giản mà. Em rẽ trái ở đường Gracechurch, đi thẳng đường Eastcheap, rồi rẽ vào đường Mincing.”

Cuộc tranh luận nảy sinh, khi Jem, ngạc nhiên sao lại đứng cùng phe với Will phản đối chuyện cô một mình lang thang ngoài phố. Cuối cùng họ thống nhất rằng Henry sẽ đánh xe đưa mọi người tới đường Mincing, còn Tessa đi bộ nhưng có Cyril đi sau cách một quãng an toàn, đề phòng cô lạc giữa thành phố đông đúc, bẩn thỉu và ồn ã này. Cô nhún vai đồng ý; thế còn hơn là tiếp tục tranh cãi, và cô không ngại Cyril.

“Hình như không ai nhận thấy,” Will nói, “rằng một lần nữa chúng ta lại bỏ Học Viện không có Thợ Săn Bóng Tối bảo vệ thì phải?”

Charlotte cuộn bản đồ lại. “Vậy em đề nghị ai trông nhà nào?”

“Em không bảo nên để ai trông nhà,” Will hạ giọng. “Nhưng Cyril đi cùng Tessa, Sophie được huấn luyện chưa tới nơi tới chốn, còn Bridget...”

Tessa liếc nhìn Sophie đang ngồi im lặng trong góc thư viện, nhưng cô gái kia không tỏ vẻ có nghe thấy Will. Trong lúc đó giọng Bridget ngân nga văng vẳng từ trong bếp tới, lại một bài tình ca khốn khổ khác:

*“Ấy rồi John lôi từ trong túi
Một con dao vừa sắc vừa dài
Hắn lụi dao xuyên tim anh ruột
Chẳng quản chi máu chảy đầm đìa
Hắn thách thức nhìn Will rồi nói:
“Cởi áo ra mà băng bó tim mình
Và dòng máu đỏ sẽ nhanh ngừng chảy!”*

“Lạy Thiên Thần,” Charlotte nói. “Chúng ta sẽ phải làm gì đó trước khi cô ấy khiến chúng ta điên cả lút, đúng không?”

Trước khi có ai trả lời, hai chuyện xảy ra cùng lúc: gì đó gõ vào cửa sổ, khiến Tessa giật mình lao đảo lùi một bước, và một tiếng động lớn vang vọng khắp Học Viện – tiếng chuông triệu hồi. Charlotte nói gì đó với Will – âm thanh bị tiếng chuông át mất – và anh rời phòng, còn Charlotte ra mở cửa sổ, đón lấy thứ bay lơ lửng bên ngoài.

Chị rời cửa sổ, trong tay là một tờ giấy; nó hơi giống một con chim trắng, do các góc đang bay lên trong gió. Tóc chị lòa xòa xuống mặt, và Tessa bỗng nhớ ra Charlotte còn rất trẻ. “Chắc là thư của Nate gửi Jessamine,” Charlotte nói rồi đưa cho Tessa; cô liền vội vàng xé phong bì màu kem để đọc thư.

Tessa ngược lên. “Đúng là thư của Nate,” cô xác nhận. “Anh ấy đồng ý gặp Jessie tại địa điểm cũ lúc hoàng hôn...” Cô hơi sững sờ khi không hiểu sao cô vừa được đọc xong, lá thư liền bùng cháy, tới khi chỉ còn là một đám tro đen trong tay cô.

“Vậy chúng ta còn rất ít thời gian,” Henry nói. “Anh sẽ đi bảo Cyril chuẩn bị xe.” Anh nhìn Charlotte như để xin đồng ý, nhưng chị chỉ gật đầu không nhìn anh. Thở dài một tiếng, Henry rời phòng - suýt đâm sầm vào Will đang trở vào, theo sau là một người mặc áo choàng lữ hành. Trong một thoáng Tessa bối rối tưởng đó là một Tu Huynh Cầm – nhưng khi người đó bỏ mũ xuống, cô thấy những lọn tóc xoăn màu vàng cát và đôi mắt xanh lá.

“Gideon Lightwood?” cô ngạc nhiên.

“Đó.” Charlotte nhét bản đồ đang cầm vào túi. “Vậy là Học Viện có Thợ Săn Bóng Tối rồi nhé.”

Sophie hấp tấp đứng lên – rồi dừng lại, như thể ở bên ngoài phòng tập, cô ấy không biết phải nói hay làm gì trước cậu con cả nhà Lightwood.

Gideon nhìn quanh phòng. Đôi mắt xanh của anh ta vẫn bình thản, kiên định như mọi khi. Will ở đằng sau dường như đang cháy lên thứ năng lượng hoàn toàn đối lập, dù anh đang đứng rất yên. “Cô gọi tôi?” Gideon nói và cô nhận ra tất nhiên khi nhìn cô, anh thấy Jessamine. “Và tôi ở đây, dù không biết vì lý do nào, hay để làm gì.”

“Trên danh nghĩa là để dạy Sophie,” Charlotte nói. “Nhưng thực tế là để trông nom Học Viện trong lúc chúng tôi vắng mặt. Chúng tôi cần một Thợ Săn Bóng Tối trưởng thành có mặt ở đây, và cậu thích hợp. Nói cho ngay, chính Sophie đã tiến cử cậu.”

“Và mọi người sẽ đi bao lâu?”

“Hai, hoặc ba tiếng. Không phải cả đêm đâu.”

“Được.” Gideon bắt đầu cởi áo choàng. Giày anh dính bụi, còn tóc thì như thể anh đã để đầu trần đi ngoài gió lạnh. “Bố tôi sẽ nói đây là một cơ hội thực hành cho sau này tôi điều hành Học Viện được tốt.”

Will lau bầu gì đó nghe như “bầm má.” Anh nhìn Charlotte, thấy chị lẳng lặng lắc đầu với mình.

“Có lẽ một ngày nào đó Học Viện sẽ thuộc về cậu,” chị nói với Gideon khá bình thản. “Nhưng dù sao, chúng tôi rất cảm ơn cậu đã giúp. Dù sao thì Học Viện cũng thuộc trách nhiệm của mọi Thợ Săn Bóng Tối. Nó là chôn nung nấu của chúng ta – Idris của chúng ta nơi đất người.”

Gideon nhìn Sophie. “Cô sẵn sàng tập chưa?”

Cô ấy gật đầu. Họ rời phòng theo nhóm, Gideon và Sophie rẽ phải lên phòng tập, còn những người khác đi ra cầu thang. Tiếng hát ai oán của Bridget còn rõ hơn, Tessa nghe Gideon nói gì đó với Sophie về chuyện

đó, và Sophie dịu dàng đáp lại, sau đó họ cách quá xa nên cô không nghe được gì thêm nữa.

Chuyện lùi lại sóng bước cùng Jem trong lúc họ xuống lầu và đi qua sảnh nhà thờ có vẻ rất tự nhiên. Cô đi gần anh để dù không nói chuyện, cô vẫn cảm nhận được hơi ấm từ anh, bàn tay anh khẽ lướt qua bàn tay cô khi họ ra ngoài. Mặt trời dần khuất sau đường chân trời. Bầu trời chuyển màu nâu đỏ trước buổi chạng vạng. Cyril đang đợi ở cầu thang trước, trông giống Thomas tới độ làm bất kỳ ai nhìn anh đều thấy nhói lòng. Anh cầm một con dao dài mảnh lẳng lẳng đưa cho Will; Will cầm lấy và nhét vào thắt lưng.

Charlotte quay lại áp tay lên má Tessa. “Bọn chị sẽ gặp lại em ở nhà kho,” chị bảo. “Em sẽ bình an, Tessa. Và cảm ơn em vì đã giúp bọn chị.” Charlotte hạ tay và đi xuống thềm, Henry theo sau, và Will bén gót. Jem chần chừ chỉ một lúc, và Tessa – nhớ lại một đêm cũng thế này, khi anh chạy lên thềm để tạm biệt cô – liền nhẹ nhàng đặt tay lên cổ tay anh.

“*Mizpah*” cô nói.

Cô nghe tiếng thở của anh sừng lại một hơi. Các Thợ Săn Bóng Tối khác đã vào trong xe; anh hôn vội lên má cô, rồi quay người đi cho kịp những người còn lại; có vẻ không ai để ý, nhưng Tessa đặt tay lên má khi Jem lên xe cuối cùng, và Henry ngồi lên ghế xà ích. Công Học Viện bật mở, và xe lộc cộc phi trong buổi chiều dần tối.

“Thưa cô, chúng ta đi chứ?” Cyril hỏi. Tessa thấy dù anh rất giống Thomas, nhưng cách cư xử của anh có chút thiếu rụt rè hơn. Anh nhìn thẳng vào mắt cô lúc nói chuyện, và khóe miệng anh lúc nào cũng như sắp nhếch thành một nụ cười. Cô tự hỏi liệu có phải trong một cặp anh em luôn có một người bình tĩnh hơn và một người dễ kích động hơn không, giống Gabriel và Gideon vậy.

“Vâng, tôi nghĩ chúng ta...” Tessa đột ngột ngừng lại khi một chân sắp đặt xuống bậc thang dưới. Thật nực cười, cô biết, nhưng – cô đã tháo sợi dây chuyền thiên sứ khi mặc đồ của Jessamine vào. Cô không đeo trở lại. Cô không thể *đeo* – Nate sẽ nhận ra ngay - nhưng cô vẫn muốn nhét

nó vào túi làm bùa may, nhưng cô đã quên mất. Giờ cô lưỡng lự. Nó còn hơn một sự mê tín ngu ngốc; đã hai lần thiên sứ cứu mạng cô.

Cô quay lại. “Tôi quên mất một thứ. Ở đây đợi tôi nhé, Cyril. Một lát thôi.”

Cửa Học Viện vẫn mở; cô rảo bước vào và lên lầu, qua các sảnh, vào hành lang dẫn tới phòng Jessamine – và dừng lại.

Hành lang dẫn vào phòng Jessamine cũng dẫn tới cầu thang lên phòng tập. Cô đã thấy Sophie và Gideon khuất dạng ở đó nhiều phút trước. Chỉ có điều họ không biến mất, họ vẫn ở đó. Ánh sáng thì tù mù, còn họ chỉ là hai bóng đen, nhưng Tessa vẫn nhìn thấy: Sophie đang đứng dựa vào tường, còn Gideon nắm tay cô.

Tessa lùi lại một bước, tim nảy lên trong ngực. Cả hai đều không thấy cô. Họ dường như đang hoàn toàn chăm chú vào nhau. Gideon cúi xuống thì thầm gì đó với Sophie; anh dịu dàng vén một lọn tóc khỏi mặt cô ấy. Bụng dạ Tessa nhộn nhạo, và cô quay người nhẹ nhàng lùi mất.

Bầu trời thêm phần tối khi cô trở ra. Cyril ở đó, đang vu vơ huýt sáo; anh đột ngột ngừng lại khi thấy vẻ mặt Tessa. “Mọi chuyện ổn cả chứ, thưa cô? Cô lấy được đồ chưa?”

Tessa nghĩ tới cách Gideon gạt tóc cho Sophie. Cô nhớ tay Will dịu dàng đặt lên eo cô và cái hôn phớt của Jem lên má mình, và thấy đầu óc quay cuồng. Cô là ai mà dám ra điều bảo Sophie phải cẩn trọng, kể cả dù là không thành lời, khi chính bản thân cô cũng đã mất mình?

“Ừ,” cô nói dối. “Tôi lấy được rồi. Cảm ơn nhé, Cyril.”

Nhà kho là một tòa nhà rộng rãi xây bằng đá vôi, có hàng rào sắt uốn sơn đen bao quanh. Cửa sổ được đóng ván che kín, và một ổ khóa sắt to tướng khóa chặt cổng chính có đề tên công ty Mortmain đã ám vài tầng muội đen.

Các Thợ Săn Bóng Tối rời xe, rồi làm phép che mờ đề phòng trộm cắp và tránh ánh mắt hiếu kỳ của cánh người phàm đi ngang qua, chỉ ít là tới lúc Cyril tới coi xe. Quan sát kỹ hơn, Will nhận thấy khóa mới được

tra dầu và mở gần đây; không có chìa khóa thì họ dùng chữ rune, thế rồi anh và những người khác lần vào trong rồi đóng cổng lại.

Thêm một chữ rune nữa để mở cửa chính, và họ bước vào một khu văn phòng. Chỉ một khu duy nhất còn đồ đạc là một cái bàn, một cái đèn màu xanh lá, cùng bộ sofa hoa có lưng ghế cao cong cong. “Chắc chắn đây là nơi Jessamine và Nate ve vãn nhau rồi,” Will hớn hờ nhận xét.

Jem chán ghét kêu một tiếng rồi lấy gậy chọc ghế. Charlotte đứng bên bàn, vội vã lục các ngăn kéo.

“Không ngờ bỏ phản đối vụ ve vãn thế đấy,” Will nhận xét Jem.

“Thường thì không. Nhưng nghĩ tới Nate chạm vào ai...” Jem nhăn mặt. “Và Jessamine lại một mực tin anh ta yêu mình. Nếu bỏ thấy mặt con bé, tôi nghĩ tới bỏ còn thương đấy, Will ạ.”

“Còn lâu nhé,” Will nói. “Yêu không cần hỏi đáp là quá nực cười, và những ai yêu kiểu đó cũng hóa thành lũ hề.” Anh giật dãi bằng tay như thể nó làm anh đau. “Charlotte? Cái bàn thì sao?”

“Chẳng có gì.” Chị đóng các ngăn kéo lại. “Vài giấy tờ ghi giá trà và thời điểm diễn ra các cuộc đấu giá trà, nhưng chỉ có vậy nếu không kể tới mấy cái xác nhện.”

“Lãng mạn thật,” Will lầm bầm. Anh cúi húi phía sau Jem, người đã đi thẳng vào khu căn phòng kế bên, vừa đi vừa dùng gậy gạt mạng nhện. Các phòng tiếp theo trống hươ trống hoắc, và cái cuối dẫn vào một khu có vẻ từng là mặt bằng nhà kho. Nó là một không gian rộng rãi tối tăm, trần khuất trong bóng tối. Sàn gỗ cọt kẹt dẫn lên ban công tầng hai. Những cái túi vải bố chất bên tường tầng một, và trong bóng tối, trông chúng như những thi thể nằm xụi lơ. Will giơ viên đá phù thủy, để ánh sáng chiếu tỏ căn phòng trong lúc Henry xem xét một cái bao. Anh ấy sống lại, rồi nhún vai.

“Chút vụn trà,” anh nói. “Nhìn có vẻ là hồng trà hảo hạng.”

Nhưng Jem nhìn qua rồi lắc đầu. “Đồng ý rằng nơi đây từng là một văn phòng buôn bán trà, nhưng rõ ràng nó đã bị đóng cửa nhiều năm kể từ khi Mortmain chuyển sang hứng thú với đồ cơ khí. Ấy thế mà sàn nhà

không có một chút bụi.” Anh cầm cổ tay Will, hướng ánh sáng chiếu lên sàn nhà trơn nhẵn. “Ở đây hẳn phải diễn ra chuyện gì đó – chứ không đơn giản là địa điểm hẹn hò của Nate và Jessamine trong một khu văn phòng bỏ hoang.”

“Bên đây còn vài văn phòng nữa này,” Henry nói và chỉ về phía kia. “Charlotte và anh sẽ xem xét đằng đó. Will, Jem, hai em lên kiểm tra tầng hai nhé.”

Rất hiếm khi Henry ra lệnh; Will nhìn Jem cười, rồi thận trọng đi lên cái cầu thang gỗ đã lung lay như rằng ông lão. Các bậc thang kêu lên cọt két dưới bước chân Will, và kể cả dưới trọng lượng nhẹ hơn của Jem. Đá phù thủy trong tay Will hất những hình thù sắc nét lên tường khi anh đứng ở bậc thang cao nhất.

Anh đứng trên một ban công, hẳn từng là nơi trữ trà, và là nơi quản đốc giám sát tầng dưới. Giờ nó trống không, nếu không tính một hình dáng duy nhất đang nằm trên sàn. Cơ thể đàn ông, gầy gò và trẻ trung, và khi Will tới gần hơn, tim anh đập như điên vì đã từng thấy cảnh này – nhìn trước thấy cảnh này – một cơ thể mất sức sống, tóc bạc mặc đồ tối màu, đôi mắt nhắm trông như bị bầm, với hàng mi màu bạc.

“Will?” Jem gọi từ đằng sau. Anh nhìn từ gương mặt lặng lẽ, choáng váng của Will tới kẻ nằm trên sàn và tiến tới quỳ xuống. Anh nắm cổ tay người đó đúng lúc Charlotte lên tầng. Will ngạc nhiên nhìn chằm một lúc; mặt chị bóng mờ hơi và trông chị hơi ốm. “Hắn còn sống. Will?”

Will tới gần hơn, quỳ xuống bên cạnh bạn mình. Từ khoảng cách này, anh nhìn rõ người trên sàn không phải Jem. Hẳn lớn tuổi hơn và là người gốc Âu châu lục địa; râu bạc mọc lởm chởm trên má và cằm hắn, các nét trên gương mặt hắn to bè hơn và kém thanh tú hơn. Tim Will dần đập chậm lại khi mắt người đàn ông kia hấp háy mở.

Chúng có đôi móng mắt bạc như mắt Jem. Và trong khoảnh khắc đó Will nhận ra hắn. Hắn có mùi chua ngọt của ma phiến, cảm nhận được hơi nóng của chúng trong huyết quản hắn, và nhận ra mình từng gặp hắn ở đâu.

“Anh là người sói,” anh nói. “Một trong những người sói lang bạt đã mua ngân phiến của đám ifrit tại Chapel. Đúng không?”

Đôi mắt người sói lom lom nhìn tất cả, rồi xoáy vào Jem. Hắn nheo mắt, tóm ve áo Jem. “Mi,” hắn thở khò khè. “Mi thuộc nhóm bọn tao. Và mi còn... còn ít nào...”

Jem giật mình thối lui. Will tóm cổ tay người sói và giăng ra. Không hề khó – những ngón tay nhũn như chì chì của hắn chẳng còn mấy sức lực. “Chớ chạm vào cậu ấy.” Will nghe giọng mình như từ xa vọng lại, lạnh lẽo và thâm trầm. “Cậu ấy không có thứ thuốc bản thủ của các người. Và đừng đánh đồng Nephilim chúng tôi với các người.”

“Will.” Giọng Jem tỏ ý van cầu: *Nhẹ nhàng hơn đi.*

“Anh làm việc cho Mortmain,” Will nói. “Nói xem anh làm gì cho ông ta. Nói xem ông ta ở đâu.”

Người sói cười. Máu ứa ra từ miệng và chảy xuống cằm hắn. Một ít máu bắn lên đồ đi săn của Jem. “Làm như... tao biết... Ông Chủ ở đâu vậy,” hắn thở khò khè. “Lũ ngu, cả hai bọn mi. Lũ Nephilim phé vật. Nếu tao còn... còn sức... tao sẽ xé xác bọn mi...”

“Nhưng anh làm gì còn sức.” Will tàn nhẫn nói. “Và có lẽ chúng tôi có chút ngân phiến đấy.”

“Mi không có. Mi nghĩ... tao không biết sao?” Mắt người sói dờ dẫm. “Khi ông ấy đưa nó cho tao, tao thấy nhiều thứ - những thứ mi không thể tưởng tượng được – một Thành phố Pha lê vĩ đại – những ngọn tháp của Thiên Đàng...” Lại thêm một tràng ho sù sụ nữa. Thêm máu bắn ra. Nó bành bạc như thủy ngân. Will nhìn Jem. *Thành phố Pha lê.* Anh không thể không nghĩ tới Alicante, dù anh chưa từng tới đó. “Tao nghĩ sẽ tới đó định cư... tao đã làm việc thông ngày thông đêm, chưa bao giờ biết mệt. Rồi từng đứa, từng đứa bọn tao lần lượt chết. Thứ thuốc đó giết chết người ta, nhưng ông ấy không hề nói. Tao trở lại xem còn chút thuốc nào sót lại đây không. Nhưng không có. Rồi đi chẳng ích gì. Tao sắp chết rồi. Chết ở đâu mà chẳng như nhau.”

“Ông ta biết mình làm gì khi đưa thứ thuốc đó cho anh,” Jem nói. “Ông ta biết thứ đó sẽ giết anh. Ông ta không đáng để anh phải giữ bí

mật giùm ông ta. Hãy nói cho chúng tôi biết ông ta đang làm gì – ông ta bắt các anh làm gì suốt ngày đêm.”

“Lắp *những thứ đó* – lắp người kim khí. Không hề dễ, nhưng tiền công thì hậu hĩnh còn thuốc là loại tốt hơn...”

“VẬY giờ anh có nhiều tiền lắm,” Jem nói, giọng pha mùi cay đắng. “Ông ta cho các anh uống thứ ngân phiến đó bao lâu một lần?”

“Sáu, hoặc bảy lần một ngày.”

“Thế nào mà ở Chapel hết thuốc,” Will lầm bầm. “Mortmain đang kiểm soát nguồn cung ứng.”

“Anh không nên dùng như vậy,” Jem nói. “Dùng càng nhiều, chết càng nhanh.”

Người sói nhìn thẳng vào Jem. Mắt hắn vẫn tở máu. “Và mi,” hắn nói. “Mi còn bao thời gian nào?”

Will quay đầu. Charlotte đứng bất động ở đầu cầu thang, nhìn chăm chú. Anh giơ tay ra hiệu cho chị lại gần. “Charlotte, nếu chúng ta có thể đưa hắn xuống lầu, có lẽ các Tu Huynh Cầm có thể giúp gì đó cho hắn. Nếu chị có thể...”

Nhưng Charlotte, trái với mong đợi của Will, lại mặt mày tái le tái lét. Chị đưa tay bịt miệng và lao xuống lầu.

“Charlotte!” Will rít lên; anh không dám hét. “Ôi, chết tiệt. Được rồi, Jem. Bỏ cầm chân, tôi đỡ vai...”

“Thôi, Will ạ.” Giọng Jem khe khẽ. “Hắn chết rồi.”

Will quay lại; quả thật, đôi mắt bạc kia đã trợn ngược, nhìn thẳng lên trần nhà; ngực hắn đã thôi phập phồng. Jem đưa tay định vuốt mắt hắn, nhưng Will tóm cổ tay bạn.

“Đừng.”

“Tôi không định chúc hắn an nghỉ. Chỉ vuốt mắt thôi.”

“Hắn không xứng. Hắn làm việc cho Ông Chủ cơ mà!” Tiếng thì thào của Will vang thành tiếng hét.

“Hắn giống tôi,” Jem chỉ nói vậy. “Một con nghiện.”

Will nhìn tay hai người. “Hắn *không giống* bò. Và bò sẽ không chết như thế.”

Đôi môi Jem hé mở vì ngạc nhiên. “Will...”

Cả hai đều nghe thấy tiếng cửa mở, và ai đó gọi tên Jessamine. Will thả tay Jem, và cả hai nằm ẹp xuống sàn, nhích ra rìa ban công để quan sát chuyện dưới nhà kho.

CHƯƠNG 16: THÁNH THẦN NỖI GIẬN

Thời gian chẳng chữa một ai

Trôi đi tuôn tuột, phá hoại thế gian.

Tháp cao cũng hóa bể dâu

Thánh thần nổi giận, thế gian tha gì?

- Shakespeare, *Sonnet 64*

Đi lại trên đường phố Luân Đôn trong bộ dạng con trai quả là một trải nghiệm kỳ quặc, Tessa nghĩ khi bước trên vỉa hè đông đúc của Eastcheap. Cánh đàn ông đi qua chẳng buồn ngó ngang tới cô, chỉ lách qua cô để tới cửa các quán rượu hay rẽ vào một nhánh phố khác. Là một cô gái, nếu đơn độc đi trên những con phố thế này giữa lúc chiều tối, hẳn cô sẽ là đối tượng của bao nhiêu ánh mắt chế giễu và nụ cười khinh bỉ. Còn là con trai, cô... vô hình. Cô chưa từng hiểu vô hình là như thế nào. Cô thấy thật nhẹ nhàng và tự do – hoặc hẳn sẽ có cảm giác vậy, nếu như cô không thấy mình giống vị quý tộc trong *Câu chuyện hai thành phố* ngồi trên xe chở ra nơi hành quyết.

Cô chỉ thoáng thấy Cyril duy nhất một lần, trốn giữa hai tòa nhà đối diện với nhò kho số 32 đường Mincing. Đó là một tòa nhà lớn bằng đá, có hàng rào sắt đen bao quanh, trông như một hàng răng lia chia trong ánh tịch dương sắp tàn. Cổng có một ổ khóa, nhưng đã bị mở; cô lách qua cổng, rồi bước lên bậc thềm bụi bặm tới cửa chính cũng không khóa nốt.

Bên trong là khu văn phòng trống trơn, có cửa sổ nhìn ra đường Mincing, không gian tĩnh lặng như tờ; một con ruồi vo vo bay qua, đâm mấy lần vào cửa sổ tới khi kiệt sức rơi xuống bậu cửa. Tessa rùng mình và rảo bước nhanh hơn.

Hễ bước vào phòng nào, cô lại thấy căng thẳng, chỉ chực sẽ thấy Nate; nhưng cô đi mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Căn phòng cuối cùng có cửa mở vào mặt bằng nhà kho. Ánh sáng xanh nhạt lọt qua các kẽ hở của những ô cửa sổ bị đóng ván niêm phong. Cô bối rối nhìn quanh. “Nate ới?” Cô thì thào.

Anh bước ra khỏi vùng tối giữa hai cây cột bê tông. Những lọn tóc vàng bên dưới cái mũ lụa chớp cao óng lên dưới luồng sáng xanh đen. Anh mặc áo khoác vải tuyết màu xanh, quần đen và đi giày cũng đen, nhưng vẻ hoàn hảo của anh đã biến đâu mất. Tóc anh lòa xòa xuống mắt, và có vết đất bẩn quệt ngang má. Trang phục của anh nhăn nhúm như thể anh mặc nguyên đồ mà ngủ. “Jessamine,” anh gọi, rõ ràng nhẹ nhõm rất nhiều. “Em yêu dấu.” Anh dang rộng vòng tay.

Cô chậm chạp tiến tới, cả cơ thể căng thẳng. Cô không muốn Nate chạm vào mình, nhưng cũng chẳng có cách nào tránh vòng ôm ấy. Tay anh choàng ôm lấy cô. Một bàn tay đưa lên vành mũ và tháo xuống, để những lọn tóc xoắn buông xõa xuống lưng cô. Cô nghĩ tới lúc Will tháo kẹp ghim trên tóc cô, và bụng cô không tự nguyện cứng lại.

“Em cần biết Ông Chủ ở đâu,” cô run rẩy nói. “Chuyện cực kỳ quan trọng. Em nghe lóm được một chút kế hoạch của đám Thợ Săn Bóng Tối. Em biết anh không muốn nói, nhưng...”

Anh vuốt tóc Tessa, bỏ qua lời cô nói. “Anh hiểu,” giọng anh trầm khàn. “Nhưng trước hết...” Ngón tay đặt dưới cằm cô đẩy cô ngửa mặt lên. “Hãy hôn anh đi, này tiểu thư quyến rũ(*).”

(*) Nguyên văn: *Come and kiss me, sweet-and-twenty*, trích hồi 2, cảnh 3, vở kịch *Đêm thứ mười hai của Shakespeare*.

Tessa ước anh đừng trích Shakespeare. Cô sẽ không bao giờ có thể nghe lại câu thơ sonnet đó mà không muốn ối. Mọi tế bào thần kinh trong cô đều muốn gào thét nhảy khỏi cơ thể khi anh cúi xuống. Cô cầu trời cho những người khác ào ra trong lúc cô để anh ngửa đầu mình lên, và lên nữa...

Nate bắt đầu cười. Phẩy cổ tay, anh quăng cái mũ của cô vào vùng tối; những ngón tay anh bóp cầm cô, móng tay bầu chặt. “Xin lỗi vì hành vi bốc đồng của anh nhé,” anh nói. “Anh không kìm nổi tò mò xem cô có thể tiến xa tới đâu để bảo vệ đám bạn Thợ Săn Bóng Tối của mình... em gái ạ.”

“Nate.” Tessa cố lùi thoát khỏi tay anh, nhưng anh giữ quá chặt. Tay kia của anh phóng ra như một con rắn vòng lấy ôm chặt Tessa, với cẳng tay đè ngang cổ cô. Hơi thở anh nóng hổi bên tai cô. Anh bốc mùi chua lè như mùi rượu gin cũ và mồ hôi.

“Cô thật sự cho rằng anh không biết sao?” Anh hằm hè. “Sau khi bức thư gửi tới bữa tiệc của Benedict bảo anh nhọc công tới tận Vauxhall, anh nhận ra rồi. Anh hiểu ngay. Anh phải nhận ra cô từ đầu mới đúng. Đồ con nhỏ ngu ngốc.”

“Ngu ngốc?” Cô rít lên. “Em đã lòi hết mọi bí mật ra khỏi miệng anh, Nate ạ. Anh đã nói sạch bách. Mortmain biết chưa? Chính vì thế mà bộ dạng anh mới như nhiều ngày không ngủ thế này hả?”

Anh thít chặt tay đặt ngang cổ cô, khiến cô hít một hơi vì đau. “Cô đừng hòng mà bình an rời khỏi đây. Cô xía mũi vào chuyện của anh. Thấy anh bệ rạc thế này cô sung sướng lắm hả? Cô là kiểu em gái thế nào vậy, Tessa?”

“Đáng ra anh nên giết em ngay khi có cơ hội. Anh đừng nghĩ có thể đùa giỡn em, không một chữ nào phun ra từ miệng anh có thể khiến em nghĩ rằng mình đã phản bội anh đâu, Nate ạ. Anh đáng phải chịu cảnh này. Đánh bạn với Mortmain...”

Anh lắc Tessa mạnh tới độ răng cô đánh vào nhau lập cập. “Chuyện anh đánh bạn với ai không phải chuyện của cô. Anh vẫn sống tốt tới khi cô và đám bạn Nephilim của cô tới phá rối. Giờ Ông Chủ muốn cầm đầu

anh lên cộc. Đó là lỗi của cô. Tất cả là lỗi của cô. Anh đã gần như tuyệt vọng, tới khi nhận được lá thư nực cười của Jessamine. Tất nhiên anh biết cô đứng sau vụ đó. Anh cũng biết cô gặp rắc rối thế nào khi phải tra tấn cô ấy viết cho anh lá thư tỏ lòng nhưng nhớ lỗi bịch kia...”

“Bọn em không tra tấn cô ấy,” Tessa nghiêng răng nói. Cô vũng vẩy, nhưng Nate càng ghì cô chặt hơn, cúc áo anh chọc cả vào lưng cô. “Cô ấy muốn viết. Cô ấy muốn giữ mạng mình.”

“Anh không tin.” Bàn tay không đặt ngang cổ cô nắm cầm cô; móng tay anh bầu vào và cô kêu đau. “Cô ấy yêu anh.”

“Chẳng ai yêu nổi anh hết,” Tessa gắt. “Anh là anh trai em... em yêu quý anh... và anh đã giết chết thứ tình cảm đó.”

Nate nhồi đầu tới và lồng lộn. “*Anh không phải anh trai cô.*”

“Được rồi, vậy thì anh cùng mẹ khác cha, nếu anh muốn thế...”

“Cô không phải em gái anh. Chúng ta còn chẳng chung tới một nửa dòng máu ấy chứ.” Anh hả hê gằn ra từng lời. “Mẹ cô và mẹ anh không phải là một.”

“Không đòi nào,” Tessa thì thào. “Anh nói dối. Mẹ chúng ta là Elizabeth Gray...”

“Mẹ cô là Elizabeth Gray, nhũ danh Elizabeth Moore,” Nate nói. “Mẹ anh là Harriet Moore.”

“*Dì Harriet ư?*”

“Bà ấy từng đính hôn. Cô có biết chuyện đó không? Sau khi bố mẹ chúng ta – bố mẹ cô – kết hôn. Người đàn ông qua đời trước khi hôn lễ được cử hành. Nhưng bà ấy đã mang thai. Mẹ cô nuôi đứa bé như con đẻ cô em gái không bị người đời khinh bỉ là con đàn bà chữa hoang. Nhưng bà ta là một ả điếm.” Giọng anh đắng nghét như thuốc độc. “Anh không phải, và chưa bao giờ là anh trai cô. Harriet – bà ấy chưa từng nói mình là mẹ anh. Anh phát hiện ra nhờ đọc thư của mẹ cô. Suốt bao nhiêu năm đó, bà ấy không hé môi lấy nửa lời. Bà ấy thấy nhục nhã quá mà.”

“Anh đã giết dì,” Tessa dờ dãn nói. “Giết mẹ đẻ của mình.”

“Vì bà ấy là mẹ anh. Vì bà ấy vứt bỏ anh. Vì bà ấy chán ghét anh. Vì anh sẽ không bao giờ được biết bố mình là ai. Vì bà ấy là một ả điếm.” Giọng Nate trống rỗng. *Nate* luôn trống rỗng. Anh chỉ là một cái vỏ đẹp đẽ, còn Tessa và dì luôn mơ rằng anh biết thông cảm, biết yêu thương vì họ muốn thấy điều đó nơi anh, chứ không phải vì anh có những cảm xúc đó.

“Sao anh bảo Jessamine rằng mẹ anh là Thợ Săn Bóng Tối?” Tessa hỏi. “Nếu như dì Harriet là mẹ anh, vậy bà ấy là em gái của mẹ em. Suy ra dì Harriet cũng là Thợ Săn Bóng Tối, và anh cũng vậy. Sao anh bịa ra chuyện lố bịch thế?”

Anh cười khinh bỉ. “Không phải cô muốn biết sao?” Anh thít chặt cổ cô, khiến cô nghẹt thở. Cô há miệng và đột nhiên nghĩ Gabriel đã nói, *Nhắm thẳng vào hạ bộ; bị đánh đòn vào đó có mà đau thấu trời thấu đất.*

Cô lên gối rồi rút chân lại, gót giày va trúng mắt cá chân Nate, gây ra tiếng rắc khe khẽ. Nate hét, và khuỷu chân xuống. Đến lúc đó anh vẫn một mực giữ chặt Tessa, và đảo người để lúc ngã, khuỷu tay anh thui vào bụng cô. Cô há miệng, hơi thở bị tống khỏi phổi, hai mắt nhòe nước.

Cô lại cố đá Nate, cố lùi xa anh, và đâm một cú trúng vai anh, nhưng anh đã lao tới, tóm áo gi-lê của cô. Các nút áo bung ra như mưa khi anh lôi cô lại; tay kia anh tóm tóc cô trong khi cô vùng vẫy, cào cào má anh. Máu ngay tức khắc ứa ra thành một cảnh tượng đẹp đẽ ghê rợn.

“Thả ra,” cô thở dốc. “Anh không giết được em đâu. Ông Chủ muốn em còn sống...”

“Còn sống chứ không phải không sút mẻ gì,” Nate gầm ghè, máu chảy xuống mặt và cằm anh. Anh cuộn tóc cô trong tay mình và kéo; cô hét thất thanh và đá loạn xạ, nhưng anh lạnh lẽo tránh bàn chân cô. Vừa thở hổn hển cô vừa thầm gọi: *Jem, Will, Charlotte, Henry – mọi người đâu rồi?*

“Đang nghĩ xem đám bạn mình ở đâu hả?” Anh kéo cô đứng lên, một tay nắm tóc, tay kia giữ rịt lưng cô. “Chỉ ít thì có một đứa ở đây.”

Tiếng loảng xoảng khiến Tessa giật mình để ý tới chuyển động trong vùng tối. Nate nắm tóc kéo cô quay vòng ra sau và lay mạnh. “Nhìn đi,”

anh quát. “ Giờ là lúc cô phải biết mình đang đối đầu với gì.”

Tessa nhìn. Thứ từ trong bóng tối bước ra lớn khủng khiếp – cô đoán nó cao chừng sáu mét, được làm bằng sắt. Toàn bộ cơ thể nó ó gần như không có một khớp nối nào. Nó di chuyển có vẻ giống một cỗ máy trơn tru, liền khối, và gương mặt nó gần như chẳng ra nét gì. Phần thân dưới của nó tách ra thành hai chân, và mỗi bàn chân lại có một bộ móng vuốt kim loại. Tay nó cũng có vuốt, và đầu là hình oval trơn nhẵn chỉ có một cái miệng lõm chồm răng như vết nứt trên vỏ trứng. Một cặp sừng bạc xoắn cắm trên “đầu” nó. Một dòng lửa xanh mảnh lách tách cháy rền rẹt giữa hai sừng.

Trong bàn tay to sụ của nó là một cơ thể èo uột, mặc đồ đi săn. So với con người máy khổng lồ kia, chị trông nhỏ bé hơn bao giờ hết.

“Charlotte!” Tessa hét. Cô càng thêm cố gắng vùng khỏi Nate, và lắc đầu quây quậy. Tóc cô bị bứt đứt và rơi xuống sàn – những sợi tóc vàng của Jessamine, giờ lốm đốm màu. Nate đáp lại bằng một cú bạt tai khiến cô nổ đom đóm mắt; thấy cô lao đảo, anh tóm cổ cô, cúc tay áo ghì vào thanh quản của cô.

Nate cười khục khặc. “Hàng mẫu đấy,” anh nói. “Bị Ông Chủ vứt bỏ. Quá lớn và cồng kềnh không hợp với mục đích của ngài. Nhưng anh lại thấy khác.” Anh lên giọng. “Vứt nó.”

Bàn tay sắt của người máy mở ra. Charlotte lăn nhào xuống, rơi bịch xuống đất nghe tới điếng lòng. Chị nằm bất động. Từ khoảng cách này, Tessa không rõ ngực chị còn phập phồng hay không.

“Giờ đập bẹp nó,” Nate nói.

Thứ đó chậm chạp nhấc bàn chân gai góc lên. Tessa cào vào cẳng tay Nate.

“*Charlotte!*” Trong một thoáng Tessa tưởng tiếng hét kia là của mình, nhưng nó quá trầm. Một bóng người lao ra từ sau người máy, một người mặc toàn đồ đen, có mái tóc màu cam đỏ, tay cầm dao kết liễu.

Henry.

Không hề liếc mắt tới Tessa và Nate, anh lao vào người máy, chém xuống trong một đường vòng cung dài. Có tiếng leng keng vang lên khi kim loại tiếp xúc với kim loại. Vài tia lửa tóe ra, và người máy loạng choạng vài bước. Chân nó dậm thình xuống nền, cách cơ thể nằm ngửa của Charlotte vài phân. Henry tiếp đất, rồi lại lao vào sinh vật đó, với con dao lăm lăm trong tay.

Lưỡi dao gãy. Trong một thoáng Henry chỉ đứng nguyên đó và choáng váng chờ đợi nhìn. Rồi bàn tay sinh vật kia phóng tới tóm tay anh. Henry hét lên khi nó nhấc bổng anh và ném thẳng vào một cột đá bằng sức lực mạnh không tưởng; anh va vào, cơ người rơi xuống sàn, và bất động.

Nate cười vang. “Thật là vì nhau quá,” anh nói. “Ai dám nghĩ tới chuyện này chứ? Jessamine luôn bảo rằng cô ấy nghĩ Branwell không chịu nổi vợ mình.”

“Đồ con lợn,” Tessa nói và cố vùng ra. “Anh biết gì về chuyện người ta có thể làm gì cho nhau? Nếu Jessamine bị thiêu sống, anh cũng chẳng buồn ngược mắt nhìn. Anh chẳng quan tâm tới ai ngoài bản thân anh.”

“Im nào, hoặc anh nhỏ rằng cô đấy,” Nate lại lay cô và gọi. “Nào! Tới đây. Mi giữ nó tới khi Ông Chủ đến.”

Với tiếng các bánh răng nghiền ken kết, người máy liền chấp hành mệnh lệnh. Nó không nhanh nhẹn như đám nhỏ hơn, nhưng kích cỡ đó khiến Tessa không thể nào không bủn rủn khi mắt nhìn nó tiến tới. Và không chỉ có vậy. Ông Chủ đang đến nữa. Tessa tự hỏi liệu Nate gọi ông ta chưa, hay ông ta đã trên đường tới rồi. Mortmain. Chỉ cần nhớ tới đôi mắt lạnh tanh, nụ cười lạnh lùng quyền uy thôi đã khiến bụng dạ cô nhộn nhạo. “Thả em ra,” cô hét và vung vẩy. “Để em tới chỗ Charlotte...”

Nate đẩy mạnh cô, và cô ngã soài ra đất, đầu gối và khuỷu tay đập mạnh xuống sàn gỗ cứng. Cô sững một hơi và lăn sang bên, ra dưới ban công tầng hai, đúng lúc người máy bước tới. Cô hét.

Và hai người, Will và Jem, nhảy từ ban công xuống hai vai người máy. Nó gầm thét như tiếng ống bễ được tiếp thêm than, và lao đảo vài bước, và Tessa nhân cơ hội đó lăn khỏi đường của nó và đứng dậy. Cô

nhìn từ Henry sang Charlotte. Henry tái xanh và nằm co quắp bên cây cột, nhưng Charlotte, nằm ở nơi người máy vút chệch xuống, rất dễ bị con người máy kênh cang kia đè chết.

Hít sâu một hơi, Tessa lao qua chỗ Charlotte và quỳ xuống, đặt ngón tay lên cổ Charlotte; có mạch đập, nhưng rất yếu. Vòng tay dưới cánh tay Charlotte, cô bắt đầu kéo chị về chỗ tường nhà, tránh khỏi khu chính giữa có con người máy đang quay mòng mòng và tóe lửa, mãi miết đưa bộ vuốt lên vồ Jem và Will.

Nhưng họ quá mau lẹ. Tessa đặt Charlotte nằm giữa mấy cái túi vải bố đựng trà và nhìn qua phòng, cố tính đường tới chỗ Henry. Nate nhẩy chồm chồm, la hét chửi rửa người máy; đáp lại, Will cắt một cái sừng của tạo vật kia và phóng về phía anh trai Tessa. Nó nảy trên sàn, kêu kin kít và tóe lửa, còn Nate vội nhẩy lùi lại. Will cười. Jem trong lúc đó đang bám vào cổ sinh vật, làm gì đó Tessa không nhìn được. Còn sinh vật đang quay tròn, nhưng nó được thiết kế để vươn tay tóm thứ trước mặt, và cánh tay của nó không cong đủ độ. Nó không thể tóm thứ bám sau lưng và gáy nó.

Tessa suýt phì cười. Will và Jem trông như chuột đang bò ngang dọc thân con mèo, chọc con mèo tức điên. Nhưng dù họ chém rất nhiều nhất vào sinh vật kia, bản thân họ không thể tránh khỏi bị thương. Con dao của họ, mà cô từng thấy chém sét như chém bùn, chỉ để lại vài vết lõm và trầy xước trên lớp da người máy.

Còn Nate, trong lúc đó, đang mãi gào lên. “Lắc chúng ra! Rũ chúng xuống, đồ to đầu kênh cang chết bầm!”

Người máy dừng lại, rồi lắc mạnh thân thể. Will bị trượt, may sao phút cuối kịp bám vào cổ nó nên không bị rơi. Jem không được may mắn thế; anh chọc cây gậy về phía trước, như định cắm nó vào cơ thể sinh vật cho khỏi rơi, nhưng lưỡi kiếm trượt dài trên lưng sinh vật. Jem ngã không hề đẹp chút nào, vũ khí bay khỏi tay, chân khuỵu xuống.

“*James!*” Will hét.

Jem đau đón chống chân cố đứng dậy. Anh vớ lấy thanh stele ở thất lưng, nhưng tạo vật kia, cảm nhận được đâu là kẻ yếu, liền chú mục vào

anh và vươn bộ vuốt to tướng ra. Jem vội vàng lùi và lục tìm gì đó trong túi. Một vật hình chữ nhật, trơn nhẵn, bằng đồng – thứ Henry đã giao cho anh lúc ở thư viện.

Anh vung tay định quăng – và Nate đột ngột xuất hiện sau lưng anh, đá mạnh vào cái chân bị thương, hình như đã gãy của anh. Jem không kêu, nhưng chân khuyu xuống nghe đánh rắc và ngã xuống đất lần thứ hai; vật kia lăn khỏi tay anh.

Tessa vội vàng đứng dậy và chạy tới tranh cướp nó với Nate. Họ đâm sầm vào nhau, cân nặng và chiều cao vượt hơn của anh ẩy cô ngã ra sàn. Cô lộn người khi ngã đúng như Gabriel dạy để giảm thiểu lực tác động, dù cú va chạm vẫn khiến cô không thở nổi. Những ngón tay run rẩy cố với lấy thiết bị, nhưng nó lăn xa hơn một chút. Cô nghe Will hét gọi tên mình, bảo cô ném nó cho anh. Cô duỗi tay xa hơn, đúng lúc những ngón tay nắm lấy thiết bị kia thì Nate kéo chân cô lôi tuột cô về phía mình, không hề thương tiếc.

Anh ấy lớn hơn mình, cô nghĩ. Mạnh hơn mình. Tàn nhẫn hơn mình. Nhưng có một cái anh ấy không thể hơn mình.

Cô Biến Hình.

Tâm trí cô tập trung vào bàn tay đang nắm mắt cá chân cô, nơi da anh ta tiếp xúc với da cô. Cô tìm kiếm *Nate* thật sự như cô biết từ trước tới nay, ánh lửa trong anh lóe lên theo cách nó lóe trong mọi người, như một ngọn nến thấp lên trong căn phòng tối. Cô nghe anh hít một hơi, rồi cô hoàn toàn Biến Hình, lớp da thay đổi, xương như tan ra định hình lại. Các cúc áo bung ra khi người cô to cao hơn, chân bị co rút, kéo chân mình được ra khỏi tay Nate. Cô lăn người tránh xa anh mình, lão đảo đứng lên và thấy mắt anh tròn tròn nhìn cô.

Giờ cô, ngoại trừ bộ quần áo, là một hình ảnh đối chiếu chuẩn xác của anh.

Cô quay về phía người máy. Nó sững lại đợi chỉ thị, còn Will vẫn bám trên lưng nó. Anh giơ tay và Tessa ném thiết bị, thầm cảm ơn Gabriel và Gideon vì những giờ dạy phi dao. Nó bay trong không gian theo một đường vòng cung hoàn hảo, và Will tóm gọn.

Nate đứng lên. “Tessa,” anh gầm ghè. “Cô nghĩ thế chớ nào...”

“Bắt hẩn!” Cô chỉ Nate và hét lên với người máy. “Bắt và giữ chặt hẩn!”

Tạo vật đó không nhúc nhích. Tessa không nghe thấy gì ngoài tiếng thở ồ ồ của Nate bên cạnh, và tiếng rồn rảng từ con quái vật bằng sắt kia; Will đã lẩn ra sau và đang lúi húi làm gì đó cô không thấy được.

“Tessa, cô ngốc lắm,” anh rít lên. “Không ích gì đâu. Sinh vật kia chỉ vâng lệnh...”

“Ta là Nathaniel Gray!” Tessa hét lên với gã khổng lồ sắt. “Và nhân danh Ông Chủ, ta ra lệnh cho mi *tóm và giữ chặt kẻ này!*”

Nate quay sang cô. “Chơi đủ chưa, hả con nhóc ngu ngốc...”

Lời anh bị đột ngột cắt ngang khi người máy cúi xuống tóm chặt anh trong bàn tay như gọng kìm. Nó nhắc anh lên ngang tầm cái miệng đang đánh lạch cạch và kêu rì rì ý hỏi. Nate bắt đầu la hét và la hét như mất trí, tay vung vẩy trong khi Will, đã hoàn thành xong công việc gì đó, nhảy xuống khom mình tiếp đất. Anh hét lên với Tessa, đôi mắt xanh mở to kinh hãi, nhưng cô không nghe tiếng anh qua tràng la hét của anh trai. Tim cô đang đập thình thịch; cô cảm nhận tóc đổ xuống vai. Cô lại là mình, cú sốc quá lớn khiến cô không còn giữ được lớp vỏ bọc nữa. Nate vẫn hét – thứ kia giữ anh chặt như gọng kìm. Will bắt đầu chạy, đúng lúc sinh vật kia nhìn Tessa và gầm lớn – rồi Will nhào vào cô, đẩy ngã cô ra đất và dùng thân người che chở cô khi người máy nổ tung như một siêu tân tinh.

Tiếng nổ chói quá mức tưởng tượng. Tessa cố che tai, nhưng cả người Will ghim chặt cô xuống đất. Hai khuỷu tay anh chống hai bên đầu cô. Cô cảm nhận hơi thở của anh phả lên gáy, nhịp tim anh truyền qua sống lưng cô. Cô nghe tiếng anh mình gào thét, một tiếng gào thét nghẹn máu kinh khủng. Cô quay đầu, áp mặt vào vai Will khi cơ thể anh nảy lên sàn; sàn nhà rung chuyển bên dưới họ...

Và tất cả chấm dứt. Tessa từ từ mở mắt. Không gian mù mịt bụi vữa cùng các mảnh vụn gỗ và trà bay là tà từ những cái túi vải bố. Những

khối kim loại to tướng nằm rải rác bừa phứa trên sàn, vài cửa sổ nổ tung, để ánh sáng buổi tối mờ sương ủa vào. Tessa liếc nhìn khắp phòng. Cô thấy Henry đang ôm chầm Charlotte, hôn lên gương mặt xanh xao của chị trong lúc chị ngược nhìn anh; Jem, cố đứng dậy, tay cầm thanh stele trong khi bụi vữa phủ dày trên tóc và quần áo anh... Và Nate.

Lúc đầu cô tưởng anh đang dựa vào một cây cột. Rồi cô thấy vết máu đỏ loang trên áo anh, và hiểu ra tất cả. Một thanh kim loại như cây giáo đâm xuyên người anh, găm anh thẳng vào cây cột. Đầu anh gục xuống, tay yếu ớt ôm lấy ngực.

“Nate!” Cô hét. Will lăn sang bên, buông cô ra, và cô ngay lập tức đứng dậy, lao về phía anh trai. Tay cô đang run rẩy vì sợ hãi và vì chuột rút, nhưng cô vẫn nắm được ngọn giáo kim loại trên ngực anh và nhổ ra. Cô ném nó sang bên và vừa kịp đỡ anh khi anh đổ về trước, cơ thể nặng trĩu buộc cô phải khuy người. Nhưng không hiểu sao cô vẫn ngồi được xuống an lành, với cơ thể mất sức sống của Nate nằm ngang đùi.

Một ký ức vọng về trong đầu cô – cô cúi gập người trên sàn nhà de Quincey, ôm Nate trong tay. Hồi đó cô rất yêu quý anh. Tin tưởng anh. Giờ, khi ôm anh và máu anh thấm ướt quần áo cô, cô cảm giác như mình đang xem các diễn viên diễn trên sân khấu, đang nhập vai diễn một vở bi kịch.

“Nate,” cô thì thầm.

Mắt anh hấp háy mở. Cô hoảng hốt. Cô tưởng anh đã chết.

“Tessie...” Giọng anh khàn như từ sâu dưới nước vọng lên. Mắt anh nhìn lên mặt cô, rồi máu trên quần áo, cuối cùng dừng lại ở ngực anh, nơi máu đang đều đều ứa đầm áo. Tessa cởi áo khoác choàng lên người anh, và đè mạnh vào vết thương, cầu cho máu anh có thể ngừng chảy.

Nhưng không được. Cái áo ngay lập tức ướt đầm, những dòng máu nhỏ từ từ chảy xuôi thân người Nate. “Ôi Chúa ơi,” Tessa thì thào. Cô lên giọng. “Will...”

“Đừng.” Tay Nate nắm lấy cổ tay cô, móng tay bầu chặt.

“Nhưng Nate...”

“Anh sắp chết rồi. Anh biết.” Anh ho hắng, một âm thanh khục khặc, yếu ớt. “Em không hiểu sao? Anh không hoàn thành nhiệm vụ của Ông Chủ. Đàng nào ông ấy cũng giết anh thôi. Và ông ấy sẽ khiến anh chết từ từ, đau đớn.” Anh kêu lên một tiếng trầm khàn, bực dọc. “Đừng cố, Tessie. Anh không phải kẻ cao thượng gì. Em biết mà.”

Cô hít một hơi run rẩy. “Em nên bỏ anh lại chảy máu đến chết. Nếu anh là em, anh sẽ làm vậy.”

“Tessie...” Máu ứa ra từ khóe miệng anh. “Ông Chủ sẽ không bao giờ hại em.”

“Mortmain,” cô thì thào. “Ông ta ở đâu? Làm ơn. Hãy nói cho em biết ông ta ở đâu đi.”

“Ông ấy...” Nate nghẹn một hơi. Những bong bóng máu xuất hiện trên môi anh. Cái áo khoác trong tay Tessa đã ướt đầm đìa. Mắt anh trợn to, lộ vẻ hoảng hốt. “Tessa... a-anh đang chết. Anh thật sự sắp chết...”

Những câu hỏi vẫn tiếp tục nói nhau nổ tung trong đầu cô. *Mortmain ở đâu? Sao mẹ em lại là Thợ Săn Bóng Tối? Nếu bố em là quỷ, vậy sao em còn sống khi mà mọi đứa con của Thợ Săn Bóng Tối và quỷ đều chết lưu?* Nhưng nỗi hoảng hốt trong mắt Nate khiến cô im lặng; dù cho mọi chuyện đã qua, cô vẫn nắm lấy tay anh. “Đừng sợ, Nate.”

“Có lẽ em mới không phải sợ. Em luôn là... người tốt. Anh sẽ bị đẩy xuống địa ngục, Tessie ạ. Tessie, thiên sứ của em đâu?”

Cô đưa tay lên cổ theo phản xạ. “Em không đeo được. Em giả dạng làm Jessamine mà.”

“Em... phải... đeo nó.” Anh ho. Lại thêm máu ứa ra. “Luôn đeo nó. Em hứa chứ?”

Cô lắc đầu. “Nate...” *Em không thể tin anh, Nate.*

“Anh biết.” Giọng anh chỉ còn là tiếng thều thào. “Em không thể tha thứ cho... những việc anh đã làm.”

Cô nắm chặt tay anh, những ngón tay nhom nhóp máu anh. “Em tha thứ cho anh,” cô thì thầm, không biết, không quan tâm xem đó có phải

sự thật không.

Đôi mắt xanh lá của anh mở lớn. Gương mặt anh mang màu vàng ệch của giấy da dê cũ, môi gần như trắng bệch. “*Em không biết mọi việc anh làm đâu, Tessie.*”

Cô lo lắng cúi nhìn anh. “Nate?”

Không có tiếng trả lời. Gương mặt anh dần ra, đôi mắt trợn tròn toàn lòng trắng. Tay anh trượt khỏi tay cô và chạm sàn.

“Nate,” cô lại gọi, và đặt tay lên mạch cổ, dù biết thừa cái gì đang chờ đợi mình.

Không có mạch đập. Anh đã chết.

Tessa đứng lên. Cái áo gi-lê, cái quần và áo sơ mi rách, ngay cả đuôi tóc cô cũng ướt đầm máu Nate. Cô dờ dẫn như bị ngâm trong nước đá. Cô chậm rãi quay người, và đây là lần đầu tiên cô tự hỏi những người khác có quan sát cô không, có nghe cuộc nói chuyện của cô với Nate, tự hỏi...

Họ còn chẳng buồn nhìn về phía cô. Họ - Charlotte, Jem và Henry – đang quỳ thành một vòng tròn rộng quanh một thân hình mặc đồ đen nằm trên sàn, đúng chỗ cô nằm lúc trước, với Will đè lên.

Will.

Tessa từng mơ mình đi trong một hành lang dài, tăm tối để thấy một chuyện kinh khủng – một chuyện cô không thấy nhưng biết nó đáng sợ và hãi hùng. Trong mơ, cứ mỗi bước chân cô đi, hành lang lại thêm dài, dẫn thêm sâu vào bóng tối và sợ hãi. Cảm giác hoảng hốt và tuyệt vọng tương tự lại bao trùm cô khi cô tiến tới, mỗi bước chân đều như dài cả dặm, tới khi cô đến bên những Thợ Săn Bóng Tối đang quỳ, và nhìn Will.

Anh nằm nghiêng. Mặt anh trắng bệch, hơi thở nông. Jem đặt một tay lên vai anh và đang thăm thì trấn an, nhưng Will không tỏ vẻ nghe thấy. Máu chảy thành vũng bên dưới anh, nhuộm đỏ nền nhà, và trong một thoáng, Tessa cứ trần trối nhìn, không thể hiểu nổi máu từ đâu ra. Rồi cô tới gần hơn và nhìn lưng anh. Đồ đi săn của anh bị toạc dọc sống lưng và

xương vai, lớp vải dày bền chắc bị những mảnh kim loại sắc như dao cạo cửa rách. Da anh bê bết máu, còn tóc cũng ướt đầm.

“Will,” Tessa thì thào. Cô thấy đầu óc choáng váng, cả cơ thể như đang trôi đi.

Charlotte ngược lên. “Tessa,” chị nói. “Anh trai em...”

“Chết rồi,” Tessa mù mị đáp. “Nhưng Will...?”

“Cậu ấy đẩy em xuống và che cho em khỏi vụ nổ,” Jem nói. Giọng anh không có ý trách cứ. “Nhưng chẳng có gì bảo vệ cậu ấy. Hai người ở gần vụ nổ nhất. Những mảnh kim loại cửa rách lưng cậu ấy. Cậu ấy đang mất rất nhiều máu.”

“Mọi người không thể làm gì ư?” Giọng Tessa lên cao, dù biết mình choáng váng sắp ngất. “Còn mấy chữ rune trị thương thì sao? *Iratze* đó?”

“Bọn anh đã dùng *amissio*, chữ rune làm chậm mất máu, nhưng nếu bọn anh dùng chữ rune trị thương, da cậu ấy sẽ bao lấy mảnh kim loại, đẩy nó tiến sâu thêm vào phần mô mềm,” Henry đều đều nói. “Chúng ta cần đưa cậu ấy về nhà, tới bệnh xá. Chúng ta phải gấp mảnh kim loại ra trước.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Giọng Tessa run rẩy. “Chúng ta phải...”

“Tessa,” Jem nói. Anh vẫn đặt tay lên vai Will, nhưng đôi mắt mở lớn lại đang nhìn cô. “Em không biết mình bị thương sao?”

Cô bọc dọc chỉ cái áo, “Không phải máu của em. Là máu Nate. Giờ chúng ta phải – Giờ khiêng anh ấy có sao không? Có cái gì...”

“Không,” Jem gất lên ngắt lời cô, khiến cô ngạc nhiên. “Không phải máu trên quần áo. Em có một vết thương trên đầu. Ở đó đó.” Anh chạm vào thái dương.

“Đừng đùa,” Tessa nói. “Em hoàn toàn ổn.” Cô đưa tay lên thái dương – và thấy tóc, cứng khô máu, và bên mặt cô nhem nhóp, trước khi đầu ngón tay sờ vào phần da rách chạy từ má lên thái dương. Cái đau buốt thấu đầu cô.

Cô chỉ biết tới thế. Vốn đã quá yếu vì mất máu và choáng váng vì hàng loạt các cú sốc liên tục, cô bắt đầu lả đi. Cô chỉ cảm nhận được vòng tay Jem ôm mình trước khi chìm vào bóng tối.

CHƯƠNG 17: TRONG MƠ

Trong mơ nàng đến với ta

Để ngày mai tới rạng ngời vạn muôn

Sao ta chỉ ngóng tới đêm?

Cả ngày mong mãi xé bời lòng ta

- Matthew Arnold, *Longing*

Cô chập chờn chợt tỉnh chợt mê, như nước biển hết vỗ vào lại dạt ra khỏi mạn thuyền trong cơn bão. Tessa biết mình nằm trên giường có trải ga trắng muốt ở giữa một căn phòng dài; ở đó còn những chiếc giường khác cũng giống giường của cô, và có những ô cửa sổ cao cao cho bóng tối, rồi ánh sáng màu đỏ cam của buổi bình minh tràn vào. Cô nhắm mắt, và bóng tối lại ập tới.

Cô tỉnh giấc vì những tiếng thì thào, và những gương mặt lom lom nhìn cô, lo lắng. Charlotte, tóc búi gọn sau gáy, vẫn mặc đồ đi sẵn, và bên cạnh chị là Tu Huynh Enoch. Gương mặt sứt sẹo của anh ta không còn khiến cô sợ hãi nữa. Cô nghe giọng anh ta vang lên trong đầu mình. *Vết thương ở đầu cô ấy chỉ là ngoài da thôi.*

“Nhưng cô ấy ngất,” Charlotte nói. Tessa ngạc nhiên khi trong giọng chị chất chứa nỗi sợ hãi lớn, một sự lo lắng thật lòng. “Đầu bị đập mạnh như vậy...”

Cô ấy ngất vì chịu nhiều cú sốc liên tục. Anh trai chết trên tay cô ấy, phải không? Và có lẽ cô ấy nghĩ Will cũng chết. Cô nói cậu ta lấy thân che cho cô ấy trong vụ nổ. Nếu Will chết, vậy cậu ấy đã đánh đổi mạng mình để cứu mạng cô ấy. Đó là một gánh nặng rất lớn.

“Nhưng anh nghĩ cô ấy sẽ khoẻ lại chứ?”

Khi cơ thể và tinh thần được nghỉ ngơi đầy đủ, cô ấy sẽ tỉnh. Tôi không biết là khi nào.

“Tessa tội nghiệp.” Charlotte chạm nhẹ lên mặt Tessa. Tay chị có mùi xà phòng chanh. “Giờ cô ấy chẳng còn người thân nào trên cõi đời này...”

Bóng tối trở lại, và Tessa chìm vào đó, mừng vì khỏi phải thấy ánh sáng và khỏi phải suy nghĩ. Cô quán mình trong đó như thể nó là một tấm chăn và để mình dập dềnh như những tảng băng trôi ngoài khơi Labrador, giữa làn nước biển nước đen sẫm lạnh ngắt, tắm mình dưới ánh trăng.

Tiếng rên hừ hừ đau đớn cắt ngang cơn mơ về bóng tối của Tessa. Cô co người nằm nghiêng trong chăn, và cách đó vài giường là Will đang nằm úp sấp. Cô nhận ra hình như anh đang ở trần: chăn kéo lên tới eo anh, nhưng anh không mặc áo. Tuy nhiên, trong trạng thái đờ đẫn thế này, có lẽ cảnh tượng ấy không khiến cô hốt hoảng lắm. Tay anh ôm chặt cái gối phía trước, đầu tì lên đó, cơ thể căng như cánh cung. Máu nhuộm đỏ ga giường bên dưới.

Tu Huynh Enoch đứng bên giường anh, và còn Jem đứng ở đầu giường, mang dáng vẻ lo âu. “Will,” Jem hốt hải nói. “Will, bỏ chắc không cần thêm chữ rune giảm đau chứ?”

“Không,” Will rít từng tiếng rên rỉ. “Tôi...còn chịu được.”

Tu Huynh Enoch giờ gì đó trông như một cái nhíp sắc nhọn bằng bạc. Will thở dốc và vùi đầu vào tay, mái tóc đen đối lập với ga giường trắng tới giật mình. Jem run rẩy như chính mình bị đau khi cái nhíp thọc sâu vào lưng Will và cơ thể anh co lại trên giường, các thớ thịt căng ra bên dưới lớp da, tiếng hét đau đớn vang lên đứt đoạn và bị kìm nén. Cây nhíp lôi ra một mảnh kim loại đậm đà máu.

Jem nắm tay Will. “Cứ nắm tay tôi. Vậy sẽ đỡ đau hơn. Chỉ còn vài mảnh nữa thôi.”

“Bồ nói... thì dễ lắm,” Will thở dốc, nhưng bàn tay của *parabatai* dường như cũng giúp anh thư giãn đôi chút. Anh nằm cong người trên

giường, khuỷu tay chống lên đệm, thở từng hơi ngắn hỏn hển. Tessa biết mình nên nhìn đi chỗ khác, nhưng không thể. Cô nhận ra mình chưa từng thấy cơ thể một người con trai trần trụi tới mức này, kể cả cơ thể Jem. Cô thích cách các cơ bắp chuyển động bên dưới làn da trơn nhẵn của Will, cánh tay anh căng lên rồi thả lỏng, cơ bụng cứng, phảng co lên theo từng nhịp anh thở.

Cây nhíp lại loé lên, và tay Will bóp chặt tay Jem, khiến ngón tay cả hai đều trắng bệch. Máu ứa ra và chảy xuôi người anh. Anh không kêu, nhưng Jem thì tái xanh và trông như sắp ói. Anh đưa tay như định chạm vào vai Will, rồi rút lại, cắn môi.

Tất cả chỉ vì Will lấy thân anh che chở cho mình, Tessa nghĩ. Đúng như Enoch nói, đó quả là một gánh nặng.

Cô đang nằm trên cái giường hẹp trong căn phòng cũ ở căn hộ tại New York. Qua ô cửa sổ, cô thấy bầu trời xám xịt, thấy những nóc nhà của Manhattan. Trên giường có tấm chăn chiên loè loẹt của dì, và cô kéo lên khi mở cửa rồi dì bước vào.

Giờ khi đã biết sự thật, Tessa nhận ra những nét tương đồng. Dì Harriet có đôi mắt xanh lam, mái tóc vàng nhạt; kể cả khuôn mặt dì cũng giống Nate. Nở một nụ cười, dì tới và cúi xuống, đặt tay lên trán cô, bàn tay man mát trên làn da nóng hổi của Tessa.

“Con rất tiếc,” Tessa thì thào, “về chuyện Nate. Vì con mà anh ấy chết.”

“Suyt,” dì nói. “Đấy không phải lỗi của con. Dì luôn có mặc cảm tội lỗi đó, Tessa ạ. Dì là mẹ nó nhưng dì không dám nói cho nó biết. Dì nuông chiều nó, tới khi nó đã hư hỏng tới không cứu được. Nếu dì cho nó biết mình là mẹ đẻ của nó, nó sẽ không thấy bị phản bội khi biết sự thật, và sẽ không quay lưng với chúng ta. Tessa à, những điều dối trá và bí mật, chúng giống như bệnh ung thư của tâm hồn vậy. Chúng ăn mòn những gì tốt đẹp và chỉ để lại ung nhọt, thối rữa.”

“Con nhớ dì lắm,” Tessa nói. “Giờ con không còn người thân...”

Dì cúi xuống hôn lên trán cô. “Con có nhiều người thân hơn con tưởng đấy.”

“Chúng ta sắp mất Học Viện chắc rồi,” Charlotte nói. Chị không có vẻ đau lòng, mà chỉ lạnh nhạt xa cách. Tessa bay là là như bóng ma trong bệnh xá, nhìn xuống Charlotte đang đứng bên cạnh Jem tại chân giường cô. Tessa thấy mình đang ngủ, mái tóc nâu xoè như quạt trên gối. Will ngủ cách đó vài giường, lưng bị băng bó, chữ rune *irazte* đen thẫm nổi bật trên gáy. Sophie, mặc váy đen và đội mũ hầu trắng, đang phủi bụi bậu cửa sổ. “Chúng ta mất Nathaniel Gray, một người sống cùng nhà với chúng ta hoá ra lại là gián điệp, còn chúng ta cũng không hề biết về địa điểm Mortmain ẩn náu nhiều hơn hai tuần trước.”

“Sau tất cả những gì chúng ta làm, chúng ta biết được gì nào? Clave sẽ hiểu...”

“Họ không hiểu đâu. Họ đã nói rõ rồi. Chắc chị nên tới nhà Benedict Lightwood và giao giấy tờ của Học Viện cho ông ta. Thế là xong.”

“Henry nói gì không?” Jem hỏi. Anh không còn mặc đồ đi săn, và Charlotte cũng vậy; anh mặc sơ mi trắng và quần nâu, còn Charlotte mặc một trong những cái váy đen buồn tẻ của chị. Nhưng khi Jem quay đầu qua, Tessa thấy mặt anh lấm tấm vết máu Will đã khô.

Charlotte khụt khịt không hợp lễ phép chút nào. “Ồ, Henry hả,” chị có vẻ kiệt quệ. “Chị nghĩ có vẻ anh ấy quá ngây ngất khi thiết bị của mình hoạt động nên chẳng biết phải làm gì với bản thân nữa. Và anh ấy không dám tới đây. Anh ấy nghĩ Will và Tessa ra nông nổi này là lỗi của anh ấy.”

“Nếu không có thiết bị đó có lẽ chúng ta đã chết cả, còn Tessa đã rơi vào tay Ông Chủ.”

“Thế em đến giải thích cho Henry nghe đi. Chị chịu rồi.”

“Charlotte...” Giọng Jem nhẹ nhàng. “Em biết người khác nói gì. Em biết chị ghét nghe những lời tán dóc độc địa ấy. Nhưng Henry yêu chị. Khi anh ấy tưởng chị bị thương tại kho chứa trà, anh ấy gần như phát điên. Anh ấy lao vào cổ máy đó...”

“James.” Charlotte vụng về vỗ vai Jem. “Chị rất cảm ơn em đã an ủi chị, nhưng nói dối chẳng giúp được ai. Chị từ lâu đã chấp nhận Henry yêu các phát minh của mình nhất, sau mới đến chị... nếu anh ấy có yêu chị.”

“Charlotte,” Jem mệt mỏi cất tiếng, nhưng trước khi anh kịp nói thêm lời nào, Sophie đã tới bên, tay vẫn cầm chặt cái giẻ lau.

“Cô Branwell,” cô ấy nói lí nhí. “Cho phép tôi nói chuyện với cô một lát ạ.”

Charlotte có vẻ ngạc nhiên. “Sophie...”

“Làm ơn đi cô.”

Charlotte đặt tay lên vai Jem, nói khẽ gì đó vào tai anh, rồi gật đầu với Sophie. “Được. Cùng tôi tới phòng khách nào.”

Khi Charlotte cùng Sophie rời phòng, Tessa ngạc nhiên khi thấy hoá ra Sophie cao hơn cô chủ của mình. Sự hiện diện uy quyền của Charlotte khiến người ta thường quên mất chị nhỏ bé thế nào. Còn Sophie cao ngang Tessa, lại yếu điệu như liễu. Tessa nhớ lại lúc cô ấy cùng Gideon Lightwood đứng sát bên tường hành lang; Tessa bỗng thấy lo.

Khi cửa đóng lại sau lưng hai người phụ nữ, Jem nhoài người, cánh tay vói qua cọc giường Tessa. Anh đang nhìn cô, miệng nở một nụ cười buồn, bàn tay buông lỏng – máu khô dính trên máu tay, và kết lại dưới móng tay anh.

“Tessa, Tessa của anh.” Anh dịu dàng gọi, tiếng anh nghe du dương như tiếng vĩ cầm. “Anh biết em không nghe được anh. Tu Huynh Enoch bảo em không bị thương nặng. Nhưng nghe câu đó không thấy lòng anh yên ổn. Anh có cảm giác giống như lúc Will an ủi anh rằng bọn anh chỉ hơi lạc đường một chút. Anh biết vậy là vài giờ nữa bọn anh mới tìm được đúng đường.”

Anh hạ giọng nói rất khẽ khiến Tessa không biết lời tiếp theo của anh là thật hay là một phần của giấc mơ đen tối sắp ủa tới, mặc cho cô cố chống cự.

“Anh chưa bao giờ bận tâm,” anh tiếp tục, “có bị lạc hay không. Anh luôn nghĩ không ai thực sự lạc nếu họ hiểu lòng người kia. Nhưng anh sợ anh sẽ lạc nếu không biết lòng em.” Anh nhắm mắt như thể đã mệt mỏi tới tận xương tuỷ, và cô có thể thấy mí mắt anh mỏng như giấy, và anh kiệt sức tới độ nào. “*Wo ai ni, Tessa,*” anh thì thầm. “*Wo bu xiang shi qu ni.*”

Không biết thế nào mà Tessa lại hiểu được ý nghĩa hai câu anh vừa thốt ra miệng.

Anh yêu em.

Anh không muốn mất em.

Em cũng không muốn mất anh, cô muốn nói, nhưng không phát được thành lời. Con mệt mỏi ủa tới trong cơn sóng đen tối lằng lằng nhấn chìm cô.

Bóng tối.

Trong xà lim tối om, và cái đầu tiên Tessa ý thức được là sự cô độc và hoảng hốt lớn lao. Jessamine đang nằm trên cái giường đơn, mái tóc vàng bết thành bó xoã xuống vai. Tessa dù bay lơ lửng bên trên nhưng cũng như chạm vào được tâm trí cô gái kia. Cô cảm nhận được nỗi đau mất mát khủng khiếp. Không biết bằng cách nào mà Jessamine lại hay tin Nate mất. Hồi trước, khi Tessa cố chạm vào tâm trí cô gái kia, cô bị kháng cự, nhưng giờ cô cảm giác được nỗi buồn đang lan ra như giọt mực đen loang trên giấy trắng.

Đôi mắt nâu của Jessie trân trân nhìn lên bóng tối. Mình chẳng còn gì. Những lời đó vang rõ mồn một như tiếng chuông trong đầu Tessa. Mình đã chọn Nate và quay lưng với Thọ Săn Bóng Tối, và giờ anh đã chết, Mortmain muốn mình phải chết, còn Charlotte ghét mình. Mình đã đặt cược và mất trắng.

Trong lúc Tessa quan sát, Jessamine đưa tay tháo cái vòng cổ mảnh sợi. Trên dây chuyền có đeo chiếc nhẫn vàng gắn một viên đá trắng lấp lánh – một viên kim cương. Nắm chặt nó trong tay, cô ấy bắt đầu dùng viên kim cương khắc vài chữ lên bức tường đá.

JG.

Jessamine Gray.

Hắn Jessie còn muốn viết nhiều hơn, nhưng Tessa không bao giờ được biết tâm ý của cô gái; khi Jessamine ấn mạnh viên đá quý, nó vỡ tan tành, và tay cô gái đập vào tường, bị trầy máu tay.

Tessa không cần chạm vào tâm trí của Jessamine cũng biết cô ấy nghĩ gì. Kể cả viên kim cương cũng là đồ giả. Khẽ thút thít, Jessie co người và vùi mặt vào cái chăn vải thô trên giường.

Khi Tessa tỉnh dậy lần kế tiếp, trời đã tối. Ánh sáng mờ mờ chiếu vào qua những ô cửa sổ cao cao trong bệnh xá, và ngọn đèn phù thủy sáng tỏ trên cái bàn gần giường cô. Bên cạnh đó là một tách thuốc sắc hầy còn bốc khói, và một đĩa bánh nhỏ. Cô ngồi dậy, định với lấy cái tách... thì sững lại.

Will đang ngồi bên cái bàn kia, mặc áo sơ mi rộng, quần dài cùng áo choàng ngủ. Da anh tái xanh dưới ánh sao, nhưng kể cả ánh sáng tù mù cũng không thể xóa được màu xanh của mắt anh. “Will,” cô giật mình gọi, “sao anh thức thế?” Anh đang ngắm cô *ngủ* chẳng? Nhưng chuyện đó thật kỳ quặc và không giống Will chút nào.

“Anh mang thuốc cho em,” anh ngượng nghịu nói. “Nhưng em gặp ác mộng thì phải.”

“VẬY sao? Em không nhớ.” Cô kéo chăn phủ lên người, dù bộ váy ngủ bảo thủ đã che cô quá kín. “Em nghĩ em được trôn vào giấc ngủ cơ – hiện thực là ác mộng còn giấc ngủ là chốn bình yên.”

Will cầm cái tách và tới ngồi bên giường cô. “Đây. Em uống đi.”

Cô ngoan ngoãn cầm lấy. Thuốc đắng nhưng dễ chịu, giống như vị thơm của chanh vậy. “Nó có tác dụng gì?” Cô hỏi.

“Giúp em bình tâm,” Will nói.

Cô nhìn anh, vị chanh vẫn đọng trong miệng. Dường như có màn sương che ngang mắt cô; qua đó, cô thấy Will có vẻ như bước ra từ giấc mộng. “Vết thương của anh sao rồi? Anh còn đau không?”

Anh lắc đầu. “Sau khi nhổ được mấy mảnh kim loại ra rồi, họ có thể dùng *iratze* trị thương cho anh,” anh nói. “Vết thương chưa lành hẳn, nhưng cũng đang lành. Đến mai thì chỉ còn là sẹo thôi.”

“Em ghen với anh.” Cô nhấp một ngụm thuốc. Nó bắt đầu khiến cô hơi vầng vất. Cô chạm vào lớp băng quấn quanh đầu mình. “Em tin tới lúc tháo băng thì vết thương cũng đẹp rồi.”

“Trong lúc đó, em hãy tận hưởng cảm giác mình trông giống cướp biển đi.”

Cô cười, khiến cả người rung lên. Will gần tới độ cô cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ anh. Người anh nóng giãy. “Anh sốt à?” Cô buột miệng hỏi.

“*Iratze* làm tăng thân nhiệt của anh. Đó là một phần của quá trình bình phục.”

“Ồ,” cô nói. Anh ở gần thế này khiến mọi tế bào thần kinh của cô run rẩy, nhưng cô quá vầng đầu nên không gạt cảm giác ấy sang một bên được.

“Rất tiếc về chuyện anh trai em,” anh nói khẽ, hơi thở khuấy động làn tóc cô.

“Không sao đâu anh.” Cô ngậm ngùi nói. “Em biết anh nghĩ anh ấy xứng phải chịu kết cục đó. Có lẽ thế thật.”

“Chị gái anh đã qua đời. Chị ấy chết, và anh chẳng thể làm gì để thay đổi chuyện đó,” anh nói, và có một nỗi buồn còn rất mới trong giọng anh. “Anh *rất* tiếc về chuyện anh trai em.”

Cô ngược nhìn anh. Mắt anh mở to và xanh biếc, khuôn mặt anh hoàn hảo, còn bờ môi hơi trễ xuống tỏ ý quan tâm.

Quan tâm tới *cô*. Da cô nóng và co lại, đầu hơi vầng vất như thể cô đang bay. “Will,” cô thì thào. “Will, em thấy lạ quá.”

Will nhào qua cô để với cái tách đặt xuống bàn, vai anh trượt qua vai cô. “Em muốn anh gọi Charlotte không?”

Cô lắc đầu. Cô đang mơ. Cô gần chắc chắn rồi; trong cô đồng thời tồn tại hai cảm giác: cô vừa thấy mình nắm giữ cơ thể, vừa thấy như bị xuất hồn lúc quan sát Jessamine. Biết đây là mơ khiến cô mạnh dạn hơn. Will vẫn nhoài người, tay duỗi ra; cô ngả người, dựa đầu vào vai anh, nhắm mắt. Cô thấy anh giật mình ngạc nhiên.

“Em làm anh đau à?” cô thì thầm, giờ mới nhớ tới tình trạng lưng anh.

“Anh không quan tâm,” anh vội vàng nói. “Anh không quan tâm.” Tay anh vòng ôm lấy cô; cô áp má vào hõm cổ ấm áp của anh. Cô nghe tiếng mạch đập và ngửi thấy mùi của anh: mùi máu, mồ hôi, xà phòng và phép thuật. Cảm giác này không giống lúc ngoài ban công, toàn đê mê và dục vọng. Anh cẩn thận ôm cô, áp má lên tóc cô. Anh đang run, kể cả lúc ngực anh phập phồng, kể cả khi anh chần chừ đặt tay dưới cằm cô, nâng mặt cô lên...

“Will,” Tessa nói. “Ồn mà. Anh làm gì cũng được. Chúng ta đang mơ thôi.”

“Tessa?” Will có vẻ hoảng hốt. Anh ôm chặt cô hơn. Cô thấy ấm áp, mềm mại và chóng mặt. Giá Will thật sự cũng thế này thì tốt biết mấy, cô nghĩ. Giường chòng chành dưới thân cô như con thuyền giữa biển khơi. Cô nhắm mắt và mặc cho bóng tối đón nhận mình.

Không khí buổi đêm lạnh lẽo, màn sương dày mang màu xanh vàng dưới vùng sáng liên tiếp nối nhau của những ngọn đèn khí đốt khi Will đi dọc đường King. Địa chỉ Magnus đưa cho anh là phố Cheyne Walk, gần bờ đê Chelsea, và Will đã ngửi thấy mùi quen thuộc của con sông: mùi phù sa, nước, đất, và rác thối.

Kể từ lúc đọc được thư của Magnus, gấp gọn đặt trên khay đặt tại bàn cạnh giường, anh luôn phải cố kiềm chế cho tim không nhảy khỏi lồng ngực. Trên tờ giấy chỉ nguệch ngoạc một địa chỉ: *16 đường Cheyne Walk*. Will biết rõ đường Walk và khu phụ cận. Chelsea, gần dòng sông, là địa điểm cánh văn nghệ sĩ năng lui tới, và cửa sổ các quán rượu anh đi qua toả ra ánh sáng vàng chào đón.

Anh kéo áo khoác chặt vào người hơn trong lúc rẽ về hướng nam. Mặc cho chữ rune *iratze* trị thương, lưng và chân anh vẫn còn đau; cảm giác ấy giống như bị lĩnh hàng chục vết ong đốt. Nhưng lúc này đây, khi đầu đang chăm chăm tính toán các khả năng, cái đau đó chẳng xá gì. Magnus đã phát hiện được gì? Chắc chắn anh ta sẽ không vô duyên vô cớ gọi Will chứ? Và trên người anh vẫn còn vương mùi hương và cảm giác được tiếp xúc với cô. Kỳ lạ làm sao, ký ức đọng sâu nhất trong con tim và khối óc anh không phải đôi môi cô hôn anh trong buổi vũ hội, mà là lúc cô dựa vào anh tối nay, đầu gục vào vai anh, hơi thở nhẹ nhẹ bên cổ anh, như thể cô tin tưởng anh tuyệt đối. Anh sẵn sàng đánh đổi mọi thứ anh hiện có và sau này có chỉ để được nằm bên cô trên chiếc giường bệnh chật hẹp và ôm cô lúc cô ngủ. Rồi xa cô chẳng khác nào bắt anh tự lột da mình, nhưng anh buộc phải đi.

Cũng như anh buộc phải làm mọi việc khác. Cũng như anh buộc phải khước từ mọi thứ anh muốn.

Nhưng có lẽ... sau tối nay...

Anh ngừng suy nghĩ đó trước khi nó nổ tung trong đầu mình. Tốt nhất đừng nghĩ về nó; tốt nhất đừng hy vọng để rồi thất vọng. Anh nhìn quanh. Anh đã tới đường Cheyne Walk, nơi hiện diện những ngôi nhà đẹp để có mặt tiền mang phong cách thời George. Anh dừng lại trước nhà số 16. Nó cao, có hàng rào sắt uốn bao quanh và một khung cửa sổ nhô ra ngoài. Hàng rào nối với một cái cổng trang trí đẹp mắt; cổng để ngỏ và anh bước vào, tới cửa chính rồi rung chuông.

Ngạc nhiên thay, người mở cửa không phải một người hầu nào, mà lại là Woolsey Scott, với mái tóc vàng rối ngắn tới vai. Anh ta mặc áo choàng vải gấm màu xanh sẫm để hở ra bộ ngực trần và cái quần sẫm màu, và đeo kính độc tròng viền vàng. Scott đang cầm tẩu ở tay trái, và trong lúc nhàn nhã quan sát Will, anh ta thở ra một hơi khói mùi ngòn ngọt, nhưng đủ làm người khác ho hắng. “Cuối cùng cũng chịu tới thú nhận yêu tôi hả?” Anh ta hỏi Will. “Tôi rất thích những tuyên bố đường đột lúc nửa đêm.” Anh ta dựa vào khung cửa và vung vẩy bàn tay toàn nhẫn là nhẫn. “Thôi nào, có gì thì nói đi chứ!”

Will không biết nói sao. Thường anh ít khi rơi vào tình thế này, và anh buộc phải thừa nhận mình không thích tí nào.

“Thôi, tha cho cậu ấy đi, Woolsey,” một giọng quen thuộc vọng ra từ trong nhà – Magnus, đang rảo bước trên hành lang. Anh ta đang vừa đi vừa cài cúc cổ tay áo, còn mái tóc đen thì rối bù. “Tôi đã báo trước là Will sẽ ghé qua mà.”

Will nhìn từ Magnus sang Woolsey. Magnus để chân trần; anh chàng sói kia cũng vậy. Woolsey đeo một sợi dây chuyền vàng lấp lánh trên cổ. Trên đó có một mặt dây chuyền ghi *Beati Bellicosi*, “Phúc lành cho các chiến binh,” bên trên hình bàn chân sói. Scott nhận thấy Will đang nhìn nó, và mỉm cười. “Thích cái cậu thấy chứ?” Anh ta nói.

“Woolsey,” Magnus nói.

“Lá thư anh gửi có liên quan tới việc triệu hồi quỷ, đúng không?” Will nhìn Magnus và hỏi: “Không phải anh...vô cớ gọi tôi đây chứ?”

Magnus lắc cái đầu rối bù, “Không. Đây là chuyện công việc. Woolsey tử tế cho tôi ở cùng trong lúc tôi quyết định xem nên làm gì tiếp theo.”

“Theo tôi là chúng ta nên tới Rome,” Scott nói. “Tôi thích Rome.”

“Tuỳ anh, nhưng cho tôi mượn một phòng trước đã. Tốt nhất là phòng nào có ít hoặc không có đồ đạc gì ấy.”

Scott tháo cái kính độc tròng xuống và nhìn Magnus. “Anh định làm gì trong phòng đó?” Đây không đơn thuần là một câu hỏi.

“Triệu hồi quỷ Marbas,” Magnus nói và cười toét miệng.

Scott sặc khói. “Tôi đoán vậy mọi ý tưởng về một buổi tối ra trò của chúng ta...”

“Woolsey.” Magnus vuốt mái tóc đen cứng quèo. “Tôi không muốn gây chuyện, nhưng anh nợ tôi. Nhớ vụ Hamburg năm 1863 chứ?”

Scott giơ tay lên trời. “Ồ, được thôi. Anh có thể dùng phòng anh tôi. Không ai dùng phòng đó kể từ ngày anh ấy mất. Cứ tự nhiên nhé. Tôi sẽ ngồi tại phòng khách nhâm nhi một ly rượu sherry và nghiền ngẫm vài

bản khắc gỗ có nội dung không đơn giản chút nào vừa đặt mua từ Romania về.”

Đoạn, anh ta quay gót bước xuôi hành lang. Magnus ra hiệu cho Will vào, và anh sung sướng bước vào trong ngôi nhà ấm áp. Vì ở đây không có người hầu, anh cởi cái áo khoác lông cừu vắt lên tay kệ cho Magnus tò mò nhìn. “Will,” anh ta gọi. “Tôi thấy cậu không bỏ phí chút thời gian nào sau khi nhận được thư của tôi. Tôi cứ tưởng ngày mai cậu mới tới.”

“Anh biết chuyện này có ý nghĩa thế nào với tôi mà,” Will nói. “Anh nghĩ tôi sẽ chần chừ sao?”

Magnus nhìn khắp gương mặt Will. “Cậu đã sẵn sàng,” anh nói, “đón nhận khả năng vụ này bất thành, khả năng con quỷ được gọi đến không đúng con cậu cần, hay việc triệu hồi không thành công chưa?”

Will hồi lâu không nhúc nhích. Anh nhìn thấy gương mặt mình phản chiếu lên chiếc gương bên cửa. Anh hoảng hốt khi thấy toàn bộ cảm xúc lộ lộ trên mặt – như thể không còn bức tường nào chắn giữa thế giới này và khát vọng trong tim anh. “Không,” anh nói. “Tôi chưa sẵn sàng.”

Magnus lắc đầu. “Will...” Anh ta thở dài. “Đi cùng tôi.”

Anh xoay người uyển chuyển như mèo và đi theo hành lang rồi lên cái cầu thang gỗ. Will đi theo, lên cái cầu thang tối om trải thảm Ba Tư dày, khiến tiếng bước chân anh nhẹ đi nhiều. Đặt trong các hốc tường là những bức tượng cẩm thạch bóng loáng tạo hình những cơ thể cuốn lấy nhau. Will vội nhìn lảng đi, rồi lại hé nhìn lại. Magnus cũng đâu có để ý xem Will đang làm gì, và anh thật lòng chưa từng tưởng tượng hai con người có thể vào tư thế như vậy, và trông chúng chẳng nghệ thuật chút nào.

Họ tới tầng hai, và Magnus đi theo hành lang, vừa đi vừa mở các cánh cửa và lăm bầm gì đó. Cuối cùng, cũng tìm được đúng phòng, anh ta mở cửa và ra hiệu cho Will theo vào.

Phòng người anh quá cổ của Woolsey Scott tối tăm, và lạnh lẽo, không khí ám mùi bụi. Theo thói quen, Will lục tìm đá phù thủy, nhưng Magnus phẩy tay ngăn anh lại, và ngọn lửa xanh loé lên trên bàn tay anh ta. Lò sưởi đột ngột cháy lên, chiếu sáng căn phòng. Nó có đồ nội thất,

dù tất cả đều được phủ vải trắng – giường, tủ quần áo và tủ kéo. Khi Magnus sải bước đi qua phòng, xắn tay áo và vung tay, các món đồ bắt đầu từ giữa phòng trượt ra ngoài. Giường quay tròn và áp vào tường; ghế, tủ và bồn rửa mặt bay hết vào góc phòng.

Will huýt sáo. Magnus cười. “Dễ lấy le với cậu thật,” Magnus nói, dù anh ta có vẻ hơi hụt hơi. Magnus quỳ giữa phòng giờ đã trống trải và vẽ vội một vòng tròn sao năm cánh. Ở mỗi góc của biểu tượng ma thuật, anh vẽ một chữ rune, nhưng không phải những chữ trong Sách Xám. Magnus giơ tay trên ngôi sao; anh ta bắt đầu làm rằm tụng niệm, và cắt cổ tay, để máu chảy thành dòng xuống giữa ngôi sao. Will căng thẳng khi máu chạm sàn và bắt đầu cháy lên một ngọn lửa xanh lam quái đản. Magnus lùi khỏi ngôi sao năm cánh, miệng vẫn lầm rằm tụng niệm, cho tay vào túi và lấy ra cái răng quỷ. Trong lúc Will quan sát, Magnus ném nó vào ngọn lửa đang rùng rục cháy giữa ngôi sao.

Chẳng có gì xảy ra. Rồi, từ giữa ngọn lửa đang cháy, một hình hài đen đúa xuất hiện. Magnus ngừng tụng niệm; anh ta đứng đó, đôi mắt một mí chăm chú quan sát ngôi sao năm cánh và diễn biến trong đó, vết thương trên cổ tay anh ta lành nhanh chóng. Căn phòng im phăng phắc, chỉ trừ tiếng lửa cháy lách tách và tiếng thở dốc của Will, ong ong trong tai anh, và cái bóng đen kia dần dần lớn lên – hợp khối, định hình thành sinh vật khá quen mắt.

Đó là con quỷ da xanh đã tới bữa tiệc, nhưng giờ nó không mặc bộ tuxedo nữa. Váy xanh xếp lớp trên người nó, còn cái đuôi dài màu vàng có ngòi ở cuối đuôi đang vung vẩy. Con quỷ nhìn từ Magnus sang Will, đôi mắt đỏ quạch nheo lại.

“*Ai triệu hồi quỷ Marbas?*” Nó hỏi bằng giọng nghe như vọng từ dưới giếng lên.

Magnus hát hàm về phía ngôi sao năm cánh. Ý anh ta đã rõ; giờ đến phiên Will.

Will bước lên một bước. “Người không nhớ ta?”

“*Có chứ,*” con quỷ lòng lộn. “*Người đuổi theo ta khắp trang viên nhà Lightwood. Người nhò mắt một cái răng của ta.*” Nó há miệng, cho

thấy chỗ răng sún. *“Ta đã nếm máu mi.”* Nó rít lên the thé. *“Khi ta thoát được khỏi ngôi sao năm cánh này, ta sẽ nếm nó thêm lần nữa, Nephilim ạ.”*

“Không.” Will không nao núng. “Ta đang hỏi *ngươi* có nhớ ta không.”

Con quỷ im lặng. Mắt nó, hắt ánh lửa nhảy nhót, không biểu lộ gì.

“Năm năm trước,” Will nói. “Cái hộp. Pyxis. Ta mở nó và *ngươi* thoát ra. Chúng ta ở trong thư viện của bố ta. *Ngươi* tấn công, nhưng chị ta dùng dao thiên thần đuổi *ngươi* đi. *Giờ ngươi nhớ ra ta chưa?*”

Im lặng một hồi lâu, rất rất lâu. Đôi mắt mèo của Magnus chú mục vào con quỷ. Giữa họ đang có một sự đe dọa ngầm, thứ Will không đọc ra được. “Nói thật,” cuối cùng Magnus nói. “Hoặc chuyện với *ngươi* sẽ tệ lắm, Marbas ạ.”

Con quỷ quay sang nhìn Will. “*Ngươi*,” nó lưỡng lự nói. “*Ngươi là thằng bé đó. Con trai của Edmund Herondale.*”

Will hít một hơi. Anh đột nhiên thấy váng vất như thể sắp ngất. Anh bấm móng vào lòng bàn tay, mạch rách da để cơn đau giữ đầu óc thanh tỉnh. “*Ngươi* nhớ.”

“*Ta bị nhốt những hai mươi năm trong thứ đó,*” Marbas gầm ghè. “*Tất nhiên ta nhớ lúc được tự do chứ. Đây đồ người thường ngu ngốc, nếu được thì hãy tưởng tượng cảnh hàng bao nhiêu năm sống trong tăm tối, bóng đêm, không có ánh sáng và không được nhúc nhích – rồi cái hộp mở ra. Và gương mặt kẻ thả ngươi ngay trên tầm mắt ngươi.*”

“Ta không phải người giam cầm *ngươi*...”

“*Không. Kẻ đó là bố ngươi. Nhưng trong mắt ta ngươi rất giống hần.*” Con quỷ cười khẩy. “*Ta nhớ chị ngươi. Cô gái dũng cảm, dùng con dao nó chẳng biết sử dụng để đuổi ta đi.*”

“Nhưng chị ấy cũng đuổi được *ngươi*. Vì thế *ngươi* nguyên rủa bọn ta. Nguyên rủa ta. *Ngươi* nhớ không?”

Con quỷ cười khục khặc. “*Tất cả những người ngươi yêu thương sẽ chết. Tình yêu của họ sẽ là thứ giết chết họ. Cái chết có thể tới ngay tức*

khắc, hoặc sau nhiều năm trời, nhưng ai yêu thương người sẽ chết vì điều đó. Và ta sẽ bắt đầu với nó.”

Will thấy như mình đang hít lửa vào phổi. Cả ngực anh nóng bỏng. “Đúng.”

Con quỷ nghiêng đầu. *“Và người triệu hồi ta để ôn chuyện cũ?”*

“Ta gọi người, đồ khốn nạn da xanh, để người rút lại lời nguyên đó. Chị ta – Ella – chết đêm đó. Ta rời bỏ gia đình để họ được bình an. Chuyện đã năm năm rồi. *Quá đủ rồi!*”

“Đừng hòng khơi gợi lòng thương hại của ta, đồ người thường,” Marbas nói. *“Ta bị hành hạ hai mươi năm trong cái hộp đó. Có lẽ người cũng phải chịu đựng hai mươi năm. Hoặc hai trăm năm...”*

Cả cơ thể Will căng cứng. Trước khi anh lao vào ngôi sao năm cánh, Magnus bình thản nói. “Ta thấy câu chuyện này có gì đó kỳ quặc, Marbas à.”

Đôi mắt con quỷ hướng sang anh ta. *“Chỗ nào?”*

”Lúc một con quỷ được thả ra khỏi Pyxis thường là lúc nó yếu nhất, vì nó đã bị bỏ đói suốt quãng thời gian bị giam cầm. Quá yếu không thể đưa ra một lời nguyên mạnh và nguy hiểm như lời nguyên người tuyên bố đã đặt lên Will.”

Con quỷ rít lên bằng thứ ngôn ngữ Will không biết, một trong nhiều ngôn ngữ quỷ không phổ biến, không phải tiếng Cthoni hay Purgati. Mắt Magnus nheo lại.

“Nhưng chị ấy chết,” Will nói. “Marbas nói chị tôi sẽ chết, và chị ấy chết thật. Ngay đêm đó.”

Đôi mắt Magnus vẫn nhìn thẳng vào mắt con quỷ. Một trận chiến ý chí đang thầm diễn ra ngoài khả năng hiểu biết của Will. Cuối cùng Magnus dịu giọng nói, “Người thực lòng muốn bất tuân lệnh ta sao, Marbas? Người muốn chọc giận cha ta?”

Marbas chửi thề, rồi quay sang Will. Mũi nó chun lại. *“Thứ tạp chủng kia mới đúng. Lời nguyên không hề có. Chị người chết vì ta đâm ngòi vào nó.”* Nó quất cái đuôi vàng, và Will nhớ đã thấy Ella ngã ra đất vì

cái đuôi đó, con dao rơi khỏi tay. “*Ta không hề nguyên rửa người, Will Herondale.*”

“Không,” Will khẽ nói. “Không, không thể nào.” Anh cảm giác như có một cơn bão đang quần đảo trong đầu mình; anh nhớ Jem đã nói *Bức tường đó đang sụp đổ*, và anh tưởng tượng ra cả một bức tường lớn bao quanh mình, đã cô lập mình trong nhiều năm bỗng sụp thành cát. Anh được tự do – và anh đơn độc, gió buốt quất vào anh tựa dao đâm. “Không.” Giọng anh trầm, mãnh liệt. “*Magnus...*”

“Người nói dối hả, Marbas?” Magnus quát. “Người dám thề trước Baal rằng người đang nói thật không?”

“*Ta thề,*” Marbas nói, đôi mắt đỏ trợn lên. “*Ta có nói dối thì được lợi gì nào?*”

Will khuyu xuống. Tay anh ôm bụng như thể muốn ngăn nội tạng đổ ra ngoài. *Năm năm*, anh nghĩ, *Năm năm phí phạm*. Anh đã nghe tiếng người nhà mình gào thét, động cửa Học Viện và anh bảo Charlotte đuổi họ đi. Họ không hề biết nguyên do. Họ đã mất con trai và con gái chỉ trong vòng vài ngày, và họ không được biết lý do. Còn những người khác – Henry, Charlotte và Jem...và Tessa...và mọi việc anh đã làm...

Jem là tội lỗi lớn của anh.

“Will nói đúng,” Magnus nói. “Marbas, người là đồ khốn nạn da xanh. *Chết cháy đi!*”

Will liếc thấy ngọn lửa đỏ sọc liếm lên tận trần nhà; Marbas gào thét, tiếng rú rít đau đớn của nó kết thúc nhanh hết như lúc bắt đầu. Mùi quỷ cháy tanh tươi ngập khắp phòng. Nhưng Will vẫn quỳ đó, thở ra và hít vào từng hơi. *Ôi Chúa ơi, ôi Chúa ơi, ôi Chúa ơi.*

Một đôi bàn tay dịu dàng đặt lên vai anh. “Will,” Magnus nói và trong giọng không còn ý châm chọc, chỉ có sự dịu dàng bất ngờ, “Will, tôi rất tiếc.”

“Mọi điều tôi làm,” Will nói. Phôi anh có cảm giác như bị thiếu dưỡng khí. “Mọi lời dối trá, những hành động đẩy tất cả ra xa mình, bỏ

roi gia đình mình, những điều kinh tởm tôi với nói với Tessa – đều phi phạm. Phi phạm, và chỉ vì một lời nói dối mà tôi ngu ngốc tin vào.”

“Hồi đó cậu mới mười hai. Chị cậu chết. Marbas là thứ quỷ quyết. Nó lừa được cả những thầy pháp quyền năng, thì lừa một đứa trẻ chưa biết gì về Thế Giới Bóng Tối quả là dễ như bỡn.”

Will nhìn tay mình. “Cả đời tôi bị phá hỏng, chẳng còn gì...”

“Cậu mới mười bảy tuổi,” Magnus nói. “Cậu không thể hỏng cả cuộc đời mà cậu chưa sống mấy. Cậu không hiểu thế này là sao hả, Will? Cậu dành năm năm để dỗ mình rằng không ai có thể yêu nổi cậu, vì nếu có thì họ đã chết rồi. Cậu cho rằng họ còn sống vì họ hờ hững với cậu. Nhưng cậu đã làm. Charlotte, Henry, Jem – gia đình cậu...”

Will hít một hơi sâu, và thở ra. Con bão trong đầu anh dần suy yếu.

“Tessa,” anh nói.

“Ồ.” Giọng Magnus lại có tia hài hước. Will nhận ra pháp sư đang quỳ bên mình. *Mình đang ở trong nhà một người sói, Will nghĩ, được một pháp sư an ủi, cách đám tro quỳ vài bước chân. Ai có thể tưởng tượng nổi chứ?* “Tôi không thể an ủi cậu rằng Tessa cũng thấy thế. Nếu cậu không nhận ra thì tôi xin nói cho cậu biết: cô ấy rất độc lập quyết đoán đấy nhé. Nhưng cậu có cơ hội giành được tình yêu của cô ấy ngang với bất kỳ người đàn ông nào, Will ạ, và đó không phải điều cậu muốn sao?” Anh ta vỗ vai Will và rút tay, đứng dậy; cái bóng gầy của anh ta phủ trên Will. “Nếu nói thế này có an ủi được cậu chút gì, Will, thì từ cảnh tôi thấy ngoài ban công, tôi tin cô ấy cũng khá thích cậu.”

Magnus nhìn Will đi ra cổng nhà. Tới cổng, Will dừng lại, tay đặt lên chốt như ngại ngần bắt đầu một hành trình dài gian khó. Mặt trăng ló ra từ sau đám mây và toả chiếu mái tóc đen dày, cùng bàn tay trắng xanh của chàng trai kia.

“Tôi tò mò quá,” Woolsey nói, xuất hiện đằng sau Magnus tại ngưỡng cửa. Ánh sáng ấm áp của ngôi nhà nhuộm mái tóc vàng sậm của Woolsey sang vàng nhạt. Trông anh ta như vừa ngủ dậy. “Nếu tôi không hiểu rõ anh mấy, tôi sẽ nghĩ anh thích chàng trai đó.”

“Hiểu rõ trong phương diện nào hả Woolsey?” Magnus vừa quan sát Will vừa lơ đãng hỏi. Ánh sáng ánh lên từ sông Thames phía sau Nephilim kia.

“Cậu ấy là Thợ Săn Bóng Tối,” Woolsey nói. “Và anh thì chẳng bao giờ thích bọn họ. Cậu ta trả cho anh bao nhiêu tiền để anh triệu hồi Marbas thế?”

“Chẳng đồng nào,” Magnus nói và giờ anh chẳng thấy gì, không thấy dòng sông, không thấy Will, chỉ thấy một loạt ký ức – những đôi mắt, gương mặt đã phai nhạt thành ký ức, những tình yêu anh đã không còn có thể đặt mặt chỉ tên. “Cậu ấy giúp tôi. Một chuyện mà chính cậu ấy còn chẳng nhớ.”

“Cậu ấy rất đẹp trai,” Woolsey nói. “Theo tiêu chuẩn con người.”

“Cậu ấy bị tổn thương sâu sắc,” Magnus nói. “Giống như một cái bình đẹp bị vỡ. Chỉ có may mắn và đôi tay khéo léo mới có thể gắn nó lại như xưa.”

“Hoặc phép thuật.”

“Tôi đã làm những gì có thể,” Magnus nói khẽ khi Will cuối cùng cũng rút chốt và mở cổng. Will bước ra đường Walk.

“Trông cậu ấy không vui lắm,” Woolsey nhận xét. “Dù anh đã làm gì cho cậu ấy...”

“Lúc này cậu ấy còn choáng váng lắm,” Magnus nói. “Cậu ấy giữ một niềm tin suốt năm năm, và giờ cậu ấy nhận ra suốt quãng thời gian đó, cậu ấy nhìn thế giới qua một cỗ máy hỏng – rằng mọi thứ cậu ấy hi sinh nhân danh điều cậu ấy tưởng là tốt và cao thượng hoá ra là bỏ phí, và cậu ấy chỉ làm tổn thương mọi người cậu ấy yêu thương.”

“Lạy Chúa lòng lành,” Woolsey nói. “Anh chắc đã giúp cậu ấy chứ?”

Will bước qua cổng, và nó đóng lại. “Khá chắc,” Magnus nói. “Thà sống với sự thật còn hơn sống với giả dối. Và giả dối có thể sẽ khiến cậu ấy mãi cô độc. Cậu ấy có thể gần như chẳng có gì suốt năm năm, nhưng giờ cậu ấy có thể có tất cả. Một chàng trai thế kia...”

Woolsey cười khúc khích.

“Dù cậu ấy đã trao lòng mình cho người khác,” Magnus nói. “Có lẽ vậy là tốt nhất. Giờ cậu ấy cần yêu và được yêu. Một chàng trai trẻ như vậy mà có một cuộc đời không hề yên ả. Tôi chỉ mong cô ấy hiểu.”

Kể cả từ khoảng cách này Magnus cũng thấy Will hít một hơi sâu, ưỡn thẳng lưng, bước xuống đường Walk. Và – Magnus khá chắc mình không tưởng tượng ra – hình như cậu ấy còn hơi nhún nhảy.

“Anh không thể cứu mọi con chim gãy cánh,” Woolsey nói, dựa vào tường và khoanh tay. “Kể cả một con chim đẹp mã.”

CHƯƠNG 18: TỚI NGÀY TA CHẾT

Cả cuộc đời ta học cách yêu

Và thời khắc này ta sẽ biết

Cuộc đời ta rẽ hướng nơi nào

Lên thiên đàng hay xuống địa ngục?

Nàng không cho thiên đàng?

Vậy ngục kia cũng tốt!

- Robert Browning, *One Way of Love*

“Cô, cô ời!” Tessa từ từ tỉnh giấc, Sophie đang lay vai cô. Nắng tràn vào qua cửa sổ trên cao. Sophie đang mỉm cười, đôi mắt sáng lấp lánh. “Cô Branwell bảo tôi tới đưa cô về phòng. Cô không thể ở đây mãi được.”

“Ừ. Tôi không muốn!” Tessa ngồi thẳng dậy, rồi nhắm mắt vì chóng mặt. “Chắc chị phải giúp tôi dậy thôi, Sophie,” cô nói bằng giọng có lỗi. “Chắc tôi đi không được vững lắm đâu.”

“Tất nhiên rồi, thưa cô.” Sophie cúi xuống và nhanh nhẹn giúp Tessa rời giường. Dù cô ấy gầy nhưng khá khỏe. Tessa nghĩ cô ấy phải vậy rồi sau nhiều năm bùng bê đóng đồ giặt nặng trĩu lên xuống cầu thang, và

lấy than từ thùng cho vào các lò sưởi. Tessa hơi nhăn mặt khi chân chạm nền đất lạnh, và không thể không liếc sang xem Will còn trong bệnh xá không.

Không có.

“Will ỏn không?” Cô hỏi lúc Sophie giúp cô xỏ chân vào đôi giày mềm. “Hôm qua tôi tỉnh một lúc và thấy người ta rút mấy mảnh kim loại ra khỏi lưng anh ấy. Trông ghê lắm.”

Sophie khịt mũi. “Vậy chắc cảnh tượng nhìn ghê hơn sự thật rồi cô ời. Cậu Herondale không chịu để họ vẽ *iratze* lên người mình lúc rời nhà. Cậu ấy ra ngoài và có quỷ mới biết cậu ấy làm gì.”

“Thật sao? Tôi dám thề là tối qua tôi có nói chuyện với anh ấy.” Giờ họ đã ra ngoài hành lang, Sophie dìu Tessa với một tay nhẹ nhàng đặt lên lưng cô. Những hình ảnh bắt đầu hiện lên trong đầu Tessa. Will dưới ánh trăng, và cô bảo anh rằng chẳng sao hết, đó chỉ là mơ thôi – và đó là mơ, phải không?

“Chắc cô nằm mơ rồi.” Họ đã tới phòng Tessa, và Sophie vì vương đờ Tessa nên không sao mở cửa được.

“Không sao đâu, Sophie. Tôi tự đứng được.”

Sophie phản đối, nhưng Tessa một mực muốn vậy nên Sophie đành vội vàng mở cửa rồi cời lửa trong lúc Tessa ngồi sụp xuống ghế bành. Có một ấm trà và một đĩa bánh kẹp trên cái bàn cạnh giường, và cô sung sướng thưởng thức. Tuy không còn chóng mặt, nhưng cô thấy mệt, rệu rã về mặt tinh thần thì đúng hơn là về thể chất. Cô chợt nhớ vị đắng của thuốc hàn đã uống, và cách Will cầm tách đưa cho cô – nhưng đó chỉ là mơ. Cô tự hỏi những chuyện khác cô thấy trong đêm có phải mơ không – Jem thì thào bên chân giường cô, Jessamine khóc sụt sùi trong tấm chăn tại Thành phố Câm Lặng...

“Tôi rất tiếc về chuyện anh cô,” Sophie đang quỳ bên lò sưởi, và ngọn lửa hắt ánh lên gương mặt xinh đẹp của cô ấy. Đầu Sophie cúi, và Tessa không thấy vết sẹo của cô ấy.

“Không sao đâu, Sophie. Tôi biết Agaha – và Thomas – qua đời là do lỗi của anh ấy...”

“Nhưng đây là anh cô.” Giọng Sophie khẳng khái. “Một giọt máu đào hơn ao nước lã mà.” Cô ấy cúi sát hơn về phía sọt than, và gùi đồ trong sự ấm áp nơi giọng Sophie, và cách mái tóc nâu xoăn, mảnh sợi của cô ấy bám vào gáy khiến Tessa nói:

“Sophie, đêm kia tôi thấy chị với Gideon.”

Sophie sững lại ngay, nhưng không quay ra nhìn Tessa. “Ý cô là sao, thưa cô?”

“Tôi quay lại lấy dây chuyền,” Tessa nói. “Sợi dây chuyền thiên sứ ấy. Làm bùa may thôi. Và tôi thấy chị cùng Gideon trong hành lang.” Cô nuốt khan. “Anh ấy... nắm tay chị. Hình như anh ấy đang theo đuổi chị.”

Sophie nhìn vào ngọn lửa bập bùng cháy và im lặng một hồi lâu. Sau cùng cô ấy nói, “Cô định báo với cô Branwell?”

Tessa giật mình. “Sao? Sophie, không! Tôi chỉ... muốn khuyên chị nghĩ kĩ.”

Giọng Sophie đều đều. “Nghĩ kĩ chuyện gì?”

“Nhà Lightwood...” Tessa nuốt nước bọt. “Họ không tốt. Khi tôi tới nhà họ – với Will – tôi thấy những điều khủng khiếp, đáng sợ...”

“Đó là ông Lightwood, chứ không phải con trai ông ấy!” Sự tức tối trong giọng Sophie khiến Tessa nao núng. “Họ không giống ông ấy!”

“Khác thế nào?”

Sophie đứng lên, cái còi lò rơi lạnh canh vào đồng lửa. “Cô nghĩ tôi là đồ ngu nên mới để một quý ông nửa vờ đùa cợt mình sau chuyện tôi đã gặp ư? Sau những gì cô Branwell đã dạy tôi ư? Gideon là người tốt...”

“Sophie, người ta thường nói cha nào con nấy. Chị có tưởng tượng được cảnh anh ấy tới gặp Benedict Lightwood và bảo rằng muốn kết hôn với một người phạm, một cô hầu gái sao? Chị tưởng tượng nổi không?”

Mặt Sophie nhăn lại. “Cô chẳng biết gì hết,” cô ấy nói. “Cô không biết anh ấy đã làm gì cho chúng ta...”

“Ý chị là *huấn luyện* hả?” Tessa ngờ vực. “Sophie, thật sự thì...”

Nhưng Sophie đã lắc đầu, nhắc váy và rảo bước rời phòng, đóng sầm cửa lại sau lưng.

Charlotte, chống khuỷu tay lên bàn phòng khách, thở dài và vo viên tờ giấy thứ mười bốn, ném vào lò sưởi. Lửa bùng lên trong một khoảnh khắc, thiêu tờ giấy thành tro đen.

Chị cầm bút, nhúng vào lọ mực, rồi lại viết.

Tôi, Charlotte Mary Branwell, con gái của Nephilim, ngay tại đây và ngay lúc này xin từ chức lãnh đạo Học Viện Luân Đôn, thay mặt tôi và chồng tôi, Henry Jocelyn Branwell...

“Charlotte?”

Chị giật mình, khiến mực bắn lên giấy, làm hỏng những con chữ nắn nót. Chị ngược lên thấy Henry bên bàn, vẻ lo lắng xuất hiện trên gương mặt gầy, lấm tấm tàn nhang. Chị đặt bút xuống. Dù bình thường rất xuề xòa, nhưng mỗi lúc ở bên Henry, chị luôn chú trọng xem trông mình ra sao. Giờ tóc chị xỏ ra khỏi búi, trên người vẫn mặc bộ váy cũ, trên tay áo có dính vết mực, còn mắt chị mệt mỏi và hoen đỏ vì khóc nhiều.

“Có chuyện gì vậy, Henry?”

Henry chần chừ. “Chỉ là anh... Em à, em viết gì đấy?” Anh vòng qua bàn, nhìn qua vai chị. “*Charlotte!*” Anh giật tờ giấy trên bàn; dù mực đã làm nhoè bức thư, nhưng từ những gì chị viết anh cũng đoán ra được. “Từ chức sao? Sao em có thể?”

“Em thà từ chức còn hơn bị Quan Chấp Chính Wayland đuổi đi,” Charlotte bình tĩnh nói.

“Ý của em là ‘chúng ta’ chứ?” Henry lộ vẻ đau lòng. “Ít nhất anh cũng được lên tiếng quyết định chứ?”

“Anh chưa từng có hứng thú điều hành Học Viện. Sao giờ lại có?”

Henry trông như bị chị tát, và Charlotte chỉ có thể đứng, vòng tay ôm và hôn lên đôi má lấm tấm tàn nhang của anh. Chị nhớ hồi mới yêu anh, anh khiến chị liên tưởng tới một chú cún dễ thương, với đôi tay hơi to so

với cơ thể, đôi mắt màu nâu lục nhạt, và lúc nào cũng nhiệt tình. Chị luôn tin, dù cho mọi người cười tính lập dị của Henry, rằng khối óc đằng sau đôi mắt đó rất sắc bén và tinh anh. Chị luôn nghĩ chỉ cần được bên anh và được yêu anh, dù cho anh có yêu chị không, là đủ. Nhưng đó là ngày trước.

“Charlotte,” giờ anh đang nói. “Anh biết vì sao em giận anh.”

Chị ngạc nhiên ngược lên. Anh thật sự tinh ý vậy sao? Tuy chị đã nói chuyện với Tu Huynh Enoch, nhưng chị nghĩ không có ai nhận ra. Chị còn chẳng mấy khi nghĩ tới chuyện đó, càng không nghĩ xem Henry sẽ phản ứng thế nào khi biết tin. “Thật sao?”

“Vì anh không cùng em gặp Woolsey Scott.”

Nhẹ nhõm và thất vọng đồng thời dâng lên trong lòng Charlotte. “Henry,” chị thở dài. “Không hẳn...”

“Anh không nhận ra,” anh nói. “Đôi lúc anh quá mải mê với những ý tưởng của mình. Em biết mà, Lottie.”

Charlotte đỏ mặt. Anh hiếm khi gọi chị như vậy.

“Anh sẽ thay đổi nếu có thể. Trong mọi người trên thế giới này, anh nghĩ em sẽ hiểu. Em biết... em biết nó không chỉ làm anh ngứa ngáy. Em biết anh muốn tạo ra gì đó khiến thế giới tốt đẹp hơn, khiến cuộc sống của Nephilim tốt đẹp hơn. Cũng như em khi điều hành Học Viện vậy. Và dù anh biết trong lòng em anh chỉ đứng vị trí thứ hai...”

“*Thứ hai?*” Giọng Charlotte lên cao bất ngờ. “Anh đứng vị trí thứ hai trong lòng em?”

“Không sao đâu, Lottie,” Henry dịu dàng vô cùng, “Anh biết em đồng ý kết hôn với anh là vì có chồng thì mới được điều hành Học Viện, do không ai chấp nhận một người phụ nữ độc thân ở vị trí lãnh đạo...”

“Henry.” Charlotte run rẩy đứng lên. “Sao anh dám nói điều kinh khủng thế với em?”

Henry bối rối. “Anh nghĩ chuyện là thế...”

“Anh nghĩ em không biết vì sao anh kết hôn với em sao?” Charlotte hét lên. “Anh nghĩ em không biết số nợ của bố anh với bố em, hay bố em hứa xoá nợ nếu anh lấy em sao? Ông ấy luôn muốn có một cậu con trai, người có thể thay ông ấy điều hành Học Viện, và nếu ông ấy không có, ông ấy sẽ *trả tiền* để lấy chồng cho cô con gái không ai thèm lấy này – quá đơn điệu, quá cứng đầu. Và ông ta chọn được một chàng trai nghèo làm việc cho nhà ông ta...”

“CHARLOTTE.” Mặt mũi Henry đỏ quạch. Chị chưa từng thấy anh giận đến thế. “EM NÓI CÁI QUÁI GÌ THẾ?”

Charlotte từ người lên bàn. “Anh biết rõ mà,” chị nói. “Đây là lý do anh kết hôn với em, không phải sao?”

“Em chưa từng nói một lời nào về chuyện này trước ngày hôm nay!”

“Sao em phải nói? Có phải anh không biết đâu.”

“Đúng là anh không biết thật.” Mặt Henry nẩy lửa. “Anh chẳng hề biết bố anh nợ tiền bố em. Anh đã chân thành tới gặp bố em và xin bố em cho phép anh được cưới em. Anh và bố em chưa từng bàn tới chuyện tiền nong!”

Charlotte sững sờ. Suốt bao nhiêu năm bên nhau, chị chưa từng nói một lời về chuyện kết hôn của hai người; chị nghĩ chẳng có lý do gì khác, và chị không bao giờ muốn nghe anh phủ nhận điều chị tưởng là sự thật. Không phải bố chị đã nói vậy khi bảo với chị về lời cầu hôn của Henry sao? *Cậu ta là người tốt, tốt hơn bố cậu ta, và Charlotte à, nếu con muốn điều hành Học Viện, con phải lấy chồng. Bố sẽ xoá nợ cho bố cậu ta, và như vậy hai gia đình sẽ khăng khít hơn.*

Dĩ nhiên ông không hề bảo đó là lý do Henry hỏi cưới chị. Chị đã đoán...

“Em không hề đơn điệu,” Henry nói, mặt vẫn đỏ bừng bừng. “Em xinh đẹp. Và anh không vì trách nhiệm với gia đình mà hỏi cưới em; anh xin cưới em vì anh yêu em. Anh luôn yêu em. Anh là *chồng em* cơ mà.”

“Em không nghĩ anh muốn làm chồng em,” chị thì thầm.

Henry lắc đầu. “Anh biết mọi người bảo anh lập dị. Kỳ quái. Thậm chí là điên. Nhưng vì em nghĩ rằng anh là con người bạc nhược nên... em có yêu anh chút nào không?”

“Dĩ nhiên em yêu anh chứ!” Charlotte hét lên. “Sao anh nghi ngờ điều đó?”

“Thật sao? Em nghĩ anh không nghe người ta bàn tán sao? Họ nói về anh như thể anh không có mặt, như thể anh bị thiếu năng. Anh nghe Benedict Lightwood nói không biết bao nhiêu lần rằng em cưới anh để em có thể giả bộ là người đàn ông điều hành Học Viện.”

Giờ tới lượt Charlotte nổi giận. “Anh chỉ trích rằng em nghĩ anh bạc nhược! Henry, em chưa từng kết hôn với anh vì lý do đó, cả ngàn năm cũng không. Em sẵn sàng bỏ Học Viện chứ không chịu bỏ...”

Anh chăm chú nhìn chị, đôi mắt màu nâu lục nhạt mở lớn, mái tóc đỏ cam rối bù như bị anh vò quá nhiều tựa muốn giật cả năm. “Chứ không bỏ gì?”

“Chứ không bỏ *anh*,” chị nói. “Anh không biết sao?”

Rồi chị không nói được gì nữa, vì Henry đã ôm chầm và hôn chị. Hôn chị theo cách khiến chị không còn thấy mình đơn điệu, hay để ý gì tới mái tóc hay vết mực trên váy, hoặc bất cứ điều gì ngoài Henry, người đàn ông chị luôn yêu. Nước mắt ầng ậng và chảy tràn xuống má chị, và khi anh buông chị ra, anh băng khuâng chạm vào gương mặt chị.

“Thật sao,” anh nói. “Em cũng yêu anh sao, Lottie?”

“Tất nhiên rồi. Em không cưới anh để có người đồng điều hành Học Viện, Henry. Em kết hôn với anh vì... vì em biết em sẽ không ngại việc điều hành nơi này khó thế nào, hay Clave đối xử tệ bạc với em ra sao, nếu em biết mỗi tối đi ngủ em đều được ngắm nhìn gương mặt anh.” Chị đánh nhẹ vào vai anh. “Chúng ta đã kết hôn nhiều năm rồi, Henry. Vậy anh *tưởng* em dành tình cảm thế nào cho anh vậy?”

Anh nhún đôi vai gầy và hôn lên đỉnh đầu chị. “Anh tưởng em chỉ thích anh thôi,” anh nói đơn giản. “Anh nghĩ rồi em sẽ yêu anh.”

“Em cũng nghĩ thế đấy,” chị băng khuôn nói. “Sao hai ta ngốc thế nhỉ?”

“Anh không ngạc nhiên về *anh*,” Henry nói. “Nhưng thật lòng nhé, Charlotte, đáng ra em phải hiểu rõ chứ.”

Chị kìm tiếng cười lại. “Henry!” Chị bóp tay anh. “Còn chuyện này nữa em muốn nói với anh, một chuyện cực kỳ quan trọng...”

Cửa phòng khách bật mở. Đó là Will. Henry và Charlotte tách nhau ra và nhìn anh. Will trông kiệt sức – xanh xao, mắt thâm quầng – nhưng trên gương mặt Will hiện hữu niềm hạnh phúc, một vẻ tươi sáng Charlotte chưa thấy bao giờ. Chị chuẩn bị tinh thần đón nhận một lời châm chọc hoặc nhận xét lạnh tanh, nhưng thay vào đó, Will vui vẻ mỉm cười với họ.

“Henry, Charlotte,” Will nói. “Mọi người có thấy Tessa đâu không?”

“Chắc cô ấy trong phòng,” Charlotte bối rối. “Will này, có chuyện quan trọng sao? Không phải em nên nghỉ ngơi sao? Sau chấn thương vừa rồi...”

Will phẩy tay. “Chữ *iratze* tuyệt vời của chị xử lý chuyện đó ngon lành rồi. Em không cần nghỉ. Em chỉ muốn gặp Tessa, và hỏi chị...” Will ngừng lại, nhìn xuống lá thư trên bàn Charlotte. Bằng vài bước dài, Will tới bàn và giật phắt nó, đọc rồi tỏ thái độ thất vọng hết như Henry lúc rồi. “Charlotte, không được. Chị không thể từ bỏ Học Viện!”

“Clave sẽ tìm chỗ ở khác cho em,” Charlotte nói. “Hoặc em có thể ở lại đây tới năm mười tám tuổi, dù nhà Lightwood...”

“Em không muốn sống ở đây mà không có chị hay Henry. Chị nghĩ em là gì nào? Không khí chắc?” Will lắc tờ giấy khiến nó kêu loạt xoạt. “Còn nhỏ Jessamine xấu tính nữa. Ồ, coi vậy đi. Và nhà Lightwood sẽ đuổi người hầu của chúng ta và thay bằng người của mình. Charlotte, chị không thể để chuyện đó xảy ra. Đây là mái nhà của chúng ta. Đây là mái nhà của Jem, của Sophie.”

Charlotte trở mắt nhìn. “Will, em không bị sốt đấy chứ?”

“Charlotte.” Will đập phịch tờ giấy xuống bàn. “Em *cảm* chị từ chức. Chị hiểu không? Suốt bao nhiêu năm chị làm biết bao nhiêu việc vì em, như thể em là em ruột của chị, và em chưa từng cảm ơn chị lấy một lời. Với anh cũng vậy, Henry. Nhưng em rất biết ơn, và vì thế em không thể để anh chị phạm sai lầm này.”

“Will,” Charlotte nói. “Hết rồi. Chúng ta chỉ còn ba ngày để tìm cho ra Mortmain đây, và chúng ta không thể. Chúng ta không có đủ thời gian.”

“Cứ treo Mortmain đây,” Will nói. “Và tất nhiên em có ý đó thật, nhưng không chỉ có thế. Hạn định hai tuần tìm Mortmain do Benedict Lightwood đề ra là trò hề. Một trò hề hoá ra lại là trò bịp bợm. Ông ta làm việc cho Mortmain. Trò hề đó là nhằm cướp Học Viện khỏi tay chị. Nếu chúng ta làm lộ bản chất của Benedict – con rối của Mortmain – Học Viện sẽ lại là của anh chị, và cuộc truy tìm Mortmain sẽ tiếp tục.”

“Jessamine đã nói để Mortmain chỉ chực chờ chúng ta tiết lộ thân phận của Benedict...”

“Chúng ta không thể không làm gì,” Will khẳng định. “Một cuộc nói chuyện cũng đâu chết ai, phải không?”

Charlotte không biết nói gì. Will này không phải Will chị biết. Người này khẳng khái, kiên định, mắt sáng rực rỡ. Chị đoán sự im lặng của Henry có nghĩa là anh quá bất ngờ. Will gật đầu coi đó như đồng tình.

“Tốt,” anh nói. “Em sẽ bảo Sophie đi gọi những người khác.”

Tới đó, Will rời phòng.

Charlotte ngược nhìn chồng, toàn bộ ý định báo tin kia cho anh đã bay biến đâu mất. “Đó là *Will* hả?” Cuối cùng chị nói.

Henry nhướn mày. “Có lẽ cậu ấy bị bắt cóc và bị một người máy thế chỗ,” anh gợi ý. “Nghe có thể lắm...”

Lần này Charlotte đồng tình với chồng.

Tessa trệu trạo vừa ăn nốt mấy cái bánh kẹp và uống nốt trà, vừa thầm chửi rửa mình vì tội không biết đường thôi chĩa mũi vào chuyện người

khác. Xong xuôi, cô mặc chiếc váy xanh, thấy thật khó khăn khi không có Sophie giúp. *Nhìn mày đi, cô nghĩ, hoá thành đồ phế vật chỉ sau vài tuần có người hầu. Không thể tự mặc đồ, không thể ngừng chỗ mũi vào chuyện mày không thích. Rồi sẽ sớm có ngày mày cần người bón cho ăn hoặc không sẽ chết đói.* Cô nhìn mặt với mình trong gương và ngồi bên bàn trang điểm, vớ cái lược bạc và bực bội chải mái tóc nâu dài.

Có tiếng gõ cửa. *Sophie trở lại xin lỗi đây mà,* Tessa mong mỏi. À, cô sẽ xin lỗi cô ấy. Tessa bỏ lược xuống và chạy ra mở cửa.

Nếu lần trước cô mong Jem và thất vọng khi thấy Sophie đứng tại cửa, thì lần này, tình hình hoàn toàn ngược lại. Giờ khi cô đang mong Sophie thì ngạc nhiên thay, người đứng ở cửa lại là Jem. Anh mặc áo khoác lông cừu màu xám và quần dài, toàn bộ trang phục đối lập với mái tóc màu bạc gần thành trắng.

“Jem,” cô giật mình. “Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Đôi mắt xám của anh nhìn gương mặt, mái tóc dài buông xoã của cô. “Hình như em đang đợi ai khác.”

“Là Sophie ạ.” Tessa thở dài và vén một lọn tóc ra sau tai. “Có lẽ em đã xúc phạm cô ấy rồi. Em lại bị cái mồm làm hại cái thân anh ạ.”

“Ồ,” Jem nói, không tỏ ra mấy hứng thú. Thường thì anh sẽ hỏi rằng Tessa đã nói gì với Sophie, hoặc trấn an hay giúp cô lên kế hoạch xin lỗi Sophie. Về thường xuyên quan tâm tới mọi chuyện của anh không hiểu sao biến đi đâu mất, Tessa hoảng hốt nghĩ; anh cũng khá tái, và đang nhìn ra sau cô như để chắc chắn chỉ có mình cô trong phòng. “Và giờ... ừ thì, anh muốn nói chuyện riêng với em, Tessa. Em khoẻ chưa?”

“Còn tùy xem anh định nói gì,” cô cười nói, nhưng khi tiếng cười của cô không nhận được nụ cười hưởng ứng, nỗi sợ hãi dâng lên trong cô. “Jem... anh thề là mọi chuyện đều ổn cả chứ? Will...”

“Không liên quan tới Will,” anh nói. “Will ra ngoài và chắc chắn hoàn toàn ổn. Chuyện này là về... Ồ, chắc em có thể nói là về anh.” Anh nhìn ngang dọc hành lang. “Anh vào được không?”

Tessa thoáng nghĩ đến điều dì Harriet sẽ nói về chuyện một cô gái cho người con trai không phải họ hàng thân thích vào phòng khi trong đó không có ai khác. Nhưng chính dì Harriet cũng từng yêu cơ mà, Tessa nghĩ. Yêu đến độ cùng hôn phu của mình... làm cái chuyện khiến một đứa trẻ có mặt trên cõi đời này. Dì Harriet, nếu dì còn sống, cũng không có quyền xét nét. Và hơn nữa, phép tắc xã giao của Thợ Săn Bóng Tối cũng khác với của người phàm.

Cô mở rộng cửa. “Vâng, anh vào đi.”

Jem vào phòng và đóng chặt cửa lại. Anh đi tới lò sưởi và sẽ tì tay lên bệ lò sưởi; rồi, có vẻ cảm thấy tư thế đó không thoải mái, anh tới đứng trước mặt Tessa ở giữa phòng.

“Tessa,” anh nói.

”Jem,” cô đáp, nhại lại đúng cái giọng nghiêm túc của anh, nhưng anh không cười. “Jem,” cô lại gọi, bình tĩnh hơn. “Nếu là chuyện về sức khỏe của anh... bệnh của anh, làm ơn nói cho em biết. Em sẽ làm tất cả để giúp anh.”

“Không phải,” anh nói rồi hít sâu. “Em biết là chúng ta không tìm thấy Mortmain,” anh nói. “Vài ngày nữa, Học Viện có lẽ sẽ thuộc về Benedict Lightwood. Chắc chắn ông ta sẽ không cho Will và anh được ở lại đây, cả em nữa, và anh không muốn sống chung nhà với ông ta. Còn Will và Gabriel sẽ giết nhau trong vòng một phút. Mấy người chúng ta sẽ bị chia cách; Charlotte và Henry chắc chắn sẽ tìm được nhà, còn Will với anh có lẽ sẽ tới Idris ở cho tới năm mười tám tuổi, còn Jessie... chắc còn tùy vào bản án của Clave. Nhưng bọn anh không thể đưa em cùng tới Idris. Em không phải Thợ Săn Bóng Tối.”

Tim Tessa bắt đầu đập nhanh. Cô đột ngột ngồi phịch xuống mép giường. Cô thấy hơi nôn nao. Cô nhớ cái giọng chế nhạo khinh miệt của Gabriel rằng nhà Lightwood sẽ tìm “việc” cho cô; từng ở vũ hội của gia đình đó, cô thấy viễn cảnh kinh khủng hơn một chút. “Em hiểu,” cô nói. “Nhưng em đi đâu đây – đừng, đừng trả lời. Anh không có trách nhiệm gì với em. Nhưng em cảm ơn anh đã nói.”

“Tessa...”

“Anh đã quá tử tế rồi,” cô nói. “Cho em ở lại đây chắc chắn đã khiến Clave nhìn mọi người bằng con mắt thiếu thiện cảm. Em nên tìm một nơi...”

“Nơi em ở là bên anh,” Jem nói. “Luôn là vậy.”

“Ý anh là sao?”

Làn da tái xanh của anh bỗng ửng lên. “Ý anh là,” anh nói, “Tessa Gray, em đồng ý làm vợ anh chứ?”

Tessa giật nảy. “*Jem!*”

Họ cứ nhìn nhau một lúc lâu. Cuối cùng, anh cố nói sao cho thật nhẹ nhàng, dù giọng anh run run. “Vậy coi như em không từ chối, cũng không đồng ý.”

“Anh đang đùa.”

“Không, anh nói thật.”

“Anh không thể... Em không phải Thợ Săn Bóng Tối. Họ sẽ trục xuất anh ra khỏi Clave...”

Anh tới gần cô hơn, ánh mắt ngập tràn phấn khích. “Em có thể không hoàn toàn là Thợ Săn Bóng Tối. Nhưng em cũng không phải người phạm, và cũng chẳng ai có thể chứng minh rằng em là cư dân Thế Giới Ngầm. Em là độc nhất vô nhị, vậy nên anh không biết Clave sẽ quyết định thế nào. Nhưng họ không thể cấm một chuyện không bị Luật cấm. Họ sẽ cân nhắc chuyện của em – của chúng ta, và sẽ mất nhiều tháng. Trong lúc đó, họ không thể ngăn cản chúng ta đính hôn.”

“Anh *ngghiêm túc*.” Miệng cô khô khốc. “Jem, anh quá tử tế. Em rất cảm ơn. Nhưng em không thể để anh hi sinh bản thân vì em...”

“*Hi sinh?* Tessa, anh yêu em. Anh *muốn* cưới em.”

“Em...Jem, chẳng qua anh tử tế, quá vô tư. Sao em có thể tin rằng anh không cưới em chỉ vì muốn tốt cho em?”

Anh cho tay vào túi áo gi-lê và rút ra một thứ hình tròn trơn láng. Đó là một mặt ngọc màu xanh trắng, trên có khắc những Hán tự mà cô không hiểu. Anh chìa ra cho cô mà tay run hơn bao giờ hết.

“Anh có thể trao em nhẫn gia đình,” anh nói. “Nhưng sau khi nghi lễ đính hôn hoàn tất, nó sẽ được trả lại cho anh, và em sẽ nhận những chữ rune. Anh muốn tặng em một thứ sẽ mãi thuộc về em.”

Cô lắc đầu. “Em không thể...”

Anh ngắt lời. “Đây là tín vật bỏ trao cho mẹ anh khi họ kết hôn. Mấy lời trích trong Kinh Dịch, có nghĩa là *Khi tâm hôn hai con người là một khối, họ có thể đập sắt chặt đồng.*”

“Anh nghĩ chúng ta là vậy sao?” Tessa hỏi, vì kinh ngạc mà giọng cô lí nhí. “Là một áy?”

Jem quỳ dưới chân cô, để anh có thể ngược nhìn cô. Anh trông hết như lúc ở cầu Blackfairs, là một cái dáng hình bằng bạc đẹp đẽ trong màn đêm. “Anh không lý giải được tình yêu,” anh nói. “Anh không dám nói anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên, thứ hai hay thứ ba. Nhưng anh nhớ lần đầu tiên em tiến về phía anh và nhận ra khi anh ở bên em, mọi thứ khác trên thế giới dường như biến mất. Em là trung tâm của mọi hành động, cảm xúc và suy nghĩ trong anh.”

Quá choáng ngợp, Tessa chậm chạp lắc đầu. “Jem, em chưa từng tưởng tượng...”

“Tình yêu chứa quyền năng và sức mạnh,” anh nói. “Câu danh ngôn kia có ý nghĩa vậy đấy. Trong nghi lễ kết hôn cũng có một dụ ngôn như thế này: *Vì tình yêu mạnh hơn sự chết.* Em có thấy rằng mấy tuần vừa rồi, sức khỏe anh tốt lên nhiều không? Anh ít ốm hơn, ít ho hơn. Anh thấy khỏe hơn, anh dùng ít thuốc hơn – đó là nhờ em. Tình yêu anh dành cho em đã tiếp thêm cho anh sức mạnh.”

Tessa trân trân nhìn. Một chuyện thế này có thể xảy ra ngoài chuyện cổ tích ư? Gương mặt thon gầy của anh bừng sáng; rõ ràng là anh tin vào điều mình nói. Và anh đã khỏe hơn.

“Em đã nhắc tới sự hi sinh, nhưng người hi sinh không phải anh. Anh đang xin em hi sinh bản thân em,” anh nói tiếp. “Anh có thể giao tính mạng mình cho em, nhưng cuộc đời của anh quá ngắn; anh có thể giao trái tim mình cho em, nhưng anh không biết nó còn đập được bao nhiêu

nhịp. Nhưng anh yêu em và mong em không để tâm chuyện anh là đồ ích kỷ khi muốn phần đời còn lại của mình – không biết kéo dài bao lâu – được hạnh phúc khi ở bên em. Anh muốn kết hôn cùng em, Tessa. Anh muốn nó hơn mọi điều trên thế gian.” Anh ngược nhìn cô qua làn tóc bạc rủ xuống mắt. “Và anh mong,” anh ngượng nghịu nói, “em cũng yêu anh.”

Tessa cúi nhìn Jem đang quỳ trước mặt mình với mặt dây chuyền trong tay, và cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa câu nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, vì đôi mắt Jem – long lanh, giàu cảm xúc mà cô luôn thấy tuyệt đẹp – đang tràn ngập tình yêu và hy vọng.

Và sao anh *không* thể hy vọng chứ? Cô đã cho anh mọi lý do để tin cô yêu anh. Tình bạn của cô, lòng tin của cô, sự tự tin của cô, sự biết ơn của cô, kể cả đam mê của cô. Và nếu có một góc nhỏ bị khoá chặt trong cô chưa từ bỏ Will, chắc chắn cô sẽ vì nợ Jem mà dẹp bỏ nó.

Rất chậm, cô đưa tay nhận mặt dây chuyền của của Jem. Nó được đeo vào một sợi dây chuyền vàng, lạnh như nước trên cổ cô, và mặt dây chuyền nằm tại hõm cổ ngay trên thiên sứ. Khi cô buông tay không cầm nó nữa, cô thấy niềm hy vọng sáng lấp lánh trong mắt anh đã hoá thành niềm sung sướng vỡ oà rực sáng. Cô cảm giác như có người cho tay vào lồng ngực mình và mở cái hộp khoá trái tim cô, đổ sự dịu dàng như nguồn máu mới chảy khắp huyết quản cô. Chưa bao giờ cô có ham muốn mãnh liệt được bảo vệ một ai đó, được ôm thật chặt người kia, để chỉ riêng hai người hoàn toàn tách biệt với thế giới.

“Vâng, vâng,” cô nói. “Vâng, em đồng ý kết hôn cùng anh, James Carstairs. Vâng, em đồng ý.”

“Ôi, cảm ơn Chúa,” anh nói và thở một hơi. “Cảm ơn Chúa.” Và anh vùi mặt vào lòng cô, ôm chặt eo cô. Cô cúi xuống, vuốt vai, lưng và mái tóc mềm như lụa của Jem. Từ đầu gối cô truyền lên nhịp tim rộn ràng của anh. Một phần nhỏ trong cô đang rên lên vui sướng. Cô chưa từng tưởng tượng mình có thể khiến ai đó hạnh phúc. Và đó không phải phép thuật – đó là một thứ rất con người.

Một tiếng gõ cửa vang lên; họ buông nhau ra. Tessa vội vàng đứng dậy và ra cửa, khựng lại vuốt thẳng tóc... và cô mong hành động ấy sẽ giúp mình bình tĩnh hơn. Lần này ngoài đó *đúng là Sophie*. Nhưng về bất mãn cho thấy cô ấy không đến vì việc riêng. “Charlotte gọi cô tới phòng khách, thưa cô,” cô ấy nói. “Cậu Will đã về, và cô chủ muốn mở cuộc họp.” Sophie nhìn qua Tessa, vẻ mặt thêm cau có. “Có cậu nữa, thưa cậu Jem.”

“Sophie...” Tessa lên tiếng, nhưng Sophie đã quay gót và vội vã đi mất, cái mũ trắng nảy lên. Tessa nắm chặt nắm đấm cửa và nhìn theo. Sophie đã nói không đề ý tới tình cảm giữa Jem và Tessa, và Tessa đã biết nguyên nhân là do Gideon. Nhưng...

Cô cảm nhận được Jem từ đằng sau tiến tới và nắm tay cô. Ngón tay anh thanh mảnh; cô nắm lấy, và thở hắt ra. Yêu một người là thế này sao? Là cùng nhau chia ngọt sẻ bùi, là người đó có thể an ủi bạn chỉ bằng một từ hay một cái nắm tay? Cô ngả đầu vào vai anh, và anh hôn lên thái dương cô. “Chúng ta sẽ nói với Charlotte trước, khi có cơ hội,” anh nói, “rồi với những người khác. Khi định mệnh của Học Viện được quyết định...”

“Anh nói như thể không quan tâm tới nó ấy.” Tessa nói. “Anh không muốn ở đây lâu sao? Nơi đây là nhà của anh.”

Những ngón tay anh khẽ xoa cổ tay cô, khiến cô run rẩy. “Giờ em là nhà của anh.”

CHƯƠNG 19: PHẢN BỘI ÍCH GÌ?

Phản bội chẳng bao giờ có lợi; vì sao à?

Vì nếu nó có lợi, nó đã chẳng bị gọi là phản bội.

— Sir John Harrington

Sophie đang khơi lửa lò sưởi phòng khách, và căn phòng ấm áp tới có phần hơi ngọt ngào. Charlotte ngồi sau bàn, Henry ngồi ở ghế bên cạnh. Will đang nằm dài trên cái ghế bành bọc vải hoa cạnh lò sưởi, với bộ ấm

tách đặt phía khuỷa tay, tay anh đang cầm một tách. Khi Tessa bước vào, anh đột ngột ngồi thẳng khiến một chút trà sánh ra tay áo; anh đặt tách xuống mà không rời mắt khỏi cô.

Anh có vẻ kiệt sức như đã đi tản phố cả đêm. Anh vẫn mặc áo khoác, bằng lông cừu xanh sẫm trang trí thêm những dải màu đỏ sậm, và mặc cái quần dài gấu dính bết bùn đất. Tóc anh ẩm và rối, mặt xanh xao, quai hàm xanh đen vết râu. Nhưng lúc anh thấy Tessa, mắt anh sáng như đèn. Cả gương mặt anh thay đổi, và anh ngược nhìn cô với vẻ sung sướng dạt dào khiến Tessa sững sờ kinh ngạc, và thế là Jem đâm sầm vào cô. Trong lúc đó, Tessa không thể rời mắt khỏi Will, như thể anh khoá chặt ánh mắt mình, và cô nhớ lại giấc mơ anh vỗ về cô trong bệnh xá vào đêm trước. Anh đọc được ký ức đó trên gương mặt cô không nhỉ? Sao anh cứ nhìn chằm chằm như thế?

Jem ngó qua vai cô. “À, Will. Bỏ chắc dành cả đêm dầm mưa khi vết thương chưa lành là khôn ngoan chứ?”

Will thôi nhìn Tessa. “Tôi khá chắc,” anh khẳng định. “Tôi phải đi tản bộ cho đầu óc thông suốt.”

“Thế thông suốt hẳn chưa?”

“Thông suốt và trong sáng như pha lê,” Will nói và lại nhìn Tessa, và chuyện kia lặp lại. Nhưng cô im lặng, “Như mọi người có lẽ đã biết, chúng ta sắp hạn chót hai tuần do Quan Chấp Chính Wayland định. Chúng ta chưa biết Mortmain ở đâu. Theo như Enoch cho biết, hội Tu Huynh Cầm đã kiểm tra thi thể Nathaniel Cray nhưng không phát hiện được gì, và vì anh ta đã chết, chúng ta không thể moi được thông tin gì từ anh ta.”

Và vì anh ta đã chết. Tessa bỗng nhớ lại Nate hỏi họ còn rất nhỏ, đuổi theo đám chuồn chuồn trong công viên. Anh ngã xuống hồ, còn cô và dì Harriet – mẹ anh – đã kéo anh lên; tay anh trơn nhớt nước và thực vật thuỷ sinh xanh rì. Cô nhớ đôi bàn tay nhớp nhúa máu của anh trượt khỏi tay cô trong kho chứa trà. *Em không biết mọi việc anh làm đâu, Tessie.*

“Chúng ta chắc chắn phải báo cáo những gì mình biết về Benedict cho Clave,” Charlotte đang nói khi Tessa buộc mình tập trung vào cuộc

thảo luận trước mắt. “Vây mới đúng đắn.”

Tessa nuốt nước bọt. “Thế còn điều Jessamine nói thì sao? Rằng chúng ta đang đi đúng đường đi nước bước Mortmain muốn ấy.”

“Nhưng chúng ta không thể ngồi yên,” Will nói. “Chúng ta không thể ngồi đó và ngoan ngoãn giao chìa khoá Học Viện cho Benedict Lightwood cùng lũ con ăn hại của ông ta. Họ là tay sai của Mortmain. Benedict là con rối của Mortmain. Chúng ta phải *thử* gì chứ. Lạy Thiên Thần, chúng ta còn chưa có đủ bằng chứng sao? Chí ít chúng ta cũng phải buộc ông ta đưa lời khai trước Kiếm Thánh.”

“Lúc dùng Kiếm Thánh với Jessamine, chúng ta biết được đầu óc cô ấy chịu phép phong toả của Mortmain,” Charlotte mệt mỏi nói. “Em nghĩ Mortmain sẽ khinh suất mà không làm vậy với Benedict ư? Nếu Kiếm Thánh không lời được gì từ ông ta, chúng ta sẽ hoá thành một lũ đàn!”

Will vuốt mái tóc đen. “Mortmain mong chờ chúng ta báo cáo Clave,” anh nói. “Đây là giả định đầu tiên của ông ta. Ông ta đã quen vứt bỏ mọi quân cờ hết hữu dụng. Ví dụ như de Quincey. Ông ta cũng thừa hiểu Lightwood không phải kẻ không thể thay thế.” Anh nhíp tay vào đầu gối. “Em nghĩ nếu chúng ta muốn báo cáo Clave, chúng ta phải đập Benedict ra khỏi cuộc chạy đua vào vị trí lãnh đạo Học Viện đã. Nhưng có một nhóm thành viên Clave ủng hộ ông ta; trong đó có vài người ta quen và một số kẻ ta không biết. Học Viện được an toàn trong tay chúng ta, và chúng ta không thể để kẻ khác cướp mất nó. Tessa còn ở đâu được an toàn nữa chứ?”

Tessa chớp mắt. “Em á?”

Will hình như cũng giật mình vì lời mình vừa nói. “Ừ, em là một phần không thể thiếu trong kế hoạch của Mortmain. Ông ta luôn muốn có *em*. Ông ta luôn cần em. Chắc chắn em sẽ là một vũ khí mạnh trong tay ông ta.”

“Mọi điều em nói đều đúng, Will, và tất nhiên chị sẽ báo cáo Quan Chấp Chính,” Charlotte nói, “nhưng với tư cách một Thợ Săn Bóng Tối bình thường, chứ không phải lãnh đạo Học Viện.”

“Nhưng vì sao, Charlotte?” Jem hỏi. “Chị làm việc xuất sắc...”

“Thật sao?” Chị hỏi. “Đây là lần thứ hai chị không phát hiện ra có gián điệp sống trong nhà mình; Will và Tessa dễ dàng vượt mặt chị để tới bữa tiệc của Benedict; kế hoạch bắt Nate, không được Quan Chấp Chính thông qua, lại bị đổ bể, và một nhân chứng quan trọng tiềm năng bỏ mạng...”

“Lottie!” Henry đặt tay lên cánh tay vợ.

“Chị không thích hợp để điều hành nơi này,” Charlotte nói. “Benedict nói đúng... Chị tất nhiên sẽ cố thuyết phục Clave tin ông ta có tội. Người khác sẽ điều hành Học Viện này. Chị mong người đó không phải Benedict, nhưng cũng sẽ chẳng phải chị...”

Có tiếng rơi loảng xoảng. “Cô Branwell!” Đó là Sophie. Cô ấy làm rơi cây cờ lò và quay mặt về phía mọi người. “Cô đừng từ chức. Cô... cô không được.”

“Sophie,” Charlotte nói rất nhẹ nhàng. “Dù chúng tôi có đi đâu, Henry và tôi sống ở đâu, chúng tôi sẽ đưa cô theo...”

“Không phải thế,” Sophie nói lí nhí. Đôi mắt cô ấy đảo khắp phòng. “Cô Jessamine... Cô ấy... cô ấy nói thật. Nếu cô tới báo cáo Clave, cô sẽ đi đúng kế hoạch của Mortmain.”

Charlotte bối rối nhìn Sophie. “Sao cô nói thế?”

“Tôi không... tôi không biết chính xác.” Sophie cúi đầu nhìn sàn. “Nhưng tôi biết đó là sự thật.”

“Sophie?” Giọng Charlotte tỏ nét cau kỉnh, và Tessa biết chị đang nghĩ gì: Họ có thêm một gián điệp, một con rắn độc nữa trong vườn nhà sao? Will cũng chồm tới, còn mắt thì nheo lại.

“Sophie không nói dối,” Tessa đột ngột nói. “Cô ấy biết vì... vì chúng tôi đã nghe lỏm Gideon và Gabriel nói chuyện trong phòng tập.”

“Thế mà đến giờ em mới chịu nói?” Will nhướn mày.

Đột nhiên nổi cơn giận vô cớ với anh, Tessa quát. “Im, Will. Nếu anh...”

“Tôi đã không nói với cô,” Sophie đột ngột lớn tiếng. “Tôi đã đi gặp Gideon Lightwood khi được nghỉ.” Trông cô ấy trắng như ma. “Anh ấy đã nói. Anh ấy nghe bố mình cười cợt chuyện đó. Họ mong chị báo cáo Clave. Đáng ra tôi phải nói, nhưng vì có vẻ cô không định báo cáo, nên tôi...”

“Ra ngoài?” Henry ngò vức. “Gặp *Gideon Lightwood*?”

Sophie vẫn chăm chú nhìn Charlotte đang tròn mắt nhìn cô ấy. “Tôi cũng biết Mortmain do đâu bắt thóp được Benedict,” chị nói. “Gideon mới phát hiện ra thôi. Bố anh ấy không biết anh ấy biết.”

“Ôi, lay Chúa lòng lành, đừng cứ lần chân đứng đó chứ,” Henry, cũng kinh hãi rụng rời như vợ, cất tiếng. “Nói đi nào.”

“Đậu mùa quỉ,” Sophie nói. “Ông Lightwood bị bệnh đó vài năm rồi, và nếu không có thuốc giải, ông ấy sẽ chết chỉ trong vòng hai tháng. Còn Mortmain có thứ đó.”

Căn phòng đột nhiên huyên náo. Charlotte chạy tới bên Sophie; Henry gọi theo; Will nhảy khỏi ghế và nhảy múa vòng vòng. Tessa im re, choáng váng, với Jem ngồi ngay bên cạnh. Trong lúc đó, Will có vẻ đang hát gì đó rằng vậy ra bấy lâu nay anh đã đúng về bệnh đậu mùa quỉ.

“Ôi đậu mùa quỉ, hỡi đậu mùa quỉ,

Làm sao để nhiễm nhĩ?

Chỉ cần mới khu xóm liễu

Nơi ai nấy đều mệt mỏi.

Đậu mùa quỉ, ôi đậu mùa quỉ

Tôi có nó mà...

Không, không phải đậu mùa, mấy người ngốc nghếch

Tôi muốn nói chính bài hát này...

Vì tôi thì đúng, còn mọi người sai lẽ!”

“Will!” Charlotte hét lên. “Em BỊ ĐIÊN HẢ? DỪNG BÀI HÁT VỚ VẦN KIA NGAY! Jem...”

Jem, đứng lên, bịt miệng Will. “Bồ hứa sẽ im lặng chứ?” Anh rít vào tai bạn.

Will gật đầu, đôi mắt xanh lấp lánh. Tessa ngạc nhiên nhìn anh; tất cả đều trở mắt nhìn. Cô đã thấy Will lúc anh vui vẻ, cay cú, hờn mình, bực bội, xót xa... nhưng chưa bao giờ thấy anh *vớ vẩn* thế này.

Jem buông ra. “Vậy được.”

Will ngồi bệt xuống sàn, lưng dựa vào ghế bành, tay giơ lên trời. “Đậu mùa quỷ có ở mọi nhà!” Anh tuyên bố và ngáp dài.

“Ôi Chúa ơi, vậy là chúng tôi sẽ mất cả tuần nghe bồ cọt nhả về đậu mùa quỷ đây,” Jem nói. “Giờ không phải lúc đâu nhé.”

“Không thể nào,” Charlotte nói. “Ôi trời... *bệnh đậu mùa quỷ* sao?”

“Sao chúng ta biết Gideon không nói dối Sophie?” Jem nhẹ nhàng hỏi. “Tôi xin lỗi, Sophie. Tôi không muốn phải nói thế này, nhưng mà Lightwood không đáng tin...”

“Tôi đã thấy Gideon nhìn Sophie thế nào,” Will nói. “Chính Tessa nói với tôi từ trước rằng Gideon thích cô Collins nhà chúng ta, và tôi đã ngẫm lại và thấy đúng. Một người đàn ông đang yêu – một người đàn ông đang yêu có thể nói tất cả. Phản bội bất kỳ ai.” Anh vừa nói vừa nhìn Tessa. Cô đáp trả; cô không dừng được. Ánh mắt của cô như bị anh thu hút. Cách anh nhìn cô, với đôi mắt xanh màu thiên thanh, như thể đang cố thầm nói gì đó với cô. Nhưng thế quái nào...?

Đúng là cô nợ anh mạng mình, cô bắt đầu nhận ra. Có lẽ anh đang muốn cô cảm ơn. Nhưng cô chưa nói vì chưa có thời gian, chưa có cơ hội ấy chứ! Cô sẽ cảm ơn anh ngay khi có dịp. “Hơn nữa, Benedict còn ôm ấp một nữ quỷ tại bữa tiệc đó, còn hôn ả nữa chứ,” Will tiếp tục và nhìn lảng đi. “À có rần thay cho mắt. Chắc tất cả lũ chúng nó đều nhìn

chăm chăm vào mắt ông ta. Mà, người ta chỉ bị nhiễm bệnh đậu mùa quỷ nếu tăng tiu với quỷ, vậy nên...”

“Nate bảo rằng ông Lightwood thích nữ quỷ,” Tessa nói. “Em không nghĩ vợ ông ấy biết *chuyện đó*.”

“Đội đã.” Jem bỗng sững ra. “Will này, bệnh đậu mùa quỷ có triệu chứng thế nào?”

“Ghê lắm!” Will vui vẻ đáp. “Ban đầu người đó sẽ bị một vết mẩn hình khiên ở lưng, rồi lan khắp người, khiến da bị nứt nẻ...”

Jem thở ồ ồ. “Tôi... tôi sẽ trở lại,” anh nói, ”đội một lát thôi. Lạy Thiên Thần...”

Và anh rời khỏi cửa, để lại những người khác trố mắt nhìn theo.

“Em không nghĩ cậu ấy bị bệnh đậu mùa quỷ chứ?” Henry không hỏi rõ một ai.

Em mong là không, vì bọn em vừa mới đính hôn, Tessa rất muốn nói – để xem về mặt mọi người thế nào – rồi lại thôi.

“Trật tự nào, Henry,” Will lên tiếng và hình như đang định để gì thêm thì cửa bật mở và Jem hớn hể trở lại phòng, cầm một tờ giấy da dê. “Đây này,” anh nói. “Tôi lấy từ chỗ hội Tu Huynh Cầm – khi Tessa và tôi tới gặp Jessamine.” Anh lỏn lẻn nhìn Tessa qua mái tóc sáng màu, và cô nhớ anh đã rời xà lim của Jessamine và trở lại sau một lúc, trông có vẻ lo lắng. “Đây là giấy chứng từ của Barbara Lightwood. Sau khi Charlotte bảo chúng ta rằng bố chị ấy không hề bán đứng Silas Lightwood cho Clave, tôi đã đi hỏi các Tu Huynh Cầm xem có thể nào nguyên nhân tử vong của bà Lightwood không phải do đau buồn không, liệu có phải Benedict nói dối không.”

“Và kết quả thế nào?” Tessa hào hứng chồm tới.

“Ông ta đã nói dối. Bà ấy chết vì cắt cổ tay. Nhưng còn nữa này.” Anh nhìn tờ giấy trong tay. “*Một vết mẩn hình khiên, rất có thể là dấu hiệu của bệnh astriola, trên vai trái.*” Anh chìa cho Will, chàng trai kia liền cầm lấy và đọc qua một lượt, đôi mắt xanh mở lớn.

“*Astriola*,” anh nói. “Đó là bệnh đậu mùa quỷ. Bò có bằng chứng chứng tỏ bệnh đậu mùa quỷ tồn tại mà không thềm nói! *Et tu, Brute!*(*)” Anh cuộn tờ giấy và tết đầu Jem.

(*) *Tiếng Latinh, có nghĩa là: Cả người nữa sao, Brutus? được cho là lời cuối cùng của vua La Mã Julius Caesar với bạn mình là Marcus Brutus vào thời khắc ông bị ám sát. Sau này, nó trở thành câu nói mang hàm nghĩa chỉ sự phản bội từ một người không thể ngờ được, nhất là khi kẻ đó là bạn bè.*

“Ái!” Jem cực lực xoa đầu. “Tôi có hiểu gì đâu. Tôi đâu nghĩ cái vết đó đã giết chết bà Lightwood. Bà ấy cắt cổ tay, nhưng nếu Benedict muốn che giấu con mình về nguyên do bà ấy chết...”

“Lạy Thiên Thần,” Charlotte nói khẽ. “Thế nào bà ấy tự tử. *Vì bị chồng truyền đậu mùa quỷ cho. Và bà ấy biết.*” Chị quay phắt sang Sophie, cô gái kia khẽ kêu một tiếng. “Gideon biết chuyện này không?”

Sophie tròn tròn mắt, lắc đầu. “Không.”

“Nhưng không phải Tu Huynh Cầm có nghĩa vụ phải báo cáo chuyện này ư?” Henry hỏi. “Có vẻ, ờm... vô trách nhiệm khi không nói một chút nào...”

“Tất nhiên họ có nói. Họ nói với *chồng bà ấy*. Và chuyện hẳn phải vậy, đúng chứ? Benedict có lẽ đã biết,” Will nói. “Không cần phải nói với bọn trẻ; vết mẩn xuất hiện khi người đó nhiễm bệnh, mà lũ trẻ đã lớn rồi nên không có khả năng bị bà ấy truyền bệnh. Tu huynh Cầm chắc chắn đã thông báo cho Benedict, và ông ta nói ‘Kính khủng!’ rồi lấp liếm toàn bộ ngay. Một người không thể công khai nguyên nhân tử vong là do tăng tịu với kẻ khác, rồi họ thiêu xác bà ta, thế là xong.”

“Vậy sao Benedict vẫn còn sống?” Tessa hỏi. “Chẳng phải đáng ra tới giờ ông ấy phải chết vì bệnh rồi sao?”

“Do Mortmain đây,” Sophie nói. “Ông ta đưa Benedict thuốc kiềm chế bệnh.”

“Kiềm chế, chứ không phải chữa khỏi?” Will hỏi.

“Nhưng ông ấy vẫn chết dần, và đang chết nhanh hơn,” Sophie nói. “Chính vì thế ông ấy quá tuyệt vọng, và sẵn sàng làm mọi chuyện theo ý Mortmain.”

“Bệnh đậu mùa quỷ!” Will lầm bầm, rồi nhìn Charlotte. Dù anh tỏ ra cực kỳ hứng chí, nhưng có sự kiên định sáng lên trong đôi mắt xanh, đó là ánh sáng của sự thông tuệ, như thể anh là một kỳ thủ đang tính nước cờ tiếp. “Chúng ta phải liên lạc với Benedict ngay,” Will nói. “Charlotte phải chơi ông ta. Ông ta đã rất chắc chắn sẽ có được Học Viện. Chị phải bảo ông ấy rằng dù tới chủ nhật mới hết hạn định của Quan Chấp Chính, nhưng chị nhận thấy đằng nào ông ấy cũng thắng cược, và chị muốn gặp giải quyết trước.”

“Benedict cứng đầu lắm...” Charlotte lên tiếng.

“Và cực kỳ cao ngạo,” Jem nói. “Benedict luôn muốn kiểm soát Học Viện, nhưng cũng muốn chế nhạo chị nữa, Charlotte. Ông ta muốn chứng minh rằng phụ nữ không điều hành nổi Học Viện. Ông ấy tin rằng chủ nhật tới Quan Chấp Chính sẽ tước Học Viện khỏi tay chị, nhưng vậy không có nghĩa là ông ta muốn bỏ lỡ cơ hội được thấy riêng chị cúi đầu chịu thua.”

“Rồi sao nào?” Henry hỏi. “Bảo Charlotte đi đối chất Benedict để làm gì nào?”

“Tổng tiền,” Will nói. Mắt anh sáng lên sự phấn khích. “Mortmain có lẽ không nằm trong tay chúng ta, nhưng Benedict thì có, hoặc hiện giờ thế là đủ.”

“Bồ nghĩ ông ta sẽ từ bỏ Học Viện luôn hả? Thế ông ta để cho một người cùng phe tiếp tục chanh chấp Học Viện với chúng ta thì sao?” Jem hỏi.

“Chúng ta không cố diệt trừ ông ta. Chúng ta muốn ông ta hoàn toàn ủng hộ Charlotte. Rút lại lời thách thức và tuyên bố chị ấy thích hợp điều hành Học Viện. Đám cùng phe sẽ thua; Quan Chấp Chính sẽ hài lòng. Chúng ta giữ được Học Viện. Và hơn thế, chúng ta có thể buộc Benedict cho chúng ta biết về Mortmain – nơi ẩn náu, những bí mật, tất cả.”

Tessa ngòr vực. “Nhưng em khá chắc rằng ông ấy sợ Mortmain hơn sợ chúng ta, và ông ta cần thuốc của Mortmain. Hoặc không ông ta sẽ chết.”

“Đúng thế. Nhưng chuyện ông ta làm – tăng tịu với quý, rồi đổ bệnh cho vợ, khiến bà ta chết – có thể coi là sát hại một Thợ Săn Bóng Tối. Nói là sát hại thì không đúng lắm, nhưng ông ta vì liên quan tới quý mà gián tiếp hại chết bà ta. Ông ta có thể phải lĩnh hình phạt đáng sợ nhất.”

“Cái gì còn kinh khủng hơn chết đây?” Tessa hỏi, và đột ngột hồi hận vì thấy miệng Jem bỗng mím chặt.

“Các Tu huynh Câm sẽ xoá bỏ phần Thợ Săn Bóng Tối của ông ta. Ông ta sẽ trở thành Kẻ Lầm Đường,” Will nói. “Các con ông ta sẽ thành người phạm, bị tước bỏ mọi Ấn Ký. Dòng họ Lightwood sẽ bị gạch bỏ khỏi giới phả Thợ Săn Bóng Tối. Ấy là phút cáo chung của dòng họ Lightwood trong giới Nephilim. Không có một sự tui nhục nào hơn thế. Đó là hình phạt mà ngay cả Benedict cũng phải sợ.”

“Thế nếu ông ta không sợ thì sao?” Jem hỏi khẽ.

“Vây chắc chúng ta cũng chẳng phải sợ rồi.” Charlotte càng nói càng tỏ vẻ quyết tâm hơn; Sophie đang dựa vào bệ lò sưởi, trông cô ấy thật buồn bã, và Henry, đặt tay lên vai vợ, lại dịu dàng lạ thường. “Chúng ta sẽ liên lạc với Benedict. Giờ không phải là lúc thư từ đông dài báo trước này nọ; đánh úp vẫn hơn. Mà đồng danh thiệp đâu rồi nhỉ?”

Will ngồi thẳng dậy. “Vây mọi người đồng ý với kế hoạch của em?”

“Giờ đó là kế hoạch của chị,” Charlotte kiên quyết. “Will, em có thể đi cùng nhưng phải nghe theo chị, và không được đả động gì tới bệnh đậu mùa quý, trừ khi chị cho phép.”

“Nhưng... nhưng...” Will cà lăm.

“Ồ, thôi đi nào,” Jem đá mắt cá chân Will, nhưng không mạnh lắm.

“Chị ấy *cướp* kế hoạch của tôi!”

“Will,” Tessa gắt. “Anh quan tâm đến chuyện kế hoạch được thực thi hay chuyện ai đề ra kế hoạch?”

Will chỉ cô. “Đó,” anh nói. “Thêm em ấy nữa.”

Charlotte trợn mắt nhìn lên trần. “William, hoặc là em nghe theo chị, hoặc là khỏi đi.”

Will hít sâu và nhìn Jem, người kia cười rất tươi với anh. Will thở dài thườn thượt và nói. “Vây được rồi, Charlotte. Vây chị tính tất cả cùng đi hả?”

“Tất nhiên là có em và Tessa. Chúng ta cần hai em làm nhân chứng. Jem, Henry, hai người không cần đi, và ít nhất một trong hai người nên ở lại trông chừng Học Viện.”

‘Em à...’ Henry bối rối chạm vào tay vợ.

Chị ngạc nhiên ngược nhìn anh. “Vâng?”

“Em chắc không muốn cùng anh đi cùng chứ?”

Charlotte mỉm cười, một nụ cười thay đổi cả gương mặt mệt mỏi, tiêu tụy của chị. “Vâng, Henry; Jem chưa trưởng thành, và để cậu ấy lại đây một mình – không phải cậu ấy không có năng lực – chỉ khiến Benedict thêm có phần nản. Nhưng cảm ơn anh.”

Tessa nhìn Jem; anh cười tỏ ý tiếc nuối, rồi nắm lấy bàn tay cô đang chấp sau váy. Hơi ấm của anh trấn an cô, và cô đứng dậy; Will cũng vậy, còn Charlotte tìm bút viết vài dòng cho Benedict lên mặt sau của tấm danh thiếp sẽ được Cyril chuyển đi trong lúc họ chờ xe ngựa.

“Em nên đi lấy mũ và găng tay,” Tessa nói nho nhỏ với Jem, và đi ra cửa. Will nổi gót và một lát sau, phòng khách đóng lại, chỉ còn họ ngoài hành lang. Tessa định rảo bước về phòng thì nghe tiếng chân Will ngay sau.

“Tessa!” anh gọi và cô quay lại. “Tessa, anh muốn nói chuyện với em.”

“Ngay bây giờ ư?” Cô ngạc nhiên. “Theo như Charlotte nói thì chị ấy muốn chúng ta nhanh nhanh chóng chóng...”

“Kệ vụ nhanh chóng đó đi,” Will tiến lại gần hơn. “Mặc kệ Benedict Lightwood và toàn bộ vụ này đi. Anh muốn nói chuyện với *em*.” Anh cười rất tươi. Ở anh luôn có vẻ bất cần, nhưng hiện giờ đó là sự bất cần

vì hạnh phúc chứ không phải do tuyệt vọng. Nhưng đây quả là một thời khắc kỳ lạ để hạnh phúc!

“Anh bị hâm đấy hả?” Cô hỏi. “Anh nói ‘đậu mùa quỷ’ hết như cách người ta nói ‘khối gia tài kếp sù từ trên trời rơi xuống.’ Anh sung sướng thế sao?”

“Là do anh được minh oan, chứ không phải vì vui, và hết như cách người ta nói về bệnh đậu mùa quỷ. Anh muốn nói về anh và em...”

Cửa phòng khách mở, Henry và Charlotte lần lượt ra ngoài. Biết Jem là người tiếp theo rời phòng khách, Tessa vội tránh xa Will, dù giữa họ chẳng có chuyện gì không chính đáng. *Trừ trong suy nghĩ của mày*, một giọng nho nhỏ vang trong đầu cô, và cô lờ nó đi. “Will, không phải lúc này,” cô thì thầm. “Em nghĩ mình biết anh muốn nói gì, và anh có quyền được nói, nhưng giờ không phải lúc, được chứ? Tin em đi, em cũng rất muốn được nói chuyện với anh, vì nó đè nặng tâm trí em...”

“Thật sao? Em nói thật chứ?” Will ngó ra, như thể vừa bị cô đập đá vào đầu.

“À... ừ,” Tessa nói và ngược lên nhìn Jem đang tới. “Nhưng không phải *lúc này*.”

Will nhìn theo, nuốt nước bọt và đành gật đầu. “Vậy lúc nào?”

“Đợi chúng ta gặp nhà Lightwood xong đã. Hãy gặp em trong phòng khách.”

“Trong phòng khách?”

Cô nhúu mày. “Thật đấy, Will,” cô nói. “Anh định nhại mọi lời em nói hả?”

Jem đã tới và nghe được câu cuối cùng; anh cười tươi. “Tessa, hãy để cho Will tội nghiệp của chúng ta được bông đùa chứ, cậu ấy ra ngoài cả đêm và trông như chẳng nhớ nổi tên mình rồi.” Anh đặt tay lên cánh tay *parabatai* của mình. “Đi nào, Herondale. Bỏ có vẻ cần một chữ rune năng lượng – cũng có thể là hai hoặc ba.”

Will thôi nhìn Tessa rồi kệ Jem dẫn mình đi. Tessa nhìn họ và lắc đầu. *Đúng là tụi con trai*, cô nghĩ. Cô sẽ chẳng bao giờ hiểu được họ.

Tessa vừa bước vài bước vào phòng ngủ thì dừng lại, ngạc nhiên nhìn giường. Trên đó có đặt một bộ váy đi dạo màu kem sọc xám bằng lụa Ấn được điểm xuyết những đường vận thừng tinh tế và những chiếc cúc bạc. Đôi găng tay nhung xám nằm bên cạnh có thêu hình lá bằng chỉ bạc. Ở cuối giường là một đôi giày đính cúc màu ngà, cùng một đôi tất hoa tiết hợp mốt.

Cửa mở, và Sophie bước vào, cầm theo một chiếc mũ xám nhạt có trang trí những quả anh đào bạc. Trông cô ấy rất tái, mắt sưng đỏ. Cô ấy tránh nhìn Tessa. “Trang phục mới, thưa cô,” Sophie nói. “Vải may là một phần của hồi môn của cô Branwell, và, vài tuần trước cô ấy nghĩ nên dùng nó để may váy cho cô. Tôi nghĩ cô ấy thấy cô nên có vài bộ không phải do cô Jessamine mua cho. Cô ấy nghĩ vậy cô sẽ... dễ chịu hơn. Và những đồ này vừa được đưa tới sáng nay. Tôi nhờ Bridget mang vào đây cho cô.”

Tessa thấy mắt ầng ậng nước và vội ngồi xuống mép giường. Nghĩ tới việc Charlotte, dù đang bộn bề bao nhiêu công chuyện, vẫn nghĩ tới sự thoải mái của mình khiến Tessa chỉ muốn khóc. Nhưng như thường lệ, cô cố kiềm chế. “Sophie này,” cô sụt sùi nói. “Tôi nên – không, tôi *muốn* – xin lỗi cô.”

“Xin lỗi tôi sao, thưa cô?” Sophie nói đều đều, và đặt mũ xuống giường. Tessa nhìn theo. Charlotte thường mặc đồ rất đơn điệu. Cô chưa từng nghĩ chị lại thích hay để mắt tới những món đồ đáng yêu thế này.

“Tôi đã hoàn toàn sai khi nói với chị về Gideon như vậy.” Tessa nói. “Tôi chôn mũi vào chuyện của người khác, và chị đúng, Sophie ạ. Ta không thể đánh giá một người qua tội lỗi của gia đình anh ta. Và tôi đáng ra nên nói với chị thế này: Dù tôi thấy Gideon ở bữa tiệc tối đó, nhưng tôi thấy anh ấy không hào hứng; đúng ra, tôi không cần đọc suy nghĩ của anh ấy cũng biết anh ấy nghĩ gì, và tôi không nên cư xử như lúc trước. Tôi chẳng có nhiều kinh nghiệm hơn chị, Sophie, và với những chuyện liên quan tới các quý ông, tôi lại càng mù tịt. Tôi xin lỗi vì tỏ ra lỗ mãng; tôi sẽ không bao giờ lặp lại, chỉ mong tha thứ cho tôi.”

Sophie tới tủ quần áo và lấy ra chiếc váy thứ hai – màu lam rất sẫm, hoạ tiết vặn thừng bằng nhung vàng, xẻ tà ở bên phải để lộ lớp lụa phay màu lục nhạt. “Đẹp quá,” cô ấy nói với chút thèm khát, và nhẹ nhàng chạm vào. Rồi cô ấy quay sang Tessa. “Đó là... một lời xin lỗi rất tuyệt thừa cô, và tôi tha thứ cho cô. Tôi đã tha thứ cho cô từ lúc trong phòng khách, khi cô nói dối vì tôi. Tôi không tán thành việc dối trá, nhưng tôi biết cô chỉ muốn tốt cho tôi.”

“Chị rất dũng cảm,” Tessa nói, “khi thành thật với Charlotte. Tôi biết chị sợ chị ấy giận.”

Sophie cười buồn. “Cô chủ không giận. Cô ấy thất vọng. Tôi biết mà. Cô ấy bảo không thể nói chuyện với tôi lúc này, mà để sau, và tôi thấy gương mặt cô ấy biểu hiện ra sao. Thế tôi còn thấy tệ hơn.”

“Ôi, Sophie. Lúc nào chị ấy cũng thất vọng với Will mà!”

“Làm gì có ai không cơ chứ.”

“Ý tôi không phải thế. Ý tôi chị ấy yêu quý chị, như chị là Will hay Jem hay... à, chị hiểu ý tôi đây. Kể cả nếu chị ấy có thất vọng, chị cũng đừng sợ chị ấy đuổi việc chị. Không có đâu. Charlotte nghĩ chị thật tuyệt vời, và tôi cũng nghĩ vậy.”

Sophie mở to mắt. “Ôi cô Tessa!”

“Tôi nói thật,” Tessa khẳng định. “Chị dũng cảm, vị tha, và xinh đẹp. Giống Charlotte vậy.”

Mắt Sophie long lanh. Cô ấy lấy tạp dề chấm chấm nước mắt. “Thôi, đông dài đủ rồi,” cô ấy vội nói mà vẫn chớp mắt liên tục. “Giờ tôi phải chuẩn bị cho cô, vì Cyril đã đi lấy xe, và tôi biết cô Branwell không muốn phí phạm thời gian.”

Tessa ngoan ngoãn đứng lên, và với sự giúp đỡ của Sophie, cô chuyển sang mặc cái váy xám kẻ trắng. “Và xin cô hãy cẩn trọng,” Sophie nói khi thoăn thoắt cài móc khuy cho cô. “Lão đó quái tính lắm, và đừng quên điều đó. Ông ấy rất nghiêm khắc với *hai chàng trai ấy*.”

Hai chàng trai ấy. Cách cô ấy nói khiến Tessa có cảm giác Sophie thương cho cả Gabriel lẫn Gideon. Gideon cũng nghĩ vậy về em trai và

em gái mình, phải không? Nhưng cô không nói gì khi Sophie chải và cuộn tóc cho cô, rồi lấy tinh dầu oải hương chấm vào thái dương cho cô.

“Giờ trông cô đẹp lắm,” cô ấy tự hào nói khi xong việc, và Tessa phải thừa nhận Charlotte đã lựa đúng kiểu đồ tôn dáng cô, và màu xám cũng rất hợp với cô. Mắt cô trông to hơn và nhiều sắc lam hơn, eo và tay trông thon gọn hơn, ngực đầy đặn hơn. “Còn điều này nữa...”

“Gì vậy, Sophie?”

“Cậu chủ Jem,” Sophie nói, khiến Tessa giật mình. “Làm ơn, dù cô có làm gì nữa...” Cô gái kia liếc nhìn mặt dây chuyền ngọc bích và cắn môi. “Đừng làm cậu ấy đau lòng.”

CHƯƠNG 20: NGẢI ĐẰNG

Hai ta kết nghĩa phu thê

Chàng là máu thịt, tâm hồn ta đây.

Ngải đắng của cõi hồng trần

Chỉ để nuôi dưỡng búp mầm tình yêu.

- Algernon Charles Swinburne, *The Triumph of Time*

Tessa vừa đeo xong găng tay thì cũng vừa kịp bước qua cửa chính Học Viện. Một làn gió mạnh từ sông thổi tới cuốn tung đám lá cây trên sân. Trời âm u và xám xịt. Will đứng ở chân thềm, tay nhét túi quần, ngược nhìn tháp chuông nhà thờ.

Anh không đội mũ và gió thổi tung mái tóc đen khỏi gương mặt anh. Anh có vẻ không thấy Tessa và trong một thoáng cô cứ đứng quan sát anh. Cô biết thế là không phải phép, giờ Jem là của cô, và cô thuộc về anh, còn những người đàn ông khác coi như không hiện hữu. Nhưng cô không thể ngăn mình so sánh hai người – nếu Jem mang sự kết hợp kỳ quặc giữa thanh tú và mạnh mẽ thì Will như một cơn bão biển, với sắc xanh và đen cùng những ánh chớp lóe sáng rực rỡ. Cô tự hỏi liệu có bao giờ cô nhìn anh mà không thấy động lòng, tim không đập nhanh, và rằng

liệu theo thời gian, tình cảm cô dành cho anh có lắng dần xuống không. Nó còn rất mới nhưng lại có vẻ không thật.

Nhưng có một điều đã khác. Giờ nhìn Will, cô không còn thấy đau lòng nữa.

Will đã thấy cô và mỉm cười khi làn tóc lòa xòa xuống mặt. Anh đưa tay vuốt ngược tóc lên. “Váy mới phải không?” Anh nói khi cô bước xuống thêm. “Không phải đồ Jessamine mua cho em.”

Cô gật đầu và buồn phiền đợi anh khích bác về cô, về Jessamine, về cái váy, hoặc cả ba.

“Hợp với em đây. Lạ là màu xám lại khiến mắt em xanh hơn, nhưng đúng thế thật.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, nhưng trước khi cô kịp mở miệng hỏi xem anh có bình thường không, xe ngựa đã lọc cọc từ góc Học Viện tới, với Cyril cầm cương. Anh ấy đỗ lại trước thềm nhà thờ, và cửa xe mở ra; Charlotte đang ở trong, mặc váy nhung màu rượu vang và đội mũ đính hoa khô. Chị trông căng thẳng hơn bao giờ hết. “Vào nhanh đi,” chị vừa gọi vừa giữ mũ khi ngó ra ngoài cửa. “Chị nghĩ trời sắp mưa rồi.”

Ngạc nhiên là nơi Cyril đưa cô, Charlotte và Will tới không phải điền trang Chiswick, mà là một căn nhà xinh xắn ở Pimlic, rõ ràng là nơi cư ngụ trong tuần của gia đình Lightwood. Trời đã đổ mưa, và những món đồ ướt – găng tay, mũ và áo khoác – được một người gác cửa mang bộ mặt khó khăn nhận lấy trước khi họ được đưa qua rất nhiều hành lang bóng loáng để vào một thư viện lớn, nơi lửa đang bập bùng cháy trong lò sưởi.

Đằng sau cái bàn gỗ sồi to tướng là Benedict Lightwood, vẻ ngoài vốn đã góc cạnh còn góc cạnh hơn trong cái khung cảnh tranh tối tranh sáng của căn phòng. Những tấm rèm kéo che cửa sổ, còn trên giá sách dọc tường là những bộ sách đồ sộ bìa da sẫm màu, với những dòng chữ vàng in ở gáy. Ngồi hai bên ông ta là hai cậu con trai – Gideon ở bên phải, mái tóc vàng rủ xuống che đi nét mặt, tay khoanh trước bộ ngực rộng. Ngồi bên kia là Gabriel, đôi mắt màu lục sáng lên vẻ khoái trá trịnh thượng, tay nhét trong túi quần. Anh ta trông như sắp huyết sáo.

“Charlotte,” Benedict lên tiếng. “Will. Cô Gray. Thật vinh hạnh.” Ông ta ra hiệu cho họ ngồi xuống mấy cái ghế đặt trước bàn. Gabriel cười khẩy với Will lúc anh ngồi xuống. Will nhìn, vẻ mặt cực kỳ kiềm chế, rồi nhìn lảng đi. *Không hề châm biếm*, Tessa bối rối nghĩ. Thậm chí không một ánh mắt hằm hè. Chuyện gì thế này?

“Cám ơn chú, Benedict,” Charlotte, nhỏ bé, ngồi rất thẳng, nói năng rất đúng khuôn phép, “vì đã nhanh chóng đồng ý gặp chúng cháu.”

“Dĩ nhiên rồi.” Ông ta mỉm cười. “Cháu biết rõ mình không thể làm gì để thay đổi kết quả mà. Hội Đồng quyết định thế nào không tùy thuộc vào tôi. Đó hoàn toàn thuộc thẩm quyền của họ.”

Charlotte nghiêng đầu. “Quả vậy, thưa chú Benedict. Nhưng chính chú đã gây chuyện. Nếu chú không buộc Quan Chấp Chính Wayland trách phạt cháu, những chuyện này đã chẳng xảy ra.”

Benedict nhún đôi vai hẹp. “À, Charlotte này, tôi nhớ hồi cháu chưa lấy chồng. Hồi đó cháu là một cô bé vui vẻ, và tin hay không tùy cháu, nhưng tới giờ tôi vẫn quý cháu. Điều tôi làm là vì muốn tốt nhất cho Học Viện này và cho Clave. Phụ nữ không thể điều hành Học Viện. Bản chất của họ không phải vậy. Cháu sẽ cảm ơn tôi khi cháu ở nhà cùng Henry để nuôi dạy thế hệ Thợ Săn Bóng Tối tiếp theo, như cháu nên vậy. Tất nhiên cháu sẽ thấy tự ái, nhưng trong lòng cháu biết điều tôi nói là đúng.”

Ngực Charlotte phập phồng dồn dập. “Nếu chú từ bỏ lời thách thức trước khi Clave đưa ra phán quyết, chú có thật sự nghĩ đó sẽ là thảm họa không? Cháu, điều hành Học Viện?”

“Chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được, phải không nào?”

“Ồ, cháu không biết,” Charlotte nói. “Cháu nghĩ hầu hết các thành viên Hội Đồng thà để một người phụ nữ điều hành Học Viện còn hơn để vị trí ấy rơi vào tay một kẻ phóng đảng không chỉ kết thân với những thành phần tệ lậu của Thế Giới Ngầm, mà còn thân giao với cả lũ quý nũa!”

Một quãng im lặng ngắn. Benedict không hề nhúc nhích. Gideon cũng vậy.

Cuối cùng Benedict lên tiếng, dù giờ giọng nói mượt như nhung đã có chút sạn. “Đồn đại vô căn cứ.”

“Sự thật đã được chứng minh,” Charlotte nói. “Will và Tessa có dự bữa tiệc gần đây nhất của chú, tại Chiswick. Họ thấy nhiều lắm.”

“Nữ quỷ mà ông ôm ấp trong đi vắng,” Will nói. “Ông gọi ả ta là bạn, hay đối tác làm ăn nào?”

Đôi mắt đen của Benedict nheo lại. “Đồ chó con lão toét...”

“Ồ, tôi nghĩ là bạn,” Tessa nói. “Chẳng ai lại để đối tác làm ăn liếm mặt mình cả. Dù cũng có thể tôi sai. Tôi biết gì về những chuyện đó nào? Tôi chỉ là một cô ả ngốc nghếch mà thôi.”

Môi Will nhếch lên. Gabriel vẫn đang nhìn. Gabriel chăm chăm nhìn sàn nhà. Charlotte vẫn ngồi cực kỳ ngay ngắn, tay đặt trên đùi.

“Cả ba người ngu ngốc quá,” Benedict nói, khinh khỉnh chỉ họ. Tessa thoáng thấy gì đó ở cổ tay ông ta, màu đen, trông như một cái vòng tay phụ nữ, trước khi tay áo ông ta buông xuống che nó đi. “Các người nghĩ Hội Đồng sẽ tin mấy lời dối trá đó sao? Cô” – ông ta chán ghét nhìn Tessa – “là cư dân Thế Giới Ngầm; lời của cô không có giá trị. Còn cậu” – ông ta phẩy tay về phía Will – “là đồ hâm dở có bằng cấp kết thân với cánh pháp sư. Không chỉ cô ả này mà còn cả Magnus Bane nữa. Và khi họ dùng Kiếm Thánh thử tôi và tôi phủ nhận những lời cáo buộc của các người, các người nghĩ họ sẽ tin tôi hay tin các người đây?”

Will, Charlotte và Tessa thoáng nhìn nhau. Anh đã đúng, Tessa nghĩ, rằng Benedict không sợ Kiếm Thánh. “Còn những bằng chứng khác, Benedict,” anh nói.

“Ồ?” Đôi môi Lightwood cong lên tỏ ý khinh miệt. “Và là gì nào?”

“Bằng chứng về dòng máu nhiễm độc của ông,” Charlotte nói. “Ngay lúc này, khi ông chỉ chúng tôi, tôi đã thấy cổ tay ông. Bệnh nặng tới đâu rồi? Nó bắt đầu từ vùng ngực, phải không nhỉ, rồi lan xuống cánh tay và chân...”

“Cô ấy nói gì vậy hả bố?” Giọng Gabriel vừa giận vừa hoảng.

“Đâu mùa quỷ,” Will nói với sự hài lòng khi được thật sự nói ra.

“Một lời buộc tội ghê tởm...” Benedict lên tiếng.

“Vậy cứ chối đi,” Charlotte bảo. “Hãy xắn tay áo lên. Cho chúng cháu thấy tay ông.”

Cơ bên má Benedict lại giật lên. Tessa hào hứng quan sát. Ông ta không khiến cô sợ như Mortmain, trông thấy ông ta với cô cũng như thấy một con sâu bò trên vườn vậy. Cô nhìn ông ta quay sang cậu con cả.

“Mày,” ông ta gằn giọng. “Mày đã nói với chúng. Mày phản tao.”

“Đúng,” Gideon nói, ngẩng đầu và cuối cùng cũng buông tay. “Và con sẽ còn làm tới.”

“Gideon?” Gabriel không hiểu gì hết. “Bố? Hai người nói gì vậy?”

Gabriel lên giọng. “Ý cô là sao? Sao cô nói vậy? Bố...”

“Im đi, Gabriel.” Giọng Benedict khắc nghiệt và uy quyền, nhưng lần đầu tiên trong giọng nói và ánh mắt ông ta có sự sợ hãi. “Charlotte, cháu đang nói gì?”

“Chú biết rõ cháu đang nói gì mà, Benedict,” Charlotte nói. “Vấn đề là chú có muốn cháu nói với toàn thể Clave không. Và với các con chú nữa. Chú biết chuyện này có ý nghĩa thế nào với chúng.”

Benedict ngồi ngả ra ghế. “Tôi biết cháu muốn đe dọa tôi, Charlotte. Cháu muốn gì?”

Chính Will đáp, anh quá hào hứng không kiềm chế được lâu thêm nữa. “Rút lại lời thách thức đòi Học Viện. Ủng hộ Charlotte trước Hội Đồng. Nói với họ lý do chị ấy nên giữ Học Viện. Ông rất giỏi ăn nói. Tôi chắc ông sẽ nghĩ ra gì đó.”

Benedict nhìn từ Will sang Charlotte. Môi ông ta cong lên. “Đó là điều kiện của các người.”

Trước khi Will kịp trả lời, Charlotte đã lên tiếng, “Chưa hết. Chúng cháu muốn biết cách chú liên lạc với Mortmain, và ông ta đang ở đâu.”

Benedict cười khùng khục. “Tôi liên lạc với ông ta qua Nathaniel Gray. Nhưng vì các người đã giết hắn nên tôi không nghĩ giờ hắn cung cấp được lượng thông tin nhiều nhận gì cho lắm.”

Charlotte tỏ vẻ kinh hãi. “Ý chú là không ai khác biết Mortmain đang ở đâu?”

“Tôi chắc chắn là không,” Benedict nói. “Mortmain không ngu, khổ cho các người thật. Ông ta muốn tôi chiếm Học Viện để ông ta có thể phá nó từ trong ra. Nhưng đó chỉ là một trong rất nhiều kế hoạch, một sợi tơ trong cả một mạng nhện. Ông ta đã chờ đợi rất lâu. Ông ta sẽ có Clave. Và ông ta sẽ có *cô ta*.” Ánh mắt ông ta dừng ở Tessa.

“Ông ta định làm gì với tôi?” Tessa hỏi.

“Tôi không biết,” Benedict cười ma mẫn. “Tôi biết ông ta thường xuyên hỏi chuyện cô. Quả là một chú rẻ thâm tình, rất biết quan tâm.”

“Ông ta nói ông ta tạo ra tôi,” Tessa nói. “Vậy nghĩa là sao?”

“Tôi chẳng hiểu. Tôi không phải tâm phúc của ông ta.”

“Đúng,” Will nói, “hai người các ông không có nhiều điểm chung, trừ việc đều độc ác và thích những cô ả quỷ quái.”

“Will!” Tessa nạt.

“Anh không định nói *em*,” Will có vẻ ngạc nhiên. “Ý anh là mấy ả ở câu lạc bộ Xứ Quỷ...”

“Nếu các người diễn mấy màn râu ria xong rồi,” Benedict nói. “Tôi muốn nói rõ vài điều với con trai tôi. Gideon, mày nên biết rằng nếu mày ủng hộ Charlotte Branwell, mày sẽ không được sống dưới mái nhà này nữa. Vắng mày thì chợ vẫn đông.”

Đáp lại, Gideon giơ tay ra trước như định cầu nguyện. Nhưng Thợ Săn Bóng Tối không cầu nguyện, và Tessa nhanh chóng nhận ra ý định của anh ta – tháo chiếc nhẫn bạc khỏi ngón tay. Nó giống chiếc nhẫn nhà Carstairs của Jem, nhưng có họa tiết ngọn lửa viền quanh. Nhẫn nhà Lightwood. Anh đặt bên rìa bàn bố mình, và quay sang em trai.

“Gabriel,” anh nói. “Em có đi cùng anh không?”

Đôi mắt màu lục của Gabriel ánh lên nét giận dữ. “Anh biết em không thể mà.”

“Không, em có thể.” Gideon chìa tay cho em mình, Benedict nhìn hai đứa con. Trông ông ta hơi tái, như thể đột ngột nhận ra mình có thể không chỉ mất một đứa con trai, mà là cả hai. Tay ông ta bấu chặt rìa bàn, mẩu tay trắng bệch. Tessa không thể nào không nhìn vào khoảng hở do ống tay áo bị xắn lên. Nó rất trắng, lốm đốm những vết tròn đen. Nhìn chúng, khiến cô muốn ói và cô bèn đứng dậy. Will, bên cạnh, đã đứng từ trước. Chỉ còn Charlotte vẫn ngồi, nghiêm trang và thờ ơ như trước.

“Gabriel, làm ơn.” Gideon nói. “Đi cùng anh.”

“Vậy ai sẽ chăm sóc bố? Người ta sẽ nói gì về gia đình chúng ta nếu cả hai cùng bỏ ông ấy mà đi?” Sự cay đắng và tuyệt vọng nhuốm vào giọng nói của Gabriel. “Ai sẽ quản lý các trang viên, vị trí trong Hội Đồng...”

“Anh không biết,” Gideon nói. “Nhưng người đó không nhất thiết phải là em. Luật...”

Giọng Gabriel run run. “Gia đình quan trọng hơn Luật, Gideon ạ.” Anh ta chăm chú quan sát anh mình một lát rồi nhìn lảng đi, cắn môi, và tới đứng sau Benedict, tay đặt lên lưng ghé bố mình.

Benedict mỉm cười; ít nhất ông cũng chiến thắng được phần nào. Charlotte đứng lên, ngẩng cao đầu. “Vậy ngày mai chúng cháu sẽ gặp lại chú tại phòng Hội Đồng, thưa chú Benedict. Cháu chắc chú biết phải làm gì,” chị nói và rời phòng với Gideon và Tessa theo sau. Chỉ có Will nán lại một lát tại ngưỡng cửa, mắt nhìn Gabriel, nhưng khi chàng trai kia không đáp lại, anh liền nhún vai và rời đi cùng những người khác, đóng cửa lại sau lưng.

Họ im lặng ngồi xe về Học Viện; ngoài trời mưa quất ràn rạt vào cửa sổ xe. Charlotte vài lần định nói gì đó với Gideon, nhưng anh cứ im lặng nhìn khung cảnh đường phố mờ mịt bên ngoài. Tessa không biết anh thấy giận, hối hận, hay là nhẹ nhõm. Anh vẫn bình thản như mọi khi, kể cả lúc Charlotte bảo rằng luôn có phòng dành cho anh tại Học Viện, và

rằng họ không thể nào diễn tả sự biết ơn của mình với việc anh đã làm. Cuối cùng, khi tới đường Strand, anh nói, “Tôi thật sự nghĩ Gabriel sẽ đi cùng. Một khi nó biết về Mortmain...”

“Cậu ấy chưa hiểu,” Charlotte nói. “Cho cậu ấy chút thời gian đi.”

“Sao anh biết thế?” Will chăm chú nhìn Gideon. “Chúng tôi mới biết chuyện mẹ anh. Còn Sophie bảo anh không hề hay biết gì...”

“Chị nhờ Cyril chuyển hai bức thư,” Charlotte nói. “Một cho Benedict, và một cho Gideon.”

“Cậu ấy dúm thư vào tay tôi lúc bố tôi không để ý,” Gideon nói. “Tôi vừa kịp đọc xong thì mọi người vào.”

“Và anh tin?” Tessa nói. “Nhanh vậy sao?”

Gideon nhìn ra ô cửa sổ dính nước mưa. Hàm anh bạnh ra. “Trước nay tôi đều không thể hiểu nổi câu chuyện bố kể về cái chết của mẹ. Giờ thì tôi rõ rồi.”

Ngồi trong một cỗ xe ẩm ướt, với Gideon chỉ cách một quãng, Tessa đột nhiên chỉ muốn đến bên, nói với anh rằng cô cũng có một người anh mà cô yêu thương vô cùng, nhưng cô đã mất anh ấy chỉ vì một điều còn tệ hơn cái chết, và rằng cô hiểu anh ta. Giờ cô đã hiểu lý do Sophie thích anh ta – vẻ tổn thương bên dưới vẻ lãnh đạm, sự chân thành ẩn sau khuôn mặt đẹp.

Nhưng cô không nói vì nghĩ anh ta không muốn nghe. Trong lúc đó, Will ngồi bên cạnh lại bưng bưng năng lượng. Thi thoảng cô lại thấy ánh xanh lóe lên trong đôi mắt anh nhìn cô, hoặc một nụ cười thoáng qua – một nụ cười *ngọt ngào* bất ngờ, có phần trẻ con mà cô chưa từng nghĩ sẽ thấy ở Will. Như thể giữa anh và cô có một chuyện vui chỉ hai người biết, có điều cô hoàn toàn không biết chuyện vui đó *là gì*. Tuy nhiên, cô thấy sự bồn chồn của anh quá rõ khiến sự bình tĩnh, hay bất kỳ cảm xúc nào của cô đều bay biến mất tiêu khi họ tới Học Viện và Cyril - ướt như chuột lột, nhưng vẫn thân thiện như thường lệ - tới mở cửa xe.

Anh ấy giúp Charlotte xuống trước, rồi tới Tessa, sau đó là Will nhảy xuống, vừa khéo tránh một vũng nước đọng. Trời đã ngừng mưa. Will

ngược nhìn trời và nắm tay Tessa. “Đi nào,” anh thì thầm và kéo cô về cửa Học Viện.

Tessa ngoái nhìn, thấy Charlotte đứng ở chân bậc thềm và có vẻ cuối cùng cũng lời kéo được Gideon nói chuyện với mình. Chị đang khua khoảng tay chân.

“Chúng ta phải đợi họ chứ...” Tessa lên tiếng.

Will một mực lắc đầu. “Charlotte sẽ con cả con kê về chuyện anh ta muốn ở phòng nào, và chị mừng ra sao vì được anh ta giúp, còn anh chỉ muốn nói chuyện với em.”

Tessa cứ trố mắt nhìn Will trong lúc họ vào Học Viện. Will muốn nói chuyện với cô. Đúng là lúc trước anh có bảo, nhưng nói thẳng toẹt ra vậy không giống anh chút nào.

Một suy nghĩ chợt nảy lên. Jem đã nói với anh về chuyện đính ước rồi sao? Anh giận vì nghĩ cô không xứng với bạn anh chẳng? Nhưng Jem nói *lúc nào*? Chắc là khi cô đi thay đồ - nhưng trông Will *đâu* có giận.

“Anh muốn kể cho Jem nghe cuộc gặp mặt lúc rồi quá,” anh nói lúc lên cầu thang. “Cậu ấy sẽ không bao giờ tin chuyện đó có thể xảy ra – Gideon quay lưng với bố mình! Tiết lộ bí mật với Sophie là một nhẽ, nhưng đoạn tuyệt quan hệ gia đình lại là chuyện khác. Anh ấy còn bỏ cả nhà gia đình nữa chứ.”

“Đúng như anh đã nói,” Tessa cất tiếng khi họ tới đầu cầu thang và đi vào hành lang. Găng tay của Will truyền hơi ấm lên cánh tay cô. “Gideon yêu Sophie. Người ta có thể làm bất cứ điều gì vì tình yêu.”

Will nhìn Tessa như thể những lời cô nói khiến anh ngỡ ngàng, rồi anh mỉm cười, vẫn nụ cười ngọt ngào ngốc nghếch như lúc trong xe. “Tuyệt vời, phải không nào?”

Tessa định trả lời, nhưng họ đã tới phòng khách. Bên trong rất sáng; đuốc phù thủy chiếu sáng rực rỡ, và lửa bập bùng trong lò. Rèm được vén sang để những ô sáng xám lọt vào. Tessa vừa tháo mũ và găng tay để lên cái bàn nhỏ mang phong cách Morocco thì thấy Will, sau khi theo cô vào trong, liền cài chốt cửa.

Tessa chớp mắt. “Will, sao anh chột...”

Cô không nói được hết câu. Chỉ bằng hai bước dài khấp ngấn khoảng cách giữa họ, Will tới và ôm chầm lấy cô. Cô ngạc nhiên há hốc miệng khi anh nắm tay cô, rồi cô lùi lại tới khi cả hai suýt đâm sầm vào tường, cái váy phòng của cô sột soạt phản đối.

“*Will,*” cô ngạc nhiên, nhưng anh đã dùng thân mình ghim cô vào tường, tay vuốt ngược lên vai cô, lùa vào mái tóc ướt, và đôi môi nóng ẩm đột ngột phủ lên môi cô. Cô quay cuồng và ngạt thở trong nụ hôn đó; môi anh mềm mại, còn cơ thể rắn chắc của anh tì lên cô, và anh có vị nước mưa. Hơi nóng tràn khắp bụng cô khi môi anh trần trọc trên môi cô, xin cô đáp lại.

Gương mặt Jem bỗng lóe lên bên trong đôi mắt đang nhắm của cô. Cô tì bàn tay lên ngực Will và đẩy anh ra, mạnh hết sức. Cô thở mạnh: “*Không.*”

Will bắt ngờ lùi một bước. Giọng anh nghe trầm khàn. “Nhưng đêm trước thì sao? Lúc trong bệnh xá ấy? Anh... em ôm anh...”

Có sao? Choáng váng, cô nhận ra chuyện cô tưởng mơ hóa ra chẳng phải mộng mị gì sất. Hay anh nói dối? Không phải. Làm sao anh biết cô đã mơ thấy gì?

“Em...” Từ ngữ như lú lút hết cả vào nhau. “Em tưởng mình mơ...”

Vẻ mặt của đám mê nhanh chóng biến mất khỏi mắt anh, thay vào đó là tổn thương và bối rối. Anh hơi cà lăm: “Nhưng cả hôm nay nữa. Anh tưởng em... em nói rất muốn được nói chuyện riêng với anh cũng hết như anh muốn vậy...”

“Em tưởng anh muốn em xin lỗi! Anh cứu mạng em ở kho trà, và *em* rất cảm ơn anh, Will ạ. Em tưởng anh muốn em nói ra...”

Will trông như bị bạt tai. “Anh không cứu mạng em để em *biết ơn anh!*”

“Vậy thì vì gì nào?” Cô lên giọng. “Vì bốn phận hả? Vì Luật nói...”

“*Anh cứu em vì anh yêu em!*” Anh gần như hét lên, rồi như nhận thấy vẻ choáng váng trên gương mặt cô, anh kiềm chế hơn, “Anh yêu em, Tessa ạ, và anh luôn yêu em, gần như kể từ lúc anh gặp em.”

Tessa đan tay vào nhau. Chúng lạnh như nước đá. “Em tưởng anh không thể độc ác hơn lúc trên mái nhà. Em đã sai. Anh ác lắm.”

Will bất động. Rồi anh chậm chạp lắc đầu, như một bệnh nhân không tin vào chẩn đoán đáng sợ của bác sĩ. “Em... không tin anh?”

“Dĩ nhiên em không tin anh. Sau những lời anh đã nói, cách anh đối xử với em...”

“Anh *phải* hành động như thế,” anh nói. “Anh không được lựa chọn. Tessa, nghe này.” Cô dợm bước đi ra cửa; anh vội chặn đường cô. “Hãy nghe anh nói đi. *Làm ơn mà.*”

Tessa lưỡng lự. Cách anh nói “làm ơn” – giọng anh như lỗ nhịp – không hề giống lúc trên mái nhà. Hồi đó anh còn không muốn nhìn cô. Giờ anh tuyệt vọng nhìn cô, như thể ước vọng của anh có thể khiến cô ở lại. Giọng nói gào thét bên trong cô rằng anh sẽ làm tổn thương cô, rằng anh không thật lòng, nhỏ lại, bị át đi bởi cái giọng oang oang bảo cô ở lại. Hãy nghe anh nói.

“Tessa.” Will vuốt mái tóc đen, những ngón tay thon dài run run vì căng thẳng. Tessa nhớ cảm giác chạm vào tóc anh, cảm giác được lùa tay vào đó: như một mảnh lụa vôn trượt trên da cô. “Điều anh sắp nói với em đây, anh chưa từng nói với một ai trừ Magnus, và anh nói vì anh cần anh ta giúp. Anh còn chẳng nói với Jem.” Will hít thật sâu. “Khi anh mười hai tuổi, sống với bố mẹ tại Wales, anh tìm được một hộp Pyxis trong thư phòng của bố.”

Cô không chắc mình chờ đợi Will nói gì, nhưng đây chắc chắn không phải điều đó. “Hộp *Pyxis*? Nhưng sao bố anh lại có hộp *Pyxis*?”

“Một kỷ vật từ thời còn là Thợ Săn Bóng Tối chẳng? Ai mà đoán được chứ? Nhưng chắc em nhớ trong *Codex* có nhắc tới những lời nguyên và cách nguyên rửa chứ? Ồ, khi anh mở cái hộp, anh đã thả ra một con quỷ - Marbas – và nó nguyên rửa anh. Nó nguyên rằng bất kỳ ai yêu thương anh đều sẽ phải chết. Đáng ra anh sẽ không tin – không ai

dạy anh tin vào phép thuật – nhưng tới đó, chị gái anh chết rất thảm. Anh tưởng đó là khởi đầu của lời nguyền. Anh chạy khỏi nhà và tới đây. Anh nghĩ đó là cách duy nhất để họ được bình an, để khiến họ không rơi vào tay thần chết. Lúc đầu anh không nhận ra mình đang bước vào một gia đình thứ hai. Henry, Charlotte, kể cả Jessamine chết tiệt – anh phải đoán chắc rằng không một ai ở đây dám yêu thương anh. Và anh nghĩ bởi nếu yêu anh, họ sẽ gặp nguy hiểm. Suốt ngần ấy năm anh xa lánh mọi người – anh hoàn toàn đẩy họ ra xa mình.”

Tessa chăm chú nhìn anh. Những lời nói đó vang ong ong trong đầu cô. *Suốt ngần ấy năm anh xa lánh mọi người – anh hoàn toàn đẩy họ ra xa mình.* Cô nghĩ tới những lời nói dối của anh, những bí mật của anh, thái độ khó chịu với Henry và Charlotte, sự độc ác có vẻ gượng ép, kể cả câu chuyện về Tatiana với tình yêu của một cô bé gái, nhưng toàn bộ tình cảm lại bị anh vùi dập. Rồi còn có... “Jem,” cô thì thào.

Anh buồn bã nhìn cô. “Jem lại khác,” anh nói khẽ.

“Jem sắp *chết*. Anh thân với Jem vì nghĩ rằng nào anh ấy cũng cận kề cái chết rồi? Anh nghĩ lời nguyền sẽ không ảnh hưởng tới anh ấy?”

“Và mỗi năm trôi qua mà cậu ấy vẫn sống, anh lại càng đoán chắc giả thuyết của mình đúng. Anh nghĩ mình có thể quen với cách sống như thế. Anh nghĩ khi Jem rời bỏ cõi đời này, sau khi anh mười tám, anh sẽ sống một mình, không dây dưa với một ai – và rồi mọi chuyện thay đổi. Vì em.”

“Em?” Tessa cố lấy giọng bình tĩnh.

Một nụ cười thấp thoáng trên môi anh. “Lúc mới gặp em, anh nghĩ em không giống bất kỳ ai anh từng biết. Em khiến anh cười. Không ai ngoài Jem khiến anh cười thật sự, ôi Chúa ơi, trong suốt năm năm nay. Và em làm cho chuyện đó chẳng khó khăn gì, cứ tự nhiên như hơi thở vậy.”

“Anh còn chẳng biết em. Will...”

“Hỏi Magnus đi. Anh ấy sẽ kể cho em biết. Sau cái đêm trên mái nhà, anh tới gặp anh ấy. Anh xua đuổi em vì anh nghĩ rằng em bắt đầu nhận ra tình cảm của anh. Trong Thánh Địa hôm đó, lúc anh tưởng em đã chết, anh đã bộc lộ bằng sạch và anh nhận ra em có lẽ đã thấy nét mặt anh.

Anh rất hoảng. Anh phải khiến em ghét anh, Tessa ạ. Vậy nên anh đã cố. Và rồi anh muốn chết. Anh đã nghĩ anh có thể chịu nổi chuyện em ghét anh, nhưng anh không thể. Anh nhận ra em sẽ ở lại Học Viện, và mỗi lúc thấy em, anh có cảm giác mình đang ở trên mái nhà và ép em ghét anh; cảm giác ấy không khác nào uống thuốc độc. Anh tới gặp Magnus và nhờ anh ấy giúp tìm con quỷ đã nguyên rửa anh, để nó cởi bỏ lời nguyên. Anh nghĩ nếu nó xóa lời nguyên, anh sẽ có cơ hội khác. Cuộc tìm kiếm có thể bất khả thi, có thể kéo dài và gây nhiều đau đớn, nhưng anh nghĩ anh có thể khiến em một lần nữa thích anh, có thể cho em biết sự thật. Anh nghĩ rồi từ từ... mình sẽ xây dựng được một điều gì đó với em.

"Ý... ý anh là lời nguyên đã được xóa bỏ? Nó *biến mất* rồi hả?"

"Hóa ra anh không bị nguyên rửa gì hết, Tessa. Con quỷ đã lừa anh. Chẳng có lời nguyên nào hết. Suốt bao nhiêu năm qua, anh là thằng ngốc. Nhưng anh chưa ngốc đến độ không biết chuyện đầu tiên phải làm ngay khi biết sự thật là cho em biết cảm xúc thật sự của anh." Anh tiến thêm một bước, và lần này cô không thối lui. Cô cứ đứng nhìn anh, nhìn vùng da trắng tới gần như trong suốt dưới mắt anh, những lọn tóc đen xoắn bên thái dương, cằm cổ anh, nhìn màu xanh của đôi mắt và đường cong bờ môi anh. Ngắm anh như ngắm một nơi đẹp để cô không chắc có bao giờ được thấy lại, cô ghi nhớ từng chi tiết để khi nhắm mắt ngủ, cô sẽ mơ tưởng tượng ra.

Cô nghe giọng mình như từ xa xôi vọng lại. "Sao lại là em?" Cô thì thào. "Sao lại là em hả Will?"

Anh lưỡng lự. "Sau khi bọn anh đưa em về đây, sau khi Charlotte tìm thấy những lá thư em viết cho Nate, anh... anh đã đọc chúng."

Tessa nghe mình nói vô cùng bình tĩnh. "Em biết. Em tìm thấy chúng trong phòng anh khi vào đó cùng Jem."

Anh giật mình. "Em không hề nói với anh."

"Lúc đầu em bực," cô thừa nhận. "Nhưng đêm đó bọn em tìm thấy anh trong sỏi ifrit. Có lẽ em đồng cảm với anh. Em tự nhủ rằng chẳng qua do anh hiếu kỳ, hoặc Charlotte bảo anh đọc."

“Không có,” anh nói. “Chính anh đã lôi chúng ra từ đống lửa. Anh đọc tất cả, từng câu từng chữ em viết. Em và anh, Tess, chúng ta giống nhau. Chúng ta sống và hít thở từng câu chữ. Chính những cuốn sách đã giúp anh không tự tử sau khi anh nghĩ mình không thể yêu ai, và sẽ chẳng bao giờ được ai yêu nữa. Chính những cuốn sách đã cho anh cảm giác có lẽ anh không hoàn toàn cô độc. Chúng thành thật với anh, và anh thành thật với chúng. Đọc thư của em, anh thấy đôi lúc em cô độc và sợ hãi, nhưng luôn dũng cảm, cách em thấy thế giới, cách em nhìn nhận màu sắc, dáng hình và lắng nghe từng âm thanh, anh có cảm giác – anh hiểu được cách em suy ngẫm, hy vọng, cảm nhận, mơ mộng. Anh có cảm giác mình được mơ mộng, suy nghĩ, cảm nhận *cùng* em. Anh mơ điều em mơ, muốn cái em muốn – và rồi anh nhận ra thật sự mình muốn *em*. Cô gái đã viết những lá thư đó. Anh yêu em từ giây phút anh đọc những lá thư ấy. Ngay lúc này đây, anh vẫn yêu em.

Tessa bắt đầu run. Cô luôn ao ước có người nói với cô như vậy. Đó là điều mà góc khuất đen tối nhất trong lòng cô luôn muốn *Will* nói. Will, chàng trai yêu những cuốn sách cô yêu, thích những bài thơ cô thích, khiến cô phì cười kể cả lúc cô bực bội. Và giờ anh đang đứng trước mặt cô, nói rằng anh yêu những lời nói của lòng cô, yêu hình dáng linh hồn cô. Nói với cô điều cô không nghĩ sẽ nghe từ một ai khác. Nói với cô điều sẽ chẳng ai nói với cô.

Nhưng không quan trọng.

“Quá muộn rồi,” cô nói.

“Đừng nói vậy.” Giọng anh như thì thầm. “Anh yêu em, Tessa. Anh yêu em.”

Cô lắc đầu. “Will... đừng.”

Anh hít một hơi run rẩy. “Anh biết em không muốn tin anh,” anh nói. “Tessa, làm ơn, em không tin anh hay em không nghĩ có thể yêu anh? Vì nếu là về thứ hai...”

“Will. Không *quan trọng* nữa rồi...”

“Không có chuyện gì quan trọng hơn!” Giọng anh mạnh dần. “Anh *biết* nếu em ghét anh thì đó là do anh ép em. Anh *biết* em chẳng việc gì

phải cho mình cơ hội thứ hai để đánh giá anh theo một cách khác. Nhưng anh xin em cho anh cơ hội đó. Anh sẽ làm bất cứ điều gì. *Bất cứ điều gì.*”

Giọng anh run rẩy, và cô nghe thấy tiếng của một người khác trong đó. Cô thấy Jem nhìn cô, trong đôi mắt ấy chứa đựng tình yêu, hy vọng, mong chờ của cả thế giới.

“Không,” cô thì thầm. “Không thể.”

“Có thể,” anh tuyệt vọng nói. “Phải có chứ. Em đâu ghét anh đến độ đó...”

“Em không hề ghét anh,” cô nói, vô cùng buồn bã. “Em đã cố ghét anh, Will. Nhưng không thể.”

“VẬY, anh có cơ hội.” Hy vọng lóe sáng trong mắt anh. Cô không nên nói dịu dàng thế - ôi Chúa ơi, không có cách nào khiến chuyện bớt tệ sao? Cô phải nói. Ngay lúc này. Nói thật nhanh, thật rõ ràng vào. “Tessa, nếu em không ghét anh, vậy em có thể cho anh một cơ hội...”

“Jem đã cầu hôn em,” cô buột miệng. “Và em đã đồng ý.”

“Sao?”

“Em nói Jem đã cầu hôn em,” cô thì thầm. “Anh ấy hỏi cưới em. Và em đã đồng ý.”

Mặt mày Will trắng bệch. Anh nói. “Jem. Jem *bạn anh?*”

Cô gật đầu, không nói lời nào.

Will lão đảo và tì tay lên lưng ghế để đứng cho vững. Anh trông như bất ngờ bị đá mạnh vào bụng. “Khi nào?”

“Sáng nay. Nhưng chúng em đã dần thân thiết sau một thời gian dài.”

“Em... và Jem?” Will trông như đang được yêu cầu tin vào một điều bất khả - tuyết rơi mùa hè, mùa đông ở Luân Đôn không có mưa.

Đáp lại, Tessa chạm vào mặt dây chuyền ngọc bích Jem tặng. “Anh ấy tặng em cái này,” cô nói. Giọng cô rất bình thản. “Đây là quà cưới bố tặng mẹ anh ấy.”

Will nhìn nó, nhìn những Hán tự trên đó, như thể ấy là con rắn siết cổ cô. “Cậu ấy không hề nói gì. Cậu ấy không hề tâm sự một tiếng nào với anh về em. Không theo cách đó. Anh vuốt tóc xòa xuống mặt, động tác cô đã thấy anh làm cả ngàn lần, chỉ có điều giờ tay anh run dữ dội. “Em yêu cậu ấy chứ?”

“Có, em yêu anh ấy,” cô nói và thấy Will nhăn mặt. “Anh thì sao?”

“Nhưng cậu ấy sẽ hiểu,” anh chờ đợi nói. “Nếu chúng ta giải thích. Nếu chúng ta nói... cậu ấy sẽ hiểu.”

Trong giây phút đó, Tessa bỗng tưởng tượng cảnh mình tháo dây chuyền, đi vào hành lang, gõ cửa phòng Jem. Trả lại anh thứ này. Nói rằng mình đã sai, rằng cô không thể kết hôn cùng anh. Cô có thể nói với anh, nói với anh tất cả về bản thân mình và về Will – cô thấy mông lung ra sao, cô cần thời gian thế nào, cô không thể hứa trao trọn con tim cho anh, rằng một phần trong cô bây giờ và sẽ mãi mãi thuộc về Will.

Và rồi cô nhớ tới lời đầu tiên Jem nói, lúc đó anh nhắm mắt, quay lưng với cô, mặt hứng ánh trăng. *Will? Will là bồ hủ?* Cách gương mặt, giọng nói Will dịu lại chỉ vì mình Jem; cách Jem nắm chặt tay Will trong bệnh xá khi Will đổ máu, cách Will gọi tên *James!* khi người máy quăng Jem xuống.

Mình không thể làm tổn thương hết người này tới người khác, cô nghĩ. Mình không thể gây chuyện đó.

Mình không thể nói thật với bất kỳ ai.

Cô mừng tượng gương mặt Jem nếu cô đề nghị hoãn lễ đính hôn. Anh luôn tốt bụng. Jem luôn tốt bụng. Nhưng cô sẽ đập tan một thứ trân quý trong anh, một thứ quan trọng với anh. Sau đó anh sẽ không còn như trước, và sẽ chẳng có Will an ủi anh. Mà anh đâu còn bao nhiêu thời gian.

Còn Will? Vậy sau này anh sẽ ra sao? Dù lúc này anh có nghĩ gì, Tessa vẫn biết nếu cô cắt đứt quan hệ với Jem, anh sẽ không chạm vào cô, không ở bên cô dù cho có yêu cô nhiều đến mấy. Sao anh dám thể hiện tình yêu với cô trước mặt Jem khi biết hạnh phúc của anh được đánh đổi bằng sự đau đớn của bạn? Dù cho Will có tự nhủ rằng anh chịu

được thì với anh, Tessa sẽ mãi là người con gái Jem yêu tới phút cuối đời. Tới ngày *cô* chết. Anh sẽ không bao giờ phản bội Jem, kể cả ở kiếp này hay kiếp sau. Nếu cô yêu một người khác, bất kỳ ai khác... nhưng cô có yêu một ai khác đâu. Đây là hai chàng trai cô yêu. Bây giờ, và mãi mãi.

Cô cố nói lạnh lùng hết mức. Và bình thản nữa. “Nói gì *nào*?”

Will chỉ nhìn cô. Ánh sáng trong mắt anh lúc đưa cô lên cầu thang, khi anh khóa cửa, khi anh hôn cô – ánh lấp lánh của hạnh phúc – đã biến mất, yếu ớt rồi tàn lụi như hơi thở cuối cùng của người hấp hối. Cô nghĩ tới Nate chảy máu đầm đìa tới chết trong lòng cô. Lúc đó cô không thể làm gì giúp anh. Cảm giác lúc này của cô cũng y như vậy. Cô như đang thấy sự sống chạy ra khỏi Will Herondale, và cô không có cách nào ngăn nó lại.

“Jem sẽ tha thứ cho anh,” Will nói, nhưng nét mặt tuyệt vọng đã hiện hữu trên gương mặt anh, giọng nói anh. Anh đã từ bỏ, Tessa nghĩ; Will, người chưa từng từ bỏ bất cứ cuộc chiến nào trước khi nó bắt đầu. “Cậu ấy...”

“Đúng vậy,” cô nói. “Anh ấy không bao giờ giận anh, Will; anh ấy quá yêu quý anh. Em cũng không nghĩ anh ấy có thể giận em. Nhưng sáng nay anh ấy bảo tưởng sẽ chết khi chưa kịp yêu ai như bố mẹ anh ấy yêu nhau, và tưởng tình yêu của anh ấy sẽ không bao giờ được đáp lại. Giờ anh muốn em ra hành lang, tới gõ cửa phòng anh ấy và tước đi tất cả sao? Nếu em làm vậy, anh có còn yêu em không?”

Will nhìn cô rất lâu. Rồi anh có vẻ như bị vò nhàu từ bên trong; anh ngồi xuống ghế bành, và vùi mặt vào tay. “Em hãy hứa với anh,” anh nói. “Rằng em yêu cậu ấy. Rằng em yêu nhiều tới độ muốn kết hôn với Jem và khiến cậu ấy hạnh phúc.”

“Vâng,” cô nói.

“Vậy nếu em yêu Jem,” anh đều đều nói, “làm ơn, Tessa, đừng cho cậu ấy biết những gì anh vừa nói với em. Đừng cho cậu ấy biết anh yêu em.”

“Còn lời nguyên? Anh ấy không biết...”

“Cũng đừng cho cậu ấy biết. Hay Henry, hay Charlotte – đừng nói với ai. Khi đến lúc, anh sẽ tự nói. Hãy vờ như anh chưa nói gì. Nếu em có chút quan tâm nào với anh, Tessa...”

“Em sẽ không nói với ai,” cô nói. “Em thề. Em thề có thiên sứ của em làm chứng. Thiên sứ của mẹ em. Và Will này...”

Anh buông tay, nhưng dường như vẫn không thể nhìn cô. Anh đang bấu chặt hai tay ghế, máu tay trắng bệch. “Anh nghĩ em nên đi, Tessa.”

Nhưng cô không thề. Nhất là khi trông anh như đang chết lặng thế này. Cô chỉ muốn tới ôm anh, hôn lên đôi mắt đang nhắm, để anh lại mỉm cười. “Điều anh phải chịu đựng,” cô nói, “từ năm mười hai tuổi – nó có thể giết chết hầu hết mọi người. Anh phải luôn tin rằng không ai yêu anh, rằng không ai *có thể* yêu anh, và sự tồn tại của họ khiến anh tin rằng họ không hề yêu quý anh. Nhưng Charlotte yêu anh.

Cả Henry, cả Jem nữa. Và gia đình anh. Họ luôn luôn yêu anh, Will Herondale ạ, vì anh không thể che giấu phần tốt đẹp của con người mình, dù anh có cố thể nào đi nữa.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô. Cô thấy ánh lửa lấp lánh trong đôi mắt xanh. “Còn em? Em có yêu anh không?”

Móng tay cô cắm vào lòng bàn tay. “Will,” cô nói.

Anh nhìn cô, nhưng lại như xuyên qua cô. “*Em có yêu anh không?*”

“Em...” Cô hít một hơi sâu. Cô thấy đau quá. “Jem luôn đứng về anh. Anh tốt hơn em tưởng, và em rất xin lỗi đã nghĩ sai cho anh. Vì nếu đây là con người thật của anh, và em cũng cho là vậy – vậy anh sẽ không khó tìm được người yêu anh, Will, một người yêu anh nhất. Nhưng em...”

Anh kêu lên một tiếng nửa như cười ghen nửa như thở dốc. “Yêu nhất,” anh nói. “Em có tin được rằng đây không phải lần duy nhất em nói thế với anh không?”

Cô lắc đầu, bối rối. “Will, em không...”

“Em có thể không bao giờ yêu anh,” anh nói đều đều, rồi khi cô không đáp, khi cô không nói gì, anh rung mình – cơn run rẩy chạy khắp

cơ thể - và rời ghế mà không nhìn cô. Anh kiên quyết đứng lên, đi ra nắm nắm đấm cửa; cô đưa tay che miệng nhìn theo như thể phải một thời gian dài đằng đẳng anh mới tìm được nó, mở ra và lao xuống hành lang, đóng sầm cửa lại.

Will, cô nghĩ. *Will, đó là anh sao?* Mắt cô nóng bừng. Không hiểu bằng cách nào mà cô ngồi phịch xuống trước lò sưởi. Cô nhìn ngọn lửa, chực chờ nước mắt trào ra. Nhưng không có. Sau một quãng dài học cách kiềm nước mắt, có vẻ cô đã không còn khóc nổi nữa rồi.

Cô rút cây còi lò và chọc vào giữa những hòn than đỏ hồng, cảm nhận hơi ấm phả lên mặt. Mặt dây chuyền ngọc bích quanh cổ cô ấm, gần như bỏng giầy trên da cô.

Cô rút cây còi lò ra khỏi cửa. Nó đỏ rực như trái tim. Cô đưa tay nắm mũi còi lò.

Trong một thoáng, cô chẳng cảm nhận được gì hết. Và rồi, như thể từ rất rất xa, cô nghe mình hét lên, và đó là chìa khóa mở trái tim cô, để nước mắt ào ạt trào ra. Cây còi lò lạnh canh rơi xuống.

Khi Sophie nghe tiếng Tessa hét mà lao vào, cô ấy thấy cô quỳ bên ngọn lửa, bàn tay bị bỏng áp vào ngực, và khóc thút thít như thể tim đã vỡ nát.

Chính Sophie đưa Tessa về phòng, cũng chính Sophie giúp cô mặc váy ngủ rồi lên giường, và cũng Sophie dùng miếng khăn lạnh lau tay cho cô và bó thảo dược; Sophie bảo Charlotte đã dùng chính thứ thảo dược này để đắp mặt cho cô ấy khi cô ấy khi cô ấy mới tới Học Viện.

“Chị nghĩ có để lại sẹo không?” Tessa hỏi, chủ yếu vì tò mò chứ không phải vì quan tâm. Vết bỏng, vụ khóc lóc um sùm sau đó dường như đã dốc toàn bộ cảm xúc ra khỏi cô. Cô cảm giác nhẹ nhõm và trống rỗng như một cái vỏ ốc.

“Có lẽ chỉ để lại một sẹo nhỏ thôi, chứ không như tôi,” Sophie thẳng thắn trả lời, và băng tay cho Tessa. “Bỏng rất đau nhưng là kiểu thương tích không nặng và tôi đã nhanh chóng đắp thuốc cho cô. Cô sẽ ổn thôi.”

“Không đâu,” Tessa nhìn tay mình, rồi nhìn Sophie. Sophie, vẫn xinh đẹp như mọi khi, bình tĩnh và kiên nhẫn trong chiếc váy đen và mũ trắng, những lọn tóc xoắn ôm quanh khuôn mặt. “Tôi xin lỗi, Sophie,” cô nói. “Chị đã đúng về Gideon, còn tôi đã sai. Tôi đáng ra nên lắng nghe chị. Chị là người cuối cùng trên thế giới này ngờ nghệch vì đàn ông. Lần tiếp theo chị nói ai đáng tin, tôi sẽ tin chị.”

Sophie nhoẻn miệng cười, một nụ cười khiến ngay cả người lạ cũng phải quên mất vết sẹo của cô ấy. “Tôi hiểu vì sao cô nói vậy.”

“Tôi đáng ra nên tin chị...”

“Tôi đáng ra không nên giận dữ,” Sophie nói. “Nói thật nhé, tôi không chắc anh ấy sẽ làm gì. Tôi không chắc tới khi anh ấy cùng mọi người đi xe về đây. Lúc ấy tôi mới tin anh ấy muốn ở phía chúng ta đến phút cuối.”

“Nhưng,” Tessa nói và vò cái vải váy. “anh ấy sống ở đây cũng tốt lắm. Anh ấy được ở gần chị...”

“Đó sẽ là điều tồi tệ nhất trên đời,” Sophie nói và đột nhiên mắt cô ấy ầng ậc nước. Tessa hoảng sợ sững sờ, không biết mình đã nói sai ở đâu. Nước mắt cứ dâng trong mắt Sophie, không hề rơi xuống, khiến màu xanh thêm lấp lánh. “Nếu anh ấy sống ở đây, anh ấy sẽ thấy tôi thật sự. Một người hầu.” Giọng cô ấy run rẩy. “Tôi biết mình không nên tới gặp anh ấy khi anh ấy mời. Cô Branwell không trừng phạt người hầu vì người đó có người theo đuổi, nhưng anh ấy là anh ấy còn tôi là tôi, và chúng tôi không xứng đôi.” Cô ấy vờn tay quệt mắt, rồi nước mắt rơi xuống, lăn dài trên đôi gò má, cả bên má lạnh lẫn bên mang sẹo. “Tôi sẽ mất tất cả nếu để lòng mình yêu anh ấy – còn anh ấy sẽ mất gì nào? Chẳng gì hết.”

“Gideon không giống vậy.”

“Cha nào con ấy,” Sophie nói. “Ai dám nói điều đó không quan trọng? Không phải anh ấy không thể lấy một người phàm, nhưng suốt ngày thấy tôi nhóm lửa, giặt giũ...”

“Nếu anh ấy yêu chị, anh ấy sẽ không để tâm.”

“Mọi người *luôn* dễ tâm. Họ không cao thượng như cô tưởng đâu.”

Tessa nghĩ tới Will vùi mặt vào tay và nói, *Vậy nếu em yêu Jem, làm ơn, Tessa đừng cho cậu ấy biết những gì anh vừa nói với em.* “Người ta tìm thấy sự cao quý ở những chốn kỳ lạ nhất, Soph ạ. Hơn nữa, thật lòng chị có *muốn* là Thợ Săn Bóng Tối không? Không phải chị thà...”

“Ôi, tôi muốn chứ,” Sophie nói. “Hơn mọi thứ trên thế giới này. Tôi luôn muốn được như vậy.”

“Tôi không hề biết,” Tessa ngạc nhiên.

“Tôi thường nghĩ nếu tôi lấy cậu chủ Jem...” Sophie dè dặt, rồi ngược mặt cười lỏn lẻn. “Cô chưa làm cậu ấy đau lòng đâu chứ?”

“Đâu có,” Tessa nói. *Tôi chỉ xé lòng mình làm đôi thôi.* “Tôi không hề làm anh ấy đau lòng.”

CHƯƠNG 21: LỬA THAN

Thánh thần thật tốt với anh

Cứ ngủ và vui mặc thế gian khốn khổ

Cứ bình yên mặc vật đổi sao dời.

Hãy cảm ơn tình yêu, cuộc đời và cảm dỗ

Hãy biết ơn sự sống và cả cái chết

Hãy quý trọng nhịp tim, tiếng bước của chân nàng

Hãy yêu món quà nàng trao, yêu nước mắt và nụ hôn

Bởi chúng là điều vô giá!

- Algernon Charles Swinburne, *The Triumph of Time*

Tiếng nhạc văng ra từ cửa phòng Jem hơi mờ hé. Will đứng với tay đặt trên nắm đấm, vai tựa tường. Anh thấy sức cùng lực kiệt, mệt mỏi hơn bao giờ hết. Nguồn năng lượng cháy bỏng ghê gớm đã giữ anh tỉnh táo từ lúc anh rời đường Cheyne Walk, nhưng giờ nó đã tan biến, đã bị rút cạn, và chỉ để lại bóng tối cực cùng.

Anh đã đợi Tessa gọi mình lại khi anh đóng sầm cửa phòng khách, nhưng cô không hề làm vậy. Anh vẫn thấy cô nhìn mình bằng đôi mắt như đám mây đông xám ngắt. *Jem đã cầu hôn em, và em đồng ý.*

Em có yêu cậu ấy không?

Em có.

Và giờ anh ở đây, ngay trước cửa phòng Jem. Anh không rõ mình định tới đây để tâm sự với Jem về Tessa – nếu có thể - hay, khả năng này có thể hơn, đây là nơi anh quen đến tìm sự an ủi và anh không thể bỏ thói quen lâu năm này. Anh đẩy cửa mở; đèn phù thủy hắt sáng ra hành lang, và anh bước vào phòng Jem.

Jem đang ngồi trên cái rương cuối giường, cây vĩ cầm đặt trên vai. Mắt anh nhắm khi cây vĩ kéo trên dây đàn, nhưng khóe miệng anh nhếch lên khi người *parabatai* bước vào phòng, và anh nói. “Will? Là bỏ hả, Will?”

“Ừ,” Will đáp. Anh đang đứng ngay mép cửa, cảm giác như không tiến thêm được nữa.

Jem ngừng chơi và mở mắt. “Telemann,” anh nói. “Bản Fantasia cung mi giáng trưởng.” Jem đặt đàn và cây vĩ xuống. “Nào vào đi chứ. Bỏ cứ đứng đó đâm lại làm cho tôi lo.”

Will tiến thêm vài bước nữa. Anh đã dành quá nhiều thời gian trong phòng này đến độ biết rõ nó như phòng mình. Bộ sưu tập sách nhạc của Jem; hộp đựng đàn của Jem; những ô cửa sổ để ánh sáng lọt vào. Cái rương đựng mọi thứ đồ Jem mang theo từ Thượng Hải. Cái gậy đầu ngọc bích dựa bên tường. Cái hộp có hình Quan Âm Bồ Tát đựng thuốc của Jem. Cái ghế bành Will đã ngồi không biết bao nhiêu đêm nhìn Jem ngủ, đếm từng nhịp thở của bạn mà cầu nguyện.

Jem ngược nhìn anh. Mắt Jem sáng long lanh; không có sự hồ nghi trong đó, chỉ có niềm hạnh phúc chân thành khi thấy bạn mình. “Tôi rất mừng khi bỏ tới.”

“Tôi cũng vậy,” Will lầm bầm. Anh thấy ngại và tự hỏi không biết Jem có nhận thấy không. Anh chưa từng thấy ngại khi ở gần *parabatai*

của mình. Anh nghĩ trên đầu lưỡi anh đang có những lời chực chờ bật ra.

Bồ thấy, đúng không James? Không có Tessa tôi chẳng có gì hết – không vui, không ánh sáng, không sự sống. Nếu bồ yêu quý tôi, xin bồ hãy để cô ấy ở bên tôi. Bồ không yêu cô ấy như tôi đâu. Không ai có thể yêu cô ấy như tôi. Nếu bồ thật sự là anh em của tôi, bồ sẽ làm vậy vì tôi.

Nhưng lời không được nói ra, còn Jem nhào người giọng trầm với tin tưởng. “Will. Có điều này tôi muốn nói với bồ, và tôi muốn nói khi không có người khác.”

Will chuẩn bị tinh thần. Đến lúc rồi. Jem sẽ cho anh biết về cuộc đính ước, và anh sẽ phải vờ hạnh phúc và không muốn nhảy khỏi cửa sổ, dù thật tâm anh muốn lắm lắm. Anh nhét tay vào túi quần. “Chuyện gì nào?”

Mặt trời tỏa nắng lên tóc Jem khi Jem cúi đầu. “Tôi nên nói với bồ trước mới phải. Nhưng chúng ta chưa từng nói chuyện tình yêu, mà bồ lại hay châm chọc...” Anh cười rất tươi. “Tôi nghĩ bồ sẽ chế giễu tôi. Và hơn nữa, tôi không hề nghĩ cô ấy sẽ đáp lại tình cảm của tôi.”

“Tessa,” Will nói. Tên cô như những lưỡi dao cứa vào miệng anh.

Nụ cười của Jem thật rực rỡ, chiếu sáng cả gương mặt, và bất cứ niềm hy vọng Will cất trong một căn phòng bí mật nào đó trong tim rằng có lẽ Jem không thực lòng yêu cô, đã biến mất, bay như sương mù trước cơn gió mạnh. “Bồ chưa từng né tránh nhiệm vụ,” Jem nói. “Và tôi biết bồ sẽ làm điều có thể để cứu Tessa lúc trong phòng trà, dù cô ấy có là ai. Nhưng tôi không thể nghĩ có thể là lý do bồ nhất quyết muốn cứu cô ấy là vì cô ấy có ý nghĩa thế nào với tôi.” Anh ngửa đầu, nụ cười thật rực rỡ. “Tôi đoán đúng, hay tôi là đồ đàn đầu đất vậy?”

“Bồ là đồ đàn,” Will nói và nuốt nước bọt qua cái cổ họng khô khốc. “Nhưng... bồ đúng. Tôi biết cô ấy có ý nghĩa thế nào với bồ.”

Jem cười rạng rỡ. Niềm hạnh phúc của Jem in lên cả gương mặt, đôi mắt, Will nghĩ; anh chưa từng thấy bạn mình như vậy. Anh luôn nghĩ Jem là con người bình tĩnh, thản nhiên, anh luôn nghĩ những cảm xúc như tức giận là thứ quá cực đoan với một người như Jem. Giờ anh nhận ra mình đã sai; Jem chỉ là chưa từng hạnh phúc thế này mà thôi. Có lẽ kể

từ khi bố mẹ Jem qua đời. Nhưng Will chưa bao giờ nghĩ nhiều tới cảm xúc của bạn. Anh chỉ để ý Jem có được anh toàn hay không, có còn sống không, chứ không phải Jem có *hạnh phúc* không.

Jem là tội lỗi lớn nhất của mình.

Tessa đã đúng, anh nghĩ. Anh muốn cô rời bỏ Jem mặc cho hậu quả có ra sao. *Có lẽ chỉ ít bò có thể tin tôi hiểu thế nào là danh dự - danh dự, và nợ nần*, anh đã nói vậy với Jem, và anh nói rất thật lòng. Anh nợ Jem mạng mình. Anh không thể cướp của Jem thứ Jem muốn nhất trần đời, dù cho điều đó đồng nghĩa với bắt anh đánh đổi hạnh phúc của chính mình, vì Jem không chỉ là người anh mang món nợ không thể nào trả nổi, mà như hiệp ước đã ghi, Jem là người anh yêu quý như yêu quý chính linh hồn mình.

Jem không chỉ hạnh phúc hơn, mà còn khỏe khoắn hơn, Will nghĩ, với sắc hồng trên má, và lưng rất thẳng. “Tôi nên xin lỗi,” Jem nói. “Lúc ở sỏi ifrit tôi kích động quá. Tôi biết bò chỉ muốn giải khuây.”

“Không, bò có quyền...”

“Tôi không có.” Jem đứng lên. “Nếu tôi quá nghiêm khắc với bò, đó là vì tôi không thể chịu nổi cách bò đối xử với bản thân như thể bò không đáng giá gì. Dù bò có phản đối thế nào, thì với tôi, bò luôn là người anh em ruột thịt. Bò không chỉ tốt hơn cái vỏ bò trưng ra, mà còn tốt hơn đa số mọi người muốn.” Anh đặt nhẹ tay lên vai Will. “Bò xứng đáng có tất cả. Will ạ.”

Will nhắm mắt. Anh thấy phòng Hội Đồng lát đá bazan đen, hai vòng tròn cháy rực trên mặt đất. Jem bước từ vòng tròn của mình sang vòng tròn của Will, để họ ở cùng một chỗ, bị lửa bao quanh. Hồi đó mắt Jem vẫn đen, to trên gương mặt xanh xao. Will nhớ từng chữ của lời thề *parabatai*. *Bạn đi đâu, tôi theo đó; bạn chết ở đâu, tôi chết ở đó, và ấy là nơi tôi nằm xuống: Thiên Thần ban cho tôi điều ấy, và hơn hết, chỉ có cái chết mới chia lìa được chúng ta*. Giờ cũng chính giọng đó đang nói với anh. “Cám ơn bò vì điều bò làm cho Tessa,” Jem nói.

Will không thể nhìn Jem; thay vào đó anh nhìn tường, nơi bóng hai người lồng vào nhau, không biết đâu là bóng ai. “Cám ơn bò đã nhìn Tu

Huynh Enoch lôi các mảnh kim loại ra khỏi lưng tôi,” anh nói.

Jem cười. “Không thì có parabatai làm gì?”

Phòng Hội Đồng được chằng toàn bằng rôn đỏ đề những chữ rune đen sậm; Jem thì thầm với Tessa rằng đó là những chữ rune Quyết định và Phán xét.

Họ ngồi hàng ghế trước, có cả Henry, Gideon, Charlotte và Will. Tessa không nói chuyện với Will kể từ ngày hôm kia; anh không ăn sáng, và mãi muộn mới hợp nhóm ngoài sân, vừa chạy xuống thềm vừa cài cúc áo. Mái tóc đen của anh bù xù và trông anh như mất ngủ. Hình như anh cố tránh nhìn Tessa, còn cô cũng tránh nhìn anh, dù cô có cảm giác đôi lúc anh liếc nhìn cô, và cảm giác ấy giống như có tro nóng bám lên da.

Jem là một quý ông hoàn hảo; họ vẫn giữ bí mật về việc đính ước, và ngoài luôn mỉm cười với cô mỗi khi cô nhìn anh, anh không hề tỏ ra khác lạ. Khi họ ổn định chỗ ngồi, cô thấy mẫu tay anh dịu dàng lướt qua cánh tay cô, trước khi rời đi.

Cô có cảm giác Will đang theo dõi họ từ phía cuối dãy ghế. Cô không hề nhìn anh.

Trên mấy cái ghế tại sân khấu giữa phòng là Benedict Lightwood, vẻ mặt hau háu như điều hâu của ông ta quay đi không nhìn toàn thể Hội Đồng, quai hàm bạnh ra. Ngồi sau ông ta là Gabriel, cũng giống như Will, trông anh ta kiệt sức và nhếch nhác. Anh ta có nhìn anh mình một lần khi Gideon vào phòng, rồi lảng đi lúc Gideon thoải mái ngồi xuống giữa các Thợ Săn Bóng Tối của Học Viện. Gabriel cắn môi và nhìn giày, nhưng không rời ghế.

Cô nhận ra vài gương mặt khác trên hàng ghế. Dì Callida của Charlotte có mặt, cùng với ông già Aloysius Starkweather gầy trơ xương – dù, như ông ta đã phàn nàn, rõ ràng là không được mời dự. Mắt lão nheo lại khi nhìn Tessa, cô vội vàng quay lên nhìn về trước.

“Chúng ta có mặt ở đây,” Quan Chấp Chính Wayland nói khi đã đứng sau cái bục phát biểu, với Điều Tra Viên ngồi bên trái, “để xác định Charlotte và Henry Branwell đã điều tra tới đâu về vụ Mortmain, và liệu,

như Benedict Lightwood đã nói, Học Viện Luân Đôn có cần người lãnh đạo có năng lực hơn không.”

Điều Tra Viên đứng lên, Ông ta cầm thứ gì đó lóng lánh sắc bạc và đen trong tay. “Charlotte Branwell, mời cô tới bục phát biểu.”

Charlotte đứng dậy, và bước lên sân khấu. Điều Tra Viên đặt Kiếm Thánh vào tay Charlotte. Bằng giọng bình tĩnh, chị kể lại toàn bộ sự việc trong hai tuần qua – tìm Mortmain thông qua các mẫu báo và sự kiện lịch sử, chuyến viếng thăm Yorkshire, mối nguy đang đe dọa nhà Herondale, phát hiện sự phản bội của Jessie, cuộc chiến tại nhà kho, cái chết của Nate. Chị không nói dối, nhưng Tessa nhận thấy chị có bỏ qua vài chi tiết. Rõ ràng ta có thể “chơi lại” Kiếm Thánh, dù chỉ một chút.

Đôi lúc giữa lời trần thuật của Charlotte, các thành viên Hội Đồng có phản ứng to tiếng: hít thở mạnh, dậm chân, nhất là ở đoạn tiết lộ vai trò của Jessamine trong sự việc. “Tôi biết bố mẹ con bé,” Tessa nghe dì của Charlotte, Callida, nói từ phía sau. “Thật kinh khủng – kinh khủng!”

“Còn giờ cô gái ở đâu?” Điều Tra Viên hỏi.

“Cô ấy ở trong xà lim của Thành Phố Câm Lặng,” Charlotte nói, “đợi phán xét. Tôi đã thông báo với Quan Chấp Chính.”

Điều Tra Viên, đang đi đi lại lại trên sân khấu, dừng bước và chăm chú nhìn Charlotte. “Cô nói cô gái đó giống như con gái cô. Thế mà cô sẵn lòng giao cô ta cho các Tu Huynh sao? Sao cô có thể?”

“Luật tuy hà khắc,” Charlotte nói. “Nhưng vẫn là Luật.”

Quan Chấp Chính nhếch mép. “Thế mà ông dám nói cô ấy quá cảm tính hả, Benedict,” ông nói. “Có ý kiến gì không?”

Benedict đứng lên; rõ ràng hôm nay ông ta đã đóng cúc tay áo, và tay áo trắng như tuyết thò ra từ dưới cái áo vét vải tuyết. “Tôi có ý kiến,” ông ta nói. “Tôi hoàn toàn ủng hộ Charlotte Branwell điều hành Học Viện, và từ bỏ ý định tranh cử vào vị trí lãnh đạo Học Viện.”

Tiếng rì rào không tin được lan khắp phòng.

Benedict cười vui vẻ.

Điều Tra Viên bối rối quay sang nhìn ông ta. “VẬY ông nói là,” ông ta nhắc lại, “*tuy* những Thợ Săn Bóng Tối này giết chết Nathaniel Gray – hoặc chịu trách nhiệm vì cái chết của anh ta – liên kết duy nhất của chúng ta tới Mortmain, *tuy* một lần nữa có gián điệp sống trong nhà họ, *tuy* họ vẫn không biết Mortmain ở đâu, ông vẫn muốn Charlotte và Henry Branwell điều hành Học Viện?”

“Có thể họ không biết Mortmain ở đâu,” Benedict nói, “nhưng họ biết ông ta là *ai*. Như chiến lược gia người phàm đại tài Tôn Tử nói trong *Binh pháp*, “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” Giờ chúng ta đã biết Mortmain thực sự là ai – một người thường, không phải một sinh vật siêu nhiên; một kẻ đứng trong vòng sinh tử; một kẻ muốn trả thù cho cái chết mà ông ta cho rằng oan uổng của bố mẹ mình. Và ông ta cũng chẳng thương xót gì cư dân Thế Giới Ngầm. Ông ta lợi dụng người sói giúp ông ta lắp ráp người máy, cho họ dùng thuốc để họ làm việc ngày đêm vì biết thứ thuốc đó sẽ giết chết họ và thế là họ mang bí mật xuống mồ. Theo kích cỡ nhà kho ông ta dùng và số lượng nhân công ông ta sử dụng, đội quân người máy của ông ta chắc phải khá đông. Và đánh giá theo động cơ và bao nhiêu năm ông ta vạch kế hoạch trả thù, ông ta là người không thể đàm phán, không thể khuyến nhủ, không thể can ngăn. Chúng ta phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chiến đấu. Và *ấy* là một cuộc chiến chúng ta chưa từng đương đầu.”

Điều Tra Viên mím môi nhìn Benedict, như thể ngờ có chuyện không chính đáng đã xảy ra, nhưng không thể tưởng tượng đó là gì. “Chuẩn bị chiến đấu? Và ông gợi ý thế nào – tất nhiên là dựa trên những thông tin có giá trị mà vợ chồng Branwell cung cấp?”

Benedict nhún vai. “À, dĩ nhiên đó sẽ do Hội Đồng quyết định. Nhưng Mortmain đã cố gắng lôi kéo những cư dân Thế Giới Ngầm có thể lực như Woolsey Scott và Camille Belcourt về phe mình. Có lẽ chúng ta không biết ông ta ở đâu, nhưng chúng ta biết kế sách của ông ta, và nhờ đó sẽ bắt được ông ta. Có lẽ chúng ta nên đồng minh với một số thủ lĩnh Thế Giới Ngầm có thể lực hơn. Charlotte có vẻ quen thân với họ, phải không?”

Có tiếng cười khe khẽ vang lên trong Hội Đồng, nhưng họ không cười Charlotte; họ cười với Benedict. Gideon đang quan sát bố mình, đôi mắt xanh lóe lên.

“Còn gián điệp trong Học Viện? Ông không nghĩ đó là một ví dụ chứng minh sự bất cẩn của cô ta?” Điều Tra Viên nói.

“Không hề,” Benedict nói. “Cô ấy xử lý chuyện đó gọn lẹ và không hề nương tay.” Ông ta mỉm cười với Charlotte, một nụ cười sắc như dao cạo. “Tôi rút lại lời nhận xét rằng cô ấy yếu lòng. Rõ ràng cô ấy có thể xử trí công bằng như bất kỳ người đàn ông nào.”

Charlotte tái mặt, nhưng không nói gì. Đôi tay nhỏ nhắn của chị vẫn cầm chắc Kiếm Thánh.

Quan Chấp Chính Wayland thở dài thườn thượt. “Giả như ông đi tới quyết định đó từ hai tuần trước, Benedict, và thế có phải chúng ta không vướng vào nhiều rắc rối vậy không.”

Benedict bình thản nhún vai. “Tôi nghĩ cô ấy cần được thử thách,” ông ta nói. “May là cô ấy đã vượt qua thử thách đó.”

Wayland lắc đầu. “Rất tốt. Giờ chúng ta biểu quyết.” Ông ta đưa cái gì đó trông như chiếc bình thủy tinh trong mờ cho Điều Tra Viên, người này bước xuống đám đông và đưa cái bình cho người phụ nữ ngồi ghế đầu tiên hàng ghế đầu. Tessa hào hứng quan sát khi bà ta cúi đầu thì thắm vào cái bình, rồi đưa cho người đàn ông bên trái.

Và cái bình được truyền đi khắp phòng, Tessa thấy Jem cầm tay cô. Cô giật nảy, dù cô nghi ngờ là cái váy rất phồng đã giấu được tay họ. Cô đan tay vào bàn tay thanh tú và nhắm mắt. *Mình yêu anh ấy. Mình yêu anh ấy. Mình yêu anh ấy.* Và quả vậy, khi tay anh chạm tay cô, cả người cô run rẩy, và cô cũng muốn khóc – vì yêu, vì bối rối, vì đau lòng khi nhớ lại nét mặt Will khi cô bảo mình và Jem đã đính ước, và sự hạnh phúc của Will lụi tàn như lửa bị nước mưa dập tắt.

Jem rút tay khỏi tay cô để cầm cái bình từ Gideon ngồi cạnh. Cô nghe anh thì thầm, “Charlotte Branwell,” trước khi đưa qua cô, tới Henry ngồi cạnh. Cô nhìn anh, và hân hỉ vì hiểu nhầm sự không vui trong mắt cô, anh cười khích lệ. “Không sao đâu,” anh nói. “Họ sẽ chọn Charlotte.”

Khi cái bình đã được truyền hết một lượt, nó trở về tay Điều Tra Viên; ông ta trình trọng bê tới cho Quan Chấp Chính. Quan Chấp Chính cầm cái bình, đặt lên bục trước mặt và vẽ một chữ rune lên lớp thủy tinh.

Cái bình reo lên như âm lúc nước sôi. Khói trắng ủa ra từ cổ bình để hở - những lời thì thầm thu từ hàng trăm Thợ Săn Bóng Tối. Chúng hiện thành một chữ trong không gian.

CHARLOTTE BRANWELL.

Charlotte rời tay khỏi Kiếm Thánh, gần như sụp xuống vì nhẹ nhõm. Henry kêu lên và vội ném mũ lên trời. Cả phòng tràn ngập tiếng bàn tán và bối rối. Tessa không thể không nhìn Will. Anh ngồi trượt trên ghế, đầu ngửa, mắt nhắm. Anh trông trắng bệch và kiệt quệ, như thể công việc này đã rút sạch chút năng lượng còn sót lại của anh.

Tiếng gào thét xé toang sự huyền ảo. Tessa đứng lên, nhìn quanh quất. Dì Callida của Charlotte đang hét, mái đầu xám thanh lịch ngửa lên và ngón tay chỉ lên trời. Những tiếng thở dốc vang lên khắp phòng khi các Thợ Săn Bóng Tối nhìn lên theo. Trên cao là hàng tá – có thể là hàng trăm – những sinh vật kim loại đen đúa trông như đám bọ đen sì bằng thép cánh đồng đang bay vo ve, khiến căn phòng ngập tiếng o o chói tai.

Một con bọ thép lao xuống và lượn lờ ngang tầm mắt Tessa, tạo ra những tiếng lách cách. Nó không có mắt, dù có hai miếng kính tròn ở cái mặt dẹt của nó. Cô thấy Jem nắm tay cổ kéo cô đi, nhưng cô nóng ruột rút tay lại, cầm mũ, đập bệt lên cái thứ đó, nhốt nó trong mũ và ghé mình. Nó ngay lập tức điên tiết, kêu ro ro âm ỉ. “Henry!” cô gọi. “Henry, em bắt được một con...”

Henry xuất hiện sau cô, mặt ửng hồng, và nhìn xuống cái mũ. Sinh vật kia đã kịp xé một lỗ ở đằng bên cái mũ của cô. Lâm bầm chửi thề, Henry đâm mạnh xuống, làm bẹp mũ lẫn thứ bên trong đó xuống mặt ghế. Nó kêu ro ro thêm vài tiếng rồi ngừng hẳn.

Jem rón rén nhắc cái mũ bẹp lên. Dưới đó là đám vụn - đôi cánh kim loại, khung nát, và mấy cái chân đồng đã gãy. “Eo,” Tessa nói. “Nó rất... giống bọ.” Cô ngược lên khi những tiếng hét khác vang lên khắp phòng. Đám côn trùng đang cùng nhau lượn vòng vòng giữa phòng; trong lúc cô

quan sát, chúng bay càng lúc càng nhanh rồi biến mất, như đám bọt bị dội xuống cống.

“Xin lỗi về cái mũ nhé,” Henry nói. “Anh sẽ đền cho em cái khác.”

“Mặc kệ cái mũ đi,” Tessa nói khi những tiếng kêu phẫn uất vang khắp. Cô nhìn giữa phòng. Quan Chấp Chính đứng đó với Kiếm Thánh tỏa sáng trong tay, và đằng sau ông là Benedict, mặt lạnh tanh, mắt như băng đá. “Rõ ràng chúng ta có vấn đề lớn hơn phải lo lắng.”

“Đó là một dạng máy quay,” Henry nói, cầm một mảnh của con bọt bẹp trong lòng trong lúc cỗ xe ngựa lọc cọc trở về nhà. “Không có Jessamine, Nate hay Benedict, Mortmain hẳn không còn gián điệp nào báo cáo cho mình. Vậy nên ông ta dùng thứ này.” Anh chọc đám vụn; mấy mảnh đó được bỏ gọn vào cái mũ hồng của Tessa, đặt trong lòng anh trên suốt hành trình xóc nảy về nhà.

“Benedict trông không vui vẻ gì mấy khi thấy những thứ đó,” Will nói. “Hẳn ông ta nhận ra Mortmain đã biết về sự phản phúc của mình.”

“Cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi mà,” Charlotte nói. “Henry, thứ này có ghi lại âm thanh như máy ghi chấn động âm, hay chỉ có chức năng chụp hình thôi? Chúng bay nhanh thế cơ mà...”

“Anh không chắc.” Henry nhíu mày. “Anh sẽ kiểm tra các bộ phận kỹ hơn ở trong hầm mộ. Anh không thấy có bộ phận cửa trập, nhưng vậy không có nghĩa là...” Anh ngược nhìn những gương mặt bối rối đang chăm chăm nhìn mình, rồi nhún vai. “Dù sao,” anh nói, “có lẽ cho Hội Đồng thấy các phát minh của Mortmain cũng không tệ lắm. Nghe về chúng là một chuyện, nhưng *nhìn* thấy cái ông ta đang làm lại là chuyện khác. Em không nghĩ vậy sao, Lottie?”

Charlotte lăm bậm trả lời, nhưng Tessa không nghe ra. Đầu óc cô đang nghĩ lại điều kì quặc xảy tới ngay sau khi cô rời phòng Hội Đồng và đợi xe ngựa của nhà Branwell, Jem vừa quay đi nói chuyện với Will thì một bóng áo choàng đen thoáng qua, và Aloysius Starkweather tiến

tới, gương mặt nhàu nhĩ nhăn lại. “Cô Gray,” ông ta ho hắng. “Con bỏ máy đó – cách nó tiến tới cô...”

Tessa đứng im nhìn – đợi ông ta buộc tội mình, dù cô không nghĩ ra mình mắc tội gì.

“Con ỏn hè? cuối cùng ông ta bất thành linh nói, chất giọng Yorkshire đột nhiên rất rõ. “Con có bị thương ở mô?”

Tessa chậm chạp lắc đầu. Không, thưa ông Starkweather. Cảm ơn ông đã hỏi, nhưng không.”

Tới đó, Jem và Will quay lại cứ trở mắt nhìn. Như thể biết mình khiến người ta chú ý, Starkweather gạt đầu một cái dứt khoát, rồi quay bước đi, cái áo choàng cũ bay phấp phật sau lưng.

Tessa chẳng hiểu đầu của tai nheo gì hết. Cô chỉ vừa thoáng nghĩ tới cảm xúc cô cảm nhận được lúc là Starkweather, và sự kinh ngạc khi ông ta mới thấy cô thì xe ngựa đã dừng bánh trước Học Viện. Sung sướng được rời khoang xe chật chội, các Thợ Săn Bóng Tối cùng Tessa ào ra ngoài.

Những đám mây xám trên bầu trời thành phố đã rẽ ra, để vàng thái dương màu vàng trắng ló dạng, tỏa ánh sáng khiến bậc thềm lấp lánh. Charlotte đi về phía họ, nhưng Henry cản lại, ôm chị trong cánh tay không cầm cái mũ hồng của Tessa. Tessa quan sát họ mà lòng dâng lên sự hạnh phúc lần đầu tiên cô cảm nhận được từ ngày hôm qua. Cô nhận thấy mình đã thật lòng quan tâm tới Charlotte và Henry, và cô muốn họ được hạnh phúc. “Chúng ta chỉ cần nhớ mọi việc diễn biến như đúng chúng ta hy vọng,” Henry nói và ôm chị rất chặt. “Anh tự hào về em lắm, vợ à.”

Tessa đã tưởng sẽ nghe được một lời khích bác từ Will, nhưng anh chỉ nhìn ra cổng. Gideon có vẻ ngượng, Jem trông khá hài lòng.

Charlotte đẩy chồng ra, đỏ mặt vì cáu và vội đội lại mũ, nhưng rõ ràng đang vui vẻ. “Là anh thật hả, Henry?”

“Thật! Vợ anh không chỉ xinh đẹp, mà còn thông minh, và sự thông minh đó nên để mọi người cùng biết.”

“Đây,” Will nói, vẫn nhìn ra cổng, “là lúc Jessamine sẽ nói hai người nên dừng lại vì hai người khiến con bé buồn nôn.”

Nụ cười biến mất khỏi gương mặt Charlotte. “Tội nghiệp Jessamine.”

Nhưng vẻ mặt của Henry lại cứng rắn lạ thường. “Con bé không nên làm chuyện đó, Lottie. Đó không phải lỗi của em. Chúng ta chỉ có thể hy vọng Hội Đồng sẽ nhân từ với con bé.” Anh hắng giọng. “Hôm nay không nói về Jessamine nữa, được chứ? Tối nay là để ăn mừng. Học Viện vẫn là của chúng ta.”

Charlotte đăm anh, nhưng có tình yêu trong mắt chị khiến Tessa phải tránh đi, nhìn về phía Học Viện. Cao cao trên bức tường đá, cô thoáng thấy có gì chuyển động. Một tấm rèm bị kéo khỏi góc cửa sổ và cô thấy gương mặt trắng xanh nhìn xuống. Sophie đang dõi nhìn Gideon ư? Cô không chắc – gương mặt biến mất nhanh hết như khi nó xuất hiện.

Tessa ăn mặc đặc biệt chín chu cho tối nay, với chiếc váy dạ hội mới Charlotte đặt may cho cô: vải satin xanh lam có phần eo thắt hình tim, cổ váy tròn khoét sâu trang trí đăng ten Mechlin. Tay áo ngắn xếp nếp, khoe cánh tay dài trắng ngần, và cô uốn xoắn tóc, cuốn lên, đính thêm những bông hoa cúc màu xanh sẫm. Mãi tới khi Sophie cẩn thận chỉnh tóc cho Tessa, cô mới nhận ra chúng giống màu mắt Will, và đột nhiên chỉ muốn tháo ra bằng sạch, nhưng tất nhiên cô không làm thế, mà chỉ cảm ơn Sophie đã giúp và thật lòng khen tác phẩm làm tóc của cô ấy.

Sophie rời đi trước để tới giúp Bridget trong bếp. Tessa máy móc ngồi xuống trước gương. Cô bặm môi và vỗ má. Cô cần chút sắc hồng, cô nghĩ. Cô trông xanh xao bất thường. Mặt dây chuyền ngọc bích ẩn dưới viền đăng ten Mechlin, để người khác không nhìn thấy; Sophie đã nhìn nó lúc Tessa mặc đồ, nhưng không nói gì. Cô cảm sợi dây chuyền thiên sứ và đeo lên. Nó nằm bên trên sợi dây chuyền kia, ngay dưới xương quai xanh, và trấn an cô bằng những tiếng tích tắc. Không có lý do nào cô không thể đeo cả hai, phải không?

Khi cô bước ra hành lang, Jem đang đợi cô. Mắt anh sáng lên khi thấy cô, và sau khi nhìn hành lang một lượt, anh kéo cô lại và hôn lên môi cô.

Cô muốn hòa mình vào nụ hôn, muốn tan ra trong anh như lúc trước. Môi anh mềm và ngọt ngào, còn tay anh đặt lên cổ cô vừa có lực mà lại dịu dàng. Cô tới gần anh hơn, muốn cảm nhận nhịp tim của anh.

Anh buông ra, hụt hơi. “Anh không định...”

Cô mỉm cười. “Em nghĩ là có đấy, James.”

“Trước lúc thấy em thì không,” anh nói. “Anh chỉ định hỏi xem anh đưa em tới bữa tối được không. Nhưng trông em tuyệt quá.” Anh chạm vào tóc cô. “Nhưng anh sợ quá mãnh liệt sẽ làm tan tác mấy cánh hoa cài tóc em như cây mùa thu vậy.”

“Vâng, có thể chứ.” Cô nói. “Em muốn nói tới chuyện đưa em tới bữa tối ấy.”

“Cảm ơn em.” Anh dịu dàng vuốt má cô. “Anh nghĩ sáng nay anh thức dậy và chuyện hôm qua chỉ là mơ, rằng em đồng ý ấy. Nhưng không phải. Phải không?” Mắt anh dò xét gương mặt cô.

Cô lắc đầu. Cô ném thấy vị nước mắt trong cổ và mừng vì găng tay đã che đi vết bỏng ở tay trái.

“Anh xin lỗi vì sẽ làm tình làm tội em, Tessa,” anh nói, “Trong vài năm. Vì khiến em phải bỏ lỡ tuổi xuân để sống cùng một kẻ sắp chết khi em mới mười sáu tuổi...”

“*Anh* mới mười bảy. Còn nhiều thời gian để tìm cách chữa chạy,” cô thì thầm. “Và chúng ta sẽ tìm ra. Em sẽ ở bên anh. mãi mãi.”

“*Cái đó* thì anh tin,” anh nói. “Khi hai linh hồn là một, họ sẽ ở cùng nhau trong vòng luân hồi. Anh sinh ra trong thế giới này để yêu em, anh sẽ yêu em ở kiếp sau, và kiếp sau nữa.”

Cô nghĩ tới Magnus. *Người bắt tử chúng ta bị xiềng vào cuộc đời này bởi một sợi xích, và chúng ta không dám chặt đứt nó vì sợ chuyện sau khi xích đứt.*

Cô đã hiểu ý anh ta rồi. Bắt tử là một món quà, nhưng không phải một món quà chỉ có lợi. *Vì nếu em bắt tử, cô nghĩ, vậy em chỉ có một cuộc đời. Em không thể luân hồi tái sinh như anh, James. Em không gặp anh nơi thiên đàng, hay bên hoàng tuyền, hay bất kỳ kiếp nào.*

Nhưng cô không nói. Anh sẽ đau lòng và nếu có điều gì cô biết là thật thì ấy là ham muốn lớn lao không nguyên có được bảo vệ anh khỏi mọi tổn thương trong cô, để đứng chắn giữa anh và sự thất vọng, giữa anh và đau đớn, giữa anh và cái chết, và đánh bại chúng như Boadicea đã đẩy lùi bước tiến của quân La Mã. Cô đưa tay chạm má anh, và anh áp mặt vào tóc cô, mái tóc đính những bông hoa mang màu mắt Will, và họ cứ đứng dựa vào nhau như thế tới khi chuông báo bữa tối điểm lần hai.

Bridget vốn thường hát rền rĩ trong phòng bếp, giờ đang ở ngoài phòng ăn, bận bịu gắn nến lên các giá bạc ở khắp nơi để nơi này lung linh ánh sáng. Hoa hồng và hoa lan nổi trên những cái bát bạc đặt bên bàn trải khăn lilac trắng. Henry và Charlotte ngồi ở đầu bàn. Gideon, trong bộ tuxedo, ngồi mà ánh mắt chăm chú nhìn Sophie trong lúc cô ấy đi ra đi vào phòng, dù cô ấy có vẻ cố tình tránh ánh mắt anh ta. Và ngồi cạnh Gideon là Will.

Mình yêu Jem. Mình sẽ cưới Jem. Tessa nhắc đi nhắc lại với mình câu ấy trong suốt chặng đường tới sảnh, nhưng nó chẳng tạo ra chút khác biệt nào; tim cô vẫn đập thình thịch khi thấy Will. Cô chưa từng thấy anh mặc đồ tuxedo kể từ buổi dạ hội, và dù trông xanh xao và mệt mỏi, anh vẫn cực kỳ đẹp trai.

“Đầu bếp của các cậu hát *luôn miệng* thế hả?” Gideon hỏi bằng giọng sùng bái khi Jem và Tessa vào. Henry ngược lên và, khi thấy họ, một nụ cười liền nở trên gương mặt thân thiện, lấm tấm tàn nhang.

“Mọi người đã bắt đầu bắn khoăn xem hai em ở đâu...” anh lên tiếng.

“Tessa và em có tin này cho mọi người,” Jem buột miệng. Tay anh nắm tay Tessa; cô đứng sững khi ba gương mặt hiếu kỳ quay ra nhìn họ - bốn, nếu tính cả Sophie vừa bước vào phòng. Will ngồi im, nhìn cái bát bạc trước mặt; một bông hồng bạch trôi trong đó, và anh dường như định nhìn cho tới khi nó chìm thì thôi. Trong bếp, Bridget vẫn tiếp tục bài ca ghê rợn của chị ta; lời ca văng vẳng vào phòng.

“Một đêm đẹp trời ta thưởng trăng,

Ta nghe cô hầu cất khúc oán than;

*Hỡi ơi ai thấy cha tôi,
Mẹ tôi chốn hời, anh John nơi nào?
Có ai thấy người tôi yêu,
Chàng trai tốt bụng tên là Willy?”*

Chắc mình phải giết chị ta thôi, Tessa nghĩ. Để chị ta nghĩ ra một bài hát về cái chết của mình.

“VẬY nói đi,” Charlotte mỉm cười. “ĐỪNG để bọn chị nín thở chờ đợi chứ, Jem!”

Jem giờ bàn tay hai người đang lồng vào nhau lên, và nói, “Tessa và em đã đính ước kết hôn. Em đã cầu hôn, và ... cô ấy đồng ý.”

Tất cả im lặng sững sờ. Gideon kinh ngạc – Tessa thấy khá thương cho anh theo một cách nào đó – còn Sophie cứ cầm bình kem, miệng há hốc. Cả Henry và Charlotte đều giật mình bối rối. Có vẻ không ai ngờ tới chuyện này. Tessa nghĩ; dù cho Jessamine có nói mẹ Tessa là Thợ Săn Bóng Tối, nhưng cô vẫn là cư dân Thế Giới Ngầm, mà Thợ Săn Bóng Tối không kết hôn với cư dân Thế Giới Ngầm. Bao lâu nay cô không nghĩ tới chuyện đó. Cô đã nghĩ họ sẽ cẩn trọng nói với từng người một, chứ không phải Jem cao hứng buột miệng tuyên bố trước cả phòng ăn. Và cô nghĩ, *Hãy cười đi. Làm ơn chúc mừng bọn em đi. Làm ơn đừng làm anh ấy đau lòng. Làm ơn.*

Nụ cười của Jem vừa định tắt thì Will đứng lên. Tessa hít một hơi sâu. Anh *rất* đẹp trong bộ tuxedo, quả như vậy, nhưng anh luôn rất điển trai; giờ ở anh có gì đó khang khác, màu xanh của mắt anh sẫm hơn một sắc, vết rạn trên bộ giáp cứng hoàn hảo bao quanh anh để luồng sáng rực rỡ lọt ra. Đây là một Will mới, một Will khác, một Will cô chỉ được thoáng thấy – một Will có lẽ ngay cả Jem cũng không hiểu được. Và giờ cô sẽ chẳng bao giờ hiểu anh. Ý nghĩ đó khiến cô buồn thê thiết, như thể cô đang nhớ một người đã sang thế giới bên kia.

Anh nâng ly rượu. “Tôi không biết hai con người nào tốt đẹp hơn,” anh nói, “và không nghĩ sẽ nghe được tin nào tốt lành hơn. Mong hai

người mãi hạnh phúc bên nhau.” Ánh mắt anh nhìn Tessa, rồi lảng đi, chú mục vào Jem. “Chúc mừng nhé, người anh em.”

Những tiếng nói khác nối tiếp bài phát biểu của Will. Sophie đặt cái bình xuống và tới ôm Tessa; Henry và Gideon bắt tay Jem, còn Will đứng quan sát tất cả, vẫn cầm cái ly. Khi mọi người đang hạnh phúc chúc tụng, chỉ mình Charlotte là im lặng, tay đặt trên ngực; Tessa lo lắng cúi xuống hỏi, “Charlotte, mọi chuyện ổn cả chứ?”

“Ừ,” Charlotte nói, rồi lớn hơn. “Ừ. Chỉ là - chị cũng có tin này. Tin tốt.”

“Ừ, vợ,” Henry nói. “Chúng ta đã giành lại Học Viện! Nhưng mọi người đã biết rồi...”

“Không, không phải tin đó, Henry. Anh...” Charlotte nắc cụt, dờ khóc dờ cười. “Henry và chị sắp có con. Một đứa bé trai. Tu Huynh Enoch nói với chị như vậy. Lúc trước chị không muốn nói, nhưng...”

Mọi lời tiếp theo của chị bị nuốt xuống trong tràng vui sướng khó tin của Henry. Anh nhắc bổng Charlotte lên và ôm chặt lấy chị. “Vợ ơi, tuyệt quá, tuyệt quá...”

Sophie kêu khẽ một tiếng và vỗ tay. Gideon trông như quá ngượng đến độ dám chết ngay tại chỗ, còn Will và Jem cười sung sướng. Tessa không thể không mỉm cười; sự vui vẻ của Henry thật có sức lây lan. Anh dìu Charlotte nhảy một điệu waltz rồi đột ngột dừng vì sợ khiêu vũ không tốt cho đứa bé, rồi dìu chị ngồi xuống ghế gần nhất.

“Henry, em đi lại tốt mà,” Charlotte bực bội nói. “Kể cả nhảy cũng được luôn.”

“Vợ ơi, em đang khó ở đây! Em phải ở trên giường tám tháng tiếp. Buford nhỏ...”

“Em *không* đặt tên con là Buford đâu. Em không quan tâm đây có phải tên của bố anh không, hay đó là tên truyền thống vùng Yorkshire...” Charlotte đang chuẩn bị nói một tràng thì có tiếng gõ cửa, và Cyril thò cái đầu bù xù vào. Anh ấy nhìn cảnh hoan hỉ trước mắt, rồi chần chừ nói:

“Cô Branwell, có người muốn gặp mọi người.”

Henry chớp mắt. “Có người tới gặp chúng ta? Nhưng đây là tiệc riêng mà Cyril. Tôi không nghe có chuông cửa...”

“Không, cô ấy là Nephilim,” Cyril nói. “Và cô ấy bảo có cực kỳ quan trọng. Cô ấy không muốn đợi.”

Henry và Charlotte bối rối nhìn nhau. “Ừ vậy được,” cuối cùng Henry nói. “Đề cô ấy vào, nhưng bảo nhanh lên nhé.”

Cyril biến mất. Charlotte đứng lên, vuốt thẳng váy và chỉnh lại tóc. “Dì Callida chẳng?” chị ngẫm ngợi. “Em không nghĩ được ai khác...”

Cửa lại mở và Cyril bước vào, theo sau là một cô gái tầm mười lăm. Cô ấy mặc áo choàng đen ngoài váy xanh lục. Kể cả nếu Tessa chưa từng thấy cô gái ấy, cô vẫn nhận ra đây là ai ngay – nhờ mái tóc đen, nhờ đôi mắt màu lam tím, và cần cổ trắng ngần tinh tế, gương mặt thanh tú, đôi môi đầy đặn.

Cô nghe Will đột ngột hít một hơi rất rõ.

“Xin chào,” cô gái nói, giọng vừa dịu dàng đáng ngạc nhiên và kiên quyết bất ngờ. “Em xin lỗi vì cắt ngang bữa tối, nhưng em chẳng còn nơi nào để đi. Em là Cecily Herondale. Em tới để được xin huấn luyện thành Thợ Săn Bóng Tối.”

HẾT